

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
GODKISSED BRIDE
BOOK ONE

WHITE
HORSE
BLACK
NIGHTS

EVIE MARCEAU

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mhite Horse Siyah Geceler

TANRI ÖPÜCÜĞÜ GELİN
BİRİNCİ KİTAP

EVIE MARCEAU

Telif Hakkı© 2023 Evie Marceau tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Kapak Tasarımcısı: Trif Tasarım trifbookdesign.com

İçerik Notu:

Godkissed Bride serisi, cinsel içerikli sahneler, şiddet, travma ve yetişkin dili içeren fantastik bir aşk romanıdır.

İçindekiler

Kadim Ölümsüzler Sarayı

1. [Sabine](#)
2. [Kurt](#)
3. [Sabine](#)
4. [Kurt](#)
5. [Sabine](#)
6. [Kurt](#)
7. [Sabine](#)
8. [Kurt](#)
9. [Sabine](#)
10. [Kurt](#)
11. [Sabine](#)
12. [Kurt](#)
13. [Sabine](#)
14. [Kurt](#)
15. [Sabine](#)
16. [Kurt](#)
17. [Sabine](#)
18. [Kurt](#)
19. [Sabine](#)
20. [Kurt](#)
21. [Sabine](#)
22. [Kurt](#)
23. [Sabine](#)
24. [Kurt](#)
25. [Sabine](#)
26. [Kurt](#)
27. [Sabine](#)
28. [Kurt](#)
29. [Sabine](#)
30. [Kurt](#)
31. [Sabine](#)
32. [Kurt](#)
33. [Sabine](#)

Evie'den Bir Not

Uyuyan tanrılarla ne yaparsınız?

Dua et de uyanmasınlar.

Kadim Ölümsüzler Sarayı

Savaşçı Vale, *Fae Kralı* Bakire
Iyre, *Erdem Tanrıçası* Okçu Artain,
Av Tanrısı
Vahşi Kadın Solene, *Doğa Tanrıçası*
Düzenbaz Popelin, *Zevk Tanrısı*
Cezalandırıcı Meric, *Düzen Tanrısı*
Yıldız Gözlemcisi Thracia, *Gece*
Tanrıçası Aşık Alyssantha, *Seks*
Tanrıçası Ender Woudix, *Ölüm Tanrısı*
Güneş Getiren Samaur, *Gün Tanrısı*

Bölüm 1

Sabine

Sabahın serin havasında babamın avlusunda titrerken, cübbemin altında kendimi çıplak hissediyorum ama o ipek parçasını bile her an kaybedebilirim.

Kapıya sert bir bakış atıp beklerken bahar çamurunda çıplak ayaktan çıplak ayağa geçiyorum. Bir hizmetçi arkamdan ön merdivenleri süpürüyor, bugün herhangi bir günmüş gibi davranıyor ve onun için belki de öyle.

Ama benim için?

Bugün her şey değişiyor. Bugün, ben satılmış bir gelinim.

Üç blok ötedeki kilisenin çan kulesi çalıyor. Her çınlama, demir tokmağın doğrudan kalbime vurması gibi göğsüme çarpıyor. *Bong. Bong. Bong. Bong. Bong. Bong.* Koruyucu bir tılsım gibi boynumdaki kordonda asılı duran horoz kabuğunu sıkana kadar kemiklerimde bir titreme yankılanıyor.

Bong. Bong. Bong. Bong. Bong. Bong.

Sabah sekizde sekiz çanı çalıyor. Yolculuğun başlaması gereken saat bu. Peki o nerede?

Yumuşak, kadınsı ayak sesleri arkamdaki çamurda ilerliyor ve bir sonraki anda Suri omzuma nazik bir el koyarak irkilmeme neden oluyor.

"Geç kaldı," diye , sesim boğuk çıkıyor.

Hemen cevap vermiyor, onun yerine sarı kahverengi elini başımın tepesini çevreleyen, sonra da sırtımdan aşağı inerek yeri öpen kalın örgü ipinin üzerinde gezdiriyor. Dün gece bir saatini bu örgüyü, uyuyan tanrıların onuruna "ölümsüz taç" adı verilen karmaşık bir tarzda örmek için harcadı. Astagnon'un tüm farklı bölgeleri tanrıları farklı isimlerle anıyor: Başkent Eski Coros'ta *Ölümsüzler*. Kuzeydoğuda *Fae*'ler. Güneyde *Tanrılar*. Hangi isimle anılırlarsa anılsınlar, efsane bize onların bin yıl önce yeraltı alemlerinde uykuya daldıklarını ve insan dünyasını yönetmek için tekrar uyanacaklarını söylüyor. O zamana kadar, özenle örülmüş örgüler, gözlerimizin köşelerini kanatlandırmak için renkli sürmeler ve tepelerini sivri göstermek için kulaklarımıza altın başlıklar takarak onların modasını taklit ederek hatıralarını canlı tutuyoruz.

Ama bugün sadece kendimim, süssüz. Bu yeterli olacaktır.

"Yolculuğun başlaması için bu kadar heyecanlı mısın?" diye soruyor.

Bornozu göğsümde daha sıkı katlıyorum ve kollarımı üstten sarıyorum. "Her şey bir yana, beni bekletmek çok acımasızca."

Yine de bu günün zalimce olmayan nesi var ki? Bu yolculuk ve onun müstehcen kuralları zalimliğin tanımıdır. Müstakbel kocamın ününü biliyorum ve "zalim" onu tanımlamak için kullanılan yaygın bir kelime, ardından "kibirli", "günah kadar zengin" ve "tıpkı diğer Valvere şeytanları gibi" geliyor.

Bir gelini, Astagnon'un yarısını geçip kalesine çıplak gelmesini isteyerek satın alan bir adamın nasıl biri olduğunu merak etmelisiniz.

Bana sorarsanız? Evliliğe başlamak için iyi bir yol *değil*. "Belki de sadece oyalanmıştır?"

Homurdanıyorum. "Bir bira fincanının dibinde belki."

"Lord Rian, Valvere ailesinde güçlü bir konuma sahip," diye cıvıldıyor Suri sahte bir iyimserlikle. "Zenginlikte kraldan sonra ikinci sıradalar. Yolculuk zorlu olabilir ama Duren'e vardığınızda asla zorluk nedir bilmeyeceksiniz. Kocanız sizi hediyelere boğacak."

Yuvarlak yanakları ve sıcak ceviz kahvesi gözleriyle minyon, güzel Suri, benden sadece iki yaş büyük olduğu gerçeği göz önüne alındığında, üvey annem rolünü komik bir ciddiyetle üstleniyor. Kış boyunca babamla evlendiğinde, düğüne katılmak için manastırdan ayrılmama izin verilmedi. Babamın yeni gelininin nasıl bir kadın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, umursayacak enerjiyi de kendimde bulamıyordum; zaten yeni "anneme" saygılarımı sunmaya fırsat bulamadan manastır duvarlarından yeni kocamın duvarlarına sürükleneceğimi düşünmüştüm.

Beklediğim son şey ona tapmaktı. İyi kalpli Suri. Çabuk gülümseyen Suri. Onu sadece üç gündür tanıyorum ve bu süre içinde nezaketiyle beni iki kez gözyaşlarına boğmayı başardı. İlki, manastırdan eve döndüğüm ilk gece akşam yemeğinde, eğilip dişimde bir ıspanak zerresi olduğunu fısıldadığında oldu. İkincisi ise, Ölümsüz Dil'in tek kelimesini bile anlamadığını bildiğim babama yüzüne karşı *duette di marcer* dediğimde homurdanmasıydı.

Ölümsüz Iyre Manastırı'nda koğuştta -daha doğrusu tutsak olarak- geçirdiğim on iki yıl boyunca kimse dişlerimde ıspanak olup olmadığını kontrol etmedi. Bir haftalık yulaf ezmesi yerine ıspanak *yemek* için adam bile öldürürdüm. Peki ya nezaket? Kahkaha? Bunlar uyuyan tanrılar kadar yoktular.

Suri şimdi bir ana tavuk gibi üzerimde gıdaklıyor. "Titriyorsun," diye azarlıyor.

"Ve düşünsene, daha çıplak bile değilim."

Malikânenin ön kapısı açılıyor ve babam yeni süpürülmüş merdivenlerden tökezleyerek iniyor. Cep saatini kontrol ediyor, ardından Suri ve bana doğru koşturmadan önce kaşlarını çatarak avlu kapısına bakıyor.

"Lord Rian'ın muhafızları yakında burada olacak," diye bilgi verdi. "Hiç şüphem yok."

"Belki de yolda ölmüştür," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Sadece umut edebiliriz."

Babamın yanakları sinirlenerek kızardı.

"Yirmi iki yaşındasın Sabine," diyor sertçe. "Senin yaşındaki çoğu kızıdan daha fazla özgürlüğe . On yıl önce bir evlilik sözleşmesi yapabilirdim ve mahkemeler buna izin verirdi."

Babamın huzurunda "özgürlük" kelimesini duyduğumda gözle görülür bir şekilde tereddüt etmemem gerektiğini çok iyi bildiğimden, öfkemi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Son on iki yılını bir manastırda hapsedilmiş, kalpleri solmuş limonlar kadar ekşi Rahibeler tarafından dövülmüş ve aç bırakılmış olarak geçirmeyi özgürlük olarak adlandıracak hiçbir kız tanımıyorum.

"Yirmi bir gün." Babam neşeli bir tavırla ellerini ovuşturuyor. "Yolculuk sadece yirmi bir gün. Askerler her seferinde aylarca yürürler."

"Evet, ama *giyinik*," diye alaycı bir şekilde işaret ediyorum. Ben bunu söyler söylemez, dudakları bana karşılık verecekmiş gibi kıpırdıyor ama Suri o bunu yapamadan şefkatli elini onun koluna koyuyor.

"Charlin," diye tatlı tatlı yalvarıyor, "Sabine'in buradaki son gününde barışı koruyalım." Uzun kirpiklerini ona doğru savurur. Evlilikleri henüz o kadar yenidir ve Charlin genç ve güzel ikinci karısına o kadar aşıktır ki, öfkesinin büyük kısmını unuttur.

"Yolculuğun kurallarını Lord Rian koyar," diye mırıldanarak kendini suçluluk duygusundan kurtarmaya çalışıyor. "Ben değil."

Yine itiraz etmediniz.

Babam ailemizin borçlarını kapatma karşılığında beni Lord Rian Valvere'e gelin olarak sattığında, danışılan son kişi bendim. Sonuçta, neden birileri beni görüşmelere dahil etme zahmetine girsin ki? Doğduğumdan beri, güçlü adamların önünde sallanan bir pazarlık kozundan başka bir şey değildim. Ama babamın seçebileceği onca zengin lord varken, o olmak zorunda mıydı?

Lord Rian günahkâr derecede zengin olabilir ama aynı zamanda *günahkârdır*. Manastırdan çıktığım ilk gün Suri bana, ailesinin Duren'deki yasal ahlaksızlık imparatorluğunu devraldığında "Yalancıların Lordu" lakabını kazandığını fısıldadı. Valvereler, kumarhanelerden genelevlere ve yarış alanlarına kadar Batı Astagnon'daki her türlü ahlaksızlığa sahipler ve eğer söylentiler doğruysa, *yasadışı ahlaksızlıklardan* da paylarına düşeni alıyorlar. Sanırım bu yolculuk Lord Rian için başka bir oyun.

Her oyunun kuralları vardır. Nişan sözleşmemize göre, bunlar benim:

Elbise yok.

*İç çamaşırı
yok.*

Terlik yok.

Tanrıları onurlandırmak için Leydi Sabine Darrow, Ölümsüz Solene'in efsanevi yolculuğunu yeniden canlandıracak ve yirmi bir gün boyunca Bremcote'tan Duren'e at sırtında, sadece saçlarını örterek seyahat edecek.

Bu yolculuğun sözde saygı duruşunda bulunduğu hikayeye fazlasıyla aşinayım. Manastırda Ölümsüzler Kitabı'nın eski, iyi karıştırılmış bir kopyası vardı. Saatlerce kutsal metni karıştırır, her bir tanrının efsanevi hikayesini ezberler ve beraberindeki skandal resimlere bakarak yüzüm kızarırdı. Demir yumruğu ve bronzlaşmış karın kaslarıyla tanrısal mahkemeyi yöneten Fae Kralı Ölümsüz Vale vardı. Ölümsüz Popelin, Zevk Tanrısı, ona üzüm yediren az giyimli kadınlarla resmedilmişti. Ölümsüz Alyssantha, Seks Tanrıçası... Birden fazla cinsel partnerin imkansız pozisyonlarda birbirine dolanmış uzuvlarıyla tamamlanan illüstrasyonu en çok merakımı uyandırdı.

Ancak kitabın en ünlü öykülerinden biri, Doğa Tanrıçası Ölümsüz Solene'nin yaklaşan evliliğini, çıplak ruhunun bir gösterisi olarak kocasının evine at sırtında çıplak şekilde giderek kutlamasıdır. Resimde ölümsüz fey çizgileri - tanrıların kol ve bacaklarında ve boyunlarında görülen parlayan, soluk mavi işaretler - tüm vücudunda sergilenmektedir. "*Size bir tanrı olarak değil, sadece bir kadın olarak geldim,*" diyor. "*Doğanın beni biçimlendirdiği gibi geliyorum.*"

Peki ya babamın benim için seçtiği adam? Görünüşe göre, o da bu hikayeyi seviyor. Ya da en azından çıplak bir kızın ona yalvarması fikrini.

Yine de, Astagnon'un yarısında çıplak bir şekilde dolaştırılmak üzere olmama rağmen, bir parçam hala umutlu. Muhtemelen yanlış bir umut ve ben

Muhtemelen kendimi daha da parçalanmış bir ruha hazırlıyorum, ama en azından - nihayet - manastır duvarlarının dışındayım.

Daha büyük bir şey için bu küçük şans başımı dik tutuyor.

Horoz kabuğu kolyeyi baş ve işaret parmaklarımın arasında ovuşturuyorum, gizli vaadine güvenerek. Tepemizde güneş bulutlardan sıyrılıyor ve tenime şarkı söyleten bir ışık banyosuyla bizi şerefendiriyor.

Ancak bir sonraki anda kapıdan bir adam içeri giriyor ve benim kırılğan umut ışığım sabah sisi gibi dağılıyor.

Gece yarısı saçları, kukuletalı gözleri ve burası yerine herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğini söyleyen kaşlarını çatmış haliyle, ete kemiğe bürünmüş bir fırtına bulutu gibi yaklaşıyor. Kim olduğuna şüphe yok: Sırtında bir yay var ve omuzlarına takılı deri bir göğüs plakasında Valvere arması taşıyor.

Bu müstakbel kocamın oyunundaki son kuraldı: *En güvendiğim muhafızım Leydi Sabine'in güvenliği için ona eşlik edecek.*

Ne şanslıyım.

Lord Rian'ın muhafızı sırt çantasını ve yayını yere bırakıyor ve sonra küçük bir adam olmayan babamı gölgede bırakacak kadar uzun duruyor. Muhafızın omuzları gömleğini zorluyor, böylece kumaş benim kalçam kadar kalın olan pazularının üzerinde gergin duruyor. Kaşları, avlunun diğer ucundan bile parlayan koyu renk gözlerinin üzerinde düşük. Çenesi kare şeklinde ve simetrik ama burnu sanki birden fazla kez kırılmış gibi birkaç yerden hafifçe çukurlaşmış. Omuz hizasındaki saçları kuzgun kanadı renginde ve dokusundadır. Fae'lerden esinlenen modaya hiç de uygun olmayan bir şekilde dağınık bırakıyor.

Çarpıcı. Vahşi. İnkâr edilemez derecede muhteşem. Ve yine de tek düşünebildiğim: *Benim için bir canavar göndermişler.*

Lord Rian evlilik sözleşmesinde bu adama benim refakatçim demişti ama haydut bedenine bir bakışta anladım ki o benim gardiyanım. Onun görevi beni yolculukta güvende tutmak değil, kaçmamı engellemek.

Bize doğru bakıp "Lord Charlin Darrow?" diye bağırdığında damarlarımdaki kan buz gibi oldu.

Babam seslenince sığıyor ve Bremcote'un ayrıcalıklı lord koruyucusu yerine bir okul çocuğu gibi öne atılıyor. Duyamadığım sözler sarf ediyorlar ama kulaklarım o kadar çok içsel soruyla uğulduyor ki kendimi bir sivrisinek bulutu tarafından kuşatılmış hissediyorum.

Yanımda Suri'nin eli yakasına gidiyor ve takdirle şöyle diyor: "Kesinlikle büyük, değil mi?"

Homurdanıyorum. Evli bir kadın, kocası dışında kimsenin karanlık bir tanrı olduğunu yüksek sesle söyleyemez.

"Bilemem," dedim açıkça. "Manastırda dolaşan pek fazla erkek yoktu."

Malikânenin ön pencerelerinde bir hareketlilik görüyorum; bir grup hizmetçi de evin içinden Rian'ın muhafızını süzüyor.

"Adı Wolf Bowborn," diye fısıldıyor Suri komplocu bir tavırla. "Buckwen'de yaşarken ailemizin habercilerinden biri onu tanıyordu. Yetim bir çocuk olduğundan beri Valvere ailesine hizmet ediyor. Daha çocukken bile dövüş oyunlarında yumruklarını konuştururdu. Valvere ailesi onun vaftiz öpücüğünü duydu, onu bir avcı olarak işe aldı ve ona Bowborn adını verdi."

Savaş oyunlarında bir çocuk mu? Bunun yasal olmadığından eminim ama böyle şeylerin olmadığını düşünmek saflık olur.

Rüzgâr değişiyor ve cübbemin kalçalarımın dalgalanmasına neden oluyor. İpeği tekrar yerine oturtmaya çalışırken tüylerim diken diken oluyor.

Wolf Bowborn'un kafası aniden bana doğru sarsılıyor ve babama söyleyeceği sözler kayboluyor. Havayı kokluyor, keskin ve örnekleyici, sonra bakışları beni hedef alıyor.

İlk kez doğrudan bana bakıyor ve bacaklarım kalçalarımın kadar çıplak olduğu için bana bakmasını bekliyorum. Ama bana öyle bakmıyor. Gözleri sanki müzayededeki bir kısrakmışım ve ne kadar bela olacağımı ölçmek istiyormuş gibi uzunluğumda geziniyor.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, sanırım bakmayı tercih ederdim. "Tanrı'yı mı öptü?"

Şaşıracak sordum.

Suri başını sallıyor. "İnsanlar duyularının arttığını söylüyor. Dövüşlerde ve şimdi de bir avcı olarak adını böyle duyurdu." Bakışları göğüs kemiğimin üzerinde, cübbenin kıvrımlarıyla yarısı gizlenmiş olan tanrı öpücüğü doğum lekeme yöneliyor. "Valvereler etraflarını tanrı öpücüğü almış insanlarla çevrelemeyi severler."

Kendimi mahcup hissederek cübbemi daha sıkı kapatıyorum, böylece işaretimi tamamen gizliyor. Fae tanrıları uyuyor olabilir, ama onların sihrinin izleri, tanrı öpücüğü almışlar olarak adlandırılan birkaçımızın içinde kalır. İnsan yeteneğinin sınırlarının ötesinde yeteneklerle donatılmışız. Tanrıların uyuyan rüyalarından kimi kutsayacaklarını kimse bilemez, yine de büyüün aileden aileye geçme eğilimi vardır. Ancak benimkinde öyle değildi, annem de babam da vaftiz edilmemişti. Sadece bir bebek doğduğunda, doğum lekesi veya

Tanrıların lütfunun ortaya çıkması değil. Ve ancak yıllar sonra yeteneklerinin büyülü doğası ortaya çıkar.

Suri, Wolf'a çökmekte olan bir tatlı gibi bakmaya devam ediyor ve ben onun dudaklarını yalamasını bekliyorum. Bir canavarın vücudunda bir meleğin yüzüyle, tanrıların bu kadar vahşi birine böyle bir güzellik vermiş olması bir suç gibi geliyor.

Temkinli olmama rağmen merakım beni yeniyor. Elim örgümden sıyrılmış bir tutam saça gidiyor ve onu küçük parmağımın etrafında döndürüyorum. Son on iki yıldır neredeyse hiç erkek görmemiştim. Manastır, iffet yemini etmiş yaşlı kadınlar tarafından yönetiliyordu, bu yüzden erkeklerden nadiren bahsediyorlardı.

Bütün erkekler bu kadar etkileyici mi?

Sert bir yutkunmayla boğazım düğümleniyor.

Wolf'un başı tekrar bana doğru keskin bir şekilde dönüyor ve ben ağzımı açıyorum. Yutkundugumu *duydu* mu?

Babama son birkaç söz söyledikten sonra avludan bana doğru adımlarını atıyor. Dik durma kararlılığıma rağmen küçüldüğümü hissediyorum. Ağır bir zarafetle hareket ediyor, ancak eski bir yarası hâlâ ona sorun çıkarıyormuş gibi bir omzunu sertçe tutuyor. Botları benden bir adım ötede çamurda gıcırdayarak durdu.

"Leydi Sabine." Sesi sert taşlar gibi gürliyor. "Lord Rian beni size Duren'e kadar eşlik etmem için gönderdi. Kolay bir yol ama yolculuğun doğası gereği sorun yaşayabileceğimizi tahmin ediyorum. Emirlerime itaat ederseniz, güvenliğinizi sağlarım."

Yolculuğun doğası. Daha az umursamayan uyuyan bir tanrı adına bir bebek gibi çırılçıplak dolaştırılacağım gerçeğini kastediyor.

Gözleri beni delip geçiyor ve öfkemi dizginlemek için beceriksizce bir girişimde bulunarak çenemi kenetliyorum. Ona itaat mi edeyim? O bir yabancı ve yine de benim onun emri altında olduğumu mu düşünüyor?

Tepemizdeki bulutlar değişiyor ve karanlık bir gölge bizi yutuyor.

Bu bana itaat etmem için söylenen ilk şey değil. Manastırda ağır bir sopanın ucunda itaat etmeyi öğrendim. *Gözler aşağıda. Dudaklar sessiz. Ölümsüz Iyre üzerine düşünceler.* Başrahibe White'ın sadist sesi hâlâ kafamın içinde o lanet kilise çanları gibi çınlıyor.

Dikkatim dağılmış bir halde orta parmağımı kaburgalarımın dibinde gezdiriyorum. Hâlâ hassaslar, henüz tam olarak iyileşmemişler.

Bir ötücü kuş çatıdan süzülerek omzuma konuyor. Bu bir sıvacı kuşu. Yumuşak gri kanatları ve siyah şapkasıyla bir erik kadar küçük.

tüyler.

Kalp, bana fısıldıyor. **Kalbini al.**

Onun nazik güvencesiyle nefes almayı hatırlıyorum.

Teşekkür ederim küçüğüm, mesajını kendi zihnimde tespit edebildiğim kadar net bir şekilde duyabildiğini bilerek düşüncelerimle karşılık veriyorum.

Kuşun varlığı bana artık zalim yürekli kadınlardan oluşan bir kadroyla kilit altında olmadığımı hatırlatıyor. Ve yolculukta da bir arkadaşım olacak.

Myst benimle olacak.

Avlunun sonunda, seyislerden biri onu dışarı çıkarıyor. Bu durum için mükemmel bir şekilde tımar edilmiş. Beyaz kürkü yeni yağmış kar renginde parlıyor, yelesi ve kuyruğu bir kuğunun tüyleri kadar yumuşak.

Kilise çanları tekrar çalıyor. *Bong.*

Vakit geldi.

Seyis Myst'i getirdiğinde cübbemin kemerini çözüyorum ve düzenli bir nefes almaya zorlayarak kumaşı omuzlarımdan indiriyorum. Kollarım titriyor, hem de sadece soğuktan değil. Suri cübbeyi benden alıp ön kolunun üzerine örtüyor ve saygısından gözlerini kaçırıyor.

Dün gece ölümsüz taç örgüsünü oluşturmak için yaptığı tüm çalışmalardan sonra, şimdi onu çözüyor ve kilitleri taramaya başlıyor. Dokuma bir halının tellerini çözer gibi her uzun bukleyi ayırıyor, sallıyor ve dalgalandırıyor. Sonra çıplak göğüslerimi ve bacaklarımın arasındaki çukuru iffetimi koruyacak şekilde örtmek için her bir kıvrımı büyük bir özenle açıyor.

"Gördün mü? Sana örgünün güzel kalın dalgalar yapacağını söylemiştim. Sanki hâlâ giyinikmişsin gibi!" diyor zoraki bir iyimserlikle.

Doğru. İyi denemeydi.

Çenemi kaldırarak, önümüzdeki yirmi bir gün boyunca kendisine itaat etmemi bekleyen Wolf Bowborn'a keskin bir bakış fırlatıyorum. "Sakın bakayım deme."

Wolf omzuma tünemiş sıvacı kuşuna aval aval bakmakla o kadar meşgul ki beni duyduğundan emin değilim. Ama sonra sıvacı kuşu uçup gidiyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, dümdüz ve delici.

Boğazını temizleyerek sert bir şekilde onayladı. "Bakmayacağım, Leydi Sabine."

Bölüm 2

Molf

Bakıyorum.

Elbette bakıyorum. K r bir adam bile Sabine Darrow'a uzun uzun bakar ama ben kendime sadece yan gözle bakma izni veriyorum. Ve bu tamamen onun yararına, benim değil. Eğer onu güvende tutacaksam, bu kızı iliklerine kadar tanımam gerekiyor - neler yapabileceğini, uyum sağlamam gereken yaraları olup olmadığını, yol boyunca erkeklerin onun çıplak vücuduna nasıl tepki verebileceğini, yumruğumla onları dövmeden önce  ğrenmeliyim.

Güzelliğiyle ilgili efsanevi söylentilerin doğru olduğunu anlamak için tek bir bakış yeterli. Hatta Duren'de hakkında fısıldananları bile aşıyor. Ufak tefek ve yuvarlak, teni taze sabah sütü gibi. Saçları bal rengine, kalın dalgalar halinde ayak parmaklarına kadar uzanıyor ve üvey annesinin tüm çabalarına rağmen çıplaklığını bir eleğin suyu tuttuğu iyi örtüyor.

Seyise atını yaklaştırması için işaret ediyorum. Saf beyaz rengi, gururlu duruşu ve kusursuz yapısıyla dikkat çekici bir kısırak. Bu at, Lord Charlin Darrow gibi bir pislik için fazla iyi. Valveres'in yarış ahırlarından atlar hakkında biraz bilgim var ve bu tertemiz beyaz kısırak bir servet değerinde olmalı.

Peki borç içinde yüzen küçük bir lordun kızı böyle bir ata nasıl sahip oldu?

Seyis, atı Sabine'in yanında durdurur ve ipini çıkarır. Bu da Lord Rian'ın şartlarından biri: Sabine ata eyersiz binmeli, sadece kız ve at,  l ms z Solene gibi. Bu şart başıma bela oluyor ve işimi daha da zorlaştırıyor. At kaçarsa ya da Sabine kaçmaya karar verirse, kızın çıplak baldırından başka tutunacak hiçbir şeyim yok.

Yine de kızın idaresinin kolay olacağından eminim. Bir dişi geyikten daha ağır olamaz ve üzerinde bıçak saklayacak çok fazla yer yok.

Leydi Sabine yüzünü ata döndüğünde, boynunun dibinde parlayan bir şey görüyorum ve boğazına doğru tutuyorum. Keskin bir sesle

parmaklarım temas ettiğinde nefes alıyor. Korkusunu görmezden gelerek parmaklarım bir ipten sarkan horoz kabuğunun etrafında kıvrılıyor.

"Elbise yok," diye hatırlatıyorum ona. "Kombinezon yok. Terlik yok. Lord Rian'ın talimatları çok açıktı; hiçbir şey giymeyeceksiniz leydim."

"Bu bir kolye." Çakmak çakmak gözleri parlarken sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyor. "Kıyafet değil."

"öyle." Elimin bir hareketiyle koparıyorum ve deniz kabuğunu Sabine'in açık avucuna itiyorum. "Kurtul ondan."

Damarlarında dolaşan kanın sesi aramızdaki küçük mesafeyi aşıyor ama öfkesini dizginleyip tekrar kısrağa dönüyor ve bir elini hayvanın sırtında gezdiriyor.

Kalkmasına yardım etmek için ellerimi beline doluyorum, parmaklarım kalça kemiklerine giriyor, ama ben onun önemsiz ağırlığını kaldırmadan önce bile ellerimde kıvranmaya başlıyor.

"İndir beni!" Ben onu indirene kadar kıvranıyor ve sonra özenle yerleştirilmiş kilitlerini avludaki herkese gözdağı verecek şekilde üzerimde dönüyor. "Dokunma bana!"

Sesindeki korkuyu duyuyorum. Kokusunu alıyorum, terinde tatlı ve keskin. Benden korkuyor ama olması gerektiği kadar değil, yoksa Lord Rian'ın muhafızlarına emir vermeye cesaret edemezdi.

Onu istediğim gibi yönlendirebilirdim ama ürkek bir kızla başa çıkmanın en iyi yolu ürkek bir atı idare etmektir; ona alan tanıyarak güçlü olduğunu düşünmesini sağlamak.

Ellerimi kaldırdım ve geriye doğru bir adım attım.

"Binek taşı yok," diye açıklıyorum sabrımı zorlayan bir yavaşlıkla. "Senin gibi küçük bir şey o kadar uzun bir atın üzerine tırmanamaz."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Beni güvensiz bir bakışla süzdükten sonra tekrar ata dönüyor. Yumuşak eli atın boynuna gidiyor, kusursuz beyaz tüylerini okşuyor. Dudakları sessizce hareket ediyor. Yüksek sesle bir şey söylemiyor ama yine de kızla at arasında bir tür anlayış geçtiğini hissediyorum.

Kısarak önce bir dizini, sonra diğerini indiriyor. Arka ayaklarını kaldırım taşlarının üzerine çömelene kadar katlıyor.

Zarif bir bacağını atın sırtına doğru sallayan Sabine kolayca ata biner. "Yukarı, Myst," diye fısıldar ve at toynaklarına geri döner.

Malikânenin pencerelerinden bakan seyis ve hizmetçiler gibi ben de perçinlendim. Kırbaç şaklatıldığında eğilmek üzere eğitilmiş atlar görmüştüm ama bu farklı bir şey. Bu bir numara değil.

Sabine sanki bir yük hayvanı değil de bir arkadaşımı gibi elini atın b  r  nde minnetle gezdiriyor ve bana muzaffer bir bakış atıyor.

"Efendin sana Tanrı tarafından   p  ld  ğ  m   s  ylemedi mi?" Sabine   enesini kaldırarak soruyor, sanki bana tepeden bakmaktan hoşlanıyormuş gibi.

Bir an için içimde çirkin bir şeyler kıpırdandı. Neden bilmiyorum ama kız canavar arasında b  ylesine şefkatli bir uyum g  rmek kıskan ılık damarımı kabartıyor. Hiç nezaket g  rmeye alışık değilim. Özellikle de Valveres'lerin evinde.

Kendimi toparlıyorum. "Hayvanlarla konuşabildiğini s  yledi. Onları kontrol edemediğini."

"Onları kontrol *edemem*. G  zel s  zlerle kimsenin kontrol etmesine gerek kalmaz." Bu kız ciddi olabilir mi?

Esinti değışiyor ve kokusu tekrar burnuma geliyor, ikinci kez dikkatimi çekiyor.

Menekşeler. İşte kokuyor. *Lanet menekşeler*.

R  zg  r s  rekli y  n değıştiriyor, onun kokusunu avluya yayıyor ve bu da dikkatimi dağıtıyor. Keskin kalmam, önemli olan kokuların farkında olmam gerekiyor. Tehlikeye işaret edebilecek kokular: duman,  elik, hastalık.

Ama şimdi kokusu burnumda olduğu için menekşeleri d  ş  nmeden edemiyorum. Beni ilgilendiren şeyler listesinde çiçekler, kraliyet dedikoduları ve en son tercih edilen g  z kalemi rengiyle birlikte en altta yer almalıdır. Ama bir keresinde durum b  yle değildi. Sorsha Konağının kış ortası ziyafeti için başka hiçbir avcının yakalayamadığı değeri bir yaban domuzu  ld  rm  şt  m.  d  l olarak Lord Rian bana y  ksek lordun masasında bir koltuk verdi. Ben, sokaklardan gelen piç bir  ocuk, lordlar ve leydiler arasında yemek yedim. Ziyafet   km  şt  . Clarana tepelerinden gelen peynirler. Fı ılarla baharatlı bal lik  r  . Yaban domuzunun kendisi kızartılmış ve kızarmış k  k sebzeler ve tereyağlı adaçayı sosuyla servis edilmişti. Ama en g  zeli tatlıydı: pudra şekeri damlayan ve menekşelerle s  slenmiş narin ballı kekler. O k    k şekerlenmiş tomurcuklar ağızıma attığım en g  nahk  r şeydi.

Topraksı, tatlı, narin.

Menekşelerin tadını tekrar ağızıma almak için her şeyi yaparım.

"Wolf Bowborn. Bekle." Lord Charlin bana el sallıyor, boncuk gibi kan çanağına d  nm  ş g  zleri hızla kırpışıyor.

Omzuma astığım yayımı ayarlıyorum ve yanıma geliyorum. Onu.

Bana ders verecekmiş gibi ellerini kalçalarına koyuyor.
Ne hödük ama.

"Bu evlilik Lord Rian'ın kayınpederi olacağım anlamına geliyor. Yüce lorda ve ailesine bazı beklentilerim olduğunu söyle. Duren'e bir daha geldiğimde, kumarhanelerde harcamak için bedava para istiyorum. Arenada da seçkin koltuklar istiyorum."

Bu soytarı evinden dışarı adımını attığından beri viski kokuyor. Valverlerin içtiği pahalı türden de değil, ucuz bir şey, muhtemelen terebentinle kesilmiş. Kahretsin, daha sabahın yarısı bile değil.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diyorum yavaşça, böylece turşu gibi olmuş beyni sözlerimi algılayabilsin. "Lord Rian kendine bir eş aldı, kayınpeder değil. Eğer davet edilmeden Sorsha Konağı'na adım atarsan, seni Bremcote'a geri götürmek için bizzat kendim uğraşacağım."

Lord Charlin'in gözleri öfkeyle irileşir. "O *benim* kızım" demeden önce hiddetle birkaç nefes aldı.

"Artık değil, değil. Kendi postunu kurtarmak için onu sattın. Artık onun üzerinde hak iddia edebilecek tek kişi benim efendim."

Bu acı gerçeğin onu yiyip bitirdiğini görebiliyorum ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Bremcote'un en güzel malikanesine sahip olabilir ama bu onu karıncalar arasında bir kral yapar. Valvereler onunla sadece aşağılanması onları eğlendirdiği sürece ilgileniyorlar.

Yine de Lord Charlin'in yüzünde yavaş ve sinsi bir gülümseme belirir. Bir elini göğüs cebine soktu ve balmumuyla mühürlenmiş ve armasıyla damgalanmış bir mektupla geri döndü.

"Bunu yüce efendinize verin," diye alay ederek mektubu avucuma sıkıştırdı. "Ona söyle, eğer orada yazdıklarımı istiyorsa, kayınpederine karşı daha misafirperver olması gerekecek."

Her ne kadar mektubu yüzüne vurmak istesem de, istemeye istemeye kabul ediyorum. Kim bilir içinde ne dolaplar dönüyor ya da ne sırlar saklanıyor; değerini Lord Rian belirleyecek, ben değil.

Yola koyulmak için sabırsızlanan Sabine'e döndüğümde, keskin görüşüm atın yelesinde bir an önce olmayan bir şeyi keskinleştiriyor.

Deniz kabuğu şimdi yelesinin bir telinden sarkıyor.

Bence *bu ilginç bir durum.*

Ben arkamı döndüğümde kız kabuğu oraya saklamaya çalıştı. Lord Rian ona kıyafet, çanta ya da eşya vermemişti.

kendi vücudundaki bibloyu saklamak için.

Böyle önemsiz bir kabuk onun için ne ifade ediyor? Neden bu kadar değer veriyor?

Doğan güneşe doğru bakarken bu merakı bir kenara bırakıyorum. Hareket etmemiz gerekiyor.

"Vedalaşın," diye emrediyorum ona.

Lord Charlin'in Sabine'den çok da büyük olmayan koyu tenli karısı ata yaklaşır ve Sabine'in elini sıkar. Tatlı bir cıvıltıyla şöyle der: "Bremcote'ta kimsenin sana bakmaması için emir verdik. Tüm kapılar kapalı, tüm pencereler kepenkli olacak. Bunun ötesinde ... " Genç kadının sesi kesildi. "Ötedeki kasabalara da kepenklerini kapatmaları için ricada bulunduk ama onlar üzerinde resmi bir etkimiz yok."

"Teşekkür ederim Suri," diyor Sabine ciddiyetle. "Çok nazik davrandınız. Bunu unutmayacağım. Keşke birlikte birkaç günden daha fazla zaman geçirebilseydik."

Onların kadınsı konuşmalarından sıkılmış bir halde, gözlerimi gökyüzünde gezdirerek herhangi bir yağmur belirtisi arıyorum. İstedğim son şey bu lanet yolculuğun hava yüzünden ertelenmesi. Yirmi bir gün, Duren'den uzakta olmam gereken süreden yirmi bir gün daha fazla.

Şehrin kuzeyindeki Karartılmış Orman'da, komşu krallık olan lanetli Volkany Krallığı'yla olan sınır duvarının yakınındaki köylere çok fazla zarar veren baş belası ayıyı takip ediyordum. Aklımdan bir türlü çıkmıyor. On beş yaşında bir kızı sürükleyip götürdü ve o zamandan beri kimse onu görmedi. Ailesi kulaklarımı çınlattı. O onların gururu ve neşesiydi, yanlış yerleştirilmiş nesneleri bulma yeteneği ile Tanrı tarafından ödüllüydü. Ama bu garip: Ayının izini sürmeye çalıştığımda, arkasında bıraktığı pençe izleri çok büyük görünüyordu -eğer şimdiye kadar görülen en büyük ayı değilse. Değerli bir metalin ince telleri gibi parıldayan bir kürk parçası buldum.

Lord Charlin malikânenin ön merdivenlerini tehlikeli bir şekilde tırmanırken, küçük hizmetkâr kalabalığına sesini yükseltiyor.

Sarhoş bir şekilde, "Darrow Hanesi olarak kızımı, kocasıyla buluşacağı bu mutlu günde uğurluyoruz ... uh " Dudaklarını şapırdatarak aptalca konuşmayı sürdürüyor.

Bir duman dalgası gibi, Sabine'in kokusu değişir. Korku kokusu gitmiş, menekşeler gitmiş, yerini iki demir bıçağın vuruşunun kokusu almıştır.

Öfke kokusu.

Onu suçlayabilir miyim? Eğer seçeneğim buysa, babamın olmamasını tercih ederim.

Suri Darrow, "Rüzgâr arkanda, güneş yüzünde olsun ve tanrılar yolculuğunu kutsasın Sabine," diyerek kocasının cansız konuşmasını kurtarır.

Bu tiyatral şeyler çocukça. Onu kıyametine göndermiyorlar. Lord Rian onun gibi bir kızı mücevher yağmuruna tutacak. Daha önce hiç görmediği kadar güzelliği tanımak üzere. Tek yapması gereken efendimin ara sıra kaprislerine boyun eğmek -kabul etmek gerekir ki kaprisleri fevri olabiliyor- ve efendisi onun ayaklarının altına toprağı serecek.

Lord Rian'ın sözleri hafızama geri döndü.

"Onu istiyorum, *Wolf*," dedi Rian. "*Sabine Darrow benim karım olacak, ister cehennem olsun ister tazi.*"

Sanki bir yıl önce değil de dün olmuş gibi hatırlıyorum. Ustam Bremcote'a iş için gelmişti ve dövüş oyunları için genç bir dövüşçüyü değerlendirecekti. Dövüşçünün babası Lord Rian'ı etkilemek istiyordu, bu yüzden onu önümüzdeki birkaç yıl içinde evlenmeye uygun genç kızların sergilendiği bir Ön Gösterim'e götürdü.

O ana kadar asla evlenmemeye yemin etmişti, ta ki Sabine Darrow'u görene kadar.

"*Babası sarhoş bir hödük,*" dedi sonra bana. "*Ama o kızda bir ödül olduğunu biliyor. Yere kadar inen ballı saçlar. Clarana heykelleriyle yarışacak bir yüz. Ve tanrı öpücüğü almış. O genç, bir yıl daha hazır değil. Ve babası onu bir servetten daha azına vermez, ama ben onun için bir kuruş bile ödemeyeceğim. İzle ve gör, Wolf.*"

Lord Rian ne pahasına olursa olsun kolayca bir gelin satın alabilirdi ama Valvereler için mesele asla para değildir.

Bu galibiyet.

Oyun bu.

Ve sonunda, yemin ettiği gibi onun için bir kuruş bile ödememişti.

"Kapıyı açın!" Lord Charlin çağırıyor.

Hizmetkârlar tahta kapıyı geri çeker ve Sabine'in nabızı damarlarında atmaya başlar. Bu yolculuktan heyecan duymayan tek kişi o değil. Benim daha acil işlerim var. Volkany sınırı yakınlarındaki o tuhaf ayı hareketliliği ve kayıp tanrıçayı öpen kız aklımdan çıkmıyor. Ama Lord Rian benim yapmam gerektiğini söyledi.

Onu bana getireceğin konusunda sana güveniyorum, Wolf, dedi. *Sana ve sadece sana.*

"Dinle küçük menekşe," diyorum sırt çantamı omzuma atarken ona. "Sen Duren'li Lord Rian Valvere'in malısın.

Seni ona sağ salim ve kazasız belasız götürmem için bana emanet etti. Yolculuk sırasında emirlerime uyacaksın, anladın mı?"

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve vücudunun bariz çıplak kıvrımlarını fark etmemiş gibi davranmak zorunda kalıyorum.

"Oh, benden itaat etmemi bekleyen insanlarla çok deneyimim var," diyor eşit bir şekilde.

Ses tonunda bir meydan okuma var, ancak tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Bu şımartılmış prenses mi? Zorluk nedir bilmez, bundan eminim.

Çenemi sıkıyorum. *Küçük çiçeğin dikenleri olabilir.*

"Güzel," diyorum ve ikimiz -ben yaya, o atlı- yola çıkıyoruz.

Bölüm C

Sabine

Bremcote, Doğu Astagnon'da orta derecede öneme sahip bir taşra kasabasıdır ve en çok yün pazarıyla tanınır. Toprak yollardan oluşan bir ağ ahşap evleri, birkaç bahçeyi, değirmeni ve tabii ki babamın malikânesini birbirine bağlıyor.

Bremcote'tan en uzak olduğum yer on dokuz mil ötedeki Ölümsüz Iyre Manastırı'ydı. Annem öldükten sonra babam benimle ne yapacağını bilemedi. On yaşındaydım, artık kolayca görmezden gelinebilecek bir çocuk değildim ve henüz evlendirilebilecek bir damızlık değildim. Bu yüzden Başrahibe ile bir anlaşma yaparak beni yanına aldı. On Ölümsüz'den sadece Erdem Tanrıçası Iyre'nin iffet konusunda bir ünü var. Diğer dokuzu ahlaksız zevk düşkünlerinden oluşuyor. Iyre diğer tanrılara tatlılık ve ışıkla hizmet etti, Ölümsüz Popelin her zaman eteğinin altına bakmaya çalışsa bile saflığını korudu. Tanrılar arasında onu her zaman sıkıcı ve uysal bulmuştumdur; manastırın ruhu da bu özellikleri yansıtıyordu. Oradaki sefil yıllarım boyunca tek kurtarıcı lütfum Myst'i getirmeme izin verilmesiydi, yine de her gün onu iş arabalarını çekerken sürmeleri bana acı veriyordu. Onun gibi bir at asla boyunduruk altına alınmamalıydı.

Şimdi merakım köyün yeşil alanındaki paslı el pompasında, keçi başlı kapı tokmağında, birinin kapısına bırakılmış süt şişelerinde dolaşıyor. Orada geçirdiğim on iki izole yıldan sonra, her şey yeni, heyecan verici ve tuhaf. *Süt şişeleri bile!*

Bu on iki yıl içinde manastırdan sadece bir kez ayrıldım ve o özel durumda da hapiste kalmayı tercih ederdim. Buna "Önizleme" diyorlardı. Sadece anısı bile midemi bulandırıyor.

Bir müzayede bir damızlık kısrağ için neyse, Ön Gösterim de soylu bir genç kız için odur: potansiyel teklif sahiplerine mallarını gösterme fırsatı. On kız, kilise avlusunda on sandalyenin üzerinde durur. Erkekler, homurdanan yaşlı bedenleriyle sonunda çocuk sahibi olabilecekleri genç ve olgun bir eş bulmak için gelirler ve sadece katılma şansı için cömertçe ödeme yaparlar.

Doğu Astagnon'un her köşesinden gelen bekârlar biz kızlar hakkında sanki onları duymuyormuşuz gibi konuşuyor, güzelliğimizi, doğum için olgunluğumuzu kıyaslıyorlardı,

aile isimlerimiz. Orada tanrının öptüğü bir kız daha vardı, Covery'den gelen ve bir elmanın rengini kırmızıdan yeşile çevirebilen güzel, kahverengi bir kız. Bana sorarsanız işe yaramaz bir güç, ama yine de bir güç ve tanrının öptüğü bir geline sahip olma statüsü - gerçekte ne yapabildiklerine bakılmaksızın - bazı erkeklerin önemseydiği tek şey.

O lanet sandalyenin üzerinde dengede , kırılgardaki bir ardıç kuşuna gelip oradaki her erkeğin gözlerini oyması için başarısız bir şekilde yalvarmak, şimdi evleneceğim adamı ilk ve tek görüşüm oldu.

Lord Rian'ın varlığı kiliseye adım attığı andan itibaren dikkat çekiciydi ama diğerlerinin onun ortaya çıkışına verdiği tepkiler beni gerçekten etkiledi. Her bekâr kıskançlıktan kaskatı kesilmişti. Her kız yakışıklı genç lordun dikkatini çekmek umuduyla göğsünü ve kışını dışarı çıkardı.

Benimle hiç konuşmadı. Soyadımı ya da vaftiz öpücüğümü hiç sormadı. Hatırladığım kadarıyla, bana sadece bir kez baktı - sadece kaçamak bir geçiş -Diğer kızlarla devam etmeden önce.

Ölümsüzler adına, neden şimdi beni seçti?

Wolf ve ben kepenkli bir eczacı dükkanının önünden geçiyoruz. Suri'nin sözüne sadık kalarak, bir düzine blok boyunca tek bir kişi bile görmedik. Günün bu saatinde sokakların at arabaları ve pazar satıcılarıyla dolup taşması gerekirken, her yer bomboş. Tüm kepenkler kapalı, hatta örgüsünde sarmaşıklar ve saç çizgisi boyunca parlayan fey çizgileri olan şeftali tenli Ölümsüz Solene'in oyma tabelasının bulunduğu Vahşi Kadın Tavernası'nın bile. Öfkeyle bakıyorum. Bu lanet yolculuğun onun onuruna yapıldığı düşünülürse, tanrılar arasında şu anki favorim o değil. Sessizlik ürkütücü: manastır bile bu kadar durgun değildi. Bir demircinin çekiç sesi, çamurda gıcırdayan ayaklar, oyun oynayan çocukların çığlıkları olmalı.

Wolf eski bir yarası varmış gibi görünen omzunu ovuşturuyor. Bu sessizlikten o da en az benim kadar rahatsız olmuş görünüyor. "Sanırım kasaba halkı babanın emirlerine saygı duyuyor," diyor, şaşkın ses tonu babam hakkında ne kadar alçakgönüllü düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor.

En azından bir konuda hemfikiriz.

"O değil," diye açıklıyorum. "Yeni karısı Suri. Ondan hoşlanıyorlar. Herkes ondan hoşlanıyor. Onlardan kendilerini Tellyne Nehri'ne atmalarını istese, sanırım atarlardı."

Kurt .

Myst'in sırtındaki pozisyonumu değiştiriyorum. Bu açıdan Wolf'un gömleğinin önünü neredeyse görebiliyorum. Deri göğüs zırhı gövdesini sarıyor ama

Gömleğinin yakası gevşek, bağciksız. Sert bir kas kabarmasının üzerinde, Godkiss'in doğum lekesinin kenarını görüyorum.

Myst'in yanlarını baldırlarımla daha sıkı kavrayarak daha fazlasını görmek için eğildim.

Wolf bakışlarını benimkilere dikti. Eğlenen gözleri benimle alay ediyor. "Hoşunuza giden bir şey mi gördünüz leydim?"

Bacaklarım Myst'in etrafında daha sıkı kenetleniyor ve utancımı hissederek beni uyarıyor: **"Yırtıcı bir hayvan gibi kokuyor."**

Dört nedenden ötürü, acı bir şekilde geri iletişim kuruyorum.

"Polybridge'e kadar bu yolu takip edeceğiz," diyor Wolf, sanki bir askere emir veriyormuş gibi kesin bir ifadeyle. "Oradan kuzeye, Middleford'a ve sonra Innis Nehri'nin karşısına geçeceğiz. Arka yollardan gitmek daha güvenli olurdu ama efendimiz kasaba ve köylerden geçmemizi istiyor, böylece tüm krallık yaklaşan evliliğinden haberdar olacak. Eğer hava uygun olursa ve hızlı hareket edersek, yolculuğu on dokuz gün gibi kısa bir sürede tamamlayabiliriz. Yağmur bizi geciktirebilir ya da yolda sorun çıkabilir."

"Haydutlardan mı korkuyorsun?"

Sanki bu öneri kulağındaki sivrisinekten başka bir şey değilmiş gibi elini salladı. "Haydutlar Valvere arması takan bir muhafıza saldırmayacaklarını iyi bilirler."

Doğru, alaycı bir şekilde düşünüyorum, *çünkü haydutların maaşlarını Valvere ailesi ödüyor.*

Şöyle devam ediyor: "Her akşam karanlığında bir ormanda ya da tarlada kamp kuracağız ve şafakta yeniden yola koyulacağız. Geceyi hanlarda geçirmek çok riskli. Bu yolculuğun olağandışı doğasına dair söylentiler hızla yayılıyor. Müstakbel gelinine saldırarak Lord Rian ve ailesine zarar vermek isteyenler olabilir. Açıkta olmak daha güvenli."

"Kamp mı?" Tereddütle sordum.

Yabani saçlarını geriye savurarak alaycı bir bakışla beni kısıtıyor. "Düz gökyüzünün altında bir gece bile uyumadığınızın farkındayım leydim. Merak etmeyin, kuştüyü bir yatak ve yatak ısıtıcısı olmadan solmazsınız."

Neredeyse gülecektim. Demek benim hakkımda böyle düşünüyor: şımartılmış bir aristokrat olduğumu. Başımın üzerinde bir çatı olmadan hiç uyumadığım doğru olsa da, son on iki yıldır o çatı sızdırıyor ve arı istilasına uğramış durumda.

Kuş tüyü yatak mı? Daha çok çürüyen samanla doldurulmuş bir un çuvalına benziyor. Ama onu benim hakkımdaki inançlarından vazgeçirmenin bir anlamı yok; ne isterse onu düşünebilir.

Bedenimi alabilirler, kafamın içinde tekrar ediyorum. *Zihnim bana ait.*

Bu büyü, manastırdaki tutsaklığım boyunca bana yol gösteren ilkem oldu. Ne tesadüf ki şu anki gerçekliğime de uyuyor. Önceden kötü niyetli Sisters beni her gün dövüyordu; şimdi ise çıplak ata binmek bedenimi kontrol etmenin başka bir biçimi.

En azından bu yol çürük bırakmıyor. Müstakbel kocama teşekkür etmeli miyim?

"Köprünün Middleford'da kapanma ihtimali var," diye devam ediyor Wolf bir fırının köşesini dönerken. Üst üste yığılmış kasalar penceresini kapatıyor, ancak çatlaklardan içerideki fırıncıların hareket ettiğini görüyorum. "Eğer bu olursa, onun yerine batıya, Marblenz'e doğru gideceğiz."

Siyah bir kedi burun kıvrarak kasalardan birinin önünden geçiyor ve bana tembelce göz kırpmıyor. Ona daha önce gördüğüm süt şişelerinden bahsediyorum ve bir tanesini devirip içmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Geçtiğimiz kasabalardan yiyecek ve erzak satın alacağım," diyor Wolf eşit bir şekilde, "Dinlenmek için durmanız gerekirse, hemen bana söyleyin. Lord Rian yorgun gelmenizi istemeyecektir."

"Ne kadar düşünceli," diye mırıldandım.

Yakınlarda bir yerden bir kapı çarpıyor ve ben sırıyorum. Myst durdu ve Wolf da durdu, bir elini yelesine dayadı.

Onun dokunuşundan hoşlanmadığı için irkilir.

Bir adam Lucky Love Tavernası'ndan çıkıp yolun kenarında duruyor. Yüzü bize dönük, çenesi meydan okurcasına kalkık, gözlerinde acımasız bir parıltı var. Başını bir o yana bir yana eğerek çıplak bedenimi mümkün olduğunca çok görmeye çalışıyor.

Görmek istediği şeyi saklamaya çalışarak saçlarımı tararken göğsümde bir sıkıntı hissediyorum.

"Bu Thom Wallsor," diye mırıldanıyorum Wolf'a nefesimin altında. "Bremcote'ta babamdan sonra en büyük ikinci toprak sahibi."

Wolf'un duruşu hemen değişiyor, sarmal bir saldırganlıkla çatırdıyor. Elleri yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor ama adamın bakmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Namusumu korumayacak mısın?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Hayır."

Doğrudan verdiği cevap beni hâlâ şaşırtıyor. "Hayır mı?"

"Seni güvenli bir şekilde Lord Rian'ın ellerine teslim etmekle görevlendirildim. Alçakgönüllülüğün hakkında hiçbir şey söylemedi ve aslında, bunun için endişelenseydi

çıplak binmeni emrediyorum. Buradan Duren'e kadar her erkek seni gözleriyle becerebilir, umurumda değil."

Manastırda yaşadıklarımın sonra beni çok fazla şok edeceğini düşünmüyordum ama yüzüm onun acımasızlığı karşısında gevşedi.

Ona zarar verdin mi? Myst umutla sorar.

Wolf'un onun toynakları altında ezildiğini hayal etmek güzel bir zihinsel resim, ama öfkemi yutuyorum ve "**Henüz değil**" diye düşünüyorum.

Orta yaşlı bir kadın tavernanın üst kat penceresinden kafasını uzatarak aşağıya sesleniyor: "Thom Wallsoro etli kışını çevir ve içeri gir! Leydi Sabine'e bakmayacağız. Bütün kasabadaki tek çürük şeftali sen olma!"

Thom Wallsor kollarını huysuzca kavuşturuyor.

"Lord Rian o kızı benden çaldı," diye tüm sokağın duyabileceği kadar yüksek sesle bağıyor. "Lord Charlin onu bana gelin olarak vereceğine söz vermişti. En azından düğün gecemde benim olması gereken şeye uzun uzun bakmayı hak ediyorum!"

Wolf sarsılarak baktı. "İddiasında doğruluk payı var mı?"

"Hayır." Thom'a yakıcı bir bakış fırlattım. Onu çocukluğundan belli belirsiz tanıyordum; o zamanlar sefil bir delikanlıydı ve o zamandan beri hakkında kötü şeyler duyuyorum. "Babam ondan para ya da iyilik koparmak için onu kandırması olabilir ama beni asla bir halktan biriyle evlendirmezdi. Onun arzuları her zaman susuzluğu kadar büyüktü."

Wolf'un duyması gereken tek şey bu. Sırt çantasını yere bırakıyor ve Thom'la aramızdaki mesafeyi açıyor. Thom'un yüzündeki alaycı ifade anında eriyor ve canavar gibi bir adamın ona doğru yaklaştığını görüyor.

Wolf'un yumruğu Thom'un yüzüne çarpıyor ve Thom'un alaycılığı tamamen kayboluyor.

Yaradan, vagon tekerleğinin altında ezilen bir fare gibi kan fışkırıyor. Thom çılgık atıyor. Bu küçük numarayı tasarlarken şiddet ihtimalinin aklına geldiğini sanmıyorum. Ama Wolf Bowborn'u bilmiyordu.

Thom iki büklüm olurken paramparça burnunu tutuyor ama Kurt ona acımıyor. Bir yumruk daha savurmak için geri çekiliyor. Yumruğu Thom'un kafasının yan tarafına çarpıyor ve onu yere düşürüyor. Thom bir top gibi kıvrılıyor. Boğazından ağlamaklı küçük ciyaklamalar geliyor. Kurt toprakta dizlerinin üzerine çöküyor ve yumruğunu Thom'un omzuna indiriyor.

Ona tekrar, tekrar, tekrar vuruyor, ta ki midemin boşaldığını hissedene kadar.

Altımda Myst sıcıyor, kaçmak istiyor. Cesur kısırağımı ürküten pek bir şey yok ama Wolf'la ilgili bir şey onu adaşıyla karşı karşıyaymışız gibi gerginleştiriyor.

Tavernanın üst kat penceresindeki kadının yüzü kızarır ve yardım için içeri koşar. İki adam da çamur içindedir ama Wolf adamı kanlı bir şekilde döverken bunu umursamıyor gibi görünmektedir.

Thom'u sevmiyorum ama yine de gözümü kaçırıyorum.

Gözlerim kapalıyken bile Thom'un sızlanma sesi eşek arısı gibi sokuyor.

Bedenime sahip olabilirler. Ama zihnim bana ait. Bedenime sahip olabilirler . . .

Manastırda, Bremcote'a dönmemden bir ay önce dayaklar durdu. Rahibe Gray babamın nişan sözleşmesiyle ilgili mektubunu aldı ve Başhemşire White'a teslim etti. Ertesi sabah hücremden sürüklenerek ana yaşam alanına götürüldüm ve yaralarımın iyileşmesi için bir odaya kilitlendim. Rahibe Gray ve Rahibe Red, beni aç bıraktıklarına dair kanıtları gizlemek için beni şişmanlatmak amacıyla zorla zengin tereyağı ve yağlı dana eti yedirdiler. O odada geçirdiğim birkaç günün ardından delirmeye başladım ve yerde daireler çizerek yürüdüm ve egzersizler yaptım.

Bundan hoşlanmadılar, bu yüzden yumuşak ve hafif kalmam için beni yatağa bağladılar. El ve ayak bileklerimde morluk bırakmamak için ipek bağlar tabii ki.

Sonraki otuz gün boyunca tavana baktım, ahırdan Myst'in benim için kişnemesini dinledim, o kara kalpli kadınların her birinden nefret ettim, beni bir yabancıyla takas ettiği için babamdan nefret ettim, en başta servetimizi aptalca kumarda kaybettiği için ondan nefret ettim ve en da *beni* bu sapkın oyuna katlanmak zorunda bırakarak *onu* utandırdığı için Lord Rian'dan nefret ettim.

Wolf sonunda ayağa kalkar ve dağınık saçlarını geriye savurur. Çıplak eklemelerini kan kaplıyor. Adam acınası bir şekilde inlerken onları Thom'un gömleğinin sırtına siliyor, bu hâlâ hayatta olduğunun tek işareti.

Wolf hiçbir şey olmamış gibi bana doğru geri adım atıyor.

"Devam edelim," diyor güneşin konumunu kontrol ederken.

Onurumu koruduğu için ona teşekkür etmenin bir anlamı yok. Bunu benim için yapmadı. Bunu yaptı çünkü başka bir adam değerli efendisinin mülküne sahip çıkmaya cüret etti.

Myst yürürken parmaklarımın ucuyla yelesine örülmüş horoz ibiğinin üzerinde geziniyorum.

Bu yolculuktan kaçmam dair şüphelerim varsa bile, artık yok. Wolf Bowborn bir şeytan.

Ve içimden bir ses efendisinin de aynı olduğunu söylüyor, sadece daha şık bir takım elbise giymiş ve cebinde çok daha fazla para var.

Bölüm 4

Molf

Sözlerine sadık kalarak, röntgencilik yapan bir piç dışında kimse Sabine'i Brencote sokaklarında çıplak gezerken izlemez, ancak bu iyi niyet bir sonraki kasabada sürmez. Ya da bir sonrakinde.

Leydi Suri'nin etki alanının dışına çıktığımızda, Lord Rian'ın yeni gelini için verdiği şok edici emir hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını görmek isteyen insanlar sokaklara akın ediyor. Pencerelerden sarkıp Sabine'e hakaretler yağıdırıyorlar. Ergenlik çağındaki çocuklar ara sokaklardan kıs kıs gülüyor. Erkekler yuhalıyor ve bağılıyor, Sabine'nin ürkmesini sağlamaya çalışıyorlar, böylece özenle düzenlenmiş saçları onlara daha sonra dövebilecekleri kıvrımları bir an için gösterecek.

Tüm bunlar olurken Sabine, sanki kötü muamele görmeye ve hiçbir karşılık vermemeye alışmış gibi bir kayıtsızlık maskesi takmaya devam ediyor.

Şaşırdığımı, hatta biraz etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Küçük menekşe düşündüğümde daha sert bir şeyden yapılmış. Ve açıkçası, bu bir sorun olabilir. Yolculuğun başında o pisliği pataklamam sadece Lord Rian'ın iyiliği için değildi, Sabine'e kaçmaya çalışmanın boşuna olduğunu anlatmak istiyordum. Çünkü bir entrikanın kokusunu nasıl alacağımı bilirim ve o bir entrika kokuyor.

İlk ipucu: Bütün gün bana bir kez bile Lord Rian veya Duren hakkında ve oradaki hayatının nasıl olacağını sormadı.

İkincisi: Çok iyi sakladığını düşündüğü o horoz kabuğu var.

Üçüncüsü, cincher: Nefesindeki umudun tadı.

Bir araya getirdiğimde, Sabine Darrow'un Duren'e ulaşmaya hiç niyeti olmadığını söylüyor. Tahmin etmem gerekirse, eski bir sevgilisinin ona o kokteyl kabuğunu verdiğini ve onunla birlikte olmak için kaçmayı planladığını söyleyebilirim. İçten içe, birinin bu kadar aptalca bir aşka tutulmuş olabileceği fikriyle alay ediyorum. Lord Rian ona dünyayı gümüş tepside sunacak. Bir gün bile açlık, soğuk ya da acı nedir bilmeyecek.

Ama acı olabilir, değil mi?

Kafamın arkasında fısıldadığı anda o iç sesi susturuyorum. Lord Rian'ın öngörülemez olduğu doğru. Beni endişelendiren öfkesi değil -öfkesine bu kadar hâkim bir adam daha görmedim- ama

öfkelerini daha hesaplı yollardan çıkarma eğilimindedir. Bir yarış atını topallayana kadar koşturur. Arenada kardeşleri birbirine düşürür.

Ve fahişelerle yaptığı şeyler . . .

Ama Sabine farklı, diye kendimi temin ediyorum ve bana her şeyi veren Lord Rian'dan şüphe ettiğim için iç sesimi azarlıyorum. Sabine onun gelini olacak. Sorsha Hall'un partilerinde konuklarını hayrete düşürmek için lanet sincaplarla sohbet ederken göstereceği değerli ödülü olacak. Onun her zaman korunmasını, bozulmamasını isteyecek.

Ona zarar vermez, diyorum kendime. Diğerleri gibi değil.

Bir sonraki köyden ayrıldığımızda, Sabine'in çektiği eziyetin onu yıpratıldığını görebiliyorum. Sırtı dimdik dursa da gözlerinin etrafında koyu lekeler var ve damarlarındaki kan yavaş akıyor.

"Birazdan geceleme için duracağız," diyorum önümdeki ormanı işaret ederek. "Ağaçların arasında bir barınak ve at için bir dere bulacağız."

Yorgun bir şekilde başını sallıyor, sonunda tartışamayacak kadar yorgun.

Buklelerinin bir kısmı, son kasabada onu taciz etmeye çalışan sarhoş bir grup adamdan dökülen birayla hâlâ nemli, en büyüğünü kışına tekme basmadan önce. Adamların keskin teriyle karışmış ekşi biranın kokusu midemi, kavrayan ellerinin neredeyse onun üzerinde olduğu düşüncesi kadar bulandırıyor. Baktığımdan değil -baktığını *biliyorsun Wolf-* ama Sabine'nin teni kusursuz ve içimden bir ses onun bozulmaması için her şeyi yapar. Sadece efendimin elleri onun üzerinde olmalı.

Yarım saat sonra, yolun kayın ve meşe ağaçları arasında kıvrıldığı Mag Na Tir Ormanı'nın eteklerine ulaşıyoruz. Bizi bir yan patika boyunca hafif eğimli bir açıklığa götürüyorum.

"Burası mı?" Sabine şaşkınlıkla etrafına bakınır. "Burada dere yok."

Ormanın derinliklerini gösteriyorum. "Elli adım ileride."

Önce şaşkınlık güzel yüzünü çimdikliyor ama sonra kaşları yavaşça kalkıyor. "Ah. Duyabiliyorsun, değil mi?"

Bakışlarım yüzünden göğsünün üst kısmına, Godkiss doğum lekesinin göğüs kemiğinin üzerinde gezindiği yere düşüyor.

Ona damarlarındaki kanı duyabildiğimi söyleyeyim mi? Küçük iç çekişlerini, nefes verişlerini duyabildiğimi?

Parmaklarının o horoz kabuğunu okşarken çıkardığı küçük sesin kulaklarıma okyanus dalgalarının çarpması kadar gürültülü geldiğini mi?

"Evet. Duyabiliyorum." Sırt çantamı yere atıp düşen dalları temizlemeye başladım.

Zarifçe attan inip Myst'i dereye doğru götürüyor ama ben başımı sallayıp bir karaağacın dibini işaret ediyorum. "Hayır. Ben atı sulayacağım. Sen orada kal ve kımıldama."

"Yapabilirim-"

"Otur ve orada kal. Sana itaat etmeni söyledim."

Küçük ellerini yumrukluyor ama karşı koyamayacak kadar yorgun. Oflayıp puflayarak ağacın dibindeki güzel kıcının üzerine düşüyor. Aferin *kızıma*.

Kamp kurma rutini benim için ikinci doğa. Bir alanı temizlemek, ateş için odun toplamak, yakınlardaki vahşi hayvanların ya da daha tehlikelisi diğer insanların izlerine karşı çevreyi kontrol etmek. Lord Rian ikimiz de henüz çocukken beni dövüş ringinden çekip çıkardığından ve yıllar sonra elime bir yay verdiğinden beri hayatım av, orman, doğanın çıtırtısı ve iç çekişi oldu.

Ama bu sefer kamp yapmak farklı. *O* farklı yapıyor. Duman yüzüne vurmasın diye ateşi nereye yakacağımı, bir soylu kadın için yeterince yumuşak bir yatağı nasıl yapacağımı düşünürken buluyorum kendimi. Sabine'nin rahatını düşünmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki, ateşi yakıp atını suya götürdüğümde ay çoktan doğmuş oluyor.

Midesi gurulduyor.

Ateşi körüklemekten ayağa kalkıp ellerimin tozunu alıyorum. "Yiyecek bir şeyler avlayacağım. Sen burada kal."

Bir elini karnına götürüyor, vücudunun açlık sinyallerini duyduğumu fark edince gözleri açılıyor. Alt dudağını ısırarak kamp ateşinin ışığının ötesindeki karanlığa doğru bakıyor.

"Herhangi bir tehlikenin sana ulaşmasına yetecek kadar uzun süre yok olmayacağım." Yutkundu. "Tamam."

Dizlerine sarılıyor. Titriyor, lanet olsun. Böyle toplanmış, bal rengi saçları çıplak tenine dökülmüş, annesi tarafından yalnız bırakılmış bir geyik yavrusu kadar çaresiz görünüyor.

Ölümsüzler bana yardım ediyor.

Göğüs zırhımın kemerini çözüyorum, gömleğimi pantolonumdan çekip çıkarıyorum, sonra başımın üzerinden yukarı sürüklüyorum.

Gömleği dağınık bir top halinde ona fırlatıyorum. "Giy şunu."

Bana şaşkınlıkla bakarken elleri kumaşı yoğuruyor. Bir saniye boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonunda, "Elbise yok. Hayır."

Chemise. Hayır-"

"Kuralları biliyorum Leydi Sabine."

Dikkati benimle gömlek arasında gidip gelirken hâlâ şaşkın görünüyor.
"Ama . . ."

"Lord Rian'a kim söyleyecek? Ağaçlara mı? Bak küçük menekşe, eğer bütün geceyi üzerinde bir dikiş bile olmadan titreyerek geçirmek istiyorsan, buyur. Ama burada sadece sen ve ben varız. Ölümsüz Solene'in yolculuğunu onurlandırmak umurumda değil, tanrılar benim iyiliğimi hak etmiyor. Yarın, efendimin buyurduğu gibi yolculuğa çıplak devam edeceksin. Bu gece, kampımızın mahremiyetinde, örtünmek sana huzur verecekse, örtün. Benim için fark etmez."

Ateş ışığında, yuvarlak gözleri özellikle büyük görünüyor. Yüksek görüşüm mavi-yeşil irislerindeki tüm altın benekleri görmemi sağlıyor, sanki geceye yükselen kıvılcımlar onun gözlerinde bir yuva bulmuş gibi.

"Hiçbir tanrıya saygı duymuyor musunuz?"

Homurdanıyorum. "İnsanlar onların uyanışını umacak kadar aptallar. Evet, efsaneleri okumanın heyecan verici olduğunu biliyorum ama gerçekte tanrılar, kontrolsüz güç sahibi zorba hükümdarlardan farksız olurdu. Dönüşlerinden bir yıl sonra, savaş ve köleleştirme olacaktı. Uyumaya gittikleri için şanslıyız. Umarım asla uyanmazlar."

Gözleri daha da genişliyor.

"Neden, bu seni rahatsız mı ediyor, küçük menekşe?" Şak diye söyledim.

Beni şaşırtan bir kahkaha attı. "Hiç de değil."

Başka bir şey söylemeden, kalçalarına kadar sarkan büyük boy gömleğimin içine giriyor. Elleri kaba kumaşı yumuşatırken kalp atışları yavaşça sakinleşiyor. Bir erkeğin uzun gününün kokusunu taşıyan boyanmamış keten, tafta ve ipeğe alışkın bir kız için ödül sayılmaz ama o sanki uzak adalardan gelen bir damaskmış gibi davranıyor.

"Neden bana öyle diyorsun?" diye

soruyor. "Sana ne diyeyim?"

Gözleri çıplak göğsümde görünen vaftiz öpücüğüne kayıyor. "Küçük menekşe."
, ona acımasız bir avcının bir zamanlar bir pastanın üzerindeki şekerlenmiş menekşelere nasıl bayıldığını anlatacak değilim.

Çünkü onlar gibi kokuyorsun.

"Sen yumuşaksın," diye . "Kırılğan, menekşe gibi. Şimdi orada kal."

Yayımı kaptığım gibi ormana daldım. Ağaçların arasındaki boşluğun eve dönüş gibi hissettirdiği bu yerde olmak rahatlatıcı. Vahşi kokusu

tartberries, bir sincabın küçük horlamaları.

Hemen topraktaki izleri fark ettim ve yayımı hazırladım.

Tavşanın izini sürerken, aklım şu anki sorumluma kayıyor. Lord Rian'ın onu neden istediğini anlamak kolay. Herhangi bir erkeğin standartlarına göre çok güzel ve saçları da başlı başına bir tanrı öpücüğü olabilir. Rian'ın Ölümsüzler tarafından tercih edilen bir gelin istemesi şaşırtıcı değil. Ailesi zengin ve nüfuzlu olabilir ama hiçbiri tanrı öpücüğüne sahip değil. Sahip olmadıkları tek şey bu, bu yüzden ona çekiliyorlar.

Ondan memnun olacak mı? *Ölümsüzler adına, kafayı takmış olacak.* Nasıl bir kadından hoşlandığını bilecek kadar çok genelevden onu topladım ve Sabine onu hayal kırıklığına uğratmayacak. Bir hanımefendinin zarafetiyle cinsel zevk için yaratılmış bir vücut.

Bir an için aklım bir gün kendime bir gelin alma ihtimaline kayıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu hiç aklımdan geçirdiğim bir düşünce değildi. Hayatımı Valveres'e hizmet etmeye adadım. İşim beni haftalarca ormana götürüyor ve geçen yaz omzumu boynuzuyla mızraklayan geyik gibi vahşi bir hayvan tarafından öldürölme ihtimalim her zaman var.

Gerçekçi olalım, ben pek koca biri değilim.

Ayrıca, ellerimdeki kanı görüyormuş gibi yanımda nasıl ürktüğüne baksana. Atı bile benden kaçıyor. Beni doğuran fahişe, onu parayla ya da zorla hamile bırakan her ne piçse, beni tutmaya zahmet edemedi, neden başkası etsin ki? İçimde ağaç kökleri gibi bükülmüş, hatalı bir ok gibi kırılmış bir şey var. Fae tanrıları beni yeteneklerimle kutsadıklarında bir hata yapmışlar. Sadece Rian hasarı gördü ama yine de beni bataktan çıkardı.

Bu yolculuğun bittiğini görmek ve ona hizmet etmenin daha önemli yollarına dönmek için sabırsızlanıyorum. Tanrı'nın öptüğü kızı sürükleyip götüren ayıyı düşünmeden edemiyorum. Tuhaftı; cesedinin kokusunu kolayca almam gerekirdi ama asla bulamadım. Bir damla kanın kokusunu bile alamadım. Aynı şekilde, eğer hayatta kalsaydı ve hala yaşıyor olsaydı, onun da kokusunu alırdım.

Orada olmalıydım, ayıyı gözetlemeliydim, diye düşünüyorum bir hüsrana hırıltısıyla. *Bir kıza bebek bakıcılığı yapmamalıydım.*

Lord Rian'a ayının alışılmadık kürkünden ve boyutundan bahsettiğimde sadece güldü. *"Ne ima ediyorsun Kurt? Altın pençelerin geri döndüğünü mü?"*

Bin yıldır bir tane bile olmadı. Tanrılarla birlikte uykuya daldılar."

İleride, çimenli bir çalılıkta, bir tavşan siyah gözünü kırıyor ve ben Yay.

Birkaç dakika sonra kamp ateşinin yanına bir çift tavşan bırakıyorum. Sabine ödünç aldığım gömleğimin kollarını kısa kollarına uyacak şekilde kıvırdı. Saçını da ördü. Süslü fae tarzında değil, basit bir iple.

Ölü tavşanları görünce Sabine'çenesi geriliyor, dişlerinin çıkardığı ses kulağıma çarpıyor.

"Ne, arkadaşların mı?" Ben soruyorum.

Bana nedense gülümsememe neden olan alaycı bir bakış fırlatıyor. Artık giyinik olduğuna göre, yolculuğa başladığı o inatçı tavrının bir kısmını geri kazanmış.

Tavşanları temizleyip ateşin üzerindeki şişte kızartırken, bakışlarının sıcaklığını hissediyorum. Tenimdeki mum ışığı gibi, yaralarımın üzerinde titriyor. Bir lordun kızı daha önce çıplak göğüslü bir adam görmüş müdür?

İlgisini çekmek için başımı kaldırıyorum ama hemen başka tarafa bakıyor.

Bir süre sonra, "Başka bir tanrı öpücüğü bilmiyorum" dedi. Parmağının ucuyla doğum lekemi işaret ediyor. "Bremcote'ta bir tek ben vaftiz oldum."

Tanrı tarafından kutsanmış çok fazla insan yok, bu doğru. Her bin bebekten biri, bizi kadim olanlar tarafından kutsanmış olarak tanımlayan küçük, güneş patlamasına benzer doğum lekesiyle doğar. Bize hangi özel hediyenin verildiğini tahmin etmek imkansızdır - bir öküzün gücüne sahip tanrıçalar, bir kadının güzelliğini kil gibi yontabilen tanrıçalar, yağmuru çağırabilen tanrıçalar gördüm.

"Daha fazlasıyla tanışacaksın," diyorum, denemek için bir parça et kopararak. "Duren'de çok var."

Tavşan butunun tadını çıkarırken suları çenemden aşağı damlıyor. Bir parça daha koparıyorum.

Sabine yerde kıpırdanıyor, midesi guruldarken kızarmakta olan ete daha da yaklaşıyor. "Valvere ailesinin tanrı öpücüğü topladığı doğru mu?"

"Koleksiyon mu?" Homurdanıyorum. "Kahretsin, biz at değiliz. Ama evet, bizim gibi birçok kişiyi çalıştırıyorlar. İşleri göz önüne alındığında bu mantıklı."

"Olağanüstü güçlü dövüşçüler arenaya daha fazla seyirci mi getiriyor?"

Başımı sallayarak kabul ediyorum. Yasal ahlaksızlıklar her türlü şans oyununu ve seyirci yarışmalarını ve tabii ki genelevleri kapsıyor. Artık Lord Rian'ın işinin bu yönleriyle ilgilenmiyorum. Bu ismi verdiğinden beri

Ben Duren'in resmi avcısıyım, benim işim masada et bulundurmak ve vahşi hayvanların köylüleri öldürmesini engellemek. Yardım evlerini nasıl işlettiği artık benim için önemli değil.

Sabine'in tırnakları aniden çok ilginç bir hal alıyor ve boğazını temizliyor. Sanırım yemek isteyecekti ama "Sana ödeme yapabilirim. Beni bırakman için yani."

Kalbi göğsünde gök gürültüsü gibi çarpıyor; son derece gergin. Olması gerektiği gibi. Bir Valvere muhafızına rüşvet teklif etmek küçük bir suç değil. Bunun için onu cezalandırabilirim ve Lord Rian da beni destekleyecektir. Onu bağlayabilirim. Boğazına bir yumruk geçirip, vazgeçene kadar boğabilirim. O iri gözler bana yalvarırcasına bakana, o gül gıncası dudaklar af dileyene kadar.

Onun yerine, bakışlarımın ödünç aldığım gömleğimin içinde boğulan küçük bedeninde asılı kalmasına izin verdim. "Altın paralarla dolu keseyi tam olarak nerede saklıyorsunuz leydim?"

Kalp atışları değişir, umutla daha hafif atar.

"Beni Salensa'dan yirmi mil içeride bir buluşma yerine götürürsen sana para verebilecek bir arkadaşım var."

İçten içe, kemiklerimin derinliklerinde inliyorum. Şüphelendiğim gibi, bu kızın bir yerlerde tanıştığı bir çocukla aşk dolu bir planı var. Şu lanet deniz kabuğu. Onu okşayış şekli.

Tükürüğü çevirmek, bu aptal kızın kurgusuz planıyla nasıl başa çıkacağımı düşünürken bana zaman kazandırıyor. Bu işin arkasındaki beynin kız değil, oğlan olduğundan şüpheleniyorum. Sabine zeki olabilir ama her şımartılmış lord kızı gibi coğrafya ve yol gibi konularda eğitimsiz. Bu bir sorun. Kaçacağı için değil -benim gözetimim altında kaçmaz- ama bu çocuğun Sabine'i ne kadar şımartmış olabileceğini bilmediğim için.

Hâlâ bakire, bundan eminim. Kaba olacak ama bir kıza dokunulmamışsa kokusunu alırım. Lord Rian genelevler için yeni fahişeleri değerlendirirken bu özel yeteneğimi kullanırdı. Bakireler çok daha değerli olduğundan, her kız bakire olduğunu iddia eder ve yalancıları ayıklamak için burnuma ihtiyaç duyardı.

Çoğu kişinin aksine, Sabine'in üzerinde masumiyet kokusu var.

Ama bu sevgilisinin ağzı onun üzerinde, elleri müstakbel kocasına ayrılmış yerlerde olabilirdi. Ve bu kabul edilemez olurdu.

Ayağa kalkarak tavşanlardan birini şişten çıkarıp küllerini ve kömürleşmiş parçalarını ayıklamak için acele etmiyorum, sonra yavaşça dönüp kızarmış eti Sabine'in başının üzerinde tutuyorum.

Midesi gurulduyor. Ağzından salyalar akıyor. Kocaman gözleri bana öyle bir umutla bakıyor ki nefesim kesiliyor.

Sert bir sesle, "Bir daha asla bana rüşvet vermeye kalkışmayın, Leydi Sabine. İkinci seferde işler senin için o kadar iyi gitmeyecektir."

Etten bir parça ağzıma atıyorum.

Yüzü düştü. Bir kızın umutlarının çürük bir balkabağı gibi kırıldığını görmekten hiç hoşlanmam ama ona nasıl bir iyilik yaptığının farkında değil. Benden nefret edecek olsa da şimdi ona nasıl bir iyilik yapmak üzereyim.

Karnı daha yüksek sesle guruldarken çubuğu şişin üzerine geri koyuyorum, bir ip bulana kadar sırt çantamı karıştırıyorum.

"Ellerini uzat," diye emrediyorum ve bileklerini bağlamak için yeterli ölçüyü alıyorum.

Gözleri korkuyla doluyor.

Menekşeler, diye düşünüyorum kokusu ağzımdaki tuzlu sularla karışırken.
Lanet menekşeler.

Bölüm 5

Sabine

Bileklerim bağı.

Ayak bileklerim bağı.

Midem yeni doğmuş bir yavru gibi gurulduyor.

Ve tek düşünebildiğim: *Wolf Bowborn'dan iliklerime kadar nefret ediyorum.*

Beni esir alan kişi ateşin yanında bir kütüğün üzerine oturmuş, kaçamayacağımdan emin, bağlarımdan kurtulmaya çalışmamı izlemekten zevk alıyormuş gibi bir tavşan butunun etini ayıklamakla vakit geçiriyor.

Bana yeterince eziyet ettikten sonra, telaşsız adımlarla ateşin etrafına geliyor, sonra ikinci tavşanla birlikte kızartma çubuğunu ağzıma doğru indiriyor.

"Ye," diye emrediyor.

Ona ters ters bakıyorum ama reddedemeyecek kadar açım. Yemeksiz geçen tek bir günün tüm kararlılığımı pencereden uçurması çok acınası. O sivri sopayı ona nasıl saplamak istediğimi düşünürken çenemi aralıyorum. Eti uzatıyor ve ben de bir ısırık alıp dişlerimle etini parçalıyorum. Çenemden aşağı yağ damlıyor.

Dudaklarında karanlık bir gülümseme belirliyor; bundan fazlasıyla keyif alıyor. "Sen bir canavarsın," diye mırıldanıyorum ağzımdaki lokmanın etrafında.

Hakaret onu etkilemiyor. "Canavar mı? Elbette. Seni her gece bağlayıp ağzını tıkmak zorunda kalsam bile Duren'e götüreceğim bir canavar. Yani kaçmakla ilgili tüm fikirlerinden şimdi vazgeçiyorsun, anlıyor musun? Çünkü bu eylemi her gece tekrarlamaktan mutluluk duyarım. Seni temin ederim, umurumda değil."

"Kaçmayı planlamıyordum!"

Elini cebine atıp küçük bir nesne çıkarıyor ve bağı ayaklarımın yanındaki çimlerin üzerine bırakıyor.

Bu Adan'ın horoz kabuğu.

Oh, kahretsin.

Sessizliğim üzerine başparmağıyla çenemdeki tavşan yağını siliyor, sonra yavaşça başparmağını ağzına sokup suyunu yalıyor.

Ona bakakalıyorum - bu harekette son derece cinsel bir şey var, içimde adını koyamadığım bir vızıltı uyandıran bir şey.

"Adı ne onun?" Wolf dudaklarını yalayarak sorar.

Hangi duygunun daha büyük olduğundan emin değilim - bir şekilde Adan'ı biliyor gibi görüldüğü için öfke mi yoksa bunu bu kadar kolay anladığı için düpedüz huşu mu? Vaftiz öpücüğü zihin okumasına da izin veriyor mu?

"Cevap verin, Leydi Sabine." Kurt çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırmaya zorluyor.

"Bana zarar vermezsin," diye mırıldanıyorum ezilmiş dudaklarımın arasından. "Bir sürü kadının canını yaktım."

"Bundan şüphem yok ama demek istediğim Lord Rian gelininin yaralanmasından hoşlanmazdı." diye açıklarken gözlerim öfkeyle kısılıyor.

Haklı olduğumu kabul etmek için homurdanıyor. "Olabilir. Ama nazik olmak zorunda değilim."

"Ha! Ne iyilik yaptın sen?"

"Gömleğimi geri alabilir ve karşımda çıplak durmanı sağlayabilirim, küçük menekşe."

Kalbim gümbür gümbür atarken başımı onun elinden kurtarıyorum ve gözlerimi çimenlerin üzerindeki horoz kabuğundan ayırmıyorum.

Adan'ın güneşli sesi hafızamdan uzanıyor:

"Sana denizi göstereceğim, Sabine. Sen ve ben, birlikte dalgaları aşacağız ve burayı sonsuza dek terk edeceğiz."

Kurt . "Nasıl . Sevgilinle kaçma planının ayrıntılarını bana anlatmak istediğinde, bağlarını gevşetmek isteyebilirim. O zamana kadar, vadideki tüm yırtıcı hayvanların dikkatini çekmeden önce bunu yemeyi bitir."

Sopayı bana doğru itti. Onu bağlı ellerimle beceriksizce almayı başarıyorum, sonra tavşanı parçalıyorum.

Kurt açıklığın uzak tarafına yerleşiyor, bacaklarını uzatıyor ve bir kütüğü yastık olarak kullanıyor. Elimde hiçbir şey yok; ne battaniye ne de yatak örtüsü, sadece onun erkeksi kokusuyla ıslanmış ödünç gömleğim var.

Gözleri kapanıyor.

En azından artık ceza korkusu olmadan ona açıkça kaşlarımı çatabilirim. İlk başta şüphelendiğimden daha da şeytanmış. Tüm sosyal normları hiçe sayan o evcilleşmemiş uzun saçlar. Thom Wallsor gibi sayısız adamı kana buladığına şüphe olmayan o bilenmiş kaslar. Gövdesindeki yara izleri bir ömür boyu süren dövüşlerden kalma.

Wolf'a uzun ve değerlendirici bir bakış atarak zamanımı harcıyorum. Bütün erkekler böyle çıplak göğüslü mü görünüyor? Bu kadar ham? Savaş yorgunu? Bir koç gibi baskın mı?

Bedenimi alabilirler.

Kafam bulanık. Okumamı bitiremeyecek kadar sinirliyim. Ama dişlerimi sıkıp zorluyorum.

... benim aklım bana ait.

Peki ya kalbim? Manastırın kapısından içeri girdiğı ilk andan itibaren kalbim Adan'a aitti.

Sıkı iffet yeminleri nedeniyle Ölümsüz Iyre Manastırı'na hiçbir erkeğın adım atmasına izin verilmiyordu ve açıkçası Rahibelerin onlara ihtiyacı yoktu. O yaşlı kocakarılar ne kadar kötü kalpli olsalar da, cesaretleri için onlara kredi vermek zorundayım. Yeni şapel için taş taşıdılar. Binaların tuğlasını ve harcını kendileri ördüler. Dingil kırıldığında arabayı tamir ettiler.

Yine de erkeklere ihtiyaç bir şey vardı: Keçiler.

Ölümsüz Iyre'nin öğretileri Kızkardeşlerin herhangi bir erkek anatomisine, hatta bir keçininkine bile dokunmasını yasaklıyordu. Bu yüzden yılda bir kez, yeni doğan erkek çocukları hadım etmek için kutsal kadınsı alanımıza bir çiftçi kabul edilirdi. Manastırdaki ilk on bir yılım boyunca, bu kişi kör, yaşlı Bay Porter'dı, elleri ve meşe saplı bıçağıyla. Ancak fae tanrıları Bay Porter'ı ebedi istirahatinde kendilerine katılması için çağırdı ve ertesi yıl onun yerine Adan geldi. Güzel, altın saçlı Adan'a hayvanlar "Güneş Işığı Gibi Parlayan Çocuk" diyorlardı.

Şimdi özleminden karnım ağrıyor ama tek yapabildiğim bana verdiği horoz kabuğunu bağı ellerimle otların arasından çıkarıp göğsüme sarmak.

Sana denizi göstereceğim, Sabine.

Başka bir ses kafamın içine doğru gıcırıyor, bu seferki burada ve şimdi. Ayağımın dibindeki otların arasından küçük, fındık kahverengisi bir fare burnunu çıkarıyor.

Yemek mi?

Meraklı küçük yüzü hayal kırıklığı kırıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Senin için mi? Ben söylerim. Seve seve paylaşırım.

Ayaklarımı altımda kaydırarak yere ve tavşan etinden bir parça koparmayı başardım, ancak Wolf'un ipi kesinlikle

bunu kolaylaştırmıyor. Fare yaklaşırken burnu iki kat çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ateşin karşısından gelen Wolfun havlaması beni sıçrattı, uyuduğunu sanıyordum.

"Bir fare var," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

"Lanet olası bir fare olduğunu biliyorum. On dakika önce çimlerin üzerinde hışırdadığını duydum. Ne yapıyorsun?"

Gözlerinden biri açık, sanki bir fareyi beslemek büyük bir kaçış planının parçasıymış gibi şüpheyile bana bakıyor.

Alay ederek, Wolf'a bir saniye daha zaman ayırmıyorum ve sadece ona ayrılmış bir gülümsemeyle fareye . Daha yumuşak bir sesle, "Acıkmış." diye mırıldanıyorum.

Fare elime doğru sürünüyor, et parçasını mutlulukla kabul ederken bıyıkları keşfediyor ve avucumdan bir yemek masası yapıyor.

Kurt uzun bir süre sessiz kalıyor ama gözlerinin beni incelediğini hissediyorum. Enerjisi etrafımızdaki havayı, ateşin odunu yiyip bitirdiği kadar emin bir şekilde kemiriyor.

"Daha önce hiç ezmek istemediğin bir fare görmedin mi?" Sert bir tonda mırıldandım. "Hiç evcil hayvanınız olmamasına şaşırmadım. Ya da sevecek başka bir şeyin, bahse girerim."

Kollarını daha da sıkarak pozisyonunu ayarlıyor. "Lanet bir fareyi besleyerek ne kazanmayı umduğunu anlamaya çalışıyorum."

Dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor. Wolf'a güzel sözler söylemeye hazırım ama ona döndüğümde şüphesinin kaybolduğunu görünce şaşıyorum. Bunun yerine, yaptığım olumlu bir şekilde büyülenmiş, hatta şaşkına dönmüş görünüyor.

Bu bakışta öfkemi yumuşatan bir şey var.

Derin bir nefes alarak açıklıyorum: "Bu her zaman kişisel kazançla ilgili değildir. Tüm canlılar, hatta bir fare bile anlaşılmayı hak eder."

Çatık kaşlarına bakılırsa, bu kavram ona tamamen yabancı. "Bu gece o fareyi yiyecek olan vahşi kedi bile mi?" derken sesinde bir meydan okuma var.

"Evet, vahşi kedi bile."

Çenesi bir an için çalışıyor ve sonra daha önce duymadığım temkinli bir ses tonuyla, "Ya ben? Kafamda ne olduğunu anlayabiliyor musun?"

Karanlık gölgelikten bir baykuş ötüyor, ağaçların tepesinde görünmüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Benim yeteneğim sadece hayvanlar üzerinde işe yarar. Sen bir insansın."

Tehlikeli derecede alçak bir sesle, sanki bir uyarı gibi, "Hayır, küçük menekşe. Ben bir Kurt'um."

İçimden bir ürperti geçiyor, fareyi ürkütüp kaçmasına neden oluyor. Gecenin karanlığı hissedilir derecede ağır. Ateş alçaktan yanıyor, kıvılcımlar tepedeki yıldızlara doğru kayıyor. Birdenbire Wolf'a vücudumdaki her korkuyu hissedebiliyormuş gibi hissetmeden bakamıyorum.

Ondan uzaklaşıyorum, çimlere kıvrılıyorum, bağlı ellerimi yastık olarak kullanıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Uyuyor mu?

Bütün gece uyanık kalıp beni koruyor mu? Beni izliyor mu? Beni hapsediyor mu? Baykuş sanki tüm ormana bir uyarı gönderiyormuş gibi tekrar ötüyor.

Rüzgâr onları yıldızların üzerine sürüklerken bulutlar tepemizde gürültüyle dolaşıyor.

Rüyamda kurtları görüyorum.

Sabahları, Wolf'un gölgesi çiğli sabah güneşini engeller.

Kalbim dört nala atıyor ve uyanık olduğumu ona belli etmekten korkarak gözlerimi çoğunlukla kapalı tutuyorum.

duruyor. Neden duruyor?

Bir esinti ödünç aldığım gömleğimin eteklerini karıştırıyor ve gece boyunca dönüp dururken gömleğinin kalçalarımın üzerine çıktığını fark ediyorum. Çıplak bacaklarım ve kırımın kıvrımları tam teşhirde. El ve ayak bileklerim bağlıyken, onun için ziyafete hazır, kafeslenmiş bir domuz gibi görünüyor olmalıyım.

Henüz bana zarar vermedi. Belki de hiç . Belki de müstakbel kocama körü körüne sadakati onu malları örneklemekten alıkoyacak.

En azından şimdiye kadar kendime böyle söyledim.

Korkumu gizlemek için sinirlerimi çelikleştirerek gözlerimi açıyorum ve ters ters bakıyorum, "Bakmayacağına söz vermiştin."

Bakışları bacaklarımdan yüzüme doğru kayarken kaşları kalkıyor. Gözlerinin etrafındaki deride bir miktar eğlence kırışıyor. "Kıçınıza bakmıyordum Leydi Sabine. Sırtınızda kıvrılmış bir ölüm yılanı var."

Oh.

Doğrulduğumda yüzüm kızarıyor. Etrafımda döndüğümde, yılanın siyah-kırmızı deseninin etime sarıldığını görüyorum.

," emrederek bıçağını çekti. "Onu öldüreceğim."

"Sakın buna cüret etme!" Bağlı ellerimle yılanı hafifçe dürterek uyandırıyorum. Başını kaldırdı, bana sessizce teşekkür etmek için dilini oynattı.

dinleniyor ve sonra ormana doğru sürünerek uzaklaşıyor. "Sadece biraz sıcaklık arıyordu."

Zehirli yılan çalılıkların arasında kaybolurken, Kurt aç fareyi beslediğim zamanki şaşkın bakışlarla bana bakıyor. Sonunda burnunun kemerini sıktı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve sonra ateşin üzerine toprak atmaya başladı.

". Şafak söktü. Hareket zamanı."

Bağlı ellerimi işaret ederek uzatıyorum ve o da bıçağıyla bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki ipleri kesiyor.

Bileklerimi ovuşturarak Wolf'un Myst'i bir ağaca bağladığı yere doğru ilerliyorum. Başını ısrarla sallıyor.

senin için endişelendiğini söylüyor.

"Biliyorum cesur kızım," diye fısıldıyorum, sakinleştirici elimi kadifemsi ağzında gezdirerek. "İkimiz de iyi olacağız."

Şimdi mi gidiyorsun? Kaçmak mı?

Omzumun üzerinden sırt çantasını hazırlayan Wolf'a bakarak iç geçiriyorum. "Hâlâ vakti gelmedi." Adan'la kaçma planımı bir atın karmaşık fikirleri kavrayabildiği ölçüde biliyor. Adan'a Wolf'a olduğundan daha fazla düşkün değildi ama bunun tek nedeni bana karşı aşırı korumacı ve erkeklere karşı genel olarak güvensiz olması.

Bunu kimden öğrendiğini merak ediyorum, diye düşünüyorum alaycı bir ifadeyle, ona babamdan şikâyet ettiğim onca zamanı hatırlayarak.

"Yakında," diye fısıldıyorum.

Wolf hedeflerimi belirlediğine göre kaçmak düşündüğümünden daha zor olacak. Elbette, Lord Rian'ın dizgin ve ip olmadan ata binmemi şart koşması aslında bir nimet; Myst ve ben istediğimiz zaman kaçabiliriz. Ama bu konuda akıllı olmalıyız. Müstakbel kocamın bana eşlik etmesi için tanrının öptüğü bir avcı göndereceğini tahmin etmemiştim.

Myst ve ben koşabiliriz ama Kurt bizi her yerde izleyebilir. Eninde sonunda dinlenmek ve yol tarifi almak için durmak zorunda kalacağımız için birkaç saat önde olmamız pek bir şey ifade etmez. Bizi takip edememesi için koşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Parmaklarımla Myst'in yelesindeki ve kuyruğundaki düğümleri taradıktan sonra Wolf'un arkamdan yaklaştığını hissediyorum.

Neredeyse özür dilercesine, "Gömleğim, Leydi Sabine," diyor.

Elim onun gibi kokan kaba keten yakaya düşüyor. Elbette Lord Rian'a onun kurallarından birini bile çiğnediğim söylenemez. Bu yolculuğun bir saniyesinde bile giyinik olduğumu kimse bilmemeli.

Sırtımı ona dönerek gömleğini başımın üzerinden çekiştirmeye başlıyorum ama daha omuzlarıma gelmeden, bir aygırın dizginlerini ele geçirir gibi örgümü tutuyor. Yumruğunun etrafına doluyor ve sonra başımı geriye çekiyor.

Nefes nefese, "Dokunma bana!" diye bağırdım.

"Sessiz ol," diye emrediyor, alçak sesle ve sertçe. Elini sırt kaburgalarım boyunca gezdiriyor, vücudumla ilgili şifreli detaylar anlatıyormuş gibi görünen yüksek bir dokunma hissiyle derimi nazıkçe yokluyor ve test ediyor.

Boğazından kısık bir sesle homurdanıyor. "Kaburgan çatlamış."

Omzumun üzerinden ona bakmaya çalışıyorum ama saç örgümü hâlâ avucunun içinde tutuyor.

Tıslıyorum, " yok."

Saç örgümü sıkıca kavıyor. "Bu eski bir yara. Beş hafta ve bir gün. Hâlâ biraz morarma var."

Sonunda tutuşunu gevşetiyor ve ben de ödünç aldığım gömleği geri çekerek ona giyinik bir şekilde bakabilmek için dönüyorum. Çenemi yukarı kaldırarak, "Sorun yok dedim! Neredeyse iyileşti bile."

Kaşları düşük, tehlikeli, yırtıcı bir hayvan gibi. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bir kaza olamaz mı?"

Öneriye yanıt verme girmiyor. "Cevap verin leydim."

Sessiz kalmama izin vermeyecek. Kalbim bir yumruk gibi sıkılıyor, beni anılarımdan korumak istiyor. Gözlerimi indirerek isteksizce itiraf ediyorum: "Ölümsüz Iyre Manastırı'nın gözetimindeydim. Bir ay önce babam beni zengin bir kocaya sattığını onlara bildirene kadar Rahibeler beni dövdüler. Sonra beni şişmanlatmak ve yaralarımın iyileşmesini sağlamak için bir yatağa bağlayarak bir odaya kilitlediler. Sanırım yeterince uzun sürmedi. Çürükleri başka kimse fark etmedi ama senin gözlerin de başka kimsede yok."

Wolf'un bakışları bir Ağustos güneşinin yoğunluğuyla içimi yakıyor. "Ne kadar sürecek?"

Dayaktan bahsediyor. "Yıllar."

Kısa süreliğine gözlerini kapatıyor. "Kaç yıl oldu?"

"On iki."

Öfkeyle titreyen bir nefes çekerken yüzü kızarıyor. Nefesini tutuyor, sonra yavaşça çekilmesine izin veriyor ve ancak o zaman konuşabiliyor. "Sorsha Konağı'nda güvende olacaksınız leydim. Yemin ederim."

Kordonu örgümün tabanından çekip çıkarırken, telleri serbest bırakıp parmaklarımla gevşekçe tararken neşesiz bir kahkaha atıyorum.

Kaşlarını çatı. "Sözünden şüphe mi ediyorsun?"

Saçlarımı karıştırırken gözlerim keskin ve azarlayıcı. "Sanırım efendine o kadar aşıksın ki, tanrısal görüşüne rağmen körsün."

Çenesi gerildi. Onu kızdırdım. Yanlış bir şey söyledim. Ama *ona* hakaret ettiğim için değil, efendisiyle ilgili bir kusuru ima ettiğim için kızgın olduğu izlenimini edindim.

Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederek tekrar yemin eder: "Duren'de sana hiçbir zarar gelmeyecek Sabine."

"*Buna* ne diyorsun?" Elimi çıplak bacaklarıma doğru savururken, içimde olduğunu bildiğimden daha büyük bir coşkuyla patlıyorum. "Yeni gelinine karşı ilk hareketi onu bir gösteri haline getirmek olan bir kocayla güvende olacağımı mı sanıyorsun?"

Kurt'un boynu kırmızı ipliklerle yanıyor. "Bu yolculuk tanrıları onurlandırmak içindir."

"ama, bunun saçmalık olduğunu biliyorsun!"

Tereddüt ediyor ama inkar etmiyor. "Tamam o zaman, ama bu seni utandırmak için değil. Olsa olsa babanı utandırmak içindir."

Tepkim, beni çıplak bırakmasına rağmen gömleğini çekiştirerek çıkarmak oluyor. Gömleğini toparlayıp göğsüne bastırıyorum, zor nefes alıyorum. "Yine de cezalandırılan benim, değil mi Wolf?"

Bölüm 6

Molf

Sonraki birkaç gün, her kasaba birbirine karışana kadar aynı bakışlar ve laf atmalarla geçiyor. Erkeklerin aşağılık olabileceğini biliyordum, ama yol boyunca dizilirken gözlerinde parlayan hınzırca zevk midemi bulandırıyor. Yumrukladığım ukalalar yüzünden parmak eklemlerim acıyor ama buna değiyor.

Onları için.

Damarlarımda dolaşan hayal kırıklığını dindirmek için.

Ve, kahretsin, gülümsemesini görmek için.

Sabine ilk başta tedirgindi, ama yavaş yavaş, ağzı bozuk bir pislği patakladığımda gülümsemeye başladı. Belki de sopanın ucunda geçirdiği onca yıldan sonra, dayak atan takımda olmaktan zevk alıyordu. Daha fazla gülümsemesini kazanmak için Ölümsüz Vale'yi, Fae Kralı'nı yumruklamam gerekse bile bunu yapardım.

Polybridge'e yaklaştıkça orman daha da bataklaşıyor. Uzaktan yılan gibi kıvrılan Tellyne Nehri'nin görüntüsünü yakalamamız uzun sürmüyor. Nehri geçtikten sonra kuzeye yöneleceğiz ve bu şimdiden içimi bir korku kapladı. Kuzey demek daha büyük kasabalar, daha büyük kalabalıklar demek.

Sadece söyleyeceğim, kuzey bela demektir.

Şimdilik Myst'in toynak sesleri ve Sabine'in omzuna tüneyen bir alakarganın cıvıltısı dışında yol sessiz. Özellikle yüksek sesli bir viyaklama yapıyor ve Sabine çan gibi tınlayan nazik bir kahkaha atıyor.

İkisinin gülünecek nesi var, solucanlar mı?

Düşüncelerim o Rahibelerin ona yaptığı kötü muameleyi çiğneyip duruyor. Lanet olası *yıllar* boyunca. Morlukları fark etmem bu kadar uzun sürmemeliydi. Bir centilmen olmaya çalıştığım ve çıplak vücuduna aval aval bakmadığım için başıma gelen buydu. Bremcote'tan ayrılmadan önce her santimini incelemeyi talep etmeliydim. Kahretsin, ellerimi o yaşlı rahibelerin boynuna dolamayı ne kadar isterdim. Ölümsüz Iyre'nin yardımcıları olduklarını iddia eden ikiyüzlüler. Ben mi? Kızıl Kilise'yle hiçbir işim olsun istemedim. Sözde, kilise eski tanrılara tapınmayı destekliyor ve yeniden uyanacakları umudunu yayıyor. Gerçekte, kilisenin Baş Rahibi de diğer tüm güç düşkünü hükümdarlar gibi entrikacı bir pisliktir. Kral Joruun, Eski Dünya'daki sarayında

Coros, Astagnon'un resmi hükümdarı olabilir ama yaşlanıyor. Ve Kızıl Kilise'nin, o ölür ölmez ve bir güç boşluğu açılır açılmaz saldırmaya hazır bir tilki gibi çömeldiğine bahse girebilirsiniz.

Polybridge'deki nehir geçişinden sonra, öğle yemeği için bir handa mola verecek kadar rahat hissediyorum. Sabine'i Duren'e götürmek için çok yoruyordum ve bir kez olsun kışını bir sandalyede dinlendirmeyi hak ediyordu.

Adını Gecenin Tanrıçası Ölümsüz Thracia'dan alan Stargazer Hanı, birkaç tahtayı bir araya getirmekten öteye gitmiyor ama ocakta çorba kazanını ısıtan büyük bir ateşin yandığı geniş bir ortak odası var. Ortak odanın bir tarafında satın alınabilecek zımba teli, teneke kaplar, un çuvallarının bulunduğu raflar yer alıyor. Diğer tarafta ise birkaç müşterinin oturduğu ahşap masalar yer alıyor: iki bekar adam, bebekli genç bir çift.

"Yardım edebilir ? . . oh!"

Beyaz saçlı bir hancı, sadece uçuşan saçlarıyla Sabine'i görünce çizmelerinin içinde kısa bir süre durur.

"Bir yemek, madam," diye emrediyorum sertçe, çaydanlığa doğru işaret ederek. "Lord Rian Valvere'in yeni gelini için bir kase çorba alacağız."

İki adamın da Sabine'e kısa bir bakış atmasına izin verdikten sonra -insan doğası böyledir- ikisinin de hemen fincanlarının dibine bakmasına neden olan bir uyarı hırıltısı çıkarıyorum.

Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğinden emin olarak bir sandalye çıkarıp başımı ona doğru salladım. "Otur."

Sabine koltuğa otururken saç perdesini önünde toplar. Hancı iki kase çorba, yarım somun sıcak ekmek ve bira getirir.

"Atı dışarıda bağlı," diyorum. "Yemini ve suyunu verdiğinden emin ol."

"Evet, efendim." Yaşlı kadın telaşla mutfığa doğru koşuyor.

Birine emir vermek.

Bir tavuk açık arka kapıdan içeri girip masamızın altındaki kırıntıları gagalarken, cesaret edebildiğim kadar rahatlıyorum. İçeride olmak beni geriyor ama bu mütevazı yerde, sağlam toprak ibrikleri ve rahat içyağı lambalarıyla Sabine'in nabzını sakinleştiren bir şey var.

Bu da beni rahatlatıyor.

Ben ekmeği mideye indirirken, onun bir parça patatesi kaşıkla ağzına doğru götürüşünü izliyorum, sadece duraklıyor, tavuğa sabit bir şekilde bakıyor ve sonra onun yerine bir lokma sunuyor.

Ayak parmağım masanın altına endişeyle vuruyor. Yolda dört gün geçti ve hâlâ Lord Rian ya da Sorsha Hall hakkında bir şey sormadı. Bu da demek oluyor ki, halatla yaptığım gösteriden sonra bile Duren'e asla ulaşmayı planlamıyorum.

İç çekiyorum. *Aptal kız.*

Eğer kaçmayı kafasına koymuşsa, onu ikna etmeye çalışmak işe yaramaz. Dersini zor yoldan öğrenmek zorunda kalacağından şüpheleniyorum, ancak kendimi onu felaketten uzaklaştırmaya çalışırken buluyorum.

"İyi bir eş olacaksınız," diyorum huysuzca. "Sen ve Lord Rian."

Sözlerimden şüphe duyuyormuş gibi alaycı bir kahkaha atıyor ama benimle dalga geçmeye de hazır. "Bunu sana söyleten ne?"

Omuz silkiyorum. "Zekisin. Gözlemcisin. Lord Rian seni sevecektir."

"Akıl oyunlarında onun zekâsına yetişebilir miyim yani?"

Tereddüt ediyorum. *Oh, küçük menekşe. Kimse Lord Rian'ın oyunlarırla boy ölçüşemez.*

Ama bu onun başka bir gün öğreneceği bir ders.

Duraksamamla birlikte gözlerinde bir muziplik parladı. "Wolf, az önce bana iltifat etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştın, bunu biliyor muydun?"

Aramıza bir sessizlik girdi. Dört gün boyunca birbirimizin yanında uzun saatler geçirdik ve birbirimizin alışkanlıklarına aşına olduk, ancak yalnızca gerektiğinde ve pratik konular hakkında konuştuk. Bu şakalaşma beni şaşırttı. Hayatım boyunca başka erkeklerle birlikte oldum. Önce dövüş ringlerinde, sonra ordu kışlalarında ve şimdi de avcı alayında. Sert şakalara alışkınım ama bu farklı.

Sabine ve ben arkadaş değiliz. Asla da . Onun her parçası başkasına ait, esprileri bile.

Sohbeti tekrar Rian'a yönlendirmeye çalışırken dikkatim kadehime kayıyor. "Lord Rian'da da hoşuna gidecek şeyler bulacaksın. O yirmi sekiz yaşında. Baban seni onun iki katı yaşında bir adama satabilirdi. Fiziksel gücü ve kurnaz anlaşmalarıyla tanınır. Duren'deki her kadın onun yüzüğünü takmak için adam öldürür, hatta muhtemelen tüm Astagnon'da. Ama o seni seçti."

Sabine çorbadan aldığı birkaç lokmayı yutmak için acele etmiyor. "Yani genç ve çekici olduğu için, bu konuda bana danışılmadan satın alındığı için memnun mu olmalıyım?" Dostane tonu bozuldu.

Tankardımdan derin derin içiyorum, ekşi bira boğazımdan aşağı sıçrayıp huzursuzca karnıma yerleşiyor. Bir elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "O da günahattan daha zengin. Sakın bana bunun önemli olmadığını söyleme."

Alay ediyor, anlamam mümkün değilmiş gibi başını sallıyor ve muhtemelen daha iyi bir sohbet için tavuğa dönüyor.

Hancı tereddütle araya girer. "Size başka bir şey getireyim mi efendim? Leydim?"

Ayağa kalkıyorum, sandalye taş zemine srtnrken inliyor. Başımı tüccar köşesine doğru salladım. "Erzağa ihtiyaımız var."

Sabine tavukla ve masadaki yerimi almak için içeri giren bir kediyle sohbet ederken, ben de satılık mallara göz atıyorum.

"Uzun bir ip," diyorum hancıya. Sabine'in bileklerini ve ayak bileklerini her gece bağlamak erzak sıkıntısı ekmeme neden oldu. "Ve üç elma. Oh- ve şu battaniye."

Sırt antamdaki eşyalara yer açarken Lord Charlin'in mühürlü mektubunu görüyorum. Beni ilgilendirmez ama Rian'ın taleplerini kabul etmesini sağlayacak kadar güçlü olduğuna inandığı sırrın ne olduğunu merak ediyorum.

Sabine ne olduğunu biliyor mu?

şu lanet mühür yüzünden merakımın a kalmasına izin vermek zorundayım. Lord Charlin'in kullandığı mühür mumu tekrar ısıtıldığında kararıyor, bu yüzden gizlice amanın bir yolu yok.

Hancı taş sektirir gibi pencereden dışarı endişeli bakışlar fırlatıp duruyor. Ona deme yaptığım da, dikkati dağılmış bir şekilde paraları önlüğünün cebine atıyor.

"Eh? Oh, evet. Teşekkür ederim, efendim."

Kaşlarımı atıyorum. Endişelerinin ana kaynağı *ben* değilsem bir sorun var demektir. Ne zaman odada olsam, insanlar genellikle gözlerini benden, yayımdan ya da en yakın çıkıştan ayırmazlar.

"Bir sorun mu var?" Yavaşça soruyorum.

Parmakları elbisesinin en st düğmesini kavramak için hareket ediyor. "Dışarı da hanımefendinin kırağına göz kulak oluyordum. O iyi bir at ve son birkaç gündür başımız biraz belada."

Bir uyarı ids omurgamı diken diken ediyor. "Ne tür bir sorun?"

Müşterilerini telaşlandırmamak için sesini alaltırken gözleri gergin bir şekilde ortak salonda geziniyor. "Buradan yaklaşık üç mil uzaklıktaki bir köyden bir ocuk kayboldu. Altı yaşında bile değildi, zavallı şey."

" gitmiş olabilir. O yaştaki çocuklar kaar."

Dudağını çiğneyerek, "Bir çoban, Volk atlılarının onu kuzeye götürdüğünü gördüğünü iddia ediyor."

Volkish binicileri mi? İmkansız. Astagnon ve Volkany arasındaki sınır beş yüz yıl önce, her iki krallığı da neredeyse yok eden bir savaşın ardından kapandı. İki ülkenin mücadelesi, her iki krallığın da ilmeklerine işlemiş olan Ölümsüz Saray'ın bir gün hiçbir uyarıda bulunmadan uykuya dalmasıyla başladı. Başka bir deyişle, bizi terk ettiler. Bir gecede, Ölümsüz Solene'in toprak büyüü altında gelişen ekinler soldu. Ölümsüz Vale'nin iskelet büyüüyle inşa edilen tüm kasabalar yıkıldı.

Astagnon'un durumu daha iyiydi. Tarıma elverişli topraklarımız vardı ve tanrılara hiç bu kadar bağımlı olmamıştık. Ama Volkany, büyük tanrı öpücüsü nüfusuyla tüm kartlarını Ölümsüz Saray'a açmıştı. Krallıklarının her yönü tanrısallara dayanıyordu; bu da sarp dağlar ve geçit vermez ormanlarla dolu vahşi bir ülkede bir gereklilikti. Volk yönetimi, kısa süre sonra gözlerini zengin topraklarımıza diken haydut lordları tarafından yönetilen kanunsuz bölgelere bölündü. Topraklarımıza yapılan bir buçuk asırlık saldırıların ardından, Volk hükümdarları bir araya gelerek tanrısall bir ordu kurdular ve büyük savaş başladı. Onları yendiğimizde, Astagnonian ordusu Volkany'yi mühürlemek için tüm kuzey sınırı boyunca, kalıcı olarak zaptedilemez olduğu düşünülen, tanrı vergisi büyü araçlarıyla güçlendirilmiş yüksek bir duvar inşa etti.

Yüzyıllardır bu böyleydi. Eski tarih. Bizim kıyılarımızdan onların kıyılarına seyahat eden denizcilerin topladığı birkaç bilgi dışında Volkany Krallığı'ndan kimse bir şey görmemiş ya da duymamıştır. Görünüşe göre, Rachillon adında yeni bir kral parçalanmış bölgeleri yeniden birleştirmeyi başardı ve şimdi tek bir Volkish tacı altında hüküm sürüyor, ancak onun hakkında çok az şey biliniyor.

Geri kalan her şey söylentiden ibaret:

Rachillon güç delisi.

Ölümcül bir monoceros bin yıllık uykusundan uyandı ve bir köyü katletti.

Bir oduncu Ölümsüz Vadi'nin dinlenme yerini Karartılmış Orman'ın Volk tarafında buldu.

Hancıya, sesimin tonunu sertleştirerek, "Çoban yanılıyor olmalı," diyorum.

Yaşlı kadın bir elini boğazına bastırır. "Belki, efendim. Ama aynı zamanda- aynı zamanda, çocuk Tanrı tarafından öpüldü."

Böğrümde bir sancı girdi. Büyük savaş kısmen Volkany'nin tüm tanrıçaları kendi sınırları içine çekmeye çalışması yüzünden çıkmıştı. Ama bu beş yüz yıl önceydi. "Onun gücü neydi?"

"Ağaç köklerini çürütebiliyordu. Devrilen ağaçlar için faydalıydı. İsterse bütün bir ormanı bir günde temizleyebilirdi. Babası onu Mag Na Tir'deki bir ağaç kesim kampına götürmeyi planlıyordu, orada hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla alacaktı. Buralarda kaybolan ilk vaftizci de o değil. Marblenz'de görev yapan ve iki hafta önce ortadan kaybolan bir godkissed asker vardı. Scry yapabiliyordu."

Bu bilginin zihnimde nadasa bırakılmasına izin verdim. Daha temelsiz bir dedikodu olabilirdi, ama eğer doğruysa, Volkany ağaçları devirebilen tanrı öpücüğü almış bir çocuktan ve bir kehanet askerinden ne istiyor olabilirdi? Ve askerleri duvarı nasıl aştı?

"Sadece yolda dikkatli olun diyorum, efendim." Hancı bana yalvarırken gözleri arkamda, Sabine'in tavuk ve kediyle kur yaptığı yere kayıyor. "Bu o, değil mi? Herkesin bahsettiği, Valvere oğullarından birine satılan soylu kadın?" Anlamalı bir şekilde "O da vaftiz edildi, değil mi?" demeden önce duraklıyor.

Çenemi sıkıyorum. Hancının Sabine'in yağmacılar için bir hedef olduğu konusunda ima ettiği şey hoşuma gitmiyor. "Uyarınız için teşekkür ederim. Bize bir şey olmaz."

Seçeneklerimizi düşünürken, Sabine'i kolundan tutup ayağa kaldırıyorum ve hayvanlarla yaptığı sessiz konuşmayı kesiyorum. Bu haber beni gerdi. Kuzeye, şu sözde Volk atlılarıyla aynı yöne gidiyoruz.

"Kurt mu?" Onu kapıya doğru sürüklerken sığıyor. "Neyin var? Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"*Bir şey oldu.*" "Hayır."

Kapıyı omuzlayarak açıyorum ve bizi parlak gün ışığına çıkarıyorum. Gözlerim yolun her iki yönünü de görüyor. Ortalama bir insandan yaklaşık üç kat daha uzağı ve çok daha detaylı görebiliyorum. Başka bir yolcuya dair hiçbir iz yok.

Güneşin konumunu değerlendirmek için başımı yukarı kaldırıyorum. "Middleford'u atlayıp Mag Na Tir Ormanı üzerinden batıya doğru gitmeye karar verdim."

Kaşlarını çattı. "Lord Rian Middleford'dan geçmemizi emretti."

Tanrılar aşkına, Volk akıncıları tarafından kaçırılmak *mi istiyor?* Kendime onlar ya da kayıp tanrı öpücüğü insanları hakkında hiçbir şey bilmediğini hatırlatıyorum ve bunun böyle kalmasını istiyorum.

"Şehirlerden geçmeyi mi tercih edersiniz? Daha fazla alaycı erkek mi? Kocalarının ilgisini çaldığınız için size kin besleyen daha fazla kadın mı?"

Sabine iki elini de havaya kaldırır. "Biliyor musun? Haklısın. Orman yolu kulağa çok hoş geliyor."

Öğleden sonra, geçişimizi izlemek için buğday tarlasının kenarına koşan birkaç ırgat ve Sabine'nin omzuna tüneyen ve ben ona bir taş atana kadar oradan ayrılmayı reddeden bir karga dışında başka sorun yaşamadık.

Bu da bana onun kaş çatmalarından birini kazandırdı.

Öğleden sonra ilerledikçe, düşüncelerim hancının kayıp tanrıçalar hakkındaki uyarısına geri dönüyor. Tanrı öpücüğünün normal insanlardan daha sık kaybolması alışılmadık bir durum değil. Doğamız gereği, arzulanırız. Erkekler statü göstergesi olarak vaftiz eşleri isterler ve onları çalmaktan çekinmezler.

Ama genç bir çocuk? Marblenz askeri mi? Peki ya ayının kuzey sınır köylerinde sürükleyerek götürdüğü iddia edilen tanrı öpücüğü almış kız? Sonuncusunda hâlâ bir şeyler ters gidiyor.

Astagnon'un kuzey sınırının zihinsel haritası kafamda şekilleniyor. Avlanmamın çoğunu yaptığım Karartılmış Orman'ı kestiği için sınırın hatlarına yakından aşınayım. Otuz metre yüksekliğinde inşa edilen duvar sadece ormanı değil, iki krallığı da birbirinden ayırıyor. Duvarda hiçbir zaman merdiven ya da açıklık olmadı. Sadece bir kez kendi gözlerimle gördüm, o da uzaktan. Sınıra ulaşmak için Karartılmış Orman'ın neredeyse geçilmez bir bölümünden geçmek gerekiyor.

Birdenbire ayaklarım hareketsiz kaldı.

Eğer zihnimdeki harita doğruysa, o tuhaf ayıyı takip ettiğim bölge sınır duvarından bir milden daha az uzaklıktaydı. Tanrı aşkına, beş yüz yıl oldu. Ya duvarın koruyucuları kırıldıysa?

bir şey bilmesem de içimi karanlık bir kesinlik kaplıyor. Eğer akıncılar Volkany'den geldiyse, aşılmaz olduğu varsayılan duvarın bir kısmını yıkmak zorunda kalmış olmalılar. Bir ayı bin yıldır topraklarımızda görülmeyen ama sınırın kuzeyinde uyanmış olabilecek bir altın pençe- onlar duvarı açtıktan sonra içeri girmiş olabilir.

Rian altın pençeyle ilgili önceki uyarımı dikkate almamıştı ama bu yeni bilgiyle birlikte olasılığı daha ciddiye almaktan başka çaresi kalmayacak. Casus ağına sahip Valveres'in sınırdaki garip hareketlilikten haberdar olmadığını düşünmek garip.

İleride, Sabine Myst'i durduruyor ve omzunun üzerinden merakla bana bakıyor "Kurt? Neden durdun?"

Kaslarım karıncalanıyor, Karartılmış Orman'a dönüp duvarın her santimini incelemek istiyorum. Düşman akıncıları topraklarımıza girip vaftiz edilmişleri kaçırıyorsa zamanlama çok önemli. Volkany Kralı Rachillon'un - deli ya da değil- onlarla ne yapmak istediğini ancak hayal edebilirim.

Yine de, Sabine o doe benzeri yuvarlak gözleriyle bana bakarken, parçalanmanın ötesindeyim. Olmam gereken yer burası. Onu korumak. Başka birinin bu işi yapmasına izin verme şansım yok. O çok değerli. Eğer ona bir şey olursa . . .

"Kurt?" diye tekrar sorar. "*Hel-lo?*"

"Devam et," diye bağıryorum, ilerlerken düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Sana durabileceğini söylemedim."

Huysuzluğuma gözlerini deviriyor ama Myst'i itaatkâr bir şekilde ileri itiyor. *İyi kız, küçük menekşe.*

Mag Na Tir Ormanı'na girdiğimizde, Astagnon'da gerçekten neler olduğuna dair korkularım içimi paramparça ediyor.

Bölüm 7

Sabine

"Bu *gerçekten* gerekli mi?"

Wolf ipi bileklerime doladığında, kirpiklerimin arasından ona dik dik bakıyor ve kızgınlığımın boyutunu ona hissettirmeye çalışıyorum. Normalde ona dar gelen gömleği üzerimde bir kombinezon gibi asılı duruyor. Yakası o kadar gevşek ki godkiss izim göğüs kemiğimde görünüyor, ama bileklerimi bağladığı için daha yukarı çekemiyorum.

"Bu sana bağlı," diyor. "Bana çocuğun adını söylemeye hazır mısın?"

Yüzüm kaşlarımı çatıyor.

Bakışım onun sırtmasına neden oluyor. İpin sıkılığını kontrol etmek için bir kez daha çekiştiriyor ve sonra ayak bileklerime doğru ilerliyor.

"Sana söyledim, küçük menekşe. Bana sevgilinin seni Lord Rian'dan çalma planını anlat, ben de seni bağlamayacak kadar sana güveneyim. Delikanlıyı öldürmeyeceğim bile, buna ne dersin? Sadece ona başka bir adamın malına göz dikmenin bir bedeli olduğunu hatırlatacağım."

Sırtımı ağaca yaslayarak göbeğime kadar ulaşan bir iç çekiyorum. Sanırım Wolf'un zaten bildiği bir şeyi daha fazla inkar etmenin bir anlamı yok.

"Beni lekelemedi, eğer bu kadar endişelendiğiniz şey buysa" diye mırıldandım.

Wolf ipi çıplak ayak bileklerimin etrafına doluyor, muhtemelen avlarında kullandığı aynı iyi çalışılmış düğümlerle beni bağlıyor. "Yapmadığını biliyorum."

Homurdanıyorum. "Bunu nasıl bilebilirsin ki? Bremcote'taki oğlanların yarısıyla yatmış olabilirim ve senin bundan haberin bile olmaz."

Elleri kısa bir süre hareketsiz kalıyor ve sonra düğümü tamamlıyor.

Saçlarını geriye atarak ayağa kalkar. "Sadece biliyorum."

"Sen bir yalancısın, Wolf Bowborn. Hadi ama. Bu senin gerçek adın bile olamaz."

Onu kışkırtmama izin vermemesi biliyormuş gibi bir elini çenesinde gezdiriyor ama sonra sabrının tükendiğini gösteren karanlık bir bakışla bana bakıyor

benim dürtüklemem için. Kararlı bir sesle açıklıyor: "Lord Rian genelevler için ne zaman yeni bir fahişe alsa, onu önce bana getirir. Çoğu bakire olduğunu iddia eder ama çok azı gerçekten öyledir. Bunu anlayabilirim. Ve seninle de söyleyebilirim."

Bir hayvan gibi rüzgârı bir kez kokluyor.

Hafifçe iğrenerek bakakaldım. "*Kokusunu* alabiliyor musun? Hayır. İmkânsız."

Gözleri kızgın kömür gibi parlıyor. "Hoşuna gitmiyorsa, Ölümsüzler'le görüş."

Bağlı kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, pembe yanaklı ve mahcup hissediyorum. Wolf kampı kurmaya devam ederken, bu canavar adamla birlikte olmak zorunda kaldığım için kendime acıyorum. Onun bir hayvan olduğu konusunda beni uyarırken haklıydı ama farelerim ve kuşlarım gibi tatlı bir hayvan değildi.

Handa gergin görünüyordu. Erzak alırken bir şey olmuş. Hancının ona söylediği her neyse, Middleford'a giden yoldan ürküp orman yoluna sapmasına yet kadar önemliydi. Bu sapma planımı önemli ölçüde zorlaştırıyor.

Adan yolculuğun büyük kasabalardan geçeceği rotayı tahmin etmişti ve randevumuz bu yola bağlıydı. Wolf ve ben rotadan saptığımızı göre, Adan Beni bulmanın bir yolu yok.

Deniz kabuğunu hâlâ kulağımın beşiğine sıkıştırmış durumdayım. Vücudumda saklayabileceğim tek yer orası. Her ne kadar şimdi güven vermek için ona sarılmak istesem de, Wolf'un görme riskini göze alamıyorum. Adamda bir şahinin gözleri var.

Wolf Bowborn kafamın *içini* göremez, koklayamaz ya da tadamaz. Benim zihnim bana ait. Ve Adan'ı da orada, birkaç güzel anımın arasında saklıyorum. Myst. Suri. Adan. Bu dünyada beni umursayan tek ruhlar.

Akşam yemeği aramızda birkaç kelime konuşarak geçti. Kurt işlemek için ayrıldı. Myst, bağlı olduğu ağacın yanında ayaklarını yere vururken ürkmüş ve tedirgin görünüyor.

Khat mı? Ben soruyorum.

Yakınlarda bir yırtıcı var, diye cevap veriyor. ***Kildcat.***

Karanlık ormanı tarıyorum ama eğer yaban kedisi yakındaysa, düşüncelerini benimle konuşmaya meyilli değil. Acaba Kurt bunun farkında mı? Eğer Myst onun kokusunu alabiliyorsa, eminim o da alıyordur.

Ateşe yaklaşmayacak, ona güvence veriyorum. ***Ayrıca, Kolf onu koruyacaktır. Biz.***

O homurdanıyor, zorlukla teselli bizim güvenliğimiz güvende Kurt Bowborn'un elleri.

Döndüğünde, vahşi bir kedi hissettiğine dair hiçbir şey söylemedi. Sırt çantasını karıştırıyor ve üç elma çıkarıyor - ağzımı sulandıran gerçek, taze elmalar.

Bir tanesini bana fırlattı. "Al bakalım. Bir hanımefendi için güzel bir tatlı."

Bağlı ellerimle yakaladım. Ses tonu ironiyle doluydu ama elma benim için çökmekte olan bir ikram. Başparmağımı değerli bir mücevhermiş gibi parlayan kabuğunun üzerinde gezdiriyorum.

Şaşkınlıkla diğer elmayı açık avucunun içinde Myst'e uzatıyor. O da homurdanıyor. ***Zehirli elma mı?***

Bu ***kadar şüpheli olmayı bırak***, dedim ona. ***Seni öldürmenin daha kolay yolları olabilirdi.***

Yine homurdanıyor, kuşkulu.

Ona zehir olmadığını göstermek için teatral bir ısırık alıyorum. Hâlâ kuşkulu, elmayı ondan kabul ediyor ama bunu yaparken dişlerini gösteriyor.

O da ona homurdanarak karşılık verir.

Birkaç dakika boyunca üçümüz elmaların tadını çıkardık. Rahibeler manastırın bahçesinde elma ağaçları yetiştirirlerdi ama benim tatmama nadiren izin verilirdi. Bunun yerine meyveleri uzun saatler boyunca ezip mayalanmış elma şarabı haline getirmemi istiyorlardı ve perhiz yeminlerine rağmen galonlarca elma suyu içiyorlardı. Geceleri, tenimdeki meyve suyu kokusu sazdan çatımda yaşayan arıları çekerdi. Yatakta uzanırken üzerimde gezinmelerine izin veriyor, onlara gidebildikleri için şanslı olduklarını fısıldıyordum. Beni sokmamaya her zaman dikkat ederlerdi ama bir gece kazara birinin üzerine yuvarlandım. Acı kısa sürede geçti ama yüzüm şişmeye başladı. Boynum ve göğsüm o kadar kötü kaşınıyordu ki derimi kazımak istiyordum. Arı zehrinin bazı insanları hasta ettiğini duymuştum ama benim bu kadar hassas olduğumu bilmiyordum. Boğazım kapandı; nefes alamıyordum. Sabah Rahibeler beni baygın halde buldular, arılar beni sıcak tutmak için derimin her santiminde geziniyordu. Onlar olmasaydı, ölebilirdim. Rahibeler beni şokla için bir kova soğuk suyla ıslattılar. Sonra da işe dönmemi sağladılar.

Şimdi narin meyve suyu boğazımdan aşağı akarken, ruh halim de tatlanıyor.

Manastır arkamda.

"Ee, adın ne?" diyorum ısırıklar arasında. "Ailen sana gerçekten Kurt adını mı verdi?"

Başını sallıyor, gözlerini ateşten ayırmıyor. "Ailemi tanı mıyordum."

"*Biri* senin adını vermiş."

Gözlerinde uzak düşünceler gezinirken yarısı yenmiş elmasını bir elinden diğerine yuvarlıyor. Aslında zihninin mahzenini bana açmasını beklemiyordum, bu yüzden duraksayarak, "Bir hırsız vardı. Jocki. Çocukken bana göz kulak olurdu. Sokak kavgaları çıkarırdı. Duren'de çocukların para için dövüşmesine izin verilmez ama olur böyle şeyler."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu durum hassas hissettiriyor, sanki ani bir hareket Wolf'u ürkek bir tavşan gibi donduracakmış gibi. "Bunu duyduğuma üzuldüm."

Daha önce hiç sempati duymamış gibi bana tuhaf tuhaf bakıyor. Sonra boğazını temizliyor. "Lord Rian beni Jocki'nin dövüşlerinden birinde gördü. yaşlarında tanrı öpücüğü almış bir dövüşçünün iyi bir idman partneri olacağına karar verdi ve babası Lord Berolt, Altın Nöbetçiler akademisinde eğitim almama izin verdi. Valveres'in özel ordusu. Bana soyadı olarak Bladeborn verdiler, daha sonra yeteneklerimin avcı olmaya daha uygun olduğuna karar verdiklerinde soyadımı Bowborn olarak değiştirdiler."

"Peki ya ilk adın?"

"Rian bana bir kurt gibi iz sürebildiğim için böyle hitap etmeye başladı."

Çekirdeğindeki son elma parçalarını kemiriyorum. Yavaşça, "Gerçek adın ne?" diye soruyorum.

Başı yana doğru sarsılıyor, anlık bir baş sallaması. İstemiyor
Söyle.

"Söyle bana?" Elmanın son ısırığını da yutuyorum. "Lütfen?"

Vücudu bu kelime karşısında sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. I Nazik sözlerin onu rahatsız ettiğini şimdi söyleyebilirim. Sanki bıçak çekmişim gibi savunmasını yükseltiyorlar. Elma çekirdeğini ormanın fırlatıyor ve gecenin geri kalanında bana emir vermekten başka bir şey söylemeyeceğinden eminim.

Ama sessizce "Basten" diye mırıldanıyor.

Söyleyiş şekli paslanmış, sanki dili yıllardır o sesi çıkarmıyormuş gibi. Utanmış gibi hemen ayağa ve sırt çantasını karıştıracak acil bir şey buluyor. Düşen meşe palamutlarının rüzgârla gevşeyen pırtırları etrafımızda tıkırdıyor.

Basten, kafamın içinde tekrar ediyorum. Daha önce onda görmediğim bir kapının kilidini açıyor. Sokaklarda, kendi başına yaşayan, aynı anda hem kutsanmış hem de lanetlenmiş, Tanrı tarafından öpülmüş bir çocuk. Kahretsin, benim büyüdüğümünden çok da farklı değil, sadece savaş arenası yerine manastır duvarlarıyla kafese kapatılmıştım.

"Sana yakışıyor," diyorum cesaretle.

Homurdanıyor. "Basten the Bastard, haklısın."

"Kastettiğim bu değildi."

Güneş daha da batarken aramıza sessizlik çöküyor. Yıldızlar sanki birbirlerini aceleye getirmek istemiyorlarmış gibi teker teker tepemizde belirmeye başlıyorlar. Yemeğimizi bitiriyoruz ve son lokmanın tadını çıkarabilmesi için elma çekirdeğini Myst'e götürüyorum.

Bana gerçek adını söyledi, ben de ona söyledim.

Fark etmez. Ona hâlâ güvenmiyorum. Elma çekirdeğini çiğnemedi önce Wolf'a doğru alaycı bir şekilde kıs kıs gülüyor. **Ama elma yardımcı oluyor.**

Wolf sırt çantasından katlanmış bir battaniye çıkardı. Uzun bir günün ardından omzunu sert bir şekilde tutarak yaklaşıyor ve sanki kirli bir çuvalmış gibi özenle kucağıma bırakıyor. Ama aslında hiç kullanılmamış gibi görünen, babamın malikânesindeki örtüler kadar ince, lüks ve yumuşak bir yün.

Her gece sert zeminde uyudum. *Şimdi* bana battaniye mi veriyor?

Kafamı kaldırdım, şaşırmıştım. "Bu ne için?"

"Bütün gece titrediğini duymaktan bıktım. Beni uyutmuyor." Şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettiğimde homurdanıyor, "Al şunu. Bu bir emirdir."

Bileklerim bağlıyken battaniyeyi açmak kolay bir iş değil ve birkaç acınası denemeden sonra sabırsızca iç çekip çömeliyor.

"Bana bırak."

Elleri battaniyeyi vücudumun üzerinde hızla yumuşatıyor. Battaniyeyi sırtımın etrafına sarıyor ve bağlı ellerimin altına sıkıştırmak için ön tarafa getiriyor. Bir çocuğu kundaklar gibi omuzlarımı ovuyor.

"İşte, küçük menekşe. Belki bu şekilde bir kez olsun uyuyabilirim."

Tüm homurdanmalarına rağmen çekilmiyor. Çenesindeki kirli sakalı ve sol gözünün üzerinde daha önce fark etmediğim küçük bir yara izini görebileceğim yakın duruyor. Gerçekten de Ölümsüzler Kitabı'nda çok zarif bir şekilde resmedilen tanrıların kendileri kadar muhteşem. Tek eksiği sivri kulakları ve parlayan fey çizgileri. O kitabı kaç kez karıştırdım, Vale, Woudix ve Artain'in az giyimli portrelerine bakıp iç geçirdim?

Kalbim göğsümde çınlamaya başlıyor ve hain bedenime lanet ediyorum, Wolf'un kalbimin her atışını duyabildiğini biliyorum. Tanrı öpücüğüyle benim hakkımda başka ne hissedebilir? Terim farklı mı kokuyor?

Onu mu düşünüyor? Hızlandırılmış nefesimin teninde bulanıklaştığını hissedebiliyor mu?

Sert avucu çenemi kavlıyor ve başımı nazikçe kendisine doğru eğiyor. Bu hareket o kadar cesurca ki nutkum tutuldu. Daha önce bana hiç dokunmamıştı, beni kendi iradesine boyun eğdirmek için değilse. Gözleri dudaklarıma düşüyor. Onlarda daha önce görmediğim bir bakış var.

Karanlık, parlak, aç.

Bakışlarım sanki görünmez ipler tarafından oraya çekiliyormuş gibi çıplak göğsüne iniyor. O ilk gece giymem için bana gömleğini verdiğinde, *onu* nasıl gömleksiz bırakacağını düşünmemiştim. Yaralı vücudunun beni büyülemesi benim suçum değil. Lanet manastırın suçu. Lanet babamın suçu. Şehvet düşkünün genç kızı on yıldan fazla bir süre buruşuk yaşlı kadınlar ve birkaç soluk illüstrasyondan başka bakacak kimsesi olmadan kilit altında tutmak ve gördüğüm ilk adam hakkında meraktan çatlamam hiç de şaşırtıcı değil.

Lanet Ölümsüzler.

Başparmağı yanağımdan şahdamarıma doğru iniyor ve gözlerim kapanıyor. Dudaklarım aralanıyor. Kalbimin nasıl çarptığını duymalı. Bunun ne anlama geldiğini bilmeli.

"Sabine."

Sesi boğuk çıkıyor. Eli omzumdaki ödünç gömleğine düşüyor, parmakları kumaşın içinde kıvrılıyor. Dokunuşu tenimi ateşe veriyor ve tek düşünemediğim:

Daha fazlasını istememeliyim. Daha fazlasını istiyorum.

Ağzı benimkinden sadece bir nefes uzaklıkta ve bekliyorum, bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Gözlerimi açıyorum, şaşkın ve kararsızım, onu öpmeli miyim, tokatlamalı mıyım, yoksa itip kakmalı mıyım bilemiyorum. Kahverengi gözleri öylesine güçlü bir arzuyla dolu ki Myst'inkiler kadar kadifemsi bir koyuluğa sahipler.

Gözlerimiz kilitleniyor ve kafamdan aşağıya doğru bir kıvılcım fırlıyor. toes.

Çenesinde bir kas sıçradı.

Sonra, gölgelikten bir baykuş ötüyor. Bu anı bozar, ve o uzaklara bakıyor. Elini bırakıyor.

Uzun bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonunda battaniyenin kenarlarını kabaca üzerime dolamayı bitiriyor, sonra ayağa kalkıyor.

"İyi geceler, Leydi Sabine."

Sesi demir gibi sertti.

Sesim çıkmıyor. Dudaklarım hala ayrık. Az önce hissettiklerimin şoku üzerime çökmeye başlıyor ve battaniyenin sıcaklığına rağmen beni titretiyor.

Ne düşünüyordum ki?

Wolf arkasını döner dönmez, Adan'ın kabuğunu kulağımın beşiğinden çıkarıyorum. Sıkıyorum, aklımı başıma getirmeye çalışıyorum. Wolf'un beni *öpmesine* izin verir miydim? Delirdim mi ben? Ne için Adan'a ihanet edecektim? Benden nefret eden huysuz, tanrı öpücüğü alan bir avcı için mi?

Tartışmayı anlamlandırmaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrılıyor. Her ne kadar kendime bunun sadece meraktan kaynaklanan geçici bir çekim olduğunu söylesem de, buna inandığımdan emin değilim. Wolf'un Myst için fazladan bir elma almayı düşündüğünü görmek ve gerçek adını benimle paylaşması, beni incitmek için her türlü fırsata sahip olmasına rağmen bunu yapmaması bir yana, onun hakkında hissettiklerimde küçük ama geri dönülmez bir değişiklik yarattı.

Uyuyamıyorum ve açlığın öbür ucundan Wolf'un horultularını duymam sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Derin bir uykuya daldığından emin olduğumda, tavşan etimi onunla paylaştığım ilk geceden beri Wolf'un sırt çantasında gezinen minik orman faresine sesleniyorum.

Küçük dostum, şimdi yardım edecek misin? Hazır! Kafasını dışarı çıkarırken cevap verir.

Bileklerimi fareye uzatıyorum, o da azimli bir kararlılıkla ipi kemiriyor. On dakika içinde tüm bağlarımı kemiriyor.

Omzuma, ona söyledim. ***Acele et.***

Fare koluma tırmanıyor ve gömleğimin yakasının altına yerleşiyor. Myst'e doğru olabildiğince sessizce ilerliyorum, Wolf'un keskin işitme duyusuyla bir yaprak hışırtısının bile onu uyandırabileceğinin tamamen farkındayım.

Ama bu gece olmak zorunda. Middleford'u geçene kadar koşmaya niyetim yoktu ama Wolf rotamızı değiştirdiğinden beri beni zorluyor. Adan'ın beklediği yönün tersine gitmeyi göze alamam.

Düşmüş bir kütüğün üzerine tırmanıp Myst'in sırtına kayıyorum. Ateşin yanında uyuyan Wolf'a son bir kez bakmama izin veriyorum. Uykusunda sıkıntılı görünüyor, sanki bir dövüş hayal ediyormuş gibi seğiriyor.

Dalgınca, elimi omzumu saran gömleğinin kolunda gezdiriyorum, parmaklarımı göğüs kemiğimde, Tanrı'nın öptüğü doğum lekemin bulunduğu çukurda sonlandırmak için sürüklüyorum.

Bu gece onun farklı bir yönünü gördüm ama bu kaçmam için bir neden daha. İhtiyacım olan son şey bir canavarı önemsemeye başlamak.

Git, Myst.

Tanrı öpücüğü almış bir avcıdan kaçmak kolay olmayacak ama Wolf ne kadar yetenekli olsa da benim daha zeki olduğuma eminim. Onun gücünü incelemek ve ondan nasıl kaçacağımı düşünmek için zamanım oldu.

Myst dikkatli ve sessiz adımlarla açıklığı geride bırakıyor. Yarım mil uzaklaşana kadar nihayet topuklarımı onun yanlarına vuruyorum.

Yakamın altında, fare sıkıca tutunuyor.

Şimdi, koşabildiğin kadar hızlı koş, Myst'e söylüyorum.

Bölüm 8

Molf

Uyandığımda, kömürler soğuktu. Ay, siyah gecede pürüzlü bir şerit kesiyor. Kalıcı kokusuna bakılırsa Sabine gideli iki saat olmuş.

Battaniyesinin yanına çömelip, bağlarının ancak bir dizi küçük kemirgen dişi tarafından yapılabilecek yıpranmış uçlarını inceliyorum.

Av başladı sanırım.

Yolculuğun ilk gününden beri bunun olacağını biliyordum. Sabine ve Myst'in o aptal sevgilisiyle buluşmak için kaçması an meselesiydi. Ve karanlık bir yanımın bu anı dört gözle beklediğini inkâr edemem. Sabine'in kaçışının beklentisi derimi kaşıdıran bir kaşıntı gibiydi, ilgimi çekiyor, artan duyularımı iğneliyordu.

Kahretsin, kovalamacayı seviyorum.

Damarlarım durmaksızın zonklayan adrenalinle dolup taşıyor *ve şimdi* onun peşinden gitmemi istiyor. Ama bu aciliyeti içime atıyorum. Kovalamacanın heyecanının mantığımı köreltmesine izin veremem. Bu basit bir tilki avı değil ve avım herhangi bir geyik ya da keklikten çok daha değerli. Sabine'in de vaftiz edilmiş olması işleri zorlaştırıyor. Tek bildiğim, kemiklerimdeki eti yemeleri için bir çekirge sürüsü gönderebileceği.

Bu düşünce, karanlık olsa da, tahrik olmamı azaltmıyor. Benimkine rakip bir güce sahip birini avlamak sarhoş edici olmaktan başka bir şey değil. Yine de yayım için ok seçerken hızlıca çalışıyorum - ona zarar vermek için değil, sadece onu tehdit etmek için - anlık karanlık heyecanımı ayıltıyor.

Seni terk etti, Wolf, bir ses tükürüyor. *Tıpkı herkesin seni terk ettiği gibi.*

Ailem bana sahip çıkmaya zahmet bile etmedi. Jocki beni sadece ringdeki yeteneklerim için istiyordu. Diğer sokak çocukları, eninde sonunda birbirimizle dövüşmek zorunda kalacağımızı bildikleri için arkadaş olmaktan kaçınıyorlardı.

Kaçtığı için Sabine'i suçlayabilir miyim? Kendimle baş başa kalsaydım ben de kaçırdım. Yakınlarda bir dal kırılıyor ve kendime acımayı bir kenara bırakıyorum. Kokuya bakılırsa,

Yaklaşık yüz adım bir dişi geyik var. Onu görmezden gelerek Myst'i bağladığım ağacın etrafındaki toprağı tarıyorum.

Geçen sonbahardan kalma çürüyen yaprak örtüsü ve ayakların altında filizlenen yeni eğrelti otları arasında izleri fark etmek çoğu avcı için imkânsız olurdu. Ama benim görme yeteneğimle Myst ve Sabine geçtikleri her ağaca kırmızı işaretler çizmiş olabilirlerdi.

Yollarını takip ederken damarlarımda adrenalin dolaşıyor. Sabine'in kalıcı, tatlı çiçek kokusu havayı parfüm gibi sarıyor. İki saat önden gitmeleri beni endişelendirmiyor. Myst iyi durumda ama bütün gece dörtmala gidemez. Sabine de uykusuz, eysiz ve hatta eteksiz o kadar güçlü at süremez. Çıplak kalçaları zaten olduğundan daha da fazla sürtünecek. Er ya da geç dinlenmeleri gerekecek. Mesele hız değil, dayanıklılık.

Myst'in toynak izleri beni bir dizi dönemeçten geçirerek ana yola çıkarıyor ve burada Myst'in hızı dörtmala dönüşüyor. Hafif tereddütlü izlerden bunun bir aldatmaca olduğunu anlayarak birkaç yüz adım takip ediyorum. İzler çok geçmeden yoldan ayrılıp ormana geri dönüyor.

Zeki şeytanlar.

Yola çıktıklarını ve Middleford'a gitmeye devam ettiklerini düşünmemi istediler.

Ormanın gıcırtiları ve sürtünme sesleri kulaklarımda çınlıyor, zaten yüksek olan duyularımı uyaran akışı neredeyse acı verici olana kadar uyandırıyor. Sabine'in içinde biraz kurnazlık olduğunu takdir ediyorum. Hayatta kalmak için kurnazlığın gerekli olduğu Sorsha Hall'da ona iyi hizmet edecektir.

Sonunda yollarını Myst'in toynak izlerinin kaybolduğu bir dereye kadar takip ediyorum. Sudaki izlerini görsel olarak takip etmenin bir yolu yok ama Sabine'in kokusu hâlâ havada asılı duruyor. Menekşelerin zar zor duyulan kokusunu takip ederken botlarım nehir taşlarına çarpıyor.

Sabine'in geri dönüp akıntıda gitmeyi bilmesinden etkilendim. Ama bunun bir önemi yok. Onun kaçamakları bir av köpeğini durdurabilir ama beni değil. Gerçek şu ki, bu tür taktikler avcılar arasında ilkel, hatta gülünç olurdu ama yine de gülmüyorum. Sabine asla bir avcı olarak eğitilmedi. Hayatının çoğunu tek bir manastırın taş duvarları arasında geçirdi. Peki bunu nasıl anladı?

Şüphelendiğimden daha zeki ve çok kararlı. Ama bu, tekrar benim olduğunda ona acıyacağım anlamına gelmiyor.

Onu Sorsha Hall'a .

Yine de, önümüzdeki birkaç saat boyunca onu ve Myst'i takip , Lord Rian'ın evine ulaştığımızda başımıza gelecekler konusunda endişelenmeye başlıyorum. Sorsha Salonu

kanunsuz bir yer olabilir. Akli başında hiç kimse Lord Rian'ın gelinine dokunmaya cesaret edemez ama Valvere eğlenceleri akıllı adamları aptallaştırır. Sarhoş, sersem ve aptal birkaç gözü kara adam gözlerini Sabine'e dikebilir.

Rian'ın Sabine için bir korumaya ihtiyacı olacak ve bunun güvendiği biri olması şart. Onu Duren'e sağ salim getirecek kadar sadık tek kişinin ben olduğuma karar verdi, o halde neden hizmete devam etmeyeyim? Benim yerime geçecek başka bir avcı bulabilir. Avcılar fahişeler kadar yaygındır; belki benim kadar yetenekli değillerdir ama Valveres'e akşam yemeği hazırlayabilirler. Sınır duvarını araştırmak için biraz zaman ayırmam gerekecek, ama bu beni Sabine'den uzun süre uzaklaştırmayacak.

Sabine asla kabul etmez. Senden nefret ediyor. Onu yakaladığında senden daha da çok nefret edecek.

Myst'in izlerini tekrar dereden çıktığı yerde bulup doğuya doğru hâlâ nemli olan toynak izlerini takip ederken bu düşünce keyfimi yerine getiriyor. Sabine'in koruması konusunda söz hakkı olmayacak. Benden nefret ediyor olabilir ama bunu sineye çekip bana alışması gerekecek.

Küçümseyen sesi kulaklarımda çınlıyor: *Hiç evcil hayvanın olmamasına şaşırmadım. Ya da sevecek başka bir şeyin.*

Ama yanılıyor. Ben sevdim. Başka bir yaratığı önemsedim. Ve bu beni mahvetti.

Jocki'nin yönettiği çocukların hiçbirine karşı şefkati yoktu. Valveres'in ajanları etraftayken yarı iyi bir vekil baba gibi davranırdı ama koğuşumuza harap eski ahırda yalnız kaldığımız anda bizi cezalandırmaktan zevk alırdı. Bizi aç bırakıyor, alay ediyor, birbirimize düşürüyordu. Hiçbirimizin arkadaş olması onun çıkarına değildi, bu yüzden arkadaş olmamamızı sağladı. Birbirimizden nefret etmemizi istiyordu, böylece saldırganlık dövüş ringinde ortaya çıkacak ve daha gerçekçi bir eğlence olacaktı. Ayrıca, biz aptal değildik. Bir sonraki hafta kırabileceğin, hatta öldürebileceğin bir çocuğu tanımanın bir anlamı olmadığını biliyorduk.

Ama Jocki eski ahırında dövüş köpekleri de tutuyordu. Çoğu bizim gibi sokaktan toplanmış kötü niyetli köpeklerdi. Onno farklıydı. O kadar iriydi ki diğer köpeklerin saygısını kazanmak için hırlamasına gerek yoktu. Bizim köpek dövüşlerinde yaptığımız gibi o da dövüşüyordu ama bunu zevk için değil, hayatta kalmak için yapıyordu.

Onno'yu severdim, o da beni severdi. Akşam yemeğimin kırıntılarını onunla paylaştım ve geceleri kafesinin parmaklıklarına kıvrılırdı, ben de karşı tarafta birbirimizi sıcak tutmak için.

Bunun büyük bir hata olduğunu bilmeliydim.

Jocki, evcil hayvan sahibi olmanın çocuklarını zayıflatacağını düşündü. Bu yüzden o boktan beyni yeni bir tür dövüş tasarladı. Çocuk köpeğe karşı. Birlikte ringe çıkmaya zorlandığımızda, Onno benimle dövüşmeye bile çalışmadı. Sadece büyük kahverengi gözleriyle bana baktı, sadece birimizin canlı çıkmasına izin verileceğini biliyordu. O kişinin ben olmasına izin verdim.

Myst'in izleri yol ayrımına ulaştığında karanlık geçmişten sıyrılıyorum. Orman yolu sola sapıyor, Middleford'a giden ana yol ise dümdüz devam ediyor. Sabine izlerini gizlemek için yolun birkaç metre kenarından gidiyor ama düz gittikleri kolayca görülebiliyor.

Middleford'da ne var? Sevgilisi mi?

Ufukta, sabahın ilk sisi yükseliyor. Hay sikeyim. Onları hâlâ nasıl bulamadım? Gündüz vakti kimsenin onu görmesini göze alamam, Rian'a gelininin Astagnonian kırsalında başıboş dolaştığı haberi ulaşabilir. Ya da daha kötüsü, biri onu benden önce bulabilir ve cazip bir lokma olduğuna karar verebilir.

Şimdi daha hızlı hareket ediyorum, kendimi ava veriyorum. Artık oyalanmak yok. O eğlendi. Bir parçam her zaman kovalamacadan zevk almıştır. Rian beni avcı yapmayı kabul ettiğinde, suya düşmüş balık gibi kabul ettim. Tam olarak neler yapabileceğimi görmek için yüksek duyularımı serbest bırakmak bir zevk.

Nabzım damarlarımda , beni teşvik ediyor. Yaklaşıyorum. Diğer tüm uyarıcıları engelliyorum ve duyularımı kızı ve atı izlemeye odaklıyorum.

Menekşelerin kokusu neredeyse boğulana kadar yükseliyor. Myst'in kokusu da orada: ıslak at kılı.

Duruyorum ve dinlemek için gözlerimi kapatıyorum.

Biraz zamanımı alıyor ama bir hayvanın zor nefes alışı odaklanıyorum. Dinlenmek için durmuşlar ama Myst hâlâ zor nefes alıyor. Dikkatimi daha da yoğunlaştırarak sonunda Sabine'in de nefes alışını fark ediyorum.

Yavaş ve sabit. *Uyuyor.*

Yayımı sessizce çekip ormanda ilerlerken ağzımı sert bir gülümseme kaplıyor. Myst geldiğimin kokusunu alacak ama o zamana kadar çok geç olacak. Sabine onun uyarıcı kıs kıs gülüşünü duyacak, uyanacak ve sevgili kısırağının göğsüne nişan alınmış bir ok bulacak.

Atını kurtarmak için her şeyi yapar. O mükemmel gül goncası dudaklarıyla bana merhamet için yalvaracak.

İleride Myst'i görüyorum, kısmen kayalık bir çıkıntının arkasına sığınmış, başını bana çevirmiş ot yiyor. Beyaz rengini gizlemek için koyu renkli çamura bulanmış, bu da karanlık ormanda göze çarpmasını sağlıyor. Bir kez daha Sabine'in becerikliliğine vuruluyorum-

Ama sonra Sabine'i gördüm ve düşüncelerim karardı.

Onu kısmen gizleyen kayalık çıkıntındaki bir çukura kıvrılmış uyuyor. Elleri ve çıplak ayakları çamur içinde ve kasları bitene kadar koşmuş bir tavşan gibi tamamen bitkin görünüyor. Gömleğim kalçalarına dolanmış, bütün gece ata binmekten kıpkırmızı olmuş çıplak kıcını müstehcen bir şekilde görmemi sağlıyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ölümsüzler adına, ihtiyaçtan patlıyorum. Vücudum zaten avdan dolayı adrenalinle doluydu ve şimdi de ödülünü istiyor. Ve Sabine'i ödülüm olarak almak istemiyorsam tanrılar kahrolsun. Günlerdir onun kalp atışlarıyla uykuya dalıyorum. Onun menekşe kokusunda boğuldum. İpeksi tenine dokunduktan sonra kendi ellerimi okşadım. Şimdi, her şeyden çok, onu tatmak istiyorum.

Ve bunun berbat olduğunu biliyorum. O Lord Rian'a ait, bana değil. Ona dokunmamın imkânı yok ve bunu düşündüğüm için bile suçluluk duyuyorum. Ama Rian arzumu affedecektir, değil mi? Askerlerle eğitim gördü. Erkeklerin savaşta tamamen fiziksel bir tepki olarak tahrik olduklarını anlıyor. Avlanmak da farklı değil.

Bunun, onun hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok.

Myst'in kokumu alabileceği çizginin gerisinde durarak kafamı toparlamak için bir an duruyorum. Vücudum hâlâ Sabine'i kovalamanın verdiği telaşla titriyor, yükün uzuvlarımdan boşalması çok uzun sürüyor. Kanı tekrar olması gereken yere, kasıklarımdan uzaklaştırmak için elimi yüzüme sildim.

Ciğerlerime çekebildiğim kadar hava çekiyorum. Güneş yükseliyor. Sabine'in gezintisi bizi rotamızdan çok uzaklaştırdı. Bu maskaralığa bir son verip Duren'e giden yola geri dönmeliyiz.

Yayımı kaldırdım, kayalık çıkıntının etrafından dolaşıp açıklığa çıktım.

Myst başını kaldırıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Kokumu aldığı anda bir kişneme sesi çıkarıyor.

Sabine hemen kıpırdanıyor, küçük bir çığlıkla uykusundan sıçırıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve hemen korkuyla doluyor.

"Myst'i incitmek istemiyorum," diyorum kararlı bir sesle. "Bu sana bağlı."
_"

Bir sorun var.

Sabine bana bakmıyor. Arkama ve bakıyor.

ıkıntı.

Bir saniye geç, vahşi kedinin kokusunu alıyorum.

Tanrılar . Dikkatim dağılmıştı ve rüzgâr yönünün aşağısındaydı. "Ah, kahretsin-" Sabine'in dudakları sadece yaban kedisinin duyabileceği sessiz bir istekle kıpırdadı ve ben daha yayımı kaldıramadan nefret dolu gözlerle kayadan aşağı atladı

kendi ürkmüş yüzümü geri yansıtıyor.

Bölüm 9

Sabine

Karanlıkta tek seçebildiğim karmakarışık bir hareket. Vahşi kedi uluyor ve tıslıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, sırtımı nemli çıkıntıya dayıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum.

O bizi buldu.

Çıplak zeminde uyuduğum için uzuvlarım uyuşmuş durumda ve başım hâlâ halsiz. Sersemlemiş bir halde, Myst'e doğru kayalık boyunca ilerliyorum. Doğudan az miktarda ışık geliyor. Neredeyse sabah olmuş olmalı. Ne kadar uyudum? Birkaç saat mi? Uyumaya hiç niyetim yoktu, sadece gözlerimi kapatmıştım.

Vahşi kedi yine uluyor. Kurt canavarla boğuşurken homurdanıyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. İşin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum.

Kurt'un kamp alanından ayrılır ayrılmaz yaban kedisi bizi takip etmeye başladı. Başlangıçta Myst'in peşindeydi ama onunla konuştuktan sonra bizi ormanın doğu sınırına kadar korumayı kabul etti. Çoğu vahşi hayvan gibi, avcılar onun da en büyük düşmanıdır ve onlardan birini engellemeye hevesliydi.

Kemik kırılması gibi bir çatlak var. İnsanın mı yoksa yaban kedisinin mi?

Dudaklarımdan korkmuş bir çığlık yükseliyor. Ayaklarım ağrıyor, bacaklarım ağrının ötesinde. Nabzım kulaklarımdan arasında bir ağaçkakan gibi gümbürdüyor. Panik, boğazıma bir yumruk dolanmış gibi nefes yolumu tıkıyor, nefes alamayana kadar sıkıyor.

Myst'e ulaşamıyorum. Kurt ve vahşi kedi . Başını kaldırıp savuruyor.

Kaç! diye bağılıyor.

Kendimi donmuş hissediyorum, onu bırakamam ama Myst benim cesur kızım. Kendi başına iyi olacaktır. Benden daha hızlı koşabileceğine eminim.

Kurt ve yaban kedisi çarpışırken bir homurtu daha duyuyorum ve irkiliyorum. Çıkıntının sonuna ulaşip daha yüksek bir yere çıkana kadar tırmanıyorum ve sonra körlemesine koşuyorum.

Nereye gidebilirim?

Zihnim düşünmek istemiyor. Sadece harekete geçmek istiyor. Kayalar ve kökler tabanlarıma batıyor. Aylar önce ayaklarım ormandan çıplak ayakla geçebilecek kadar sağlam olurdu ama Rahibeler evliliğime hazırlanırken nasırlarımın yumuşamasını sağladıklarından beri değil.

Kahretsin. Bu şekilde fazla uzağa gidemem.

Ayak tabanlarıma saplanan acıyla irkilerek, sabahın erken sisinde devrilmiş bir kütük görüyorum. İçi oyulmuş, beni saklayacak kadar büyük. Belki odunun tatlı çürümesi kokumu gizler. Çaresiz, kütüğün üzerine atlıyorum ve içeri giriyorum. Nemli, balçıklı ve karanlık. Ayaklarımı içeri çekerek girebildiğim kadar içeri giriyorum. Çürük kaburgam zonkluyor. Kütüğün iki ucu arasına zar zor sığıyorum. Kir ve döküntüler nemli havayı dolduruyor, zaten kısıtlı olan nefesimi zorluyor.

Ağrıyan kaburgamı tutarken kendime *sessiz ol* diyorum. Ama kalbimin atışını durduramıyorum.

Ciğerlerime dolmamasını söyleyemem.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmuyor. Kütüğün içinden ormanın sadece küçük bir kısmını görebiliyorum. Ağaçlar yüzünden neler olduğunu duymak imkansız. Hâlâ savaşıyorlar mı? Tek bildiğim, yaban kedisinin Kurt'u öldürdüğü. Myst ve ben özgür olabiliriz. Myst'in kaçtığını varsayarsak. Bir dal kırıldığında kendi korkularımın içinde çalkalanıyorum. Bir nefesi yutuyorum.

-

Yaban kedisi başımın hemen yanına gümbürtüyle düştü.

Ölmüş. Cam gibi gözleri hiçbir şey görmüyor. Boynu belli bir açıyla bükülmüştür. Onun

Kürkü kanla keçeleşmiş.

Çığlık atıyorum.

Ben hareket edemedim Wolf kütüğün diğer tarafındaki ayak bileklerimden tutuyor.

Beni dışarı sürüklerken tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Tek düşünebildiğim ölü yaban kedisi. Onu bu kadar kolay öldürdüyse, bana ne yapacak? Panik mantığımın önüne geçiyor ve Kurt beni nemli orman zeminine doğru çekerken çırpınıyorum.

"Sabine. Dur!"

Bileklerimi tutmaya çalışıyor ama kalan gücümle ona vuruyorum. Göz ucuyla Myst'in yakınlarda bir ağaca iple bağlı olduğunu görüyorum. Yardım etmek için ayağa kalkıyor ama yapabileceği hiçbir şey yok.

"Bırakın beni!" Yüzünü çizmeye çalışarak çığlık atıyorum. Boynunda pençelerin açtığı derin, kanayan çiziklerin çoktan oluştuğunu belli belirsiz fark ediyorum

benimkinden daha keskin. Ama şu anda Wolf Bowborn'un yaralanması umurunda değil.

Bileklerimi sıkmayı başaranı kadar benimle güręřiyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama nafile. Beni ağırlığıyla yere bastırıyor, sert nefes alıyor.

"Onu öldürmek zorunda değildin!" Bağırıyorum, öfkem sesimi bir çan gibi çınlatıyor. Kalbim yaban kedisi için acıyor. Öleceğini bilseydim, ben dinlenirken ondan asla nöbet tutmasını istemezdim. Kurtulmak için Wolf'un ağırlığı altında kıvranmaya devam ediyorum. Yüzünden ter akıyor. Neredeyse benim kadar zor nefes alıyor.

"Ben yaptım," diyor benden biraz daha soğukkanlı bir şekilde. "Beni öldürmesi için bir vahşi kedi gönderdin, Sabine!"

Ancak o zaman Wolf'un yaralarını tam olarak görebiliyorum. Boynundaki çiziklerin yanı sıra, göğüs kafesine yakın çıplak göğsündeki derin deliklerden kan sızıyor. Saçları asla evcilleşmezdi ama şimdi tam bir tahribat.

Göğsümdeki panik duygusu azalıyor ama öfkem azalmıyor. Kıvrandıkça kalçalarımı oynatıyorum.

Wolf acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Hareket etmeyi kes, Sabine. Altımda kıvranman çok hoşuma gidiyor."

Bedenim gevşiyor. Uzakta bir kuş ötüyor. Sırtıma bir taş saplanıyor. Her şeyin bittiğinin ayıltıcı farkına varmamla birlikte mücadele içimden kayboluyor. Kurt beni buldu. Bulmama ihtimali olduğunu düşündüğüm için aptal mıydım?

Myst sinirli bir şekilde toprağı eşeliyor. Güçlü bir esinti ağaçları sallayıp kozalakları düşürüyor. Sanki tüm orman benim gibi şarj olmuş gibi hissediyorum.

Sonra tüm öfkem doruğa çıkıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.

Kalın, çirkin gözyaşları döküyorum. Wolf'un beni yargılamasını umursamadığım gözyaşları. Vahşi kedi için ağlıyorum. Kaybettiğim özgürlüğüm için ağlıyorum. Ağlıyorum çünkü zaten kaybedecek gerçek bir özgürlüğüm yoktu.

Wolf'un elleri bileklerimin etrafında gevşiyor. Nefesini yukarıya doğru üflüyor. Gökyüzü.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Beni itiyor ama bileklerimi bırakmıyor. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken Yenilgimi dünyaya göstermek zorunda kalmamak için yüzümü saklayarak beni kucağına çekiyor ve bir elini sırtıma doluyor. Teselli edici sözler söylemiyor. Onun gibi bir canavar nasıl teselli edileceği hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Bir insanın acısını dindirmek için kimsenin söyleyebileceği bir şey yoktur.

'Seni yakaladığım için özür dilerim, şimdi seni kötü kalpli kocana götüreyim mi?

Ama bana yardım etmek ister gibi sarılıyor ve her şeye rağmen kollarında teselli var. Bu basit bir biyoloji. Kurt kocaman ve kollarını bana doladığında kendimi tehlikeden korunmuş hissediyorum.

Ama tabii ki bu bir saçmalık, asıl tehlike o.

Ona yaslanıp yüzümü göğsüne gömmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim. Fiziksel temas, acı içermediği sürece pek aşına olduğum bir şey değil. Bunların hepsi benim için yeni. Sarılmak. Vücudumun her parçasının biriyle aynı hızda olması. Göğsünün yanağımın altında yükselip alçaldığını hissetmek.

Bir eliyle artık büyük ölçüde çözülmüş olan örgümün kalıntılarını okşuyor. Dokunuşu doğası gereği sert olsa da nazik olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Sadece nasıl yapacağını bilmiyor.

İşte o zaman her ne kadar kızgın olsam da Wolf Bowborn'un düşmanım olmadığını itiraf etmek zorunda kalıyorum. Hapishane müdürüm olabilir ama bu çarpık yolculuğu emreden o değildi. Öfkemi hak eden onun efendisi. Rian Valvere. Yalancıların Efendisi. Müstakbel kocam.

Hıçkırıklarım dindiğinde Wolf saçlarımı okşuyor ve dudakları şakağıma sürünecek kadar kulağıma yaklaşarak şöyle diyor: "Bir daha kaçmaya çalışma Sabine. Valveres seni yakalamak için benden daha fazlasını gönderecek. Seni cezalandıracaklar. O ailenin neler yapabileceğini bilmiyorsun."

Yüzü benimkine öpücük kadar yakın duruyor. Sanki beni, terimi, gözyaşlarımı ve her şeyimi içmek istiyormuş gibi derin derin nefes alıyor. Tadımın nasıl olduğunu bilmek ister gibi.

Geri çekiliyorum, koyu renk gözlerine bakıyorum, onu okumaya çalışıyorum.

Nasıl bir oyun oynuyor? Beni *koruduğuna* gerçekten inanıyor mu?

"Şimdi gitmene izin vereceğim," diyor ölçülü bir şekilde. "Kaçma. Sen "Sonunun iyi bitmeyeceğini biliyorum."

Ellerini kaldırıyor, ben de kucağından iniyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor. Myst sakinleşti. Kendini benden daha fazla zorladı.

Wolf beklentiyle bana bakıyor, ben de itaatle başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Çürük ayaklarıma kaşlarını çatıyor. Myst'e bir bakışıyla beni taşıyamayacak kadar bitkin olduğunu anladı. Sonra hiç uyarmadan beni . Bir çılgılık attım.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarında taşıırken şaşırarak ciyaklıyorum. Ödünç aldığı gömleği için minnettarım; yoksa elleri çıplak vücudumun her yerinde olacaktı. Beni ormandan geçirip bir derenin kenarındaki küçük bir açıklığa taşıırken kaba avuç içleri kalçalarımaya değiyor.

"Kal," diye emrederek beni yosunlu kıyıya bıraktı. "Myst için geri dönüyorum. Su senin için çok soğuk değilse yıkan."

Kendini taşıma şeklinden onun da bitkin olduğunu anlayabiliyorum. Yaralı omzunu sertçe tutuyor. Ağzının etrafında çizgiler var.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim," diyorum kısık bir sesle. Tekrar kaçmanın bir anlamı yok. Yaban kedisi gibi bir hayvanı daha öldürtmeye niyetim yok.

Beni derenin kenarında bırakarak uzaklaşıyor. Islak otlar bacaklarıma sürtünüyor. İçimden neşesiz bir kahkaha patlıyor ve hıçkırığa dönüşüyor. Yüzümü silerek suya giriyorum. Hava soğuk ama vücudum zaten uyuşmuş durumda ve cildimdeki çamur ve pisliği yıkamak iyi geliyor. Wolfun gömleğini silkeleyip bir dala asıyorum, yıkamak istemiyorum ve kurumasını beklerken sabahın geri kalanını çıplak geçiriyorum.

Birkaç dakika içinde Wolfun Myst ile döndüğünü duydum.

"Sabine?" diye sesleniyor uzaktan, mahremiyetime saygı duyarak. "Myst'i ipten kurtar. Kaçmayacak."

Tereddütlü görünüyor ama dediğimi yapıyor. Myst derenin doğru ilerliyor ve gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

İçeri gel dedim. Benden bile daha iğrençsin.

Suya atladığında, sırtı üzerine dökmek için ellerimle su tutuyorum. Parmaklarımı tarak gibi kullanarak, onu gizlemek için yanlarına sürdüğüm çamuru temizliyorum. Kurt'un yeteneklerine sahip bir avcayı alt edebileceğimi düşündüğüm için kendimi çok aptal hissediyorum. Onun vaftiz öpücüğü gördüğüm en güçlü öpücüklerden biriydi. Tanrıların neden herkes arasından onu kutsamayı seçtiğini merak ediyorum.

Seni güvende tutabilir, diyor Myst, sanki zihnimde kimin olduğunu biliyormuş gibi.

Bir avuç su daha alırken kaşlarım kalkıyor. ***Ne yani, birdenbire bizi canavar gibi avlayan adamdan yana mı oldun?***

Hayır. Ama o güçlüdür. O sadıktır. Size sadık kalacaktır, eğer Onu.

Bundan ne anlam çıkaracağımı düşünürken avuçlarımdaki su boşalıyor. Güvenliği düşünüp başka bir şey düşünmemek tam bir ata göre. Evet, Wolf fiziksel olarak koruyucumuz olabilecek kapasitede ama adam tam bir *vahşi*. Kaderim konusunda güveneceğim son kişi.

Kell, bir at ne bilir ki? Dereden çıkarken espri yapıyorum. ***Kendini yıkamayı bitirebilirsin.***

Myst sığ suda yuvarlanırken ben Wolf'un kuru gömleğinin içine giriyorum, sonra da ateş yaktığı yere doğru bir düzine adım atıyorum. Alevlerin sıcaklığı yeniden hayat veriyor. Wolf sözünü sakınmadan bana yarım somun ekmek ve biraz peynir atıyor. Yemeği iştahla mideye indiriyorum.

Beni dikkatle izliyor. Tepemizde güneş yükseliyor. Kendi ekmeğinden bir ısırık alıyor. "Sen ve Myst uyuyabilesiniz diye günü burada geçireceğiz, sonra yarın orman yoluna döneceğiz."

"Ne kadar düşünceli," diye mırıldanıyorum. "Değerli efendinin yanına dönmek için can atmadığına şaşırdım."

Yemi yutmuyor. Keşke alsa. Acımasındansa esprilerini tercih ederim.

Yemeğim mideme ağır ağır yerleşip sabah uzadıkça bana kramplar girmesine neden olurken sessizlik acı veriyor. Ben duygularımla boğuşurken Kurt bıçaklarını bilemekle meşgul, ta ki sonunda avucumun içine doğru esneyene kadar. Yorgunluğun öfkeyi köreltmek için bir yolu vardır.

Wolf esnemeye bakar, sonra boğazını temizler. "Sabırlı davrandım Sabine, ama oyun zamanı bitti. Asla kaçamayacaksın, bunu şimdi anlıyorsun, değil mi? Seni her zaman yakalayacağım. Her zaman. O yüzden bana sevgilinin planını anlat."

Bir yaban kedisini ne kadar kolay öldürdüğünü gördükten sonra, ses tonu inkar etmeye cesaret edemeyeceğim bir emirdir. Yine de sırrımı açıklamak zor. Keşke Adan'ı bir gün daha kendime saklayabilsem.

Kuru bir ekmek lokması yutarken nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Onun adı Adan. Manastıra keçileri kısırlaştırmak için geldi," diye anlatmaya başladım, Wolf'un incelemesi altında kendimi montaj tahtasına konmuş bir kelebek gibi savunmasız hissediyordum. "Hayatımda gördüğüm en güzel çocuktu."

Baskı altında Wolf'a Adan'la nasıl tanıştığımızı anlattım. Yaşlı Bay Porter'ın onlarca yıllık deneyimine sahip değildi ve yavru keçiler öyle bir yaygara kopardı ki Rahibe Rose, hayvanları ona boyun eğmeye ikna etmek için vaftiz öpücüğümü kullanmam için beni çağırdı. Adan ve ben birlikte keçilerin her biriyle ilgilendik.

On altı keçi. O bıçağını ısıtırken ben onları tutuyor ve fısıldayarak güvence veriyordum. Üçüncü keçide birbirimizin adını öğrenmiştik. Altıncıda, birbirimizin en büyük korkularını. On altıncıda, onunla kaçmaya hazırdım.

Adan bana büyük, kaotik ama sevgi dolu ailesinden bahsetti. Şifa sanatları üzerine çalışma arzusundan. Okyanusu görme hayalinden. Kimsenin nereden geldiğinizi ya da kim olduğunuzu umursamadığı liman kentleri olduğunu söyledi. En büyük erkek kardeşi gemicilik işinde iyi para kazanıyordu ve Adan iş bulana kadar onunla ve karısıyla kalabileceğimize söz verdi.

"Senin için geri geleceğim Sabine," dedi bıçağını ahırın arkasındaki uzun otların arasına koyarken. "Bir hafta sonra, geride bırakmış olmam gereken bıçağımı arıyormuş gibi yaparak. Hazır ol."

Planı, Salensa liman kentine gitmemiz, kardeşinden borç para almamız ve ardından Myst'i satın alması için üçüncü bir kişiyi ayarlamamızdı. Ama ertesi gün babamın mektubu geldi ve Rahibelere beni Lord Rian'la evliliğe hazırlamalarını emretti.

Beni kilit altına almalarından hemen önce, Adan'a bir mesaj götürmesi için bir kuş bulmayı başardım. Kuş, bir böceğin bir çatlaktan odama kaçtığı bir notu geri getirdi. Notta şöyle yazıyordu: *Middleford'da gardiyandan kaç ve doğuya git. Eski Innis Değirmeni'ne giden tabelaları takip et. Seni orada bekleyeceğim, aşkım.*

"Demek oraya gidiyordum," diye bitiriyorum kısık bir sesle. "Eski Innis Değirmeni'ne. Oradan, Adan bizi Salensa'ya götürecek arka yolları biliyordu."

Hikayeyi bitirdiğimde, Wolf iğrenmiş görünüyordu. Onun gibi birinin aşk hikayelerinden hoşlanmaması şaşırtıcı değil. Muhtemelen kanlı, korkunç savaşlarda ölen askerlerin hikayelerini seviyordur.

Bedenim yorgunluktan titriyor ve esnememi bastıramıyorum. Wolf'un ifadesi değişiyor ve battaniyeyi ateşin yanına seriyor. Ayak parmağıyla hafifçe dürtüklüyor.

"Uyumalısın."

"Bileklerimi bağlamayacak mısın?"

"Hayır. Gözlerimi kapatmaya niyetim yok."

Gerçek şu ki, o kadar yorgunum ki kemiklerim bile battaniye için şarkı söylüyor. Wolf ile ateşin arasına uzanıp battaniyenin bir tarafını omuzlarıma doluyorum. Yorgunluğun ağırlığı hemen üzerime çöküyor.

"İyi geceler Basten," diye mırıldandım.

Kuşluk vakti ve ona neden gerçek ismiyle hitap ettiğimi bilmiyorum ama doğru kelimeleri aramak için çok yorgunum.

Kendi adını duyunca hazırlıksız yakalanmış gibi bir an duraksıyor - sanki bu ona uzun zaman önce kaybettiği bir şeyi hatırlatıyormuş gibi. Yumuşak bir sesle "İyi geceler Sabine" demeden önce bir saniye geçiyor.

Bölüm 10

Molf

Sabine yanımda uyuklarken, o aptal çobana nasıl bayıldığını anlatıp duruyorum. Gördüğü en güzel çocuğa mı? Ağaçlara doğru inliyorum. *Tanrılar beni şu anda öldürsün.* On iki yıldır bir manastırda kilitli. Gördüğü *tek* erkek o. Sabine Darrow'un aşık olması için aptalın tekiyle geçirdiği birkaç saat yetiyorsa, bu mantıkla birkaç gün birlikte olduktan sonra bana sıırıslıklam aşık olması gerekir.

Ama öyle değil. Benimle ilgili her şeyden nefret ediyor.

Onu suçlamıyorum. Tek yaptığım, erkekler ona bakarken onu Astagnon'un yarısını geçmeye zorlamak. Ve onu yerde uyutmak. Bir de son dört ayaklı arkadaşının boynunu kırdım. Gerçi adil olmak gerekirse, ya ben ya da vahşi kedi.

En azından onunla çoban arasında hiçbir şey olmadığı açık, masum bir öpücük bile. O çocuk gerçekten aptalın teki. Sabine Darrow bir keçi ağılında hazır ve istekli olsaydı, lanet olası okyanusla ilgili hayaller kurmaktan çok daha fazlasını yapardım.

Kahretsin. Böyle düşünmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Yanımda, Sabine uykusunda tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Battaniyeyi ayaklarının dibine düşürerek sallanıyor. Yüz ifadesi kötü bir rüya görüyormuş gibi buruşuyor ve elimden gelen tek şey yüzüne dökülen saçlarını okşamak ve uyumasına yardımcı olmasını ummak.

Küçük menekşemle çok gurur duyuyorum. Kaçışı başarısız olduğu için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama ne kadar ilerlediğinin farkında değil. Korunaklı bir asilzadenin hayal edebileceğinden çok daha iyisini yaptı: Myst'i çamurla kaplamak, dereye yapışmak, kokusunu gizlemek için rüzgarın altında kalmak, vahşi kediye tuzak olarak ayarlamak. Benimle dişe diş mücadele etmesinden bahsetmiyorum bile. Acaba Rian kendine ne kadar inatçı bir kız aldığını biliyor mu? Alıngan bir gelini sevecek mi? Benim olsaydı, sırf yine altımda kıvransın diye onu kışkırtırdım, yanakları pembe pembe kızarırdı ve gözlerindeki o ateş ...

Kahretsin. *Lanet olsun. Kes şunu, Wolf.*

Sabine bir topun içine kıvrılıyor, ayaklarında battaniye olmadan üşüyor. Uykusunda tekrar sallanıyor, bu sefer bana doğru yuvarlanıyor. Kolu bacağıma değdiğinde, sıcaklık arayan ölümcül bir yılan gibi kıpırdanarak bana yaklaşıyor.

Nefesim kesiliyor. Ayaklarının etrafındaki battaniyeyi değiştirebilirim ama o zaman bana doğru kıvrılmış halde kalmayabilir. Ve Sabine Darrow'un yanımdaki ağırlığından *gerçekten ama gerçekten* hoşlanıyorum. Olması gerekenden çok daha fazla.

Onu uyurken izlemek o kadar hassas bir sahne ki göğsüm nefes alamayacak kadar daralıyor.

Kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum. Bir kadına sahip olmak böyle bir şey mi? Şimdiye kadar sadece fahişeler ve Valveres'in avcısıyla yatmaya tenezzül eden bir fahişe tanıdım. Tüm o zamanlarda, kesinlikle mışıl mışıl uyumuyorduk. Ama Sabine'in yanında olmanın bile insanı sarhoş eden bir yanı var. Asla yatağıma giremeyecek olması umurumda değil. Onun yanında olmak yeterli.

Duren'de Rian'la konuşacağım, diyorum kendime. Onun koruması olacağım. En azından onu güvende tutabilirim.

Uyandığında, bana karşı uyuduğunun farkına varmasın diye işemek için ormana gidiyorum. Geri döndüğümde ateşi yakmış ve bir tencere su kaynatmaya başlamıştı bile. Yaban ördeği yumurtaları battaniyenin üzerinde duruyor.

"Nereden aldın bunları?" Şak diye söyledim.

Yumurtaları teker teker tencereye bırakırken ses tonumu duymazdan geliyor. Çenesi eğretili otlarından oluşan bir koruya doğru eğiliyor. "Orada bir yuva var. Yumurtaların yarısını bıraktım. İhtiyacımızdan fazlasını almak zalimlik gibi geldi."

Sabine'in Godkiss'ini kullandığını gördükçe ne kadar değerli olduğunu daha iyi anlıyorum. İlk başta farelerle konuşmak sevimli bir numara gibi gelmişti. Ama gücünün onu ormanda nasıl hayatta tutabileceğini, yiyecek aramasına, hatta bağlarından kurtulmasına nasıl yardımcı olabileceğini hafife almışım.

İnanılmaz biri.

Sonraki birkaç sabah boyunca bir rutine girdik. Ben kampı toplarken Sabine kahvaltı hazırlıyor. Artık ona oturmasını ve kalmasını emrederken ben bize bakmıyorum. Artık daha çok bir ortaklığımız var, ancak bunun bizi arkadaş yapacağına dair herhangi bir yanılsamam yok. Sonuçta, onun kaçış hayalini yok ettim. O da beni öldürmesi için lanet bir vahşi kedi gönderdi.

Evet, birkaç sorunumuz var.

"Al. Gömleğin. Leş gibi kokuyor bu arada." Sabine bana gömleğimi veriyor ve yola devam ediyoruz. Yol, eski bir gezginin attığı elma çekirdeğinden büyümüş olması gereken birkaç budaklı elma ağacının yanından geçiyor. Myst boynunu zorluyor ama yüksek meyvelere ulaşam yor. Ona birkaç elma düşürmek için bir taş fırlatıyorum. Avucumdaki elmaları yerken, eskiden olduğu gibi varlığımdan  rkm yor.

Bu huysuz kısrak bana güvenmeye başladı mı?

Charmont köyüne girdiğimiz gün ortasına kadar sadece birkaç çiftlik evinin yanından geçiyoruz. Mag Na Tir Ormanı'ndaki en büyük yerleşim yeri, bir çeşit il e merkezi.  l ms z Meric Manastırı'nın kulesi çatıların üzerinde bir bıçak gibi yükseliyor. Çamaşır asan çamaşırcı kadınların, birbirine bağlanmış kumaş parçalarından yapılmış bir topu tekmeleyen çocukların yanından geçiyoruz. Çocuklar Sabine'in çıplaklığının alışılmadı  olduğuunu anlayamayacak kadar küçükler ama çamaşırcı kadınlar şaşkın şaşkın bakıyorlar. Kadınlardan biri bir çocuğu yakalıyor ve ona fısıldıyor.  ocuk toprak bir patikadan kasabanın merkezine doğru kaçıyor.

Harika. Haberi yaymak. *Tam da ihtiya ımız olan şey.*

Bir demirci ocağına ulaşır ulaşmaz köylüler yol boyunca sıralanmaya başladılar bile. Erkekler kurt bakışlarıyla Sabine'e bakıyor. Koruyucu içgüdülerim kaslarımı sertleştirirken kıllanıyorum.

Bu yolculuk uzadı a, Rian'ın amaçlarını daha çok sorguluyorum. Bu sadece Sabine'e değil, yolumuzun keşiştiği herkese gücünü göstermek için miydi? *Eğer kendi gelinini böyle bir gösteriye zorlamak istiyorsa*, insanlar *ona karşı gelen düşmanlarına neler yapabileceğini hayal* etmeli. Rian'ın bazı acımasız gösteriler tasarladığını ama bu seferki çok zalimce.

Biz  ocukken böyle değildi. Beni o dövüş ringinde gördüğünde on bir yaşındaydım; o ise on   . Jocki, tanrı öpücüğü gücümü göstermek için gözlerime bir göz bağı bağlamıştı ve görüşüm olmadan bile, sadece ses ve kokuyla diğer çocuğu k ının üstüne devirmiştim. Dövüşün yarısında, izleyen kalabalığın arasında aloes ağacı t ts s  kokusu aldım. Bu kokuyu daha önce sadece Valvere ailesi  l ms z Popelin Festivali'nin bir parçası olarak Duren sokaklarında tam bir fae kıyafetiyle geçit töreni yaparken almıştım.

yüzden, dövüşü kazanıp göz bağımı çıkarmadan önce bile Valveres'lerden birinin kalabalığın arasında olduğuunu biliyordum. Kimsenin beklemediği şey, genç Rian Valvere'in ringe tırmanması ve düşen rakibimin yerini almasıydı.

"Üzerime fazla gelme," diye emretti. "Ve gözlerini bağlama. Neler yapabileceğini bilmek istiyorum."

Siktir, diye düşündüm. *Bu küçük zengin lord şimdi de bana kazık attı*. Bir Valvere'i yenilgiye uğratarak utandırırsam Jocki derimi yüzerdi ama çocuğun kendisi bana dövüşü bırakmamamı emrediyordu. Peki ne yapmam gerekiyordu?

Rian yetenekli bir dövüşçü olduğu için şanslıydım. Aşağılanmaya gerek kalmayacak kadar iyi bir savunma yaptı. Onu üçüncü kez yere serdiğimde, her seferinde ayağa kalkıp gardiyanların beni infaz etmesi için bağıracağından emindim, ama çenesi ciddileşmiş bir şekilde ayağa kalktı ve "Tekrar yap," dedi.

Jocki'nin sinirleri sonunda onu alt etti ve dövüşü durdurdu. O gece muhafızlar eski ahıra geldi ve beni diğer dört çocukla paylaştığım ahırdan sürükleyerek çıkardılar. Duren'in baş lordunun oğluna karşı kazanmaya cesaret ettiğim için zindana atılacağımdan emindim ama bunun yerine muhafızlar beni Valveres'in özel asker kışlasına götürdüler. Elime yahni ve ekmek tutuşturdular. Bana bir karyola ve battaniye verdiler. Temiz kıyafetler de.

Temel ihtiyaçlar ama yine de benim için düşünülemez lükslerdi.

Ertesi yılı Altın Nöbetçilerle geçirdim, askerliği öğrendim ve Rian'ın kişisel antrenman partneri olarak hizmet ettim. Günden güne, dövüşten dövüşe, birbirimizi kardeş gibi tanımaya başladık. Rian beni ailesinin yönettiği Günah Sokakları ile tanıştırdı, ilk biramı içtiğimde ve ilk Basel elimi kaybedip ilk kez sikiştiğimde beni iyi huylu bir şekilde azarladı. Bana babasının dikkatinden nasıl uzak duracağımı öğretti. Lord Berolt kelimenin tam anlamıyla bir şeytandı. Zalim, açgözlü, merhametsiz, çökmüş. Ve ürkütücü bir şekilde tanrı öpücüğüne takıntılıydı. Valvere ahlak evleri tanrı öpücüğü almış savaşçılar ve fahişelerle dolu. Sorsha Hall'da tanrı öpücüğü almış hizmetçiler çalıştırıyorlar. Berolt test etmeyi, sergilemeyi, iplerini çekmeyi ve dünyaya tanrı öpücüğü olmasa bile gücünün sihrin kendisinden daha büyük olduğunu kanıtlamayı seviyor.

Benim için Rian her zaman, ringde onu her gün dövmeme rağmen beni kanatları altına alan on üç yaşındaki o çocuk olacak. Ve evet, yıllar içinde değiştiği doğru. Bahçe duvarına tırmanması için budanan bir ağaç gibi, Rian'ın büyümesine izin verilecek tek bir yol vardı: Bir Valvere.

Sabine'in gezintisinin Lord Berolt'un fikri olduğuna dair son parama bahse girerim.

Myst'in tepesinde, Sabine ayak parmağıyla omzumu dürtüyor. Yol boyunca sıralanmış pazarcı kadınlara doğru başını sallıyor. Birbirlerine kıkırdarken gözleri Sabine'den çok bana takılıyor.

Sabine alaycı bir tavırla, "Sen de kendi payına düşen ilgiyi görüyorsun," diyor.

Bazı köylü kadınların görünüşümü beğenmesi umurumda değil. Kadınlar üzerindeki etkiyi biliyorum. Beni daha çok ilgilendiren, Sabine'in dudaklarını büzen küçük kıskançlık tutamları.

Daha iyi bir karar vermeme rağmen sırtıyorum. Sabine Darrow'un kıskandığını görmek inanılmaz bir duygu.

"Çıplak olsaydım nasıl salyalarını akıtacaklarını bir düşünsene," diyorum, onu daha da iğneleyerek. "Belki de bu kasabada bir mola vermeliyiz. O kızlardan bir ya da ikisiyle bir saatliğine bir kulübenin arkasında kaybolurum."

Oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. "Ölümsüzler adına, bu yolculuğun sonu yeterince hızlı gelmiyor."

Küçük bir grup kırmızı cüppeli adam sokağa girip yolumuzu kestiğinde hâlâ sırtıyordum.

Yüzümdeki gülümseme
eriyor. Sabine Myst'e
durmasını işaret etti.

Adamlar Ölüm Tanrısı Ölümsüz Woudix'in Tarikatı'nın altın süslemeli, kızıl cübbelerini giyiyor. Keskin kılıçlar omuzlarındaki kayışlardan sarkıyor. Yüzleri kaskatı. İçlerinden biri Ölümsüzler Kitabı'nın yaldızlı bir kopyasını kalkan gibi tutuyor.

Lanet olsun. Lanet olası yargılayıcı rahipler. İhtiyacımız olan son şey bu.

"Ölümsüz Woudix'in yetkisiyle," diye sesleniyor öndeki. "Charmont köyü bu bayağı gösterinin varlığını reddediyor."

Uzun, tepesi sivri, ipek püsküllü kırmızı bir şapka takıyor, bu da onun Patron, yani baş rahip olduğunu gösteriyor. Altın işlemeli saçak, kara kaşlarını neredeyse bir taç gibi alnına doğru fırçalıyor. Kızıl Kilise krallar kadar kudretli olduklarına inandığı için bu uygun.

İliklerime kadar içten içe inliyorum. "Eğer sizi rahatsız ediyorsa," diye feryat ediyorum, "o zaman kenara çekilin ve biz de yolunuzdan çekilelim."

"Korkarım bunun için artık çok geç."

Kalabalık vızıldamaya başlar. Köy merkezinin üzerinde sabah sisi gibi gerginlik birikiyor. Bu rahipler Ölümsüz Woudix'e, Ölüm Tanrısı'na tapıyorlar, bu da yanlarındaki kesici aletleri nasıl kullanacaklarını bildikleri anlamına geliyor. Rahipler kadar militanlar ve biz onların kasabasına girdik.

Ama onların kasabası *değil*.

Charmont Ölümsüz Meric'e tapıyor, Woudix'e değil. Bu da demek oluyor ki bu kırmızı cüppeli yardımcılar buraya özellikle bizi durdurmak için gelmişler. Bu da gönye şapkalarının altında ne kadar terli olduklarını açıklıyor. Rotamızı değiştirdik, bu yüzden muhtemelen Middleford yolunda bizimle karşılaşmayı bekliyorlardı ve yeni rotanın haberi yayılınca buraya geldiler.

Ölümsüz Woudix, Fae sarayının geri kalanı kadar ahlaksız olsa da, çıplak bir kız umurunda olmazdı. Hatta bayılırdı.

Peki bu militan pislikler gerçekten neden geldiler?

Bunun Sabine'in soyunma durumuyla hiçbir ilgisi ve her şeyin Kızıl Kilise'yi denetleyen Baş Rahip'in Valveres'in Astagnon'daki etkisine nasıl kızdığıyla ilgili olduğuna dair güçlü bir şüphem var.

"Bu fahişeyi derhal tutuklayın!" diye emrediyor Patron, kardeşlerine işaret ederek. "Böyle bir ahlaksızlığı yaydığı için hesap verecek! Onu o attan indirin."

Arkasındaki dört iri yarı rahip Myst ve Sabine'e doğru ilerliyor.

Düşüncelerim çarparak durdu.

Az önce Sabine'e *fahişe* mi dedi?

Sabine ayak parmağıyla beni tekrar dürtene kadar onlara adaşım hayvan gibi hırladığımı fark etmedim.

"Kurt," diyor alçak sesle, endişeli. "Ne yapmalıyım?"

Yumruklarım yanlarımda toplanıyor. Oklar bu kötü niyetli rahipler için fazla iyi. Onlara kalplerine temiz bir atış hediye etmek istemiyorum. Parmak eklemlerimi çenelerinde kanatmak istiyorum. Çizmelerimi onların kan birikintilerine sürmek istiyorum. "Hiçbir şey, leydim. Sen benim korumamsın ve ben de seni koruyacağım."

Bölüm 11

Sabine

Kurt sırt çantasını bırakıp ileri atılır ama rahiplerden ikisi kılıçlarını çeker. Çılgınlık kalabalığın içinde çınlar. Olaya tanıklık etmek için daha fazla izleyici dışarı çıkarken kapılar çarpılır. Diğer iki rahip dikkatle Myst'e doğru ilerliyor. Biri kaçmasını engellemek için yelesinin dibinden tutuyor - zaten sokak köylülerle tıka basa doluyken bunu yapamayız. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar, mükemmel bir koordinasyonla gerçekleşiyor.

Dördüncü rahip dizimin hemen üstünden bacağımı tutuyor ve beni aşağı çekmeye çalışıyor.

Myst, 4o! Ağlıyorum.

Kısmen ayağa kalkıyor ve adamın yelesini tutuşundan kurtuluyor. Adam kıcımın üstüne düşüyor, benim zevkime göre. Myst birkaç adım geriye doğru dans ediyor. Kasları geriliyor ama gidecek bir yeri yok. Hayal kırıklığıyla toynaklarını yere vuruyor.

Çok fazla insan var!

"Ölümsüzlere hesap vereceksin!" diye bağıyor başka bir rahip. Uzun saçlarından bir tutam koparıyor ve beni Myst'ten ayırmak için acı içinde öne doğru çekiyor.

Bağıyorum ve Wolf hızla bana doğru dönüyor.

Wolf elleri çıplak vücudumda gezinen adama bir kez baktı ve rahipler için ayırmış olabileceği merhamet kırıntıları buharlaştı. Boynundaki kordonlar gerildi. Ağrıyan omzunu geriyor.

"Çek o lanet ellerini kızın üzerinden" diye tehdit ediyor, "Yoksa kollarını koparırım."

Rahip yılmadan beni Myst'in sırtından çekmeye çalışmaktan vazgeçmiyor. Eli kalçamdan kıcımın yan tarafına doğru hareket ediyor, beni yarıya kadar aşağı çekerken parmakları daha iyi kavramak için içeri giriyor.

"Bırak beni!" Myst'in yelesine ölümüne tutunurken yüzünü tekmeleyerek bağıyorum. Kalabalık çılgına dönüyor. Saldırganıma karşı mücadele ederken, saçım başım dağılmış bir halde onlara kendimi gösteriyorum. Ne kadar mücadele edersem edeyim, o benden çok daha güçlü.

Ne olduğunu anlamadan ayaklarım yere değdi. Rahip beni arkamdan yakalıyor, çıplaklığımı gizlemek için bir elini kabaca göğüslerime doluyor, ama aslında sadece beni okşuyormuş gibi görünüyor.

Oh, bu aptal adam. Az önce büyük bir hata yaptı.

Kurt ona bir canavar gibi saldırıyor, daha hızlı hareket ediyor. *Vay anasını.* O da mı hız için Tanrı'yı öpüyor? Ama kılıçlarını çekmiş iki rahip bunu bekliyordu. En yakın olanı Wolf'a doğru hamle yaptı. Wolf kılıçtan kolaylıkla sıyrıldı ve adamı yere düşüren patlayıcı bir aparkatla karşılık verdi. İkinci rahip de saldırdı ama Wolf palanın darbesinden sıyrıldı ve adamın çenesine hızlı bir yumruk indirdi.

Silahsız Patron'un yanı sıra, sadece beni yakalayan rahip ayakta duruyor. Wolf saldırganımın arkasından yaklaşıyor ve ağır bir eli omzuna kilitliyor.

Eğilip adamın kulağına tıslıyor: "Ona dokunmayı hak etmiyorsun."

Adamın böbrek bölgesine yıkıcı bir yumruk indirdi. Saldırganın ciğerlerindeki hava boşalırken, etli elleri üzerinden kayıyor ve Myst'e geri dönebiliyorum. Wolf adamın böbreğine bir darbe daha indirerek dört ayak üstüne düşmesine neden oluyor.

Wolf kırık adamı kaldırır, ancak dizini adamın ortasına vurur ve onu tekrar elleri ve dizleri üzerine geri gönderir.

Wolf terli saçlarını savurmak için duraksıyor. Bir an için gözlerimiz kilitlendi. Zor nefes alıyor ama üzerinde tek bir yeni çizik bile yok. Koluma şefkatle dokunuyor.

"Leydi Sabine. Siz-"

İki silahlı rahip, her iki taraftan da eşzamanlı bir saldırıyla sorusunu kesiyor. Wolf havayı kesen kılıçlardan kaçarken nefesim kesiliyor. Bir tanesi öne doğru eğilirken sol kolunu sıyrıyor ama gömleğinde kırmızı bir çizgi belirirken irkilmiyor bile.

Sırt çantasından yayını çıkarır ve onu kılıç darbelerini engellemek için bir asa olarak kullanır. Elinde bir silahla, anında üstünlüğü ele geçiriyor. Saldırılarını şaşırtıcı bir hızla savuştururken, vücutlarının değişimini *dinlediğini* fark ediyorum - bu kadar hızlı hareket edebilmesinin nedeni bu.

Rahiplerden biri kalabalığın arasına dalar ve demirci dükkânından aldığı bir zincirle geri dönerek Myst'in boynuna dolamaya çalışır.

Tabii ki hayır.

Nasıl dövüşüleceğini bilmiyor olabilirim ve bir kılıcım da yok ama bu silahsız olduğum anlamına gelmez.

Kalk, 4irl! Ona söyledim.

Myst arka ayakları üzerinde yükselir ve toynağıyla adamın çenesine vurarak onu baygın halde yola düşürür.

Güzel 4irl! Onu destekliyorum.

Ancak Patron o karmaşada yanıma sokulup elini koluma dolayınca heyecanım bir anda kayboluyor.

"Leydi Sabine Darrow. Kızıl Kilise'nin Baş Rahibi tarafından aranıyorsunuz."

Kavgadan dolayı dikkatim o kadar dağılmıştı ki, sözleri zar zor anlaşılıyordu. Büyük Rahip mi? On tarikatın başı mı? Küçükük bir köydeki ahlaksızlıktan ona ne?

Kurt, Patron'un beni Myst'ten uzaklaştırdığını görüyor ve kendini militan rahiplerin üzerine atıyor. Yakın dövüşte kılıç ve yay arasında patlayıcı çarpışmalar patlak veriyor. Wolf'un dövüşü kadar güzel bir şeye daha önce hiç tanık olmamıştım. Sade bir zarafeti, erkeksi bir yoğunluğu var. Adamlardan birinin kolunu çözmesi ve kılıcını kalabalığın içine fırlatması uzun sürmüyor. Yayının ucunu adamın kafasına çarparak onu kış üstü yere düşürüyor. Diğer rahip göğüs kafesine aldığı darbeye iki büküm olmuş bir halde geriye doğru sendeliyor.

Wolf dövüş verilen aradan yararlanarak bir eliyle Myst'in yelesini sarar, diğer eliyle de sırt çantasını kapar. Şaşırtıcı bir zarafetle onun sırtında sallanıyor. Diğer elini bana doğru uzatıyor.

"Sabine, elimi tut!"

Wolf'la el ele tutuşmayı başarana kadar Patron'dan uzaklaşmaya çalışıyorum. Topuklarını Myst'in yanlarına saplıyor ve Myst'in öne doğru fırlamasının yarattığı ivme beni Patron'un elinden kurtaracak kadar güçlü. Wolf beni Myst'in önüne yerleştiriyor. Güçlü bir kolunu belime doladı.

Şimdi, Myst, sana söylüyorum. **Olabildiğinize hızlı!**

Daha fazla teşvike ihtiyacı yok. Kalabalık sonunda ayrılıyor ve bize bir çıkış yolu açıyor. O köyün ana caddesine doğru ilerlerken, Wolf beni sıkıca kavıyor, sırtım onun kabarık göğsüne yaslanıyor.

Ölümsüz Woudix'in yardımcılarını toz içinde bırakıyoruz ama korkarım bu onları son görüşümüz olmayacak.

Myst, Charmont'tan kilometrelerce uzaklaşıp Mag Na Tir Ormanı'nın derinliklerine dönene kadar dörtnala koşmaktan vazgeçmiyor. O yavaşça yürümeye başladığında, kalçaları yanıyor, göğüs kafesi ağrıyor ve öfkem derimin üzerinde çatırdıyor, ama onun telaşsız hızına uymak için hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmeye odaklanırken en kötüsünü bir kenara saklayabiliyorum.

Arkamda, Wolf açık elini karnıma bastırıyor ve Myst tökezlerken beni sabit tutuyor. Sesi kulağımda hayalet gibi dolaşüyor: "İleride bir yol ayrımı var. Oradan biraz önce ormanda kamp kuracağız."

Başımı sallıyorum, ne kadar sıkı tuttuğunun ve üzerimde tek bir kıyafet bile olmadığını farkındayım. Utanmam gerekirdi, *utanıyorum* da ama bir zamanlar utandığım kadar derinden değil. Köyden ayrıldığımızdan beri zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Beni saran sabit kolları tek odak noktamdı, bu adamın beni koruyacağına güveniyordum. Sadece işi bu olduğu için değil, Myst Wolf konusunda haklı olduğu için de: O sadık biri. Lord Rian'a olan bağlılığıyla asla yarışamayacağımı biliyorum ama Wolf'un beni bir dereceye kadar önemseydiğine inanıyorum.

Beni güvende tutmaya yetecek kadar.

Ve bu garip bir şey, birine güvenmek. Özellikle de seni hapse atmak için gönderilen birine. Ama Wolf'a güveniyorum, ki bu yabancı bir kavram. Bir kız çocuğu babasını her zaman sevmelidir, ama ben benimkinden nefret ediyorum. Annem ölmeden önce bile onun çatısı altında güvende hissetmiyordum. Peki ya manastır? O daha da kötüydü.

Sadece birkaç gün tanıma mutluluğuna eriştiğim Suri dışında, Wolf hayatımda sözünün arkasında duran tek kişi. Adan bile, kalbimi elinde tutmasına rağmen, bir belirsizlik. Ona ne kadar güvenmek istesem de, onunla sadece bir gün geçirdim, onu çok az tanıyorum.

Yoğun günlerimiz ve gecelerimiz bana Wolf'un kim olduğunu göstermiş gibi hissediyorum. Bir insanı yıllarca tanısam da onu Wolf'u anladığımı yarısı bile anlayamam. Dışarıdan görüldüğü kadar sert bir avcı değil, ama aynı zamanda yürek parçalayıcı derecede kasvetli bir çocukluk geçirmiş, yumrukları ve vaftiz öpücüğüyle hayatta kalmaya çalışmış, kendini çarpık bir şekilde hizmetkâr olduğu için minnettar olduğuna inandırmış hasarlı bir çocuk. Beni titrerken gören ve bir battaniye getiren bir adam. Kimse onu teselli etmemiş olsa da beni teselli etmeye çalışan biri.

O Wolf'tan daha fazlası, aynı zamanda Basten.

Ve birlikte sadece 11 günümüz daha var.

Duren'de başıma geleceklerden korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Şimdiye kadar, Lord Rian'la evli bir geleceği düşünmeme izin vermedim.

Kendimi evliliğin asla gerçekleşmeyeceğine ikna etmişim, çünkü Sorsha Hall'a varmadan çok önce Adan'la kaçmışım. Ama kaçma girişimim kesin bir başarısızlıkla sonuçlandı. Wolf'un beni yakalamasına ne kadar sinirlenmiş olsam da, uyarısının ardındaki yalın gerçeği kabul ediyorum: Valveres ne pahasına olursa olsun beni avlayacaktı.

Belki de, çarpık bir şekilde, Wolf bana bir iyilik yaptı.

Ama acımasız bir adamla evlenmeye hazır değilim. Ya da sefahatiyle ünlü bir şatoyla. Ya da ipek ve altın giysiler içindeki canilerle ün salmış bir aileyle evlenmeye.

Ayrıca, artık beni koruyacak bir Wolf olmayacak.

Kekik gibi kokan bahar yeşili yer örtüsüyle kaplı bir açıklıkta kamp kuruyoruz. Wolf gömleğini kolundaki kanlı yaranın üzerine çekerken yüzünü buruşturuyor, sonra ateş yakmaya başlamadan önce gömleğini bana fırlatıyor.

Gömleğini başımın üzerinde sürüklüyorum, kumaşa bulaşan kanının soğuk ıslaklığından irkiliyorum. Yorgun gözlerimi ovuşturarak, "Rahiplerin yoldan ateşimizi görmesinden korkmuyor musun?" diyorum.

Kömürleri incelerken siyah saç perdesini geriye doğru tarıyor. "Bizi arıyor olmayacaklar. Ölümsüz Woudix Tarikatı'nın merkezi Charmont'ta değil. Sadece olay çıkarmak için oradaydılar. Valvere ailesinin öfkesini körüklemek için Baş Rahip tarafından gönderildiler. Uzun zamandır rakipler."

Tişörtünü kollarımdan aşağı sıyırırken parmaklarım kana bulanıyor. Uzaktan bakınca yarasının kanamasının durup durmadığını anlayamıyorum. Yorgun bedenimi ayağa kaldırarak ateşe doğru sürünüyorum ve onun yanına çöküyorum.

Bir dürtmeyle, kesiğinin etrafındaki kana bulanmış deriyi nazikçe inceliyorum. "Ne yapıyorsun?" diye tersliyor ve kolunu çekiştiriyor.

Ses tonunu duymazdan geliyorum, benimleyken havladığını ama ısırmadığını biliyorum. "Kanama durmuş gibi görünüyor. Kesik derin ama temiz kesilmiş. Bu iyi bir şey. Yıkamak için suya ihtiyacım olacak. " Etrafıma , yakınlarda bir akarsu var mı diye.

Temkinli bir şekilde başını sırt çantasına doğru salladı. "Su matarası orada."

Bulana kadar etrafı karıştırıyorum ve bir mendil alıyorum. Ateşin önünde Wolf'un yanında yerimi alarak kolundaki kanı nazikçe temizliyorum.

"Rahibeler sana nasıl iyileşeceğini mi öğretti?" diye soruyor.

"Hayır." Mendili sıkıyorum ve sonra bölgeyi kuruluyorum. "Kendi yaralarım ile ilgilenerek öğrendim."

Pazuları içgüdüsel olarak esniyor. Boynunda bir damarın zonkladığını görebiliyorum. Üstümüzde bir yerden bir baykuş ötüyor. "Sana yaptıkları için her birini öldürebilirim" diye homurdanıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda elim duraklıyor. Ateş ışığı koyu renk gözbebeklerinde dans ediyor. Bir an için kim olduğumuzu unutuyorum. O benim gardiyanım ve ben de onun efendisinin geliniyim. Burada, ormanın gizli kıvrımlarında, zamanda bin yıl geriye, fae alemine adım atmış olabiliriz. Ağaçların şarkı söylediği ve kabarık beyaz bulut çiçeklerinin havada süzüldüğü bir büyü çağına.

Ölümsüzler Kitabı'ndaki tüm hikayeler doğru mu bilmiyorum - efsanevi hayvanlar, lanetli aşıklar ve tanrılar arasındaki acımasız savaşlar - Ama Wolf'la birlikte olmak fantezilere inanmak istememe neden oluyor.

Yavaşça, avucunu gömleğinin göğüs kafesimin üzerine sarktığı yere bastırıyor ve kemiği hafifçe hissediyor. Çılgınca bir an için, kumaş bariyerin aramızda olmamasını ve Myst'i birlikte sürdürdüğümüz zamanki gibi bana tekrar sarılmasını diliyorum.

Kes şunu, seni aptal, diye kendimi azarlıyorum ama umutsuz hissediyorum. "Kavgada kaburganı tekrar incittin, değil mi?"

Başımı hafifçe sallıyorum, bakışlarımı hâlâ onun gözlerinden yansıyan ateş ışığından ayıramıyorum. Kaburgamı incittim ama bunu yüksek sesle söylersem doğruca Ölümsüz Woudix Tarikatı'nın kilisesine gider ve orayı yerle bir eder. "Hayır. Ben iyiyim."

Elini yanıma öyle bir koyuyor ki, birlikte ata binerken onun da benim kadar teselli bulduğunu düşünüyorum. Yakınımda olmam onun için bir şey ifade ediyordu.

Sonraki günlerde, kaburgalarımın yaptığı nazik dokunuşu düşünüp durdum. Onu ilk gördüğümde muhteşem bir canavar olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, tüm vahşice tavırlarına rağmen, geçtiğimiz köylerde çığırtkanlık yapan erkeklere hiç benzemediğini fark etmeye başlıyorum.

Bir parçam ona güvenliğimden daha fazlasını emanet etmek istiyor. Duvarlarımı yıkmak ve hiç sahip olmadığım bir şeyi istemek istiyor: yardım.

Bir dahaki sefere beni Myst'ten aşağı indirdiğinde, elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve cesaretimi toplayarak gözlerinin içine bakıp, "Kurt, bana dövüşmeyi öğretmeni istiyorum," diyorum.

Bölüm 12

Molf

Sabine'e sanki anlaşılmaz bir Ölümsüz Dili konuşuyormuş gibi bakıyorum. Ona dövüşmeyi öğretmek mi? Bir an için, yumuşak elini elime bastırdığında, ay ışığı tenini güzel bir parıltıyla boyadığında ve o gül goncası dudaklarıyla bana doğru eğildiğinde, *belki de ...* diye düşünmüştüm.

Ama bu asla olamaz. Sabine
Darrow benim öpeceğim biri
değil.

"Bir daha asla Charmont'ta düştüğüm duruma düşmek istemiyorum," diyor eli Patron'un onu tuttuğu diğer bileğine giderken neredeyse kırılacakmış gibi çıkan bir sesle. "Hayatım boyunca, başkaları beni istismar ederken ben hiçbir şey yapmadım. Manastırda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Oraya taşındığımda on yaşındaydım, yetişkinlerden sayıca üstün bir çocuktum. Büyüdüğümde ve güçlendiğimde, beni kontrol altında tutmak için Myst'e zarar vermekle tehdit ettiler." Yutkunuyor, boğazına bir korku yumrusu takılıyor, ama sonra gözleri kararlı bir hal alıyor.

Sert bir sesle devam ediyor, "Sorsha Hall hakkında ne dediklerini biliyorum. Valverlerin tuttuğu ahlaksız saray, herhangi bir fae tanrısının diyarı kadar kanunsuzdur. Eğer orada başarılı olmak istiyorsam, kendimi savunabilmeliyim."

İsteği mantıklı ama safça. Sorsha Hall'da neyle karşılaşacağını bildiğini sanıyor olabilir ama neye üzere olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Rian'ın kusurları var ama acımasızlığının altında bir yerlerde gömülü olan ahlaki pusula, tıpkı bizim çocukluğumuzda olduğu gibi, hâlâ ona yol göstermeye çalışıyor. Asıl korkması gereken ailesinin geri kalanı. Ağabeyleri Kendan ve Lore, gerçi ikisi de yıllardır ortalıkta yoklar: Lore, Valveres'in Panopis Denizi'nin ötesindeki nakliye filosunun başında, Kendan ise Eski Koros'ta Kral Joruun'un ordusunda kaptan olarak görev yapıyordu - en azından resmi söylem bu. Babaları Lord Berolt, ahlaki pusulası bozuk olarak doğmuştu. Yasal imparatorluğunu

-Kan ve şantaj yoluyla yasadışı işler. Rahmetli karısı Madelyna'yı -Rian'ın annesi-, bir falcının Rian'ın tanrısız öpücüne mazhar olacağını söylemesinin ardından, normal bir üçüncü erkek çocuk doğduğunda öfkeyle öldürdüğüne dair ısrarlı bir söylenti vardır.

Tüm bunlar Valvere kuzenleri, teyzeleri, amcaları ve özellikle iğrenç bir büyükannenin yanı sıra ailenin tuttuğu şüpheli arkadaşlardan bahsetmiyor bile: eğlence düşkünleri ve korsanlar, paralı askerler ve fahişeler. Hepsi de barbar arzularını gizlemeye yetmeyen fae kıyafetleri giymiş.

"Lord Rian güvenliğinizi sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktır leydim." Daha önce aklımdan geçen iffetsiz düşünceleri telafi etmek için sözlerimi dikkatle, hatta resmiyetle söylüyorum.

Hâlâ bunu yaşıyorsun Wolf.

O sese çenesini kapatmasını söyledim.

Sabine bana sert bir bakış fırlattı. "Lord Rian hep buralarda mı olacak?"

Keşke ona Sorsha Hall'da güvende olacağına dair en ufak bir şüphe duymadan güvence verebilseydim. Her şey plana uygun giderse, ona göz kulak *olacağım* ve gözümü ondan bir saniye bile ayırmayacağıma emin olabilirsiniz.

Ama yine de, ben bile her zaman etrafta olamam. Uyumak zorundayım. İşemem lazım. Ve Volkish sınır duvarındaki garip olayları ben araştırmazsam kim araştıracak?

Benim küçük menekşem haklı: kendini nasıl savunacağını bilmesi gerekiyor. "Yemekten sonra o zaman," diyorum.

Dinlenip karnımızı doyurduktan sonra metodik bir şekilde açıklıyorum: "Cüssen yüzünden dezavantajlısın. Gerçekçi olarak yenebileceğin tek rakip başka bir kadın. İradenin gücünü küçümsemek istemem, sadece pratik olarak konuşuyorum. Benim cüsemde biriyle kapışmaya kalkarsanız... "

Düşüncemi bitirmek zorunda değilim. Ateşin yanında otururken onu cüce gibi görüyorum. Gölgem bile arkamızdaki orman zemininde onunkinden çok daha uzun. Onu küçük parmağım ile bile kırabilirim.

Hiç vakit kaybetmeden, "O zaman bana kadınlarla nasıl savaşacağımı söyle" diyor.

On iki yıl boyunca onu incitenlerin kadınlar olduğunu hatırlayana kadar kaşlarım kalkıyor.

Sabine hiç de beklediğim gibi biri değil. Çelişkiler içinde bir çalışma: aynı anda hem yumuşak hem de sert. Gerçek olması imkansız gibi geliyor. Bu, yetersiz yiyeceğini bir fareyle paylaşacak, gecenin sürünen, zehirli yaratıklarına bile sempati duyan bir kız. Kremi yumuşak teni ve sıkılmak için yalvaran yuvarlak kıvrımlarıyla dışarıdan da bir o kadar yumuşak bir lokma.

Ve yine de onun tamamen başka bir tarafı var. Kurban olmayı reddeden öfkeli, kararlı bir kız. Karşısına çıkan herkesle, yaşlı kadınlarla bile nasıl savaşıacağını bilmek isteyen biri. Bir insanın bu kadar karmaşıklığı nasıl barındırabildiğini bilmek istiyorum. Ruhu nasıl bu kadar öfkeyi taşıyabilir ve yine de ondan kopmaz. Başına gelen onca şeyden sonra hayattaki güzellikleri nasıl görebildiğini anlayabilirsem belki ben de anlayabilirim.

"Tamam." Ayağa kalkıyorum. "Ayağa kalk o zaman. İlk ders: temel duruş."

Ödünç aldığım tişörtüm uyluğumun ortasına kadar sarkarken hevesle ayağa fırlıyor. Yumruklarını bir çocuk gibi kaldırıyor, çok yüksek, çok ileri ve tamamen yanlıştır. Ama duruşunu düzeltmek kolay. Birine kararlılığı öğretemezsiniz ve benim küçük menekşemde bu fazlasıyla var.

"Yumruklarını düşünmeden önce ayaklarını düzelt." Arkasına geçip kollarını iki yanına indiriyorum ve ayaklarını omuz genişliğinde açıyorum. Bir an için dengesini kaybediyor ve onu ortalamak için belinden kavriyorum.

"İşte. Kalçaların çok fazla güç taşıyor. Duruşuna gömül. Bir yumruk attığınızda, sadece kolunuzun değil, vücudunuzun tüm gücünün arkasında olması gerekir."

Ağırlığını topuklarına vermek için hafifçe geriye doğru sallanırken kalçaları avuçlarımın altında kayıyor. "Böyle mi?"

Mükemmele yakın bir duruş ve talimatı bu kadar kolay alması beni biraz şaşırttı. "İşte böyle leydim. Şimdi bir vuruş düşünebilirsiniz. Dirseğini bu şekilde vücuduna yakın tut." Kolunu nasıl tutması gerektiğini göstermek için bileğini hafifçe kavriyorum. "Güzel. Şimdi yumruk yap. Gevşek tut. Vurmak için tüm vücudunu döndür." Kollarımı omuzlarına doluyorum, o vuruş alıştırmaları yaparken vücudunu döndürüyorum.

Havada birkaç yumruk denemesinden sonra, onunla yüzleşmek için hareket ediyorum. "Şimdi bana sanki sana saldıran benmişim gibi göster."

Yüzü ıslık ıslık, kararlı. Göğsüme ağır çekim bir yumruk atıyor ve temas ettiği anda yumruğunu yakalıyorum.

"Hassas noktaları hedefleyin. En güçlü olduğum yer göğsüm. Onun yerine çeneye ya da göğüs kafesinin birleştiği yere vurun. Rakibinizin dengesini bozma olasılığı daha yüksektir, özellikle de bir kadınsa."

"Bunun gibi mi?"

Küçük yumruğunu, esintide uçan bir bulut parçasının tüm gücüyle solar pleksusuma indiriyor.

Sırıttıyorum. "Şimdi arkasına biraz güç koy." Şiddet önerisi karşısında kaşları ama yumruğunu bana daha sert vuruyor.

"Tekrar dene," diye emrediyorum.

Daha güçlü vuruyor. "Tekrar."

Duraklıyor, yukarı bakıyor. "Ya seni gerçekten incitirsem?" Kıkırdıyorum "Oh, küçük menekşe. Bana zarar veremezsin."

Cesaretimden hoşlanmamış gibi çenesi geriliyor. Bir yumruk daha atıyor, ama bu sefer göğsümün sol tarafına, vahşi kedinin açtığı yaraların tam üstüne vuruyor. Sarsılıyorum, acı kötü olduğu için değil - öyle değil

-Ama bu zeki küçük fingirdek beni kandırmaya çalıştı.

"Yani kirli dövüşmek istiyorsun, mi?" Sesimde bir keskinlik var.

Yumruğunu sıkıca sıktı. "Beni ciddiye almanı istiyorum."

"Güvenliğinizi boğazıma dayanan bir bıçak kadar ciddiye alıyorum."

Doğruldu, küçük yumruklarını değerlendirirken çenesini kaldırdı. "Şimdi bana kendimi bir erkeğe karşı nasıl savunacağımı göster."

"Bir erkek mi? Leydi Sabine-"

"Yapabileceğim bir şey olmalı. Bir adamın acımasızlığına katlanmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Zaten onun güvenliğini ciddiye almadığımı söyledi, ben de ona istediğini vermek istiyorum. O kadar küçük bir şey ki, haydut bir adamın onu ne kadar kolay alt edebileceğini düşünmek bile damarlarımda öfke uyandırıyor.

"Gücünüz yeterli değil, bu yüzden elinizdeki diğer araçları kullanmanız gerekecek. Isıran ve sokan yaratıklarla konuşabilirsin. Bunu kullan."

"Hayvanları kullanmak mı?" Yüzü soluklaşıyor. Başını tek ve kesin bir şekilde sallıyor. "Hayır. Yapamam."

Anlamam bir dakika sürdü. "Ah. Ölü yaban kedisi. Anlıyorum. Daha fazla hayvanı riske atmak istemiyorsun, öyle mi?"

Burnunu çekerken yüzünde acı dalgaları oluşuyor.

Kendi kendime başımı sallayarak, kararlı bir şekilde, "*Kendinize* bir şeyler vermenin yolları var. pençeler, o zaman."

Bakışlarıma karşılık veriyor, çok ilgisini çekiyor. "Nasıl?"

Kalçamdaki kılıftan av bıçağımı çekiyorum. Ağır pirinç saplı, geniş, on inçlik bir bıçak; Valvere'in ödül atlarından birine saldıran bir kurdu öldürdüğümde Lord Rian tarafından bana ödül olarak verilmişti.

Kabzayı onun küçük avucuna bastırıyorum. "Bu kabza benim elim için yapıldı, seninki için değil. Duren'e vardığımızda, uygun boyutta bir kılıç yaptıracağım."

Senin için. Kıyafetlerinin altına saklayabileceğin küçük ve kılıflı bir şey."

"Ah," diyor usulca, parmaklarını pirinç kabzanın etrafına sararak. "Sana ödeme yapamam."

Bana ödeme mi yapacaksın? Onu güvende tuttuğum için mi? Her zaman yanında bir kılıç bulunduracağına söz verse *ona* bin sikke öderdim. Astagnon'un yarısını birlikte geçtikten sonra bile, hala ona hizmet etmek için var olduğumu anlamıyor gibi görünüyor, tam tersi değil.

Kısık bir kahkaha attım. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Bana alaycı bir bakış attı. "Pek çok insan düğünleri bıçaklarla ilişkilendirmez." Bıçağın keskin ucuyla oynayıp kalbime doğru hafifçe bastırıyor. "Ben de öyle düşünüyorum."

Kuru bir nefes yutuyorum. *Çünkü biz aynıyız, sanırım. İkimiz de terk edilmişiz. İkimiz de kendi başımıza hayatta kalmaya zorlandık.*

Böyle bir kız yakut ve altın istemez. O pençe ister.

Bıçağın ucuna hafif bir baskı uyguluyor, eğiliyor ama derimi kırmıyor. "Peki ya Sorsha Hall'a vardığımızda hazırda bir bıçağım olmazsa? Çığlık mı atmalıyım?"

"Hmm," diye oyalanıyorum, önerisini hemen reddetmek istemiyorum. Evet, doğru. Sorsha Hall'da birinin çığlığa cevap verme ihtimali bulut çiçekleri kadar hayalperest. Sorsha Salonu yumuşak dualar ve tütsülerle dolu sessiz bir manastır değil. Çığlıklar *standarttır*. Balo salonunda her zaman spor kavgaları olur, yatak odalarından gelen inlemelerden bahsetmiyorum bile. "Dikkat dağıtmak," diyorum onun yerine. "En iyi seçeneğiniz bu. Dikkatini başka yöne saldırganın dikkatini çek ve kaç."

Ona öğrettiğim gibi duruşunu düzeltiyor. "mi?"

Yumruğunu kaldırıyor, daha fazla tartışmaya hazır, ama gözlerim büyük boy gömleğimin altındaki kıvrımlarında gezinirken tereddüt ediyorum.

"Nezaketenizi kırmak istemem leydim ama bir erkeğin sizin gibi görünen bir kıza saldırmasının genellikle tek bir nedeni vardır. Muhtemelen sizi fiziksel olarak alt edebilir, ancak böyle bir saldırı aynı zamanda onu bırakır."

Ne demek istediğimi anlayınca yanakları gül rengine dönüyor ve yumruklarını yavaşça indiriyor ama sert duruşunu koruyor. Kuru ve kararlı bir sesle, "Tamam." diyor.

"Tamam mı?"

"Göster bana."

Göğsümde beklenti çiçekleri açıyor. Bu dövüş dersi sırasında ustamın gelinine zaten uygun olandan çok daha fazla dokundum ve şimdi daha fazlasını mı istiyor?

Kendime istediğim kadar bunun onun güvenliği için olduğunu söyleyebilirim - bu onun yumuşak tenini hissetmek için her fırsata atlamadığım anlamına gelmiyor. Ona dokunmaktan bu kadar hoşlanmam beni gerçekten mahvetti. Daha iyi bir adam ona bunun yeterli olduğunu ve kocasının rehberliğinde dövüş derslerine devam edebileceğini söylerdi.

Ama ben daha iyi bir adam değilim.

"Aşağı," diye emrediyorum, çenemi yukarı kaldırarak.

Kolayca itaat ediyor, yuvarlak gözlerini benden ayırmadan dizlerinin üzerine çöküyor. Poposunun üzerine çöküyor, sonra itaatkâr, yaslanmış bir pozisyonda dirseklerinin üzerine yaslanıyor ve uzun kirpiklerinin arasından beklentiyle bana bakıyor.

Hay sikeyim. Efendimin gelinini önümde yerde öylece yatarken gördüğümde aklımdan geçen iğrenç düşünceler yüzünden asılabılırdim.

Boğazım kuruduğu için dizlerimin üzerine çöküyorum, bir kolumla beline sarılıp kendimi ona destekliyorum. Altımda öpüşmeye yakın duruyor, nefesi sığ bir şekilde yükselip alçalırken dudakları ayrılıyor.

Kısık sesle, "Bir erkek, özellikle de tahrik olmuş bir erkek, kasıklarında en savunmasız olacaktır. Onu incitmek isteyeceğin yer orasıdır. Mücadele etmenizi bekleyecektir, bu yüzden olacaktır. Yapabileceğiniz en iyi şey onu rahatlatmaktır. Onunla dövüşmeyin - en azından ilk başta. Bunu istediğinizi düşünmesini sağlayın."

Bu öneri karşısında kaşlarını çatıyor. "Tecavüze meyilli hiçbir erkek, bir kadının bunu istediğine asla inanmaz" derken sesini tiksinti kaplıyor.

Ah, küçük menekşe, diye düşünüyorum, askeri kışlalarda kulak misafiri olduğum tüm iğrenç konuşmaları hatırlayarak. *Erkekleri tanı mıyorsun.*

"Söyleyecek," diye yemin ediyorum karanlık bir sesle, o kadar ciddiğim ki kaşları çatılıyor. "Erkekler, duymak istedikleri bir şeyse kendilerine yalan söylemek için şaşırtıcı bir kapasiteye sahiptir. Onu istediğine inandır ve sonra, gardını düşürdüğünde, dizini bu şekilde kaldır, olabildiğince sert ve hızlı."

Dizinin arkasını kavramak için üst üste binen bacaklarımın arasından uzanıyorum, sonra bacağını kasıklarımın alt tarafıyla buluşacak şekilde yukarı çekiyorum. O da bana uyuyor ve daha iyi bir açı elde etmek için kalçalarını altımda kaydırıyor. Vücudu kasıklarımın her tarafını okşarken, nefesimin kesilmesini önlemek için yapabileceğim tek şey bu. Bir kadını zorluyormuş gibi yapmaktan sapıkça bir zevk almıyorum, ama Sabine Darrow'un bacaklarımın arasında olmasından dolayı tahrik içinde boğulduğumdan eminim.

"Eğer bir bıçağın varsa, şimdi onu çekmenin tam zamanı." Elini tutup çıplak karnımın üzerine, yumuşak iç organlarımın üzerine koyuyorum. "Onu karnının alt kısmından bıçakla. Buraya."

İşaret ettiğim yeri hissederken parmakları çıplak karnımın alt kısmında yol açıyor. Boğazımda yükselen bir iniltiyi susturuyorum. Tüm dokunuşlarımız ve okşamalarımız yüzünden kendimle savaştan tek kişi ben değilim. Sabine bunu saklamaya çalışıyor ama vücudu ona ihanet ediyor. Kızıışmış bir kadının tüm belirtilerini gösteriyor: sık nefes, genişlemiş göz bebekleri, uyluklarının arasındaki şehvetin keskin, tatlı kokusu. Belki o da benim gibi kavga etmekle sevişmek arasında gidip geliyordur. Daha önce bir erkekle bu pozisyonda hiç bulunmamış olmalı, bu yüzden masum vücudu ne yapacağını bilemiyor.

"Şimdi dene bakalım," diye bağıyorum kısık sesle ve iki bileğini de başının üstündeki toprağa sabitliyorum. Sarmal örgüsü bir çelenk gibi yüzünün etrafını sarıyor, gözleri bana dikilmiş.

Dizini kasıklarına doğru sürüyor. Acıtacak kadar sert değil ama sarsılmaması gereken şeyleri kadar sert. Bir elini serbest bırakıyorum ve o da bıçak görevi görecek bir sopa alıp ucunu karnımın alt kısmına bastırıyor.

"Güzel," diye bağıyorum. "Tekrar."

Hareketleri tekrar tekrar yapıyoruz. Sabine ilk hareketleri öğrendikten sonra hızla ilerlemek istiyor. Yuvarlanabilmek için çeşitli küçük yollarla dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ama her seferinde onu kolayca engelliyorum. Ben onu engelledikçe daha da sinirleniyor, nabızı damarlarında atıyor, nefesi kesik kesik geliyor.

"Bir erkek sana karşı kolay davranmaz," diye meydan okuyorum, sapkınca onun hayal kırıklığından zevk alıyorum. "Ben de öyle."

Mücadele etmeyi geçici olarak bırakıyor, bana kaşlarını çatarak bakarken vücudunun toprağa doğru sarkmasına izin veriyor. O kadar çok güreştik ki, kıpırdanmaları vücudumun her parçasını uyandırdı ve gerçekten istediğim şeyi yapması için onu eğitmek yerine ona dövüşmeyi öğretmeye odaklanmam lanet bir savaş: o güzel küçük dudakları diziyle vurmaya devam ettiği belirli vücut parçasının etrafına sarmak.

"Bu kadar yeter mi leydim?"

Gözlerini kısıyor. Yenilgiyi kabul etmek üzere olduğunu düşünüyorum, ama sonra dikkati omzumun arkasındaki bir şeye kayıyor. Beynimde bir belirsizlik kırıksıklığı oluşuyor. Tanrım, yine lanet bir yaban kedisi olmasın.

Ben bakamadan bir sincap kafama atladı.

O kadar irkildim ki küçük şeytana vurabilmek için Sabine'in bileklerini serbest bıraktım ama Sabine bu fırsatı beni itmek için kullandı. Onun on katı güce sahip adamlarla dövüştüm, bu yüzden gerçekçi olmak gerekirse, çabası hiçbir işe yaramadı, ama geriye doğru yuvarlanmama izin verdim. Ben bile onun numarasının zekice olduğunu kabul etmek zorundayım ve o bir ödülü hak ediyor.

bir edayla göğsümün üzerinden kalçalarım tırmanıyor, bana sırtırken bileklerimi başımın üzerindeki toprağa sabitliyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Tebrikler," diye mırıldanıyorum, düşüncelerimi bu pozisyonda ona yapabileceğim tüm kirli şeylerden ayıramıyorum. "Hayvanları kullanmak istemediğini sanıyordum."

"Bu sefer zarar vermeyeceğini biliyordum." Bileklerimi aşağıda tutmak için üzerime o kadar eğilmesi gerekiyor ki uzun saçları yaralı göğsümü ipeksi zincirler gibi sarıyor. Ukala bir kaşını kaldırıyor. "Kazanmama izin verdin, değil mi?"

Hiç düşünmeden kısık sesle, "Evet, bana her şeyi yapmana izin veririm, en ahlaksız tanrıların bile aklına gelmeyecek şeyleri." diyorum.

Yüz ifadesi şaşkınlıkla yumuşuyor. Kocaman yuvarlak gözleri dehşetle bana bakıyor. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, ikimizin de dudakları ayrık. Yanlış bir şey söylediğimi biliyorum ama siktir et. Bu doğru. Onun tatlı bedenini üzerimde hissetmek için beni bıçaklamasına seve seve izin verirdim. Güneş doğana kadar kasıklarım diz atabilir. Sırf onun dokunuşuna sahip olmak için bana çektireceği her türlü acıya katlanırım.

Tatlı dudaklarından yumuşak bir inilti

kaçıyor. Ve ben kayboldum.

Kayboldum amına koyayım.

Bütün uyarılma belirtileri var. Beni istiyor ama benim onu istediğim kadar değil. Kalçalarım sarıldıklarında ellerimi uyluklarının etrafında yoğuruyorum, parmak uçlarım tatlı kıvrımlarına batarken inliyorum.

Kalçaları içgüdüsel bir hareketle seğiriyor, bu da nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oluyor. Nefes nefese solukları ağzımı dolduruyor ve sonra çenemi bir kez eğmemle son kararlılığım da kırılıyor ve dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor.

Zihnim bana Sabine'i öpmenin yanlış olduğunu hatırlatacaktı ama şu anda kararları veren organ beynim değil. Ne yapacağımı tam olarak bilen bedenim kontrolü ele alıyor. Bir elimi Sabine'nin kalçasına sabitleyip onu tam olarak oturttuğumda, ellerim sonunda özlemine çektikleri dokunuşu elde ediyor. Dik oturmak için diğer elimi yukarı itiyorum, o şimdi kucağımda. Değil

Öpüşmeyi keserek, başını daha derin bir öpücüğe yönlendirmek için parmaklarımı ensesindeki saçlardan geçiriyorum.

Dudaklarımız birlikte savaşırken arıyor, açgözlü.

Sanki bir büyü bozulmuş gibi. Aylarca süren kuraklıktan sonra yağmuru beklemek gibi, ıslatan sıvının cildimi rahatlattığı kadar heyecanlandırıldığını da hissediyorum.

Sonunda, menekşelerin tadını tekrar dilimde hissediyorum. Ama Sabine'i öpmek şekerlenmiş çiçek tomurcuklarını yemek gibi değil. Bütün pastayı yutmak gibi. Bütün lanet yemeği.

Sabine'i öpmek *her şeydir*.

O aç fareyi beslediğinden beri onu istiyordum, kıskançlıkla bana da aynı şefkatten bir lokma sunmasını arzuluyordum. Onu babasının avlusunda o daracık ipek bornozun içinde, kokusu etrafa yayılırken ve bana eziyet ederken ilk gördüğümünden beri.

Bacakları belime dolanıyor ve o da ellerini boynuma dolayarak bu harekete eşlik ediyor. Bir elimi sırtına koyarak onu daha da yakınlaştırıyorum, vücudunun her santimini kendi vücudumda hissetmek istiyorum. Öpüp emerken ve tadına bakarken ağzım onunkinde sıcak. Dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve o da kanın kasıklarına doğru hücum etmesine neden olan bir inilti çıkarıyor.

Sikeyim.

Kendime nefes alma şansı vermek için öpüşmeye ara veriyorum. Arzuyla o kadar ki düşüncelerimi zar zor oluşturabiliyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve onun ne kadar güzel olduğu nefesimi kesiyor. Yeni öpülmüş, daha fazlası için hazır.

İşte o zaman beynim tekrar karar veriyor.

Daha fazla mı? Düşünüyorum. Kahretsin, zaten çok ileri gittim.

Yaptığım şeyin farkına varmak, başımdan aşağı buzlu su dökmek gibi geliyor. Siktir, siktir, *siktir*. Bu Lord Rian'ın niyetiydi ve ben ağzımı onun her tarafına sürdüm. İçimdeki suçluluk duygusu beni sersemletecek kadar sert vuruyor. Neyim var benim böyle? Hastayım ben. Kırıldım. Bir küfür savurdum ve Sabine'in gözleri kocaman oldu.

Pembe dudakları şişmiş. Tatlı yüzü, yaptıklarımız karşısında benim yaşadığım şoku yansıtıyor.

Onu kalçalarından tutarak kucağımdan kaldırdım ve kışını yere bıraktım. Sonra kendimi ayağa kaldırıyorum ve bir elimi yüzümü ıslatan tere sürüyorum.

"Leydi Sabine." Sesim ağırlaşan nefeslerimin arasından geliyor. "Bağışlayın beni." Ellerimle ne yapacağımı bilemeden adım atıyorum. "Bu bir daha asla olmayacak, yemin ederim."

Sanki ağzımın hayaletini hâlâ hissediyormuş gibi şaşkın bir elini dudaklarına götürüyor. En kötüsü de arzusunun kokusunu hâlâ alabiliyor olmam ve onu tekrar öpersem buna karşı koyacağını sanmıyorum.

"Basten-"

Artık duyamıyorum. Kokusunun etrafında olamıyorum. Çarpan kalbini ve yumuşak iniltilerini dinleyecek kadar güçlü değilim. Ormanda yeterince uzaklaşıyorum, böylece ondan biraz uzakta oluyorum, ama yine de tehlikeyi dinlemek için menzil içindeyim. Adrenalin vücuduma kontrolsüzce pompalanıyor. Suçluluk duygusu, asla bir kan gibi üzerimde iz bırakıyor. Rian anında bana bakacak ve günahımı görecek.

"Lanet olsun." Bir hayvan gibi hırslayarak yumruğumu bir ağacın kenarına vurdum. Ama hiçbir acı içimdeki kırık parçaları onaramaz.

Bölüm 1C

Sabine

Sabah ne Basten ne de ben öpücük hakkında tek kelime etmedik. Sanki onun ağzı benimkinin üzerinde değilmiş ve benim kalçalarım onunkilere değmemiş gibi, çay için su kaynatma ve kampı temizleme gibi sabah işlerimizi yapmaya devam ettik.

Uyandığımızdan beri onunla her şey "evet leydim" ve "nasıl isterseniz leydim" şeklindeydi, sanki aşırı görgü kuralları efendisinin güvenini kırmasını telafi edebilmiş gibi. Suçluluk duygusu içinde boğulduğunu herkes görebilir ama müstakbel kocama ihanet etmek umurunda bile değil. Henüz yemin etmedim. Nişan benim seçimim bile değildi. Bu yolculuktaki her şey Lord Rian'ın zorlamasıyla oldu ve bu yüzden benden hiçbir sadakat kazanmadı.

Yine de aptalcaydı. Basten benim dostum değil. Efendisi emretse beni kurtların önüne atardı. Burada olmak bile istemiyor, ormanda av peşinde koşmak yerine şımarık bir lordun kızıyla ilgileniyor. Beni güvende tutacağına güveniyorum ama bana olan sadakatinden dolayı değil, sadece efendisine ait olduğum için.

Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Manastıra kapatıldığımdan beri insan dokunuşuna hasret kalmıştım. Birçok gece bir erkeğin vücudunun nasıl hissettirdiğini merak ederek uyanık yattım. Seks Tanrıçası Ölümsüz Alyssantha'ya ait en kötü illüstrasyona bakmak için Ölümsüzler Kitabı'nı karıştırmak üzere gizlice şapele giderdim. Bu portreler Alyssantha ve sevgililerini bacaklarımın arasında bir sıcaklık uyandıran her türlü uzlaşmacı pozisyonda gösteriyordu.

Yani ilk erkeğin dokunuşu altında ezilmem kaçınılmaz değil miydi?

Basten suçluluk duygusu içinde kıvranıyor, ben de öfkem içinde debeleniyorum. Burada yıllardır ilk öpücüğümün hayalini kuruyorum ve bu öpücük, beni mıncıkladıktan sonra kıcımlı pisliğe bulayan bir zalimle olmalıydı.

Basten bana bakmadan, "Yola çıkmamız gerekiyor, Leydi Sabine," diyor.

Gömleğini çekip çıkarırken, göğsüne çarparken ve saçlarımı çıplak göğüslerimin üzerinde taramaya başlarken nefret adımlarımı sertleştiriyor. Bakışlarını

Sanki çıplak bedenime yan gözle bile baksa gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi.

Myst, ben arıyorum. ***Vahşi, 4o zamanının geldiğini söylüyor.***

Başını Basten ve benim aramda sallayarak , sanki aramızda gözle görülür, gergin bir hat varmış gibi.

Sızlanıyor. ***Eşin mi?***

Dehşete kapılmış bir şekilde bakakalıyorum. En azından kafamın içinde sadece onun sesini duyabiliyorum.

Hayır, yapmadık dostum! Sakın bir daha böyle bir şey yapmaya cüret etme!

Yine homurdanıyor, şüpheli.

Bir kütüğün üzerine tırmanıp bir bacağımı onun sırtına doğru sallarken küfürler mırıldanıyorum. Huysuz bir şekilde, açıkta kalan her santim deriyi örtmeye çalışmak için gevşek saçlarımı yeniden düzenliyorum. Suri'nin saçımı kokulu sabunla yıkamama yardım etmesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçti ve şimdi onun ördüğü dolgun, yumuşak dalgalar topak topak ve yağlı.

Basten sırt çantasını sırtına geçiriyor ve sözsüz bir şekilde orman yoluna dönüyoruz. Birkaç adım önde yürüyor ve ben de bakışlarımla kafasının arkasında delikler açıyor, var olduğu için ona lanet okuyorum. Eğer o olmasaydı, şu anda burada, utanç içinde ve çıplak, eysiz ata binmekten kalçalarım kızarmış, banyoya şiddetle ihtiyaç duyuyor olmazdım. Adan'ın kollarında olurdum. *Adan'ın* ağzı olurdu. *Adan'ın* elleri saçlarımda. *Adan'ın* sert vücudu benimkinin üstünde.

Basten ondan kaçmanın bir seçenek olmadığını açıkça belirtti. Tekrar denemeyi ve *Myst*'i ya da başka bir hayvanı yaban kedisinin başına gelen riske atmayı reddediyorum. Yine de, bu adamların geleceğimi yönlendirmesine izin verirsem lanetleneceğim. Beni bu müstehcen yolculuğa zorlayan adamla asla evlenmeyeceğim. Bir şekilde - Duren'e varmadan önce ya da sonra - beni zincirledikleri her yaldızlı bağdan kurtulacağım.

Adan'a bir mesaj göndermeliyim.

Onunla planladığım gibi buluşamayacağıma göre, bizden vazgeçmediğimi bilmesini sağlamalıyım. Basten'in beni öpmesine izin verdikten sonra en azından bunu yapabilirim.

Mesele şu ki, hayvanlarla konuşabilen tanrı öpücüğü almış bir kız için mesaj göndermek basit olmalı, ama değil. Kuşlar Astagnon'da bir gün içinde her yere seyahat edebiliyor ama insanlar gibi düşünmüyorlar. Biri yardım etmeye gönüllü olsa bile, yönlerini açıklamak imkansız olurdu. Şehir isimleri, yol isimleri ve hatta insan isimleri kavramlarını anlamıyorlar. Yapabildikleri en iyi şey doğal işaretlerle yönlerini bulmak, ama

Basten bizi her vadinin aynı görüldüğü bir ormana götürdüğü için bu bir meydan okuma.

Sabahtan beri bizi saran gergin sessizliği bozmaya cesaret sesimi yükseltiyorum. "İleride bir kavşak olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Birkaç mil ileride, evet. Doğudaki çatalı kullanıp ormana doğru ilerleyeceğiz."

Ölümsüz İyre'nin Kız Kardeşleri bana coğrafya öğretme zahmetine girmediler, bu yüzden Astagnon'un topografyası hakkındaki bilgim bulanık. Güvenebileceğim en iyi , babamın malikânesinde Suri ile Duren'e gideceğim yolu tartışırken kulak misafiri olduğum birkaç konuşma.

"Kavşaktan dümdüz gidersek," diye önerdim, "bu bizi kuzeye, Blackwater'a götürür, değil mi? Innis Nehri'ne mi?"

Basten homurdanıyor. "Kuzeye gitmiyoruz."

Düşünceme göre Innis Nehri üzerindeki bir kasabaya ulaşabilirsem, Adan'a mesaj taşımaya istekli bir kuş bulabilirim. Eski Innis Değirmeni aynı su yolunun iç kısımlarında yer alıyor ve büyük su çarkı ile bir kuşun fark etmesi için yeterince açık bir işaret . Tek yapması gereken, su çarkını görene kadar nehri takip etmek.

"Ama kuzeye gitmek Duren'e giden neredeyse doğrudan bir yol olacaktır," diye ısrar ediyorum. "Aksi takdirde, ormanın içinden geçerek zaman kaybediyoruz."

"Blackwater bir bayana göre bir yer değil."

Basten'in bu konuşmayı yapmak istemediği açık ama Myst'i durdurup ellerim kalçalarımın bekliyorum.

başına bela olmuşum gibi kaşlarını çatarak arkasını dönüyor. Boğazımı temizliyorum. "Blackwater'dan geçmek istiyorum." "Ne istediğiniz beni ilgilendirmez, Leydi Sabine."

Ona kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum. Myst'in üstündeki konumum bana yükseklik avantajı sağlıyor ve bu tam olarak yararlanmak için kendimi yukarı çekiyorum. Teatral bir şekilde, yağlı saçlarımdan bir tutamı havaya kaldırıyorum.

"Eğer kendi pis kokunun ötesinde bir koku alabilseydin, banyoya çok ihtiyacım olduğunu bilirdin. Efendinizin yeni gelininin çamurda yuvarlanan bir kedi gibi görünerek kasabada geçit töreni yapmasından memnun olacağından şüpheliyim. Duren'e varmadan önce yıkanmak için bir handa durmam gerekiyor."

Kollarını sıkıca kavuşturur. "Sana söyledim, kuzeye gitmiyoruz."

Sivri bir kaşımı kaldırıyorum. "Orman yolu boyunca hiç han var mı?"

"Yok."

"O zaman kuzeye gideceğiz." Tehditkâr bir şekilde öne doğru eğilirken sıcak bakışlarımı kafatasına diktim. "Lord Rian bu müstehcen yolculuğu çıplak yapmamı emretti," diye tısladım. "Ama pis bir şekilde varıp varmayacağım sana bağlı Basten. Bu seferlik bana saygınlık ver. Bunu bana *borçlusun*."

Sert ifadesi . Öpücüğe yaptığım gönderme karşısında gözlerinde yine suçluluk duygusu parlıyor. Kuru bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Blackwater zorlu bir kasaba," diye . "Sınırdaki tüm bölgelerden ayaktakımını çeken bir nehir limanı. Bela arayan pek çok adam o kasabadan geçer."

Geri adım atmam. "Sizin gibi yetenekli bir muhafızın beni birkaç yankesiciden koruyabileceğine güvenim tam."

Burnunun kemerini sıkıyor, nefesinin altında küfrediyor. İmkânsız istemediğimi biliyorum - Middleford'dan geçen orijinal rotayı takip etseydik zaten Blackwater'dan geçecektik. Yani iddia ettiği kadar zorlu olması pek mümkün değil.

"Peki," diyor sıkıca. "Bir han. Bir gece. Bir banyo."

Ona alaycı bir tatlılıkla gülümsüyorum. "Sen de biraz sabun kullanabilirsin."

Blackwater'a üç gün var, bu da bana Adan'a nasıl bir mesaj göndereceğimi düşünmek için zaman veriyor. Mektubumu aldığını ve ondan vazgeçmediğimi bildiğini düşünmek kalbimi ısıtıyor. Birlikte olmamızla aynı şey değil elbette ama Lord Rian'la evlenmek uğruna planlarımızdan vazgeçtiğime inanacağını düşünmek beni mahveder.

Parmaklarımı dalgınca birbirine sürterek Adan'ın dokunuşunu hatırlıyorum. İlk öpücüğümün Adan yerine Basten'le olması ne utanç verici. Adan'la Rahibelerin her daim gözleri önünde yapabildiğimiz en iyi şey ahırda el ele tutuşmaktı. Kucağımda bir keçiyle samanlıkta otururken, Adan havluya uzanırken eli benimkine değdi. İkimiz de kızardık ve sonra güçlü elini benimkinin üzerinde kasıtlı olarak yumuşattı.

Adan'la el ele tutuşmak kalbime vuran ılık bir bahar güneşi gibiydi. Onu öpmenin nasıl bir his olduğunu sadece hayal edebiliyorum: sıcak öğle sıcağı, belki. Basten'i öpmek gibisi yok. Bu etkileşimi tanımlamak için kullanacağım son kelime "güneşli" olurdu. Basten'i öpmek bir fırtınayı kucaklamak gibiydi. Kara bulutlar, gök gürültüsü, şimşek çakması ve ... içinde tükenmek gibi.

. . . ve Basten'i öpmeyi düşünmeyi bırakmalıyım.

Tamam mı? Myst bana soruyor. ***Zor nefes alıyorum.***

Ölümsüzler adına, hiçbir şeyi kaçırmıyor, değil mi?

Adan'ı düşünüyorum - Güneş Gibi Parlayan Çocuk.

Homurdanıyor, hoşnutsuz. ***Oh. O.***

Adan'dan hoşlanmıyor ama yine de Ölümsüz İyre Manastırı'na hayvanların taşaklarını kesmek için gelmişti, yani dört ayaklı olsaydım benim de en sevdiğim kişi olmayabilirdi.

Ona bir mesaj gönderme planımdan bahsediyorum ve cevabı hızlı ve güçlü oluyor.

Onu bul.

Bir ata göre çok yargılayıcı olabiliyor. Topuklarımı onun yanlarına vuruyorum ve diyorum ki, ***khat, beni kıcımın babasının seçtiği adamla evli görmeyi mi tercih ederdin?***

Başını birkaç adım önümüzde duran Basten'e doğru sallıyor. ***Bunu sevdim.***

Basten ve benim iyi bir çift olacağımız konusundaki ısrarına homurdanıyorum. Deli mi bu? Kabul ediyorum, o bir at. En büyük eğlencesi ot olan bir yaratıktan bilgece flört tavsiyeleri bekliyorsam belki de beklentilerim çok yüksektir. Ama Myst aynı zamanda beni herkesten daha uzun süredir tanıyor. Anneme aitti ve ondan bana kalan tek şey. Dünyada hiç kimse beni Myst kadar iyi tanıyamaz.

Yırtıcı bir hayvan gibi koktuğunu söylediğini sanmıştım, ona hatırlatırım.

Bana elma veriyor.

Ölümsüzler adına, bu at benim ölümüm olacak. Bir kez olsun, tanrıçalarımı kapatıp ağaçlardaki rüzgârdan başka bir şey dinlememeyi diliyorum.

Khat'tan mı korkuyorsun? Myst soruyor, başını eğip arkasına bakıyor Ben.

Soru göğsümün derinliklerine yerleşiyor, meşhur sözümün ötesine ulaşıyor. doğrudan kalbime giden bir zırh. Beni neyin korkuttuğunu sormadığını biliyorum. Basten'de sinirlerimi geren ve kalp atışlarımı hızlandıran şeyin ne olduğunu bilmek istiyor. Elbette ona kendimi çoktan Adan'a adadığımı hatırlatabilirim. Kalbim başka bir erkeği aramak için özgür değil. Adan'la birbirimizi çok az tanıdığımız doğru ama birlikte geçirdiğimiz o kısa sürede hayatımda ilk kez bir aşk kıpırtısı hissettim.

Sürekli çatık kaşlı ve bir zorbaya inatla bağlı bir adam için bunu bir kenara atarsam nasıl bir insan olurum?

Basten ve benim birlikte olabileceğimiz bir dünya yok zaten. Onun efendisiyle evlenmeye niyetliyim. Basten Valvere ailesine ettiği yemini asla bozmaz ve tahmin ediyorum ki müstakbel kocam da düğün gecemizde onun yerine avcısıyla birlikte olmayı teklif etsem bu fikirden hoşlanmazdı.

ağrıyı hafifletmek için Myst'in sırtındaki pozisyonumu değiştiriyorum. Basten arkasına baktı. "Her şey yolunda mı Leydi Sabine?"

"Sorun uyluklarımda," diye inleyerek itiraf ediyorum. "Myst'i yürüyüşte sürerken sorun yok ama Charmont'ta rahiplerden kaçmak için yaptığım dört nala koşu beni çok ağrıttı. O zamandan beri daha da kötüleşti." İçimi çekiyorum, sonra sinirim geçerken bir omzumu kaldırıyorum, yerini saçlarımdaki rüzgârın güzel anısı alıyor. "Yine de buna değdi. Hiç böyle dörtlala gidemedim. Çok hızlı ve özgürce. İnanılmazdı."

Ölümsüz Iyre Manastırı'nda Rahibeler, kaçmamdan korktukları için Myst'i manastır arazisinin ötesine sürmeme izin vermiyorlardı. Ancak manastır, geniş tarlaları ve bahçeleri olan, yüksek bir taş duvarla çevrili, kendi kendine yeten bir yerdi. Bazen gecenin bir yarısı gizlice ahıra girer ve Myst'e binerdim. İkimiz ay ışığının altında arazinin etrafında daireler çizerdik.

Basten bir kez daha değerlendiren bir bakış attıktan sonra havlar: "Devam et o zaman. Serbest sürüş."

Onun gülmediğini görene kadar neşeyle gülüyorum. Yüzüm asıldı. "Sen ciddi misin?"

Bir hafta önce kaçmaya çalıştım. Basten'in hayatını sonlandırmak için vahşi bir girişimde bile bulundum. Şimdi neden dörtlala önünden özgürce gitmemi teklif ediyor? Tabii mesele bu değilse. Dörtlala bile olsa kaçamayacağımı kanıtlamak istiyor

Ama gözlerinde zalimlik yok. "İkimiz de Valveres'in seni bulamayacağı hiçbir yere kaçamayacağını biliyoruz. Bu yüzden, evet, geri döneceğine güveniyorum. Ormanda en az yarım mil boyunca başka kimseyi duyamıyorum, bu güvenli. Myst'i istediğin gibi sür, istediğin kadar, o mesafeyi geç ve geri dön."

Dudaklarım hala bunun bir numara olup olmadığını merak ediyor ama Basten efendisi gibi çarpık oyunlara hiç meyil göstermedi. Vahşi biri olabilir ama bir kitap kadar açık sözlü.

Myst. Ayak bileklerimle onu dürtüyorum. ***Koşmamıza izin veriyor. Zevk için.***

Cevabı hevesli bir kişneme oluyor. Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum ve tutunmak için parmaklarımı yelesinden geçiriyorum. Öne doğru eğilerek diyorum ki:

Git.

İleri atılırken kasları kalçalarımın altında toplanıyor. O gururlu, enerjik bir at ve bu hareketlilik için en az benim kadar can atıyor. Manastırda o da benim kadar tutsaktı ve yolu tüketirken bacaklarının nasıl minnetle uzandığını hissedebiliyorum.

Tutunuyorum, hızı ürkütücü ama canlandırıcı. Kalçalarımındaki ağrı adrenaline birlikte kayboluyor. Kısa süre sonra panik duygusu azalıyor ve yerini saf bir sevince bırakıyor. Gözlerim yaşarırken aynı anda dudaklarımdan kahkahaların döküldüğünü hissediyorum. Saçlarım, kendi krallığım olduğumu ve kimsenin beni yönetemeyeceğini ilan eden bir bayrak gibi arkamda dalgalanıyor. Myst'in toynakları sanki bulutların üzerinde zıplıyormuş gibi toprak yolda ilerliyor. İki yanımdaki ağaçlar bulanıklaşıyor. Küçük bir tepeye tırmanıyoruz ve orman aşağıya doğru açılıyor. Buradan kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Nehir vadisi daha önce hiç deneyimlemediğim bir enginlikle uzanıyor ve nefesimi kesiyor. Çok uzaklarda, Volkany ile lanetli krallık arasındaki sınır duvarının bulunduğu Karartılmış Orman'ın dağları yükseliyor. Bu uçsuz bucaksız, güzel dünya karşısında büyümlü bir sis gibi etrafımı bir huşu duygusu sarıyor. Pek çok küçük kasaba ve mezra vadileri süslüyor. Oradaki tüm insanları hayal ediyorum, çalışıyorlar, yemek yiyorlar ve aşık oluyorlar, benim için koca bir dünya açık.

Myst tepeyi aşar ve daha da büyük bir hızla vadiye doğru iner.

Boğazımı açtım ve bir çığlık attım.

Böyle at sürmek büyümlü bir şey. Ne taş duvarlar ne de kapılar bizi kafesliyor. Sadece ben, Myst, rüzgar ve yol. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir özgürlük ve o kadar hayranlık uyandırıcı ki, sepetinden taşan bir hasat gibi, benim için çok fazla. Kalbim bu güç dalgasıyla ne yapacağını bilemiyor. Neredeyse tüm hayatım boyunca duvarlar tarafından hapsedildim. Duvarlar beni içeri hapsetmeseydi bile, toplumsal beklentiler aynı işi görürdü. Bu dünyada bir lordun kızı sadece güçlü bir koca bulabildiği için iyidir. Adan'la tanışana kadar, farklı bir kader için hiç umudum yoktu. Ama şimdi buradayım, bir şahin kadar özgürüm. İstesem Myst'i ormana götürebilirim. Manzarayı görmek için o büyük karaağaca tırmanabilirim. Bir dereye dalabilirim ve hiçbir Kız Kardeş beni azarlamaz.

Çamurlu bir avluda ipek bir bornozla durduğum o korkmuş, zarar görmüş kızdan çok uzağa geldim. Son zamanlarda daha çok şey yaşadım.

On yedi günde, son on yedi yıldan daha fazla şey öğrendim - en önemlisi de, deneyimlenecek ne kadar çok şey *kaldığını* öğrendim.

Myst'i bir sonraki yükselişte durduruyorum. Uzaktaki Darmarnach Dağları'nın geniş manzarasını seyrederken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Saçlarım rüzgârda savrulan dalgalar halinde etrafıma dökülüyor.

O uzak zirvelere bakarken, kendi kendime asla eskisi gibi olamayacağımı düşünüyorum. Artık özgürlüğün tadına vardığıma göre, daha azıyla asla yetinmeyeceğim. Basten beni tekme tokat Duren'e sürükleyebilir ve Lord Rian beni Sorsha Salonu'na kapatabilir ama onunla asla evlenmeyeceğim.

Kaderime erkeklerin karar vermesine izin vermekten bıktım.

Hadi, Myst.

Geri dönmek ve Basten'e tekrar ulaşana kadar yolda tırıs gitmek acı verici, tüm bu süre boyunca beni görünmez bir ipte tuttu, ama kararlılığın sıcak tohumu kalbime yerleşti ve çoktan filizlendi.

Bir şekilde bu bağı koparacağım ve *gerçek* özgürlüğü kazanacağım.

Bölüm 14

Molf

Blackwater.

Burası tam bir lağım çukuru; mal ticareti yapmak ya da seyahat rotalarını değiştirmek için gelip geçici insanların birbirine karıştığı çoğu liman kenti gibi, toplumun tortularını kendine çekiyor. Casuslar. Fahişeler. Hırsızlar. Ve Duren'in yetki alanında olduğu için Valveres kasabadaki neredeyse tüm kumarhaneleri ve genelevleri kontrol ediyor. Valveres için çalışmaya ilk başladığımda, bana domuz avlamaktan daha çirkin işler yaptırdılar - yasal ahlaksızlıkları işletme lisansları kapsamında tam olarak onaylanmayan türden işler. Bu işin doğası beni hatırlamak istemediğim kadar çok kez Blackwater'a getirdi.

Kasabaya giden köprüyü geçerken midem sıkışıyor. Bir keresinde bu köprüden bir adam atmıştım. Borcunu ödememişti.

Tanrı aşkına, güzel, genç, çıplak bir lord kızını götürmek isteyeceğiniz türden bir yer *değil*. Yine de köprüden kasabaya adım attığımızda ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Sokakta karşılaştığımız bakışların sayısı şaşırtıcı derecede az. Evet, bakanlar var ama Charmont ya da Polybridge'de yaşadığımız gibi değil. Ve sonra aklıma geldi: Blackwater gibi bir kasabada çıplak bir kadın *o kadar* da sıra dışı değil. Fahişeler muhtemelen her gece ara sokaklarda çıplak göğüsle dolaşıyordur. Buradaki insanlar, Charmont'un namuslu köylülerinin aksine, bu tür sansasyonlara alışıktır.

Sabine ayaktakımından da rahatsız görünmüyor: kapı aralıklarına yığılmış serseriler, uyuz köpekler, paranızı çalıp gözünüze tükürecek falcılar. Dikkatini yanından geçtiğimiz her şeye veriyor, sanki Günah Sokakları yerine büyüleyici hazinelerle dolu mistik bir mağarada dolaşıyormuşuz gibi.

Pişen etin cızırtısı burnuma ulaşıyor ve midemi guruldatıyor. İkinci kattaki bir pencereden vasat bir keman müziği geliyor. Üst kat penceresinden üstsüz bir fahişenin sarktığı bir genelevin önünden geçerken Sabine eğilip bana fısıldıyor: "Burası Valvere zevk evi mi?"

Zevk evi mi? Sik beni. Kız o kadar masum ki
Genelev.

Olumlu anlamda homurdandım. "Burası Blackwater'ın yasal ahlaksızlık bölgesi. Buraya Günah Sokakları diyorlar. Valvereler buradaki işletmelerin çoğunun sahibi, genelev de dahil."

Ot kokan bir sarhoş, gün ışığına gözlerini kırıştırarak genelevden dışarı çıkar. Gözleri Myst'e binen Sabine'e takılır, sanki o bin yıllık uykusundan uyanmış Ölümsüz Solene'in ta kendisidir. Ve böyle kirli bir kasabada, tanrıya en yakın şey o olabilir.

Ona bakakalıyor ve yanından geçerken şapkasını çıkarıp göğsüne bastırıyor. Gözlerimi deviriyorum ama bir yanımda birinin Sabine'e hak ettiği saygıyı göstermesini takdir ediyor. Sadece bir sarhoş olsa bile.

Popelin's Hazard adlı kumarhanenin dışında çıkan kavgayı izlerken dikkati dağılmış bir şekilde saçlarını okşuyor.

"Ölümsüz Popelin mi? Zevk evine de onun adı verildi." "O Zevk Tanrısı.

Günah Sokakları'nın koruyucu fae'si. Günah Sokakları'nın Valiler onun sunağında ibadet eder."

Innis Nehri'nin ikincil bir kolunun üzerinden geçen dar ahşap bir köprüden geçerken yaya trafiği sohbetimizi bölüyor. Nehrin birkaç blok aşağısında, denizciler yük indirip bindirirken rıhtım yönünden işçi bağırıışları geliyor. Lağım ve ölü balık kokusu insanı bunaltıyor. İşte bu yüzden kalabalıklardan her zaman kaçınmışımdır: gelgitli his dalgası, Tanrı'nın öptüğü duyularım için çok fazla.

Görüntülerin, seslerin ve kokuların saldırısına karşı koyarak, başımı Innis Nehri'nin iki kolunun birleştiği köprüünün sonunda, şehrin kuzey kesiminden gelen bir dere ile birlikte köhne bir binaya doğru sallıyorum. Daha iyi günler görmüş üç katlı bir yapı, ama en azından pencere sepetlerine ekilmiş hercai menekşeler ona bir nebze neşe veriyor. Kapının üzerinde üç su yolunun buluşmasını gösteren resimli bir tabela asılı.

"Manywaters Hanı. Dileğiniz gerçekleşti leydim." Alaycı bir şekilde Yay.

Sabine benim tavrımı görmezden geliyor ve dikkatle en geniş dalına bakıyor. Innis Nehri'ne, sonra bir elektrik direğine tünemiş isli kahverengi ebabil sürüsüne, sonra tekrar hana.

"Eğer bir banyo varsa, bu görür."

Myst'i birkaç blok ötedeki bir ahıra yerleştirdikten sonra oda sormak için hana giriyoruz. Manywaters Inn'e ilk kez gelmiyorum. Daha önce de

Burada unutmak istediğim anılarım var ama Blackwater'da sadece bir avuç han var ve bu köhne kulübe en iyisi.

Blackwater'da ve hatta Manywaters Hanı'nda açık saçık giyinmiş fahişeler sıkça rastlanan bir manzara olabilir ama Sabine uzun saçları yeri öperken ve altında hiçbir şey yokken içeri girdiğinde ortak salon yine de sessizliğe gömülüyor. Onu herkesin bakışlarından korumak için içimden gelen koruma içgüdüsüyle tüylerim diken diken oluyor ama gerçekçi olmak gerekirse, onu mahremiyete kavuşturmanın en hızlı yolu bir odaya .

"Bir oda. En iyisi," diye hancıya bağırdım ve tezgâha bir çuval para attım.

Yaşlı hancı iskelet denecek kadar zayıf, gözlüklerini düzeltip kurnazca bana bakarken zımpara gibi derisi boynuna doğru sarkıyor.

"Daha önce de burada , değil mi?"

Sabine meraklı gözlerini bana çevirdiğinde tekrar kıllanıyorum. "Sadece bana odayı ver."

Hancının gözleri Sabine'nin soyunmuş hali üzerinde geziniyor, sanki onu olabileceği üç kadın kategorisinden birine sığdırmaya çalışıyor: fahişe, eş ya da kız kardeş ve hepsinde yetersiz kalıyor. Terbiyeli duruşu onun bir fahişe olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Parmağında yüzük yok. Sabine ve ben birbirimize hiç benzemiyoruz, aynı aileden gelmediğimiz çok açık.

"İki oda mı?" diye beni düzeltmeye çalıştı.

"Bir." Sesim dişlerime karşı tehlikeli bir şekilde gıcırıyor. Evli olmayan bir kadın ve erkeğin aynı odayı paylaşması uygun olmayabilir ama uygunluk umurunda bile değil. Sabine'i Blackwater gibi bir kasabada bütün bir gece boyunca yalnız bırakmamın imkânı yok, kilitli bir kapının ardında, eşikte uyuyan ben olsam bile.

Hancının ince dudakları birbirine yapışıyor, paralarımı bir çekmeceye yerleştirip bana pirinç bir anahtar uzatıyor. Sabine'i üst kolundan tutup merdivenlere doğru sürüklüyorum.

"Basten-"

"Herkesin içinde bana Wolf de." "Wolf, beni incitiyorsun."

Kısa kesiyorum, bakışlarımı onun kolunu sıkıca kavrayan elime indiriyorum. Kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak tutuşumu gevşetiyorum.

"Özür dilerim leydim. Kalabalıktan hoşlanmıyorum. Sizi bir odaya almak için sabırsızlanıyorum."

Gıcırdayan merdivenlerden üçüncü kata çıkarken başını sallıyor, tavan arası bir yer. Anahtar bizi koridorun sonundaki odaya götürüyor. Ayaklarımızın altındaki tahtalar düzensiz ve yatak daha iyi günler görmüş gibi görünüyor ama bakır bir küvet ve Innis Nehri'nin hoş bir manzarası var. Sabine küvetin hemen yanından geçiyor ve manzaraya özel bir ilgi duyuyor, parmaklarını pencere pervazına doluyor ve nehrin yukarısına bakıyor.

Sırt çantamı çıkardım ve başımı eğimli tavana çarptım. Bu odalar benim gibi uzun boylu biri için yapılmamıştı.

Yayımı paketinden çıkarıp kapının arkasına yerleştirirken bakışlarım tekrar yatağa dönüyor. Sabine'e aynı odayı paylaşmaktan rahatsız olup olmadığını sormadım. Zaten başka seçeneği de yoktu ama belki de sormadığım için aptalın tekiydim.

"Ben yerde yatarım," diye homurdandım.

Dikkati dağılmış gibi dudağını çiğneyerek pencereden uzaklaşıyor. "Hmm? Oh. Doğru ya." Çürük şifonyerin çekmecelerini karıştırmaya başladı.

"Aşağıya ineceğim," dedim. "Sıcak su getirmelerini söyle, böylece yıkanabilirsin."

"Biraz kağıt da isteyebilir misiniz?"

Elim kapı tokmağında duraksıyor. "Kağıda ne için ihtiyacın var?"

Yanaklarını pembeleştiiren utanç verici bir kahkaha atıyor. "Manzara yüzünden, çok güzel. Suri'ye yolculuk hakkında yazacağıma dair söz verdim ve bu yüzden ona bir resim çizebileceğimi düşündüm. Bu lanet yolculuk hakkında onunla paylaşabileceğim hoş bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Horlamayı anlatmaktan daha iyi olur diye düşündüm, değil mi?"

Kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin olarak odadan çıkarken homurdanıyordum ve alt kata iniyordum. Tezgâha bir avuç daha bozuk para atıyorum. "Leydim kendisine sıcak bir banyo getirilmesini istiyor. Kağıt ve mürekkep de. Ve giysiler. Uyumak için bir şeyler, iç çamaşırları ve gündüz elbisesi. *Temiz* olsun. Kısa sürede bulabileceğiniz en iyisi. Fazladan ödeyeceğim."

Hancı fuayeyi süpüren genç bir kıza başıyla selam veriyor, o da benim işlerimi halletmek için koşturuyor.

"*Wolf Bowborn*."

İsmimin aniden ve beklenmedik bir şekilde duyulmasıyla elimi hemen bıçağımın kabzasına atıp Rian için çalıştığım o karanlık günlere dönmeye hazırlanıyordum ama ortak salona döndüğümde içimden şaşkın bir kahkaha yükseliyor.

Şaşırdım. "Folke Bladeborn?"

Köşedeki masada tek başına oturan ve tek arkadaşı yarısı boş bir bira fıçısı olan kişi, belki de dünya üzerinde dostum olarak görebileceğim tek kişidir.

Folke benden on yaş büyük, düzgünce keçeleşmiş saçları şakaklarında çoktan ağarmış, ama bu görünüm ona yakışıyor. Açık, kızıl kahverengi yüzü gençliğinde geçirdiği sivilcelerden dolayı çukurlaşmış ama yara izleri kadınların ona hayranlık duymasını engellemiyor. Düzgün dişleri de Blackwater gibi bir kasabada nadir görülen bir özellik.

Geniş geniş sırıtıyor. "Buraya gel, seni şeytan."

Masasına doğru yürüyorum, onunla burada karşılaşmış olma ihtimalim karşısında başımı sallıyorum - gerçi Blackwater'ın çektiği gezgin tipine bakılırsa belki de o kadar da düşük bir ihtimal değildir. Folke ve ben Altın Nöbetçi ordusunda birlikte eğitim gördük. İkimiz de doğuştan piçtik, asker anlamına gelen "Bladeborn" soyadını aldık ve o hala bu soyadını taşıyor. Bir çatışmada yaralandıktan sonra Valveres, kalıcı olarak sakat kalan bacağı nedeniyle onu hizmetten aldı. Yine de bir adamın karnını doyurması gerekiyordu, bu yüzden Folke onu işe alacak kişi için casusluk yapmaya başladı.

"Ayakta için beni affedin," diye şaka yapıyor Folke, poposunu okşayarak. Bastonu duvara yaslanmış.

Karşısındaki boş koltuğa çöküp selamlamak için elini sıkıyorum. Elimi her zamanki gibi sıkıca kavradı. "Senin gibi zavallılara burada bir oda mı verdiler?"

"Öyle yaptılar. Peki seni bu cehennem çukuruna getiren nedir? Son duyduğumda bu hayatı geride bırakmıştın. Doğruca gitmişsin."

"Evet. Evet. Tabii bu mümkünse." Merdivenlere doğru bakıyorum; kapının kilidini açabilmem için hizmetçileri Sabine'in banyo suyuyla yukarı çıkarken yakalamam gerekiyor.

"Buna kadeh kaldırıyorum." Sürahisini kaldırıyor, içecek bir şeyim olmadığını fark ediyor ve barmenin dikkatini çekmek için işaret etmeye başlıyor, ama başımı sallıyorum.

"Şu anda yetişemiyorum, eski dostum. Ne yazık ki. Acil görevlerim var." Tekrar merdivenlere doğru baktım.

Kara gözleri muziplikle parıldıyor. "Herkesin diline doladığı çırılçıplak güzelle bir ilgisi yok, değil mi? Dedikodulara bakılırsa, odamdan aşağıya bir göz atmak için çok geç indim."

İri yumruklarımı masaya dayayıp mumun üzerinde öne doğru eğilerek, Blackwater'daki her erkeğin Sabine hakkındaki iffetsiz düşüncelerini düşünerek dişlerimi gıcırdatıyorum.

Folke güler. "Sakin ol, koca adam. Ah. Demek bir kız hakkında. Kim o kız?" "Rian'ın yeni gelini."

"Siktir." Birasının kalanını bir dikişte bitiriyor, sonra koluyla ağzını siliyor ve masanın üzerinden bana doğru eğiliyor. "Tam anlamıyla sikildin, değil mi Wolf?"

"Neden böyle söyledin? Senin çirkin kışınla burada olduğum için mi?"

"Çünkü bir erkek, bir kadından bahsedildiğinde bile kıllarını kıpırdatmaz. onu becermekle son derece ilgileniyor."

Folke'un altına ne kadar yaklaştığını bilmesini istemediğim için ellerimdeki hafif titremeyi engelliyorum. Yine de Folke'un keskin gözleri ince işaretlerimi fark ediyor. Ne de olsa o bir casus, ipuçlarını yakalamak için eğitilmiş. Mum alevinin dalgalanmasına neden olan uzun, istifa etmiş bir hava üflüyor. Konuştuğunda sesi acıma duygusuyla yumuşak. "Demek öyle, öyle mi? Şehvetten daha fazlası."

Ellerim daha sıkı yumruklar haline geldi. Sabine'i öptüğümde her şeyi berbat etmiştim, bu doğru, ama bu sadece birkaç hafta seks yapmamış olmanın ve kucağımda güzel bir kızın olmasının etkisiydi. Başka bir şey değildi. Daha fazlası *olamaz*.

"Onu seviyor musun?" Folke, Sabine'i sevmem dünyanın en korkunç ve en harika şeyi olacakmış gibi, alışılmadık bir şefkat tonuyla soruyor.

"Tabii ki hayır. Saçmalama. O Rian'a ait."

Folke iki şeyin birbirini dışlamadığını anlatmak istercesine ellerini omuz silkerek havaya kaldırıyor. O Rian'a ait olabilir ve ben de ona aşık olabilirim.

Ki bu tamamen saçmalık.

Sandalyenin birkaç santim geriye kaymasına neden olarak ayağa kalkıyorum ve Folke'a kalbimin ne kadar hızlı çarptığını gizlediğini umduğum bir gülümseme veriyorum. "Bugünlerde yaşlı bir adam gibi görünsen de seni görmek güzeldi Folke," diyerek onu azarlıyorum. Ama arkamı dönmeden önce duraklıyorum. "Seni kasabaya getiren nedir?" Ses tonum hafif olsa da, ikimiz de onun işinin gerçek doğasını biliyoruz - o şehirdeyken birileri ölmezse şok olur.

Kahverengi gözleri mum ışığını yakalıyor. Parmak eklemlerini masaya vuruyor. *Rat-a-tat. Rat-a-tat.* Bir an için Volk akıncılarından bahsedeceğinden emin oldum. Bu konuyu açan *ben* olamam. Eğer uyanmış altın pençeler ve beş yüz yıl önü kesildikten sonra duvarı aşan Volk haydutları hakkında konuşmaya başlarsam deli gibi konuşurum. Uyuyan tanrıların yakında uyanacağını iddia eden yeterince fanatik sokak vaizi var; ben

onların saflarına katılmaya gerek yok. Ayrıca, insanlar yüzyıllardır onların uyanışına dair kehanetlerde bulunuyorlar.

Ne oldu peki? Hiçbir şey, işte bu.

Yine de cevabını beklerken nabzım işkence eden su damlaları gibi atıyor.

Mumun üzerine eğilmiş, kulak misafiri olabilecek birileri var mı diye ortak odayı tarıyor ama köşedeki yaşlı bir adam dışında yalnızız. "Yaşlı Coros'u ilgilendiren bir iş."

"Yaşlı Coros? Kral Joruun için mi çalışıyorsun?"

Cevabında tereddüt ediyor. "Kraliyet danışmanları için çalışıyorum. Kralın sağlığı kötüye gidiyor." Gözleri endişe verici bir aciliyetle bana dikildi. "Vefatından sonra tahta ne olacağı konusunda endişeliler. Eğer bir varis belirlemezse, bir iktidar boşluğu doğacak ve bunu doldurmak isteyenler var."

Kral Joruun'un sağlığı yirmi yıldır kötüye gidiyor ama Folke'un ses tonundaki bir şey, onun herkesin düşündüğünden daha yakın olduğundan şüphelenmeme neden oluyor. "Kim?" diye soruyorum.

"Baş Rahip'in Astagnon'u teokrasiye dönüştürme planları yaptığını iddia eden eski bir rahiple görüşmek için Blackwater'dayım."

Homurdanıyorum. "Kahrolası rahipler. Yolda onlarla karşılaştık. Silahlı beş tanesi çıplak bir kızın karşıdan karşıya geçmesini engelleyemedi, bir krallığı deviremezler."

Folke alt dudağının kenarındaki tırnağını kaşıyor. "Söylentilere inanmak gerekirse, tahtta gözü olanlar sadece onlar değil."

"Başka kim
olacak?"

"İşvereniniz."

Kulaklarımı temizlemek için başımı sallıyorum, yüksek duyularımla bile onu doğru duymadığımdan eminim. "Rian?" Tırnaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hayır. Yanılıyorsun. Taht için herhangi bir arzusu olsaydı bana söylerdi."

Folke'un sabit bakışları kendimi sorgulamama neden oluyor ama söylediği şey imkânsız. Rian bana herkesten çok güveniyor, bu yüzden beni Sabine'i korumam için gönderdi. Valvereler zaten Astagnon'daki zenginlik ve gücün aslan payına sahipler; taca da ihtiyaçları var mı?

Folke, "Valverlerin meşru bir iddiası var," diyor. "Lord Berolt merhum kralın uzaktan kuzeni."

Evet, *çok* uzak. Lord Berolt'un sözde kraliyet kanı iddiasının farkındayım, ama aynı zamanda kraliyet soybilimcisinin

beş bin sikkenin üzerinde rüşvet kabul edemez.

Merdivenler gıcırıyor. Kaynar tencere taşıyan iki genç adam üçüncü kata doğru yükseliyor. Sabine'in odasının anahtarını cebimde arıyorum.

"Gitmek zorundayım. Bu haber . . . Yanılıyorsun. Lord Rian yalan söylemez. Ben."

"Ona *Yalancıların Efendisi* deniyor, seni aptal." Folke'un sözleri Sert ama aynı zamanda sevecen, küçük kardeşini azarlayan bir ağabey gibi.

Tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Kolumda bir damar seğiriyor. Lord Rian hakkında daha hafif imalarda bulunan adamları yumrukladım. Her nasılsa Folke yanılıyor. Astagnonian tahtını çalma planı Valvere standartlarına göre bile aşırı. Rian'ın aklından böyle bir fikir geçseydi, güveneceği ilk kişi ben . Kralın evi olan Hekkelveld Kalesi'ne saldırıp kapıları onun için açmam için beni görevlendirirdi.

Yine de son birkaç yıldır ormanda daha sık bulunuyorum. Bir şey kaçırmış olabilir miyim? Rian'ın güven çemberinin dışında mıyım?

Folke bu kez şaka yapmadan, "Orada tetikte ol, Wolf," diyor.

Hem uyarısını kabul etmek hem de efendime güvendiğimi ve bu konuda eğilmeyeceğimi bir kez daha vurgulamak için yumruğumu masaya vuruyorum.

"Sen de öyle, eski dostum."

Bölüm 15

Sabine

Biri kapıyı çalıyor.

Bir solukla açık pencereden geri çekiliyorum. Küçük fındık kahverengisi ebabil, pencere pervazından yakındaki bir dala doğru uçuyor, mesajım perdelerden çekilen bir iplikle bacağına bağlanıyor. Notu yazmak için yırtık bir duvar kâğıdı parçasıyla ve soğuk şömineden aldığım ucu yanmış kömürlü bir çubukla idare etmek zorunda kaldım. Nazik ebabil mesajımı Adan'a iletmeyi kabul etti ve dikkatle talimatlarıma odaklandı. Sanırım anladı. Umarım anlamıştır.

Git, küçük dostum. Acele et! Parmaklarımı sallayarak onu teşvik ediyorum. Koridordaki kişi daha sert vururken pencereyi kapatıyorum.

"Sabine, benim," diye bağıyor Basten. "Banyon için su geldi." Duraksıyor. "İyi misin?"

İyi mi? Bu yolculukta hiç düzgün oldum mu? *Hayır Basten, ben çıplağım. Her zamanki gibi.*

Çarşafı çekip çıkarıyorum ve bir kefen gibi sarıyorum. "Evet."

Kapının kilidini açarak sıcak su kazanlarının altında ıkınan bir çift genç adamı içeri alıyor. Basten, bakır küvete doğru yöneldiklerinde onlara ters ters bakıyor ve gözlerini benden değil kaynayan sudan ayırmamalarını istediğini açıkça belirtiyor. Kovalarını boşaltıyorlar ve Basten'in yakın incelemesi altında hızla dışarı çıkıyorlar.

Basten kapıyı kapatır. Bakır küvetten buhar yükselir. Lavanta sabunu kokusu havaya yayılıyor.

Yatağın üzerine bir demet giysi bırakıyor. "Nedir o?" Merakla soruyorum.

"Bir elbise. İç çamaşırları. Senin için." Şaşkın bakışlarım karşısında umursamaz bir tavırla ekliyor: "Bana sık sık koktuğumu söylediğine göre gömleğimi giymekten sıkılmışsındır diye düşündüm."

Bana kıyafet mi aldı? Sadece tek bir gün giyme şansım olsa da gerçek kıyafetler giymek -temiz kıyafetler! Burada, bu odada. Ortak odaya kadar bile gidemiyorum.

yoksa Rian kurallarını çiğnediğimi anlar. Yine de Basten'in bana bu iyiliği yapmayı düşünmesi beni duygulandırdı.

Saçımdan bir tutamı parmağıma doluyorum ve sessizce "Teşekkür ederim" diyorum.

Basten omuz silkiyor.

Saçlarımı okşarken, sıcak suya baştan çıkarıcı bir şekilde bakıyorum.

İpucunu anladı. "Hazır sıcakken devam et. Sen yıkanırken ben arkamı döneceğim."

Pencereye doğru ilerliyor, kısa süre önce kapattığım camı iterek açıyor ve Blackwater'da olup bitenlere büyük ilgi duyuyormuş gibi davranıyor.

Çarşıftan kurtulup banyo suyuna girerken gizlice sırtına bakıyorum. Bir dakika daha erken dönseydi, mesajımı Adan'a iletmesi için Ebabil'i gönderirken beni yakalayacaktı. Eğer beni öğrenmiş olsaydı, Lord Rian'a söyler miydi? Beni cezalandırır mıydı?

Malzemelerim yetersiz olduğu için Adan'a gönderdiğim mesajın kısa olması gerekiyordu:

Planı iptal et. Özür dilerim. Seni seviyorum.

Son satır biraz abartılıydı ama paniğe kapıldım ve suçluluk duygusuyla ekledim. Adan'a aşık olsam da olmasam da, onu herhangi bir kaçış planına dahil etmek çok riskli. Basten neler yapabileceğini korkunç bir kesinlikle kanıtladı ve müstakbel kocamın elinde başka hangi izleme kaynakları olduğunu ancak tahmin edebilirim. Eğer Adan'la yakalanırsam, muhtemelen onu bir lordun nişanlısını baştan çıkardığı için asarlar.

Küvete giriyorum ve arkama yaslanıyorum. Sıcak su ağrıyan kalçalarımı gevşetirken ve günlerdir yollarda biriken kiri yıkarken, endişelerim yavaşça çözülüyor.

Basten bir konuda haklıydı: Adan'ı gerçekten tanımıyorum. İlk başta aşk olduğunu sandığım şeyden şimdi emin değilim. Belki de sadece yakışıklı bir yüz ve dostça bir gülümsemeydi. Belki de Adan'ın beni her şeyden uzaklaştırma vaadiydi. Belki de onca ihmalden sonra şefkatli bir dokunuşa - herhangi bir dokunuşa- ihtiyacım vardı.

İtiraf etmeliyim ki küçük bir parçam, utanç verici bir şekilde, Adan'la kaçışı iptal ettiğim için memnun. Özgürlüğü her şeyden çok arzuluyorum ama bunu aslında bir yabancı olan bir çocukla istediğimden artık emin değilim.

Ayrıca . . . Basten'la öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum. Eğer Adan'ı gerçekten sevseydim, Basten'in dudaklarını Adan'a değdirmesine izin verirken onu düşünmez miydim?

her ? Kendimi daha suçlu hissetmez miydim?

Çünkü kendimi hiç suçlu hissetmiyorum.

Kokulu sabun kalıbını cildime sürerek kir tabakalarını temizliyorum ve Basten'in gömleğini zorlayan kaslı omuzlarını inceliyorum.

O öpücük. Ölümsüzler adına, o *öpücük*.

Nefesimi kesti ve erkek bedenleri konusunda deneyimsiz olabilirim ama bir taş bile Basten'in de buluşmamıza *kendini tamamen* adadığını bilirdi. Birlikte geçirdiğimiz haftalar boyunca efendisine olan mutlak sadakatini sadece iki kez bozdu: İlki gömleğini giymeme izin verdiğinde, ikincisi ise beni öptüğünde.

Ben.

Ben onun zayıf noktasıyım.

Onun kararlılığını sarsan tek şey benim.

Ve belki de bu gerçeği kullanabilirim. Basten'in güçleri göz önüne alındığında, ondan asla kaçamayacağım acı bir şekilde ortada. Ama Myst'in önerdiği gibi sadakatini yeniden yönlendirebilme şansım var.

İçten içe inliyorum. *Haklı olduğunu bilmek onu çok mutlu ederdi.*

Yine de işe yarar mıydı? Basten beni Rian'a tercih eder miydi? Kendisini hiç umursamadığı belli olan bir adama bağlılığı konusunda o kadar inatçı ki. Onu sarsmak, kurtarmak istiyorum. Ona birinin hizmetçisinden daha iyi olduğunu göstermek için. Kendisinin bile fark ettiğinden daha zeki; kaba saba kelimeler kullanıyor ve belli ki resmi bir eğitim almamış, ama doğuştan keskin bir zekâsı var ve Lord Rian'ın yanında geçirdiği zamanlardan cilalı bir dil öğrenmiş. Eğer isteseydi, bir asilzade gibi konuşabilirdi. Zekâsı, boyu posu ve tanrı vergisi yetenekleriyle Valveres'ten daha fazla servet ve güç biriktirebilir. O aileyi *yönetebilirdi*.

Keşke o da benim gördüğümü görseydi; işlenmemiş bir mücevherin potansiyelini.

"Charmont'ta," diye soruyor Basten, dikkatini pencereden ayırmadan, "Patron'un Büyük Ruhban'dan bahsettiğini söylemiştin, değil mi?"

Neden birden Charmont'u düşünmeye başladığını merak ediyorum. "Evet, Baş Rahip'in beni görmek istediğini söyledi. Nedenini hayal bile edemiyorum." Küvete daha da gömülüyorum, suyu hafifçe sıçratarak tenimde hoş bir dalgalanma yaratıyorum. Basten'in çenesi bu sesle seğiriyor. "Neden soruyorsun?"

"Sebebi yok." Ama aklında bir şey olmalı, çünkü bir dakika geçmeden, "Bremcote'ta Volkany hakkında ne diyorlar?" diye sorar.

"Volkany? Lanetli krallık mı?" O unutulmuş yer hakkında ne soruyor? Beş yüz yıl önce savaştan sonra duvarla çevrilmişti,

ve bundan sadece çocukları korkutmak için anlatılan hikayelerde bahsedildiğini duydum. *Eğer lahananı yemezsen Volkany'den kana susamış tanrısal askerler gelip kanını buza çevirecek.*

"Bilmiyorum, gerçekten hiçbir şey. Manastırdaki rahibeler Ölümsüz Vale'nin Volkish ormanında bir yerde yattığına inanıyorlardı. Yakında uyanacağına ve fae'lerin tekrar dünyaya hükmedeceğine. Her zamanki nakarat. Ayrıca ayın dev bir ateş böceği olduğuna inanıyorlardı. Ben olsam onların sözlerine fazla inanmazdım." Ona çekik gözlü bir bakış attım. "Neden, bana kabus mu gördürmeye çalışıyorsun?"

"Kabuslar mı?"

"Bilirsin işte. Volkany'nin canavarları. Yağmur gibi hastalık yayan kuşlar. Ateş çağıran canavar atlar. Ya da düşmanlarını kazığa oturtup sonra da cesetleri büyüyle dans ettirmeyi seven vahşi askerleri?"

Alnı o kadar sıkışmış ki kaşları neredeyse birbirine değiyor.

Ona doğru küçük bir su fiskesi fırlatıyorum. "Hadi ama Basten. Sadece şaka yapıyorum. Bunların hepsi yüzyıllar önce oldu."

"Hmm." Elini kirli sakalının üzerinde ovuşturarak düşünüyor.

Kafa derimi ve saçlarımı ovmayı bitirdikten sonra durulanmak için kendimi suyun altına sokuyorum ve nefes nefese kalıyorum. bir halde çıkıyorum ve havlumu alırken küvetin kenarına tünüyorum. "Su hala sıcakken sen de yıkanmalısın."

Volkany'yle ilgilenmesine neden olan şey hakkında daha fazla baskı yapabileceğini düşünüyorum, ama vazgeçiyor. Bana doğru dönmeden yatağın üzerindeki giysi yığınının işaret ediyor. "Giyin ki ben de arkamı dönebileyim."

"Evet, tanrılar beni çıplak görmeni yasakladı."

Homurdanıyor ama yine de göğüslerimi saran uzun beyaz kombinezonun içine girip, üzerine de leylak rengi yün bir dış elbise geçirene kadar beni yalnız bırakıyor. Kumaş yeni ve temiz; ellerimi kıvrımlarında gezdirirken, giysiler içinde nasıl farklı biri gibi hissettiğime hayret ediyorum.

Sanki son birkaç gündür toprakta uyuyan, ateşte kavrulmuş et yiyen, kötü rüyalardan başka bir şey görmeyen bir hayvan gibiydim. Birdenbire gerçek dünyaya yeniden katıldım ve hem inanılmaz derecede rahatlamış hem de garip bir şekilde biraz kaybolmuş hissediyorum, sanki artık ellerimle ne yapacağımı bilmiyormuşum gibi.

"Küvette sıra sende" diyorum.

Arkasını döndükten sonra Basten, ben saçlarımı havluyla silmeyi bitirirken elbisemin içinde beni incelemekle vakit geçiriyor. İfadesini tam olarak okuyamıyorum. Bilmediği bir dilde gizli bir şifreyi çözmeye çalışıyor gibi görünüyor.

Sonunda, hayranlık dolu bir ifadeyle, "Seni hiç kıyafetle görmedim," diyor.

Bu doğru. Babamın kapısından girdiğinden beri en fazla ipek bir bornoz ya da onun büyük boy gömleğini giydim. Sol kol manşetimin kıvrılmış etek ucunu düzeltirken yanaklarımda bir sıcaklık belirliyor. İronik ama nedense onun karşısında giyinik durmaktan çıplak durmaktan daha çok utanıyorum.

Ağır sessizliği hafifletmek için, "Erkeklerin şehvet düşkünlüğü hakkında söylenenler doğruysa, şu anki halimin sizi hayal kırıklığına uğrattığından eminim" diye geveledim.

Bunu bir şaka olarak söyledim ama Basten gülmedi. Bakışlarımı demir bir odakla tutarken ciddiyetini koruyor ve şöyle diyor: "Paketlenmiş bir hediyeye paketlenmemiş olandan daha cazip olabilir leydim."

Basten'in içindeki hediyelere saldırmak için beni örtümden yavaşça ve kasıtlı olarak çıkardığını düşündüğümde bir ürperti omurgamda dans ediyor.

Harika. Şimdi yanaklarım *yanıyor*.

Gömleğini başından çıkarıp yatağın üzerine atarken pencerenin önünde onunla yer değiştiriyorum. Sırtımı dönmeme rağmen, botlarını ve pantolonunu çıkarıp erkeksi bir iç çekişle ılık suya girerken çıkardığı sesler merakımı alevlendiriyor. Basten'in çıplak göğsünü neredeyse her gece görmüştüm ama bir erkeğin vücudunun altında ne olduğu bir muamma. Elimde sadece Ölümsüz Alyssantha'nın Ölümsüzler Kitabı'ndaki bölümlerinde yer alan çizimler var: Özellikle bir tanesi aklıma geliyor: Ölümsüz Alyssantha ve Ölümsüz Samaur çıplak ve fey çizgileri parlıyor. Güneş Tanrısı'nın penisi tanrıçanın kutsal merkezine girerken, tanrıçanın ayak bilekleri Samaur'un omuzlarında durmaktadır; tanrıça kendinden geçmiş bir halde başını arkaya eğmiş, Samaur'un bronzlaşmış eli tanrıçanın göğüslerini sıkmaktadır.

Basten'in o pozisyonda hiç kadın çalıştırıp çalıştırmadığını merak etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Hancı bize akşam yemeği getiriyor ve masaya oturup iki medeni insan gibi gerçek gümüş takımlarla yemek yiyoruz. Bir kamp ateşinin etrafında çömelmek yerine Basten'le böyle birlikte olmak yabancı ve tuhaf hissettiriyor ve bu beni heyecanlandırdığı kadar dengemi de bozuyor.

Şarabın ve sıcak, tereyağlı ekmeğin tadını çıkarmakla o kadar meşgulüm ki Basten bir mum yakana kadar bütün akşam konuştuğumuzu fark etmiyorum bile. Şaşırtıcı bir şekilde, alacakaranlık bir noktada içeri sızdı ve odayı kararttı.

Bir esnemeyi bastırıyorum.

"Uyumalısınız, Leydi Sabine. Yarın kuzeye doğru ilerleyeceğiz ve iki gün içinde Duren'de olacağız." Ayağa kalkıyor ve sırt çantasını sanki yastık olarak kullanmayı planlıyormuş gibi şöminenin yanındaki halının üzerine yerleştiriyor.

Ya şimdi ya da asla.

Yavaşça yün elbiseyi çözüyorum ve başımın üzerinden çekerek beni uzun bir içinde bırakıyorum. Yatak örtülerini geri çekerken onun gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Yerde uyumak zorunda değilsin, biliyorsun. Ormanda bir battaniyeyi paylaşmıştık. Yatağı paylaşmanın da bir farkı yok."

Ben içine kayarken yumuşak, temiz çarşafı bakıyor, diğer tarafı açık bırakarak abartılı bir davet gösterisi yapıyor. Ama yatağa doğru bir hareket yapmıyor, henüz.

Sesimi hafif tutarak ısrarla diğer yastığı okşuyorum. "Omzunun nasıl ağrıdığını görebiliyorum, bir gece yatağa ihtiyacın var. Aksi takdirde yarın bana bakan tüm erkeklere nasıl yumruk atabileceksin?"

Gözleri ciddiyetini korusa da hafif bir kahkaha atıyor. Sözsüzce lambayı söndürür. Sonunda kararını verip gömleğini çekiştirerek çıkarır, böylece üzerinde sadece pantolonu kalır.

"Çok , Leydi Sabine."

Ağırlığı üzerine çöktükçe şilte inliyor. İri bedeninin yarattığı çukurun içine yuvarlanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Yastığıma yaslanıyorum, kalbim küt küt atıyor. "İyi geceler Basten."

"İyi geceler leydim."

Fenerin loş ışığında, kirlere bakıyorum. Bedenim bitkin ama kendimi hiç bu kadar uyanık hissetmemiştim. Daha önce yan yana yatmış olsak da, ona ne kadar güvence versem de, aynı yatağı paylaşmanın farklı bir yanı var. Eklemlerindeki her çatlağın ve yastığındaki her hışırtının farkındayım. Gerilim o kadar içgüdüsel ki sanki yatakta bizimle birlikte üçüncü bir kişi varmış gibi hissediyorum.

Kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum ve Myst'in tavsiyesini hatırlıyorum.
Sana sadık olmasını sağla.

Tüm cesaretimi toplayarak, onunla yüzleşmek için yuvarlanıyorum. Tanrım, umarım kalp atışlarımın ne kadar hızlı attığını duymaz. Ama tabii ki duyabilir.

"Basten?" Fısıldıyorum. "Duren'e gittiğimizde olacaklar için endişeleniyorum. Rian'la evlendiğimde ve düğün gecesinde."

Bir kolunu yastığının altına koymuş, kuzguni siyah saçları gevşek ve artık temiz olduğu için günahkârca ipeksi. Elimini uzatıp okşamamak için kendimi zor tutuyorum. Çenesindeki koyu kirli sakalın tozunu görebileceğim kadar yakın.

Gözleri tehlikeyi sezmiş ve dikkatli davranması gerektiğini biliyormuş gibi parlıyor. Huysuzca, "İnanın bana, Leydi Sabine, hiçbir erkek sizi evlilik yatağında görünce hayal kırıklığına uğramaz," der.

Ağırbaşlı sesinin karnımda uyandırdığı sinirleri yatıştırmaya çalışırken boğazım kuru bir yutkunmayla titriyor. "Sadece... Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir erkeği memnun etmek için yani."

Burnundan nefes almak artık tek başına yeterli gelmiyormuş gibi nefes alırken çenesi parçalanıyor. Duraksayarak, "Bazı erkekler deneyimsiz kadınlardan hoşlanır." diyor.

Parmağımı yavaşça yatak örtüsünün kapitone deseninin çizgileri boyunca gezdiriyor, yorganın altında nefesinin yükselip alçalmasını izliyorum. Utanarak kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum. "Seviyor musun?"

Basten bastırılmış bir inilti çıkarır. Sanki tüylü kanat uçları tarafından fırçalanmış gibi vücudunda bir titreme hissediyor. Söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor. Sonunda kaçamak bir şekilde, "Hiç bakire biriyle birlikte olmadım. Bilemiyorum."

Her kelimesinde direnç duvarları örmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Beni istiyor, bundan eminim, ama efendisine daha çok hizmet etmek istiyor. İnatçı sadakati bileklerindeki demir prangalar gibi.

Ama ne pahasına olursa olsun onun sadakatini kazanmaya kararlıyım. Bu yüzden içimdeki Ölümsüz Alyssantha'yı yönlendiriyorum. Sahip olduğum tüm cesareti toplayarak, başparmağımı ayak bileğine değene kadar çıplak ayağımı yorganın altından ona doğru sürüyorum.

Gözleri kapanır. Dudaklarından bir inilti daha kaçıyor.

"Ama daha önce de kadınlarla birlikte oldun, değil mi?" Masum numarası yaparak soruyorum. Boğazı düğümleniyor. "Evet."

"Ve sen ne yapacağımı biliyorsun." Sesi boğuk. "Evet."

Gözlerini açtığı anda, bakışları doğrudan gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyormuş gibi dudaklarımda sabitleniyor. Başparmağımı ağızma götürüyorum.

ve tırnağımı hafifçe ısırđım. "Belki beni eğitebilirsin? Ormanda bana dövüşmeyi öğrettiğin gibi mi?"

Kalbim bir demirci dükkânı gibi çekiçliyor. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Daha önce hiç bu kadar cesur bir şey yapmamıştım ve bu aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici. Ateşle oynuyormuşum gibi hissediyorum ve yanmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Basten dikkatini dudaklarımdan ayırıyor ve sert bir bakışla beni süzüyor. Göz kapaklarını yarı indirmiş, gözleri alev alev yanıyor. Ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyor ve bundan ne kadar hoşlandığının farkında değil. Uyarı niteliğinde bir sesle mırıldanıyor: "Sabine, ne halt ediyorsun sen-"

Dürtüyle parmağımı dudaklarına bastırıp telaşla fısıldıyorum: "Efendine ettiğin yemini bozmanı istemiyorum. Ona ait *olduğumu* biliyorum ama sen de onun gibi davranabilirsin. Bana onu nasıl memnun edeceğimi göster. Ona yardım etmiş olursun. Ve bana da. Bundan daha sadık ne olabilir?"

Bakışlarında uyarı, hatta bu kadar uygunsuz bir şey önerdiği için ceza tehdidi var. *Ama hayır demiyor*. Nefes alışının zorlamasıyla yatak inliyor. Bir dürtüyle yorganı geriye atıyor ve yataktan kalkıp yıpranmış halının üzerinde volta atıyor.

"*Siktir*," diye sertçe küfrediyor.

Kararsızlığını hissederek, sessizliğin benim yerime işimi yapmasına izin verdim. Yatakta oturmuş, çarşafı kombinezonumun üzerine çekmiş, bir ileri bir geri giderken dudağımı hafifçe ısıyorum, bir yandan da perdeleri tutuşturacak kadar şehvet dolu bir bakışla beni kısıtıyor.

Bir ileri bir geri adım atıyor, gözlerini benden hiç ayırmadan. Sonunda durdu. "Rol yapmak mı?" diye tekrarlarlarken göğsü sertçe kabarıyor.

Kalbim boğazıma fırladı. Ölümsüzler adına, bu gerçekten oluyor mu? Sessiz bir güvence fısıldarken kendimi yavaşça başımı sallamaya zorluyorum. "Hiç kimse bilmek zorunda değil."

Direnmek için son bir gayretle bir kez daha adım atıyor. Sonra, kararlı bir şekilde, yavaşça yatağa doğru ilerliyor. Enerjisi değişmiştir. Hava çatırdıyor ama bu artık direnişten değil, beklentiden kaynaklanıyor.

Yırtıcı bir hayvanın tehdidiyle üzerime eğiliyor ve beni yastıklara doğru büzüşdürüyor. Çenemi kavrayıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken ona bakıyorum.

"Bir yemin ettim. Bir kez bozdum, bir daha bozmayacağım. Ama bir erkeğin bir kadını nasıl aldığını bilmek istiyorsan, sana anlatacağım. Eğer benim gelinim olsaydın sana tam olarak ne yapacağımı söyleyeceğim."

Başparmağı dudaklarımın arasına giriyor, dişlerimin sert kenarını hissediyor ve şaşırtıcı derecede ahlaksız hissettiren bir şekilde dilimi sıyrıyor.

"Önce," diyor alçak bir sesle, "seni dudaklarından öpeceğim. İşte." Başparmağı çenem boyunca ilerliyor. "Ve sonra seni buradan öperdim." Eli boğazımdan aşağı, boynumun dibindeki çukura doğru kayıyor. "Sonra da burayı."

Boğazımda bir inilti dolaşüyor ve bir sızlanma olarak ortaya çıkıyor. Hassas tenimi işaretlerken dokunuşu hem sert hem de kendinden emin. Bir sonraki dokunuşunun nereye olacağını merak ederken vücudumda bir beklenti oluşuyor. Çarşafın altında bacaklarım birbirine kenetlenerek orada oluşan ısıyı bastırmaya çalışıyor. Tam üzerime gelene kadar yastığa daha da gömülüyorum, bir kolunu yatak başlığına dayayarak beni hapsediyor.

Yutkunuyorum. "Sonra ne olacak?"

Gözleri arzuyla parlıyor. "O zaman," diyor, elini göğsümdeki bağcıklara götürerek, "bu kombinezonla ilgili bir şey yapardım." Kaba parmakları bağcıkları çözmeden üzerinde geziniyor, sadece ileri geri sürüklüyor, öyle ki işkenceye dönüşebilecek kadar baştan çıkarıcı. Beni çözmesine çok az kaldı ama çözmeyecek.

Bu yemini bozmamaya çok kararlıyım.

"Çıplak kaldığında seni buradan öperdim." Başparmağını doğum lekeme sürtüyor. "Ve burayı." Eli kombinezonun yakasına düşüyor. "Ve burası." Başparmağının ucu göğüs ucumun sert tomurcuğuna bastırıyor.

Meme ucumla parmağı arasındaki kumaş sürtünmesi beni arzuyla dolduran bir sürtünme yaratıyor. Sırtımı kamburlaştırırken bir nefesi yutuyorum. Sonunda nefesimi tuttuğumda, "Sonra ne olacak?" diye hırıltılı bir ses çıkarıyorum.

Basten başını kulağıma doğru eğiyor, öyle ki gevşek saçları yanağımı bir tüy gibi okşuyor. Sesi hınzırca derinleşiyor. "Sonra, seni bu kıyafetlerden soyardım. Ağzımı her kıvrımın üzerine koyardım. Her çilini yalardım. Dudaklarımı değdirebildiğim her santimine tapardım."

Sevgili tanrılar. Nutkum tutuldu.

"İlk seferin olacağı için," diye devam ediyor, "yavaş giderdim. Vücudunu olgun bir şeftali gibi hazır hale getirirdim, suları damlardı, koparılmak için yalvarırdın."

Düşüncelerim uyuşuyor. Sanki zihnim, birinin söndürdüğü ve onun yerine bedenimde şenlik ateşi yaktığı bir mum gibi. Titremeler

İçimde dolaşan beklentiler tam bir işkence. Dudaklarının kulağımı sıyırmaya bu kadar yakın olmasına rağmen beni gerçekten öpmemesinden dolayı acı çekiyorum.

Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Üzerime daha fazla eğilmek için ağırlığını kaydırduğında karyola gıcırıyor. Ellerinden biri yorganı belime kadar çekerken, diğeri karnımı yavaşça okşuyor, parmakları sanki yırtmak istiyormuş gibi kombinezonu yoğuruyor.

Bu iş çok ileri gitti. Öyle olduğunu biliyorum. Basten'i kaçmama yardım etmesi için baştan çıkarmayı amaçlamıştım ama kendimde de böylesine nefis bir ihtiyaç uyandırmayı beklemiyordum. Bunu durdurmak için çok geç değil ama yine de ona sırtımı dönmeyi ve sıcak dokunuşunu kaybetmeyi her düşündüğümde, bedenim zorla itiraz ediyor. Tenim daha önce bir erkeğin dokunuşunu hiç böyle hissetmemişti. Ciğerlerim aç, nefesim Myst'i ormanda son sürat sürdüğüm zamanki gibi şiddetli bir coşkuyla sığlaşıyor.

Birdenbire, bu artık baştan çıkarmakla ilgili değil. Daha önce olduğundan emin değilim. Basten'i uzak bir çıkar için kullanmakla ilgili değil.

Benimle ilgili.

Myst'e binerken hissettiğim duyguyla ilgili. Aynı özgürlük özlemini şimdi de hissediyorum. İster bir ata özgürce binmek olsun, ister bekâretimi almasını istediğim adamı seçmek, hepsi aynı şey - başkalarının benim için yapmasına izin vermek yerine kendi kaderimi belirlemek.

Ve Basten'i seçmek istiyorum.

Hem de *çok*.

Bana meydan okurcasına bakıyor. İkimiz de diğerinin bunu durdurmasını bekliyoruz. Ama ikimiz de yapmıyoruz. Anın kontrolden çıkana kadar yan yattığını hissedebiliyorum ve artık geri dönüş olmadığını biliyorum. Karnımdaki açık elinin altında kalçalarımı yuvarlıyorum. Boştaki elimle parmaklarımı yakamda gezdiriyorum.

Sorgulayan bakışlarıyla mırıldanıyorum: "Şimdi durma.

O zaman sen ne yapardın?"

Gözleri ham bir arzuyla parlıyor. Göz temasını kesmeden, acı verici bir yavaşlıkla kombinezonumun kumaşını kalçalarımın etrafında santim santim sarmaya başlıyor. Sesi hınzır bir kadife gürültüsüne bürünüyor. "Sık sık ata biniyorsun, bu yüzden muhtemelen çoktan yırtılmışsındır. Bu iyi bir şey, çünkü bir erkek seni ilk kez sikiyle doldurduğunda daha az acıyacaktır. Ne olursa olsun, hatırlayacağın şeyin acı değil zevk olmasını sağladım."

Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Tenim Basten'ın her yere aynı anda dokunması için yalvarıyor. Envanterini çıkardığı iğrenç şeylerin her birini yapmak için. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ama midemin dibinde kıvranan sıcaklığı dizginlemek imkânsız. Bir sel gibi tüm sinirlerime yayılıyor ve kendimi cam gibi kırılğan, parçalanmak için yalvaran biri gibi hissediyorum.

Adımı inletiyorum. "*Basten.*"

Dudaklarıyla kulağıma dokunuyor ve boğuk bir sesle, şimdi daha sert nefes alarak, "Ve sonra beni almaya hazır olman için o güzel amcığınla oynardım," diyor. Eli kalçalarımın dolanan kombinezonun eteklerini buluyor. "Önce parmaklarımla. Sonra dilimle."

Daha yüksek sesle inliyorum.

Parmakları uyluğumun iç kısmını okşuyor. Dizimden kasıklarımın ve geriye doğru yavaş, uzun, işkenceli vuruşlarla ileri geri. Kalçalarım kıvrıyor, daha fazla ganimet için aç, onu elini daha yukarıya, ilgisine çok ihtiyaç duyan sıkı küçük düğüme doğru hareket ettirmeye çağırıyor.

Pazusunun arkasını o kadar sert kavriyorum ki morluklar bırakıyor olmalı. Nefesi boynumu okşuyor, dudakları o kadar yakın ki beni öpmezse patlayacağımı düşünüyorum.

"Lord Rian'ın yerinde olsaydım," diyor, nefesi sert ve hızlı geliyor, "ilk seferinde boşalmanı sağladım. Bir kez değil, tekrar ve tekrar, bedenim son gücüyle kollarımda titreyene ve kalçandan aşağı kayan kayganlığın kokusunu alana kadar."

Kutsal tanrılar. Tırnaklarım kolunun derinliklerine doğru kıvrılıyor. Derisini bile kırıyor olabilirim. Umurumda değil. Oynadığımız bu oyun eğlenceliydi ama ben ödülümü istiyorum, şimdi. Hiç kimse duygularımı Basten kadar harekete geçirmede ve ondan başka bir erkeğin beni alabileceğini düşünemiyorum.

Adan değil.

Lord Rian değil.

Basten kalbimin istediği ve bedenimin arzuladığı adam. Basten benim özgürlüğüm. Basten, yıllarca aynı çaresiz yakarıştan sonra mantramı nasıl değiştireceğimdir: Artık "*Bedenime sahip olabilirler ama aklım bana ait.*" değil. Artık "*Bedenim ve zihnim benimdir.*" Benim seçimim olmadığı sürece artık kimse bedenimi kullanamaz.

Ve onu Basten'a vermek istiyorum, buna ihtiyacım var.

Başımı eğiyorum, böylece dudaklarım çenesinin kenarındaki kirli sakalın üzerinden geçiyor. Tenine karşı nefes nefese, "Ya beni ilk becerdiğinde nazik olmanı istemezsem?" diyorum.

Bunun nasıl bir tepki alacağını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum.

Basten'in kararlılığının son zerresi de sanki hiç var olmamış gibi tamamen yok oluyor. Uzun, açgözlü bir bakıştan sonra, avının kaçmasına izin vermeye niyeti olmayan bir avcının tüm enerjisiyle üzerime atlıyor. İri bir elini enseme çenemi kendisine doğru eğiyor, diğer eli ise kalçamdan aşağıya inerek kık yanağımı avuçluyor.

Artık oyun yok, beklemek yok. Dudakları acı verici bir şekilde benimkilere yakın. Omurgamın her bir çıkıntısı boyunca ısı diken diken oluyor, sinirlerimi ateşe veriyor. Bir şeylere tutunmam gerekiyor. Ellerim boynuna dolanıyor, parmaklarım Myst'in yelesine tutunur gibi saçlarını örüyor.

Ama hala beni öpmüyor.

Yeminini bozmayacak.

Lanet olsun ona. *Lanet olsun ona!*

Boynunun arkasını çekiştiriyorum, dudaklarını kendime çekmeye çalışırken inliyorum, kalçalarımı onun altında döndürüyorum.

Sesi boğuk çıkıyor. "Ne kadar istediğimi bilemezsin-"

Bir şey duymuş gibi başını yana sallayınca sesi düşüncenin ortasında kesiliyor. Gözleri birden berraklaştı, uyandı. Vücudu üzerimde kaskatı kesiliyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, arzudan başım dönüyor, bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. "Ne oldu?" "Duman." Gözleri duvardaki bir noktaya odaklanırken bir yandan da

koku alma duyusu. Sıkıca, "Ortak salon ." diyor.

Olaylar o kadar keskin bir şekilde değişiyor ki beynim yeterince hızlı çalışmıyor. Başımı sallıyorum. *Bunun bitmesini istemiyorum!*

Çaresizce itiraz ediyorum, "Ben hiçbir koku almıyorum. "

Ama sözlerim yarım kaldı. Elbette Basten, Tanrı vergisi duyularıyla dumanın kokusunu benden çok önce alırdı.

Dik oturuyor, gözbebekleri büyümüş bir şekilde bana bakıyor, nefes alış veriş hâlâ hızlı. Şu anda bu dünyada beni becermekten daha çok istediği tek bir şey olduğu açık, o da beni korumak. Bir elini yüzünde gezdiriyor. Anında koruma moduna geçiyor. "Seni buradan çıkarmalıyım."

Bileklerimi tutuyor.

Bedenim hâlâ arzudan kaygan. Çakıllı meme uçlarım tehlikeyle ilgili mesajı almamış. Bacaklarımın arasındaki donuk zonklama dikkat istiyor ve beni yataktan sürüklerken göğsümde hayal kırıklığı kabarıyor.

"Basten, bekle!"

Kelimeler bulmaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Ama beynim bomboş. Onu ne kadar istediğimi, hâlâ ne kadar istediğimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Artık özgürlüğün tadına vardığıma göre, her şeyin eskisi gibi olmasına asla niyetim yok.

Yüz ifadesi anlayışla yumuşuyor. Kısa bir süre için çenemin kıvrımını kavırıyor. "Bu Sen . . . " Tekrar başlıyor. "Gitmeliyiz, Sabine. Giyin."

Sonunda sersemliğimden kurtuluyorum ve yanan bir binada kalmanın ne kadar tehlikeli olduğunu fark ediyorum. Bir elimi kafa derimin üzerinde gezdirerek, üst elbisemi yatağın alt korkuluğunda bıraktığım yeri hızlıca gözden geçiriyorum. Üzerimdeki kombinezonu çekiştiriyorum, sonra çömelerek masanın altında ayakkabılarımı arıyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, topuğum döşeme tahtalarından birinden sarkan gevşek bir çiviye basıyor. Acı ayağıma saplanıyor. Dizlerimin bağı çözüldü. Dört ayak üstüne düşerek bir çığlık attım.

Basten bir anda yanımdaydı. "Sabine?"

"Ayağım!" Nefes nefese kaldım.

Kan sızan delinmiş yarayı hızlıca incelemeye koyuldu. Hızlı davranarak sırt çantasını bir omzunun üzerinden geçiriyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni kollarında taşıyarak odanın karşısına geçti ve kapıyı tekmeleyerek açtı.

Merdivenlerden dumanlar yükseliyor. Başka bir kattan bir kadın çığlık atıyor. Kapılar çarpılır ve diğer konuklar kaçmak için acele ederken ayaklar dörtnala koşar.

Kollarımı Basten'in boynuna doluyorum, yüzümü iri göğsüne gömüyorum, o da beni dumanın içinden geçirip gecenin güvenliğine taşıyor.

Bölüm 16

Molf

Manywaters Inn'in pencere ve kapılarından dumanlar yükseliyor. Sokak, yangından kaçan öksüren misafirlerle dolup taşıyor ve alevleri söndürmeye yardım etmek için yakındaki evlerden daha fazla insan koşuyor. Innis Nehri sadece bir taş atımı ötedeyken, insanlar köprüye üşüşerek halatlara bağlı kovaları suyla doldurmak için indiriyor.

Sabine'yi taşıırken tanıdık bir yüz var mı diye kalabalığı tarıyorum ama Folke sokakta sağ kalanlar arasında yok. Yaralı bacağıyla merdivenlerden kolayca inemiyor. Eğer burada değilse, hâlâ binada olma ihtimali var.

"Bastonlu bir adam gördünüz mü?" İri yarı, yaşlı bir adama bağıyorum. yangını söndürme çalışmalarına öncülük ediyor. "Açık kahverengi tenli. Otuzlu yaşların ortasında. Saçları ağarmış."

Benimle fazla ilgilenemediği için hızla başını sallıyor.

Siktir!

Cehennem ikinci kata ulaştığında alevler üzerimize ısı saçıyor. Sabine'i kalabalığın arasından geçirip sokağın karşısındaki balıkçı dükkânının girintili kapısına götürüyorum. Onu merdivenlerden indiriyorum, sonra da ayağındaki yarayı incelemeye koyuluyorum. Tırnak derin ama temiz bir şekilde kesilmiş, bu da kanamayı durdurabildiğim sürece iyi olacağı anlamına geliyor. Enfeksiyon riski her zaman var ama yarından sonraki gün Duren'de olacağız ve Lord Rian'ın emrinde şifacılaran oluşan bir ekip var, hatta yırtık deriyi onarabilen bir vaftiz öpücüğü bile var. Kızın tıbbi yardım almasını sağlayacaktır.

Elbisesinin eteğini yırtıyorum ve kumaş şeridi kanayan yarasını bağlamak için kullanıyorum. Kesik kesik öksürüyor, dumandan geçtiği için ciğerleri tıkanmış. Gözleri sulanıyor, kırmızı halkalar halinde. Ağrıyormuş gibi elinin tersiyle ovuşturuyor.

Bir elimle saçlarını düzeltiyorum. "Sabine, yürüebilir misin?"

"Sanırım öyle." Sesi dumandan cızırtılı ama hiç tereddüt etmiyor. Benim küçük menekşem çok cesur. Ayağa kalkmasına yardım ederken ellerini omuzlarıma koyuyor. Sol ayağının topuğuna nazikçe biraz baskı uyguluyor, test ediyor. Titrek bir şekilde başını sallıyor. "Üzerine fazla ağırlık koymazsam sorun olmaz."

Yanağında is izleri var. Başparmağımla ovalamaktan kendimi alamıyorum, nasırlı parmağımla yumuşak tenini okşuyorum, kusursuz yüzündeki kusurları silmek istiyorum. Kalbim kapana kısılmış bir hayvan gibi göğsümün içinde çırpınıyor. O güvende ama onu yangından uzaklaştırmasaydım neler olabileceğini düşünmek beni dehşete düşürüyor.

Hanın üst kat pencerelerinden biri kırılır. Sokaktan çığlıklar yükselir, yapıya kovalarla su atan kadın ve erkeklere keskin cam parçaları isabet eder. Büyük bir gürültüyle kırık pencereden alevler fişkirir.

Sabine'i kollarıma çekiyorum, tehlikeden uzakta olmamıza rağmen onu sıkıca tutuyorum. Sonra ellerimi yüzüne dolayarak gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum ki beni anladığından emin olabileyim. "Ahıra gitmeni istiyorum. Sırt çantasını al, burada bırakırsak bir saniye içinde çalınır. Myst'i al. Ben hemen arkada olacağım."

Bir eliyle gömleğime yapışırken yuvarlak, parlayan gözleri endişeyle doluyor. Nefes nefese, "Neden, nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Yangın, bir arkadaşım var. Onun kurtulduğundan emin olmalıyım. dışarı."

Folke ile kötü bir not bıraktım. Acı verici derecede az insan var Bu dünyada dost olarak gördüğüm için cehennemden bile geçerim. Hayatta olduğunu bilmeden çekip gidemem.

Üst kattaki bir başka pencere arkamızda patlıyor ve Sabine irkilerek göğsüme yaslanıyor. Ellerim otomatik olarak onun sırtını çevreliyor. Saçlarının kokusunu içime çekebilmek için başımı kısa bir süreliğine onunkinin üzerine koyuyorum.

Daha beş dakika önce, onunla birlikte olmak için ikimizin de dünyasını parçalamaya hazırdım. Rian'ı sırtından bıçaklamayı ve uyku tanrılarının beni sonsuza dek lanetlemesine izin vermeyi o kadar çok istiyordum ki, sırf o çarşafların arasında neler olabileceğini görmek için. Vücudum hâlâ sıcak ve özlemle dolu.

Eğer yangın bizi bölmeseydi ...

Sabine ile yatmak bir hata olurdu. Ama lanet olsun, ne harika bir hata.

"Git." Sırt çantasının kayışlarını takmasına yardım ediyorum, sonra onu sokağa doğru itiyorum. "Çabuk ol. Güvende olacaksın-Myst seni koruyacak. Ben hemen geliyorum."

Sırt çantasının ağırlığı altında debelenerek ahırlara doğru topallayarak koşmadan önce bana hem korkulu hem de güven dolu son bir bakış atıyor.

Gidebildiğim kadar gitmesini izliyorum ama gecikemem. Yangın yayılıyor. Folke hâlâ binadan çıkmadı. Kalabalığın arasından yanan hana doğru aceleyle ilerlerken, Sabine'in iyi olacağına dair kendime söz veriyorum. Giyinik olduğu için göze çarpmıyor. Uzun saçları ve görünüşü normalde Blackwater'da bu saatte dışarıda olan ayaktakımının ilgisini çekerti ama herkesin dikkati yangında, topallayarak uzaklaşan kızda değil.

Terleyen, is içinde kalmış adamlar hanın cephesine kova kova su fırlatır, ancak alevler yapıyı kurtarmak için çoktan çok yükseğe tırmanmıştır. Bunu bilen adamlar, alevlerin yayılmasını engellemek için çabalarını komşu binaları ıslatmaya yönlendirir.

Kalabalığın arasından geçerek doğruca yanmış ön kapıya yöneliyorum.

İri yarı yaşlı adam öksürerek beni yakaladı. "Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen? Oraya giremezsin!"

Kolundan kurtulup yanan hanın içine daldım. Ortak salon dumanla tıkanmış, beni bir kolumu burnuma ve ağzıma bastırmaya zorluyor. Gözlerim yanıyor. Alevler ahşap masalara ziyafet çekiyor ve perdeleri yalayarak yukarı çıkıyor. Kırık çanak çömlekler yere dökülüyor.

Dumanla mücadele ederek merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Folke?" Bağırıyorum ama yangının uğultusu sesimi bastırıyor.

Arkamda bir çarpışma oldu. Tavan kirişi çatlarken kıvılcımlar yağıyor. Kıvılcım yağmuruna karşı kolumu kaldırdığımda, ortak salon ile mutfak arasındaki kapıdan bir figürün sendeleyerek geçtiğini görüyorum.

Bu Folke. *Tanrılara şükürler olsun*. Derme çatma bir baston olarak kırık bir merdiven miline yaslanıyor. Yüzüne is ve kan olabilecek koyu bir madde bulaşmış. İpe benzeyen saçları karmakarışık. Ama boştaki eliyle bana doğru bir arbalet kaldırdığında ilk rahatlamam kendi üzerine katlanıyor.

Ne oluyor lan?

Kökleşmiş eğitimim onun menzilinden kaçmamı emrederek devreye giriyor. Folke oku bıraktığı anda kendimi hanın resepsiyon masasına doğru savuruyorum. Ok yanımdan hızla geçerken havayı savuruyor, boynumu bir santimle ıskalayarak arka duvara saplanıyor.

Bir öfke patlaması yaşadım. Ona patladım, "Folke, *ne halt* ediyorsun _."

"Arkanda!" diye bağırıyor.

Tam zamanında döndüğümde bir bıçağın omzuma saplandığını gördüm. I içgüdüsel olarak kaçıyor, masanın üzerinde geriye doğru eğiliyor, böylece bıçak

üstümdeki havayı delip geçiyor. Koyu renk pelerinli bir adam iyi bilenmiş hareketlerle geri dönüyor ve kılıcını tekrar kaldırıyor.

Ne haltlar döndüğünü anlamak için zaman lüksüm yok. Saldırganım tekrar saldırıyor. Bıçağını öyle şaşırtıcı bir hızla savuruyor ki, zamanında eğilmeyi bile başaramıyorum. Eğer hareketlerindeki ince işaretleri algılamak için tanrı vergisi yeteneğim olmasaydı, boğazımı kesebilirdi. Yine de yeterince hızlı değildim ve bıçağın ucu kafa derimi sıyırdı. Bir acı şimşegi kafamdan sekti.

Masanın arkasına geçiyorum, onu aramızda bir tampon olarak tutuyorum.

Lanet Ölümsüzler tarafından.

Hızı insanlık dışı, Tanrı öpücüğü gibi.

Bu da dövüşü sonsuz derecede daha zorlu hale getirir. Gençliğimde Jocki'nin ringlerinde dövüşürken, bulabildikleri diğer tanrı öpücülü dövüşçülerle eşleştirildim. On dört yaşında, tanrı öpücüğü gücüne sahip bir kız beni öyle bir yere çarptı ki, yağmur yağdığında kuyruk sokumum hâlâ ağrıyor. Kravada'nın uzak çöllerinden gelen tanrı öpücülü bir çocuk rüzgârları çağırıp beni bir yaprak gibi savurabiliyordu. Yine de ikisini de yenmeyi başardım. Beni yenebilen sadece bir tanrısal öpüşlü dövüşçü oldu ve onun yeteneği de lanet olası *hızıydı*.

Folke bir ok daha atar ve yayını kaldırır. "Kurt, Pruitt's Creek!"

Pruitt's Creek. Eski Coros'un güneyindeki bir ağaç kesim kampında saklanan isyancılara karşı girdiğimiz bir çatışmadan bahsediyor. Saldırırken duman çıkmasın diye kereste depolarını ateşe vermiştik. Önerdiği manevrayı hemen anladım.

Pelerinli saldırgan masanın kenarlarında o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse bulanıklaşıyor. Ondan bir adım önde olmak için çabalayarak ortak salonun ortasına doğru ilerliyorum. Bir anda orada bitiverdi ama keskin işitme yeteneğim sayesinde izleyeceği yolu önceden kestirebildim ve yanmış masaları aramıza soktum.

Folke yayını hazır tutuyor, bekliyor, bekliyor.

Duman şimdi ortak salonun üst yarısının tamamını dolduruyor. Boğazım acıyor ve vücudum öksürük kriziyle iki büklüm olmak istiyor ama bu dürtüyü bastırıyorum. Kendimi dumanın içine atmak akıllıca bir fikir olmayabilir ama elimdeki en iyi şans bu. Rakibim hızlı olsa da göremediği bir şeyi takip edemez.

Ancak ben, onun kalp atışlarını sanki yankılanan bir gong sesi gibi net bir şekilde duyabiliyorum.

Şimdi dumanın içinde daha temkinli yürüyor, nerede saklandığımı göremiyor. Onun gözlerinin de benimkiler kadar bulanık ve yakıcı olduğunu hayal edebiliyorum, bu da beni fark etmesinin ne kadar zor olduğunu ikiye katlıyor. Pruitt's Creek'te de böyle olmuştu; kışkırtıcıları dumanın içine çekmiştim ve avantaj bendeydi.

Kalp atışlarının yaklaştığını duyduğumda bacak kaslarımı sıkıyorum ve bir savaş çılgılığıyla tüm ağırlığımı ona doğru savuruyorum. Hızlı olabilir ama ben ondan çok daha ağır basıyorum.

Yere çarpıyoruz. Ciğerlerindeki hava boşalıyor ve ben de bu fırsatı burnuna bir yumruk indirmek için kullanıyorum. Fazla zamanım olmayacak; kendine geldiğinde hızını kullanarak onu engelleyebileceğimden daha hızlı bir şekilde bana saldıracak.

"Folke!" Bağırıyorum.

"Hadi! Çekilin şu lanet yoldan!"

Hâlâ sersemlemiş olan saldırgan bana karşı koymaya çalışıyor ama dizimle onu yere sabitlemeyi başarıyorum. Saçlarımı geriye atıp Folke'un kafasına temiz bir atış yapabilmesi için doğruluyorum.

Daha ok serbest kalmadan Folke'un parmağının tetikteki sesini duyuyorum. Tam o anda, pelerinli adam dikkatini topluyor. Sulanmış gözlerini temizlemek için gözlerini kırıştırırken, tanrı öpücüğünü göğsüme bir yumruk indirmek için kullanıyor. Dövüştüğüm en güçlü adam değil ama ben toparlanmaya vakit bulamadan yumruğunu hemen başka bir vuruş için geri getiriyor.

Ama artık onun için çok geç.

Folke'un oku boynuna saplandı. Boynundan fişkıran kanın üzerine bir elini kapatırken adamın vücudu acıyla sarsılıyor. Dizimi göğsüne saplamaya devam ediyorum, hiç riske girmeden, boğazından kan fişkırana ve sonunda hareketsiz kalana kadar.

Derin bir nefes vererek onun üzerinden, havanın daha temiz olduğu yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüyorum. Sonunda, ciğerlerime işkence eden öksürüğü kesik kesik dışarı salıyorum. Yerde debelenirken balgam ve is boğazımı tırmalıyor.

"Folke." Gücümü toplayarak ayağa kalkıyorum ve sendeleyerek arkadaşımın mutfakla ortak salon arasındaki kapı çerçevesine yığıldığı yere gidiyorum. Şakağındaki kesikten durmadan kan akıyor ve daha fazlası gömleğinin önünü lekeliyor ama en azından ayakta. Omzuna sabitleyici bir el vuruyorum. "Kim lan bu?"

Folke kolunu yüzünü kaplayan kanın üzerinde gezdiriyor. "Bir casus. Kimin için olduğunu bilmiyorum ama Kızıl Kilise olduğunu tahmin ediyorum. Onlar

görevimden haberdar olmuş olmalı. Beni durdurması için onu gönderdi."

Parmaklarım Folke'nin omzunda sıkılaşıarak onu destekliyor. Kan kaybından kalbi düzensiz atıyor. Duman o kadar yoğun ki, yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum.

Acilen soruyorum, "Burada olduğunu biliyor muydu? Seni dışarı çıkarmak için yangını o mu başlattı?"

Folke yaralarından dolayı zayıf düşerek sallanır ve kapı çerçevesinden aşağı yığılır. Aynı anda, bir tavan kirişi parçalanır. Alevler kükrerken bir meşe kiriş çatlıyor ve kömürleşmiş mobilyaların üzerine düşüyor, tavanın büyük bir kısmını da getiriyor. Etrafımızda kül ve moloz bulutları yükseliyor. Tüm bu yeni yemlerle alevler daha hızlı yayılıyor, yanabilecek her şeyi yemeye hevesli.

Folke'yi omuzlarından tuttum. Buradan siktir olup gitmeliyiz.

Bölüm 17

Sabine

Blackwater sokaklarında yarı koşar, yarı sallanırken topuğumdaki acıya karşı hissizleşiyorum. Kasaba halkı Manywaters Hanı'ndaki yangını söndürmeye yardım etmek için ters yönde yanımdan koşarak geçiyor. Ya da belki de handan geriye kalanları yağmalamayı umuyorlardır, bilemiyorum. Önemli olan topallayan yalınayak kızın kimsenin umurunda olmaması ve ben de tam olarak böyle olmasını istiyorum.

Bir kez olsun, ben bir hiçim. Bir lordun kızı değilim. Tanrının öptüğü bir gelin değilim.

Çıplak bir mahkum değil. Sadece atına ulaşmaya çalışan bir kız.

Sırt çantasının ağırlığından omuzlarım ağrıyor. Basten onu taşımayı zahmetsizmiş gibi gösteriyor ama ben onun gücüne sahip değilim. İnleyerek çantayı yere bırakıyorum, böylece nefes alabiliyorum.

Arkamdan dumanlar geceye doğru yükseliyor. Basten'in yanan binada sıkışıp kaldığı ve dışarı çıkamadığı korkunç görüntü karşısında boğazım düğümleniyor. Uğruna hayatını riske attığı bu arkadaşı kim? Bu lanet sadakati onu öldürtecek.

Basten, lütfen iyi ol. Sana ihtiyacım var.

Ter yanaklarımın tepelerinden aşağı yuvarlanıyor, ağzımın kenarlarını ıslatıyor. Duman kokusu elbisemden saçıma ve tenime kadar her şeye sinmiş durumda. Basten'in arkamdaki sokakta belirmesini dileyip duruyorum ama ondan hiçbir iz yok. Kalbim o kadar tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor ki, her neredeyse duymamasına şaşırıyorum.

Beni bu şehirden çıkarması için ona ihtiyacım var, ama ihtiyacım bununla bitmiyor. Her nasılsa, onun güvenliği benim için en büyük endişe kaynağı haline geldi. O benim yoldaşım, gölgem, baş belam olduğu kadar dostum da oldu. Onun huysuz kıcı yanımda olmadan başka bir gün doğumuna uyanmayı düşünmek bile bir mücadele.

Alnımı silerek önümdeki sokağa bakıyorum. Myst'in ahırının dışında asılı duran fener rüzgârda sallanıyor. Yüzümü buruşturarak sırt çantamı tekrar omuzluyorum ve kaldırım taşlarının üzerinden topallaya topallaya ona doğru gidiyorum. Topuklarım zonkluyor. Ciğerlerim dumandan ağrıyor, tam nefes almakta zorlanıyorum. Sonunda ahırın girişinde sendeleyerek ilerlediğimde o kadar bitkin düşmüştüm ki yere yığılabılırdim.

Burası boş, ahır çalışanları çoktan yatmış.

Myst orada, onu barındırdığımız sağdaki son bölmede duruyor ve derin bir iç çekiyorum.

İşte buradasın, güzel 4irl.

Nefes nefese, sırt çantasını saman kaplı zemine bırakıyorum ve bitkin bir rahatlamayla ona doğru topallıyorum. Eğer dünyada kalbimi onun kadar ısıtan bir ruh varsa, henüz onunla tanışmadım. Yine de ahırının kapısına ulaştığımda başını telaşla bana doğru çeviriyor. Gözleri öyle parlıyor ki, irislerinin etrafındaki beyazları görebiliyorum.

Yalnız değilsin!

Sözleri midemi bulandırıyor. Cesur kızımı tanıyorum ve tam olarak korkmuş görünmüyor - daha çok temkinli ve neler olduğunu bana nasıl anlatacağından emin değil gibi. Kafamı şaşkınlıkla sallayarak ahırının mandalına uzanıyorum.

Anlamıyorum-

Sonra, koridorun karşısındaki kabinden biri çıkarken arkamda bir çizme sürtünüyor. Bir erkek sesi "Sabine" diye seslendi.

Ciğerlerim ürkek bir nefesle tıkanıyor. Kabin kapısını kavrayarak etrafımda dönüyorum, adrenalın kaslarımı titretiyor ve tehlike ihtimaline karşı onları sınırlarının ötesine itiyor-

Ahırdan bir çocuk çıkıyor, ahırın fenerinin ışığı sarı saçlarını altın renginde parlatıyor. Benden birkaç santim daha uzun ve bir tazının kıvrak zarafetiyle hareket ediyor, ince ama inkar edilemez derecede güçlü. Gözleri yonca yeşili renginde, kahverengi ve altın parçacıklarıyla benekli. Burnu düz ve gururlu. Yanakları yuvarlak, onu ilk gördüğümde dikkatimi çeken bir şekilde hınzırca çukurlaşmış. Bahar olmasına rağmen teni güneşten kalıcı bir bronzlukla parlıyor.

O kadar yakışıklı ki Ölümsüzler Kitabı'ndaki illüstrasyonlardan birine ait. O tam da hayvanların ona dediği gibi-Güneş Işığı Gibi Parlayan Çocuk.

"Adan?" Nefes nefese kaldım.

Tüm hislerim vücudumdan uçup gidiyor. Başım dönüyor ve kendimi sabit tutmak için durak kapısına tutunmak zorunda kalıyorum. Bir an için o kadar çok duman soludum ki halüsinasyon mu görüyorum diye düşündüm.

"Sabine. Aşkım." Bana doğru titrek bir adım atarken botları sürtünüyor, sanki o da bunun gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi. "Ölümsüzlere şükürler olsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kucakladığında hâlâ şaşkın bir sessizlik içindeyim. Bana sıkıca sarılıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor. Uyuyan fae'lere şükran dolu yumuşak dualar ederken nefesi sığılıyor.

Bedenim kaskatı kesiliyor. Bu gece olan onca şeyden sonra, zihnim Adan'ın burada, Blackwater'daki bir ahırda, kulağıma aşkını fısıldadığını algılayamıyorum.

Biraz hava almak için geriye doğru eğilip titreyen elimi göğsüne koyuyorum.

"Ne . . . " Şaşırtıcı yeşil gözlerine bakarken kuru dudaklarımı yalıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Tüm Astagnon Lord Rian'ın gelininin çıplak gezintisini konuşuyor. Nereye gittiğinizi takip etmek zor değil. Rotanızı değiştirdiğinizi duydum, bu yüzden sizi durdurmak için gece gündüz at sürdüm."

"Ama-ama mesajımı almış olmanız mümkün değil. Daha bugün gönderdim!"

Kaşları çatılır. "Mesaj mı? Hayır, mesaj falan almadım. Ne yazıyordu?"

Dilimde hiçbir kelime olmadan ona bakıyorum. Kaçışı iptal ettiğimi ve ayrılmak için daha iyi bir planım olana kadar Basten'le kalmayı planladığımı bilmiyor. Gözleri benimkileri arıyor, cevabımı bekliyor ve ben ona gerçeği söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. O kurnaz yeşil gözlere bakarken şimdiye kadar kendimi hiç suçlu hissetmemiştim.

Adan onu ilk gördüğüm zamanki kadar yakışıklı ve bir o kadar da yabancı.

Beni kollarına alan, yüzümü okşayan ve bana böylesine şefkatli bir sevgiyle bakan çocuk tam bir bilinmez. Birlikte kaç saat geçirdik? Beş mi? Altı mı? Belki hayal ettiğim kadar cennetliktir, belki de değildir. Gerçekten bilmiyorum.

Bu kadar kısa bir süre sonra ona aşık olduğuma inanacak kadar ne düşünüyordum?

Düşünmüyordun. Birinin seni kurtarması için çaresizdin.

Karmakarışık duygularla boğuşurken titrek bir elimi şakağımda gezdiriyorum. "Mesaj Bir önemi yok. Sadece burada olduğuna inanamıyorum. Hanın alev alması. . . " Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Şansı nedir ki?"

Başını sallayarak bir kahkaha atıyor. "Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım."

Ne demek istediğini anladım. "Yangını *sen mi* başlattın?"

"Bir ortak. Korumalarından kaçman için dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Ondan kaçtığın anda Myst'e koşacağını biliyordum."

Düşüncelerim hala gerçeği yakalayamıyor. Şunu açıklığa kavuşturalım. Basten'den kaçtığımı düşünüyor, Basten'in beni tehlikeli cehennemden kaçmam için buraya gönderdiğini değil. Kutsal tanrılar, bunu çözmek çok zor olacak.

Basten.

Oh, hayır. Basten her an burada olabilir. Adan ve beni birlikte görünce ne yapacak? Son on sekiz gününü Lord Rian'ın müstakbel gelinine laf attığı için yumruklarını erkeklerin çenelerine indirerek geçirdi. Ve Adan *benimle kaçmaya* niyetli.

Basten onu öldürecek. Gerçekten, gerçekten, onu öldürecek. Bıçak kullanacağını da sanmıyorum; işi mümkün olan en acı verici ve cezalandırıcı şekilde bitirmek için yumruklarını kullanmak isteyecektir.

"Burası güvenli değil," diyorum kısıp bir sesle, Adan'ın kollarını tutarak.

Ciddi bir onaylamayla başını sallar. "Biliyorum. Kardeşlerim rıhtımda bizi bekliyor. Hazırda bir tekneleri var. Nehrin aşağısına, bildiğim güvenli bir yere gidebiliriz."

Düşüncelerim tökezleyip dururken ona bakıyorum. Onunla birlikte gitmemi bekliyor. Neden gitmesin ki? İlk, feci kaçış girişimimden ya da birlikte geleceğimizi iptal eden mesajımdan haberi yok.

Gözlerimi kırpıştırarak kekeledim, "Adan-"

"Myst'i burada bırakmak zorundayız ama söz veriyorum, bu uzun sürmeyecek. O çok tanınabilir ve zaten bir atı tekneyle götüremeyiz. Onun için geri geleceğiz. Yemin ederim."

"Hayır," diye kekelıyorum. "Anlamıyorsun."

Yüzümü tutuyor, gözlerimin içine bakıyor. "Neyi anlamıyorum, aşkım?"

Bir kez daha, kelimeler kifayetsiz kalıyor. Tek bir günün ardından birbirimizi sevdiğimizi düşünerek aptallık ettiğimizi ona nasıl söyleyebilirim? Tanrılar adına, belki *de* ilk düşündüğüm kadar azizdir. Ne de olsa sözünü tuttu. O burada. Beni kurtarmak için cenneti ve dünyayı yerinden oynattı. Kardeşleri bile beni güvenli bir yere götürmek için hayatlarını riske atıyor.

Anlaşmamızı bozacak olan *bendim*.

Ona ne diyeceğim, beni Lord Rian'a teslim etmesi gereken muhafızla aramda çarpık bir ilişki olduğunu mu?

Deli gibi görünürdüm.

Belki de ben deliyim.

Basten'le geçirdiğim zaman Adan'la geçirdiğimden daha fazla değil. Huysuz, sevimli hırıltıları kalbimi yerinden oynatsa da onun hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var. Basten'la aramızdaki bu şeyin bir anlamı olduğunu düşünerek şimdi de aptallık mı ediyorum?

Hayır. Aynı şey değil. Basten ile sahip olduğum şey eşsiz. Ne olursa olsun, gerçek şu ki bunun bir önemi yok. Ne hissedersen hissedeyim Basten, gelecekte birbirimize ne olursak olalım, nişan belgemde Basten Bowborn'un adı yazmıyor. Ben Lord Rian'la evleneceğim, Basten'la değil. Basten ve benim birlikte olabileceğimiz bir dünya asla olmadı. Ben onun efendisiyle nişanlıyım ve onun aptal sadakat duygusu bu yemini bozmasına izin vermeyecek. Kaçmama yardım etmesi için onun bağlılığını kazanmayı umuyordum ama bu ihtimal her zaman zayıftı.

Sadece şu ana bak. Basten nerede? Eski bir arkadaşına yardım etmek için hayatını riske atıyor, işte orada. Burada değil.

"Sabine, hadi."

Elimi tutan Adan çıkışa doğru ilerliyor. Yıkılmış bir halde, ön toynağını ahıra vuran Myst'e çaresiz bir bakış fırlatıyorum.

4o yapma, diyor. 4o yapma!

Adan beni uzaklaştırmadan önce kadifemsi ağzına çok kısa bir süre dokunacak kadar zamanım oluyor.

Özür dilerim, benim cesur 4irl'üm, diyorum onunla birlikte tökezlerken. Senin için geri geleceğim. Söz veriyorum. Evliliğimden kaçabilmemin tek yolu bu.

Öfkeyle pufluyor ve tezgahı tekmelemeye devam ediyor. Yanaklarımın gözyaşlarıyla ıslandığının belli belirsiz farkındayım. Ondan ayrılmak kalbimi acıtıyor, gerçi planım her zaman onu ayırmak ve daha sonra sahte bir isimle satın almaktı. Bu arada Basten onu bulacak, benim için onunla ilgilenecek.

Adan ahırın girişinde durup sokağı taradıktan sonra bir elini sırtıma doluyor ve beni hâlâ yanmakta olan hanın aksi yönüne doğru götürüyor. Yaralı ayağımın üzerinde topallayarak ilerliyorum, buzun içinden donmuş bir göle düşmüş gibi sersemlemiş hissediyorum, doğru kararı verdiğime güvenemiyorum.

Ama bir şans gördüm ve bunu değerlendirmek zorundaydım.

Belki de Adan hayatımın aşkı olur. Bu gerçekten önemli değil. Şu anda, o sadece bir amaç için bir araç. Beni bu durumdan kurtarabilir.

Blackwater ve beni Valvere ailesinin güçlerinden sakla. Gerçek özgürlük için elimdeki en iyi bu.

Gönül meselelerine gelince, şu anda kıcıımı kurtarmam gerekiyor.

Dişlerimi sıkarak diğer tüm düşünceleri kafamdan -ve kalbimden- kovuyorum ve Adan'la birlikte rıhtıma doğru acele ediyorum.

Adan'ın teknesi daha iyi günler görmüş tek direkli bir yelkenli. Güvertesinde yengeç kafesleri, fiçılar ve birkaç ahşap şamandıra var. Mütevazı bir balıkçı teknesi ya da en azından öyle görünmek için gizlenmiş.

Yengeç kafeslerinin üzerinde oturan üç adam, rıhtımlardan birinde hızla ilerlediğimizi görünce ayağa fırlıyor. Ay ışığı onları mavimsi bir parıltıyla yıkıyor. Bunlar Adan'ın kardeşleri olmalı. Adan'ın sarı saçlarını ve güneşte kızarmış tenini paylaşıyorlar ama ondan en az on yaş büyük görünüyorlar. Tuhaf, Adan ailesinin açık ara en küçüğü olduğundan hiç bahsetmemişti.

Elbette, Adan bana pek bir anlatmadı. O bir yabancı.

Bunun doğru bir karar olup olmadığı konusunda bir kez daha endişelenirken nabzım hızla atıyor. "Çabuk ol," diye emrediyor adamlardan biri, elini boşluğun üzerine uzatarak rıhtım ve tekne arasında. "Onu bana ver."

Adan sallanan yelkenliye tehlikeli bir şekilde adım atmama yardım ediyor, ben de kendimi sabitlemek için güverte küpeştesine tutunuyorum. Arkamdan tekneye atlıyor ve hemen bizi rıhtıma bağlayan halatı çözmeye başlıyor.

Kardeşlerinden biri Adan'a sertçe, "Onu sakla," diye tısladı. "Tekneyi ben hallederim. İşte."

Adan'ın kollarına bir bohça sıkıştırıyor.

Bir kolunun altındaki bohçayı kavrayan Adan elimi tutuyor ve beni kulübeye doğru götürüyor. "Acele et Sabine. Birinin seni görme riskini göze alamayız."

Onu dar merdivenlerden aşağı, küçük kulübeye kadar takip ediyorum - tabii buna kulübe denebilirse. Bir insanın ancak uzanabileceği büyüklükte ve yarısı şu anda balık ağlarıyla dolu. Alnımı tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyorum.

Adan balık ağlarının üzerine kıvrılmamı işaret ediyor ve sonra bohçadan giysiler çıkarmaya başlıyor. Bir çiftçi elbisesi. Yıpranmış deri ayakkabılar. Beyaz bir başlık.

"Çıplak olacağını düşünmüştük," diye açıklıyor yarım bir sırıtışla, adaçayı yeşili elbisemi göstererek.

"Ah. Doğru." Elbisemi bana Basten'in verdiğini açıklamak istemiyorum çünkü bu çok fazla soruya yol açabilir. "Gardiyanımdan kaçarken çamaşır ipinden bir elbise kaptım."

"Tam bir vahşi, değil mi? Maks ve Bertine Polybridge'den beri sizi takip ediyor, onu alt edip sizi ele geçirmek için bir fırsat kolluyorlardı ama hem tanrı öpücüğü almış *hem de* bir öküz kadar güçlü olacağını tahmin etmemiştik."

Endişe ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Adan'ın kardeşleri beni mi takip ediyordu? Evet, Basten bir öküz kadar güçlüdür ve şimdi ihtiyacım olursa bana yardım edemeyecek kadar uzakta. Myst de öyle. Tek başımayım.

Boğazımda yükselen bir korku çakıl taşını yutuyorum. "Nereye gidiyoruz? Bunlar senin kardeşlerin, değil mi?"

Adan dikkati dağılmış bir şekilde başını sallıyor. Nehrin akıntısına girdiğimizde yelkenli sertçe sallanıyor. Başım alçak tavana çarpmadan bir saniye önce kendimi sabitlemek için bir sandığın kenarına tutunuyorum.

Adan elini dizime koyuyor, artık gölgeli kulübede sadece ikimiz olduğumuz için bakışları beni yiyip bitiriyor, yeşil gözlerini aydınlatmak için merdivenlerden aşağı süzülen ince bir ay ışığı huzmesi yetiyor.

Ellerini yüzümün iki yanındaki saçlarımda beni kendine yaklaştırıyor. "Fae aşkına Sabine, seni gördüğümünden beri her saniye bunu yapmak istedim."

Beni bir öpücüğün içine çekiyor. İrkildim, nefesim ciğerlerimde durdu. Öpücüğü beklediğimden daha agresif, dudakları benden karşılık bekliyor. Düşüncelerim donuyor. İçgüdülerimle hareket ederek onu öpme hareketlerini yapıyorum, çünkü beynim başka bir alternatif için yeterince hızlı çalışmıyor.

Ama dudaklarımız birbiriyle oynasırken hiçbir şey hissetmiyorum. Yangından ve ondan önce gelen her şeyden çok sarsıldım. Bedenim sadece uyuşmuş hissediyor. Adan memnun bir inlemeyle öpüşmeyi kesiyor, az önce olanları kavrama yeteneğimin tutuklandığından habersiz. Kıyafet bohçasını bana uzatıyor.

"Bunları değiştirmelisin. Kimsenin seni ya da giydiğin kıyafetleri tanımasını istemeyiz." Beklentiyle bana bakıyor ve nabzım şakaklarıma çarpıyor.

Göz kırpıyorum. "Yani burada üstümü değiştirmemi mi istiyorsun? Şimdi mi?"

Acı acı çınlayan bir kahkaha atıyor. "Diğer bütün erkekler seni çıplak görebiliyor ama ben göremiyorum, öyle mi? Bu mudur yani?"

Dudaklarımı ayırıyorum ama sadece sessizlik çıkıyor. Şu anda şey *bu* ?

Elini yüzümün hatlarında gezdirirken gözleri yumuşuyor. Hafifçe kıkırdıyor. "Yukarı çıkıp seni biraz yalnız bırakayım. Ama bir şey daha var. Myst'in yanımızda götürülemeyecek kadar tanınabilir olduğunu söylemiştim ya? Aynı şey saçınız için de geçerli. Seni hemen tanıyacaktı." Bohçadan uzun, ince bir bıçak çıkarır. "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama kesmek zorundayız."

Göğsümde bir gerginlik düğümleniyor. "Saçım mı?"

"Bunu ödüllendirdiğini biliyorum ama başka yolu yok."

O anlamıyor. Saçlarıma en ufak bir değer vermiyorum. Aslında saçlarım beni manastıra ve babamın evine hapseden bağların sembolüdür. Beni bir talibe daha çekici kılmak için saçlarımı olabildiğince uzatmaya zorlandım.

Adan'ın yabancı olduğu ve benim de ona yabancı olduğum bir yol daha.

"Yap şunu," diyorum, ona doğru açıyı vermek için başımı eğerek. Hazırlığıma şaşırmış görünüyor ve ensemdeki kalın saçları keserken pişman görünüyor. Gözlerimi kapatıyorum, kafa derimdeki nazik çekiştirmeleri binlerce minik parmak gibi hissediyorum. Beni o prangalardan ayırıyor. Beni yeni bir şeye dönüştürüyor, artık yüksek bir fiyat getirebilecek güzel bir kız değilim.

İş bittiğinde ve kesilmiş saçlarımin ipi Adan'ın yumruğunda kenetlendiğinde, omuzlarımin bir santim yukarısında asılı duran kaba kesilmiş kenarlarda kararsız bir el gezdiriyorum. Bir parçanın eksik olduğunu hissediyorum. Saçlarımin ağırlığı olmadan başım fazla sallanıyor. Ve yine de, aynı zamanda, özgür.

Adan kesik saçlarımin dikkatlice bohçanın içine sokuyor. Sanırım onu tekne de öylece bırakamayız.

Kardeşlerinden biri aşağıya doğru bir şeyler bağılıyor ve Adan dizimi sıkıyor. "Burada kal. Ses çıkarma."

Ayrılmadan önce bileğini kavıyorum, bir korku kırıntısı göğsümü kesiyor. "Adan, her şey yoluna girecek, değil mi?"

Bana karanlık gölgeler içinde gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme veriyor. "Her şey olması gerektiği gibi olacak, Sabine."

Sonra beni karanlık bir teknede, nemli balık ağları yığınının üzerinde, kokuşmuş varillerin arasına sıkışmış bir halde bırakıyor ve tek düşünebildiğim şu oluyor: *Bu özgürlük gibi hissettirmiyor.*

Bölüm 18

Molf

"Folke?" Onu sallıyorum. "*Folke?*"

Gözleri kafasının içinde dönerken daha da yığılıyor. Küfrederek onu düşmeden yakalıyorum ve ağırlığından inleyerek omzuma kaldırıyorum. Sakat bacağı onu cüsseli bir orospu çocuğu olmak için çalışmaktan alıkoymamış.

Gözlerim dumandan sulanırken, ağırlığının altında debelenerek kapıya doğru sendeliyorum. Alevler molozların arasında bir yakıt cebine ulaşıyor ve yüzümü yakan bir ısı patlamasıyla patlıyor. Gözlerimi kısarak ısıyla mücadele ediyorum ve sonunda kapıdan içeri giriyorum.

Binanın dışına çıktığım anda, sanki su altındaymışım gibi temiz havayı içime çekiyorum. Bacaklarım tutmuyor ve dizlerimin üzerine çökerek Folke'nin baygın bedeninin sokağa yığılmasına izin veriyorum.

Belki çok nazik bir yaklaşım değildi ama kışını kurtardığım için şanslı.

Kasaba halkı bize yardım etmek için öne atıldı.

Başımı Folke'ye doğru salladım. "Arkadaşım, ona yardım et."

İri yarı lider, Folke'un cesedini güvenli bir yere çekmeleri için iki adama bağırır.

Zayıflamış bacaklarımla köprünün yakınındaki bir elektrik direğine doğru sendeliyorum ve nefesimi toplamaya çalışırken ağırlığımı direğe veriyorum. Folke'un en büyük tehlikeyi atlatmasıyla birlikte, düşüncelerim Sabine'e geri dönüyor.

Şimdiye kadar ahıra varmış olmalı, yani Myst'le birlikte. Bu iyi bir şey. O lanet olası inatçı at onu güvende tutacaktır. Sabine tekrar kaçmaya çalışmayacağını çok iyi biliyor ama yine de vücudumun her bir parçası ona ulaşmam için beni zorluyor. Rian beni bu göreve onu korumam için göndermiş olabilir ama artık bunu onun için yapmıyorum. Her bir parçam onun güvenliğinden başka bir şeye adanmış değil. Onun için yanan on binaya bile girerim. Astagnon'daki tüm tanrı öpücüğü almış savaşçılarla dövüşürüm. Ona kötü niyetle elini süren kadın ya da erkek herkesi katlederdim.

Ama önce yapmam gereken bir şey daha var: Tanrı'nın öptüğü casusun kim olduğunu bulmalıyım.

Kasaba halkının uyarı çığlıklarına rağmen, yanan hana geri dönüyorum. Yüzümü ısı duvarından korumak için kolumu kaldırdım.

dumandan uzaklaşıp enkazın üzerinden casusun düştüğü yere doğru ilerledim.
Aniden durdum.

Cesedi gitmiş. Düştüğü yerde sadece bir kan izi var.
Kan lekeli bot izleri mutfığa doğru bir çizgi oluşturuyor.
"Lanet olsun."

Bir öksürük boğazımı tırmalıyor ve eğilip öğürüyorum. Sonra sendeleyerek izlerin peşinden gidip kokusunu almaya çalışıyorum ama duman çok ağır basıyor. Alevlerin tavanın yarısını yediği mutfığa dalıyorum ve açık arka kapıdan bir ara sokağa kaçıyorum.

Bir merdivenin Blackwater'ın farklı bir bölümüne götürdüğü yokuş yukarı keskin bir şekilde eğimlidir.

Merdivenleri büyük bir çabayla tırmanmak casusluktur.

Bir hırıltıyla peşinden koşuyorum. Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri öfkeyle kaynıyor. Pelerini boynundan sarkıyor, kukuletası omuz hizasındaki sarı saçlarını ve sert yüz hatlarını ortaya çıkaracak şekilde geriye düşmüş. Benden bir ya da iki yaş büyük ve boynundaki kritik yarayla birlikte ilerlemiş yaşı, hızını tam olarak kullanamayacak kadar zayıf olduğu anlamına geliyor.

Yine de bu onu denemekten alıkoymuyor. Merdivenleri hızla çıkıyor, garip, kısa süreli hız patlamalarıyla hareket ediyor, sonra yavaşlamak zorunda kalıyor.

Arkasından hızla yaklaşarak onu kolundan tutup en yakındaki tuğla duvara fırlatıyorum. Yüzünü buruşturuyor, bir elini kanayan boyun yarasına götürüyor. Folke'un arbalet oku tendondan dışarı fırlamış, kalbinin her atışında kan fışkırtıyor. Av bıçağımı çekip kana bulanmış boynuna dayadım.

Uzun süre dayanamaz. Dakikalar içinde kan kaybından ölecek, bu yüzden hızlı cevaplara ihtiyacım var. "Kimin için çalışıyorsun?" Talep ediyorum.

Göğsü eforla inliyor, dişlerini sıkıyor. Sonra dudakları büzülüyor ve beni şaşırtarak keskin bir ısıklık çıkarıyor.

Tepemden bir gak sesi geliyor. Kanat açıklığı bir kartalınkinden daha fazla olan devasa bir kuş sokağın üzerinde alçaktan süzülürken başımı kaldırıyorum. Tüyleri ay ışığında yıldızlar gibi parlıyor, daha önce gördüğüm hiçbir kuşa ait olmayan yanardöner renklerle zenginleşiyor.

Gagasını açıyor ve öldürücü mavi bir toz patlaması bana doğru savruluyor.

"Siktir!" Casusu bırakıyorum, tozdan kaçmak için yere yuvarlanıyorum. Kül gibi gece mavisi parçacıklardan oluşuyor ve sülfür ve çürük kokuyor.

Küllü bir pul yanağıma düşüyor ve deri şişip sızıyor. Birkaç adım ötede casus yere yığılıyor, boynundaki yaradan daha fazla kan fişkırıyor. Tekrar ısıklık çalmaya çalışıyor ama dudakları kanla kayganlaşmış.

Kıpırdamadan önce vücudu son bir kez titriyor.

Nefes nefese gökyüzüne bakıyorum ama kuştan bir iz yok. Ölümsüzler adına az önce ne oldu? Blackwater'da, hatta tüm Astagnon'da böyle yanardöner tüyleri olan bir kuş yok. Bu lanet *hastalığı* soluyabilir. Böyle bir büyü yapabilen sadece bir yaratık biliyorum ve o da bin yıldır bu gökyüzünde uçmuyor.

Casusun cesedine doğru sürünürken zihnim dönüyor. Adam ölmüştü. Hızlı hareket ederek ceplerini karıştırıyorum. Birkaç bozuk para, bir anahtar, yağlı kâğıda sarılmış bir parça peynir; fazla bir şey yok, ta ki parmaklarım ceketinin iç cebindeki bir kâğıda takılana kadar. Çabucak açtım.

Yazı Ortak Dilde değil. Konuşmadığım bir dilde ama alfabeyi tanıyorum.

Lanet olası Volkish.

Küfrederek kâğıdı çeviriyorum, sonra donup kalıyorum. Orada, köşeye karalanmış, Ortak Dilde yazılmış kısa bir satır var: *Tanrı öpücüğü almış kızlar, 18-25 yaş arası, beyaz, açık renk saçlı.*

Zihnimde korkunç bir korku belirliyor. Ya bu casus Folke'un peşinde değilse?

Yüzünü daha net görebilmek için casusun kapüşonunu geriye itiyorum. Bronz tenli, sarı saçları ten renginden bir ton daha açık. Bu Astagnon'da, özellikle de kuzeyde nadir görülen bir durum değil. Ama Volkany nüfusunun neredeyse tamamı onun rengine sahip. Ve starleon -uykuda olması gereken ama beş yüz yıldır kapalı olan bir krallıkta uyanmış olabilecek efsanevi bir kuş- göz önüne alındığında damarlarım buz tutuyor.

"Sabine," diye mırıldanıyorum, dehşet boğazıma sarılan bir el gibi beni kavrarken ve ahırlara doğru koşmak için ayağa kalkıyorum.

İnsanlara yolumdan çekilmeleri için bağırarak kalabalığın arasından geçerken görüşüm bulanıklaşıyor, ancak bulanıklığın gözyaşlarından mı yoksa dumanın kalıcı mı kaynaklandığından emin değilim. Tanrılara şükürler olsun ki diğer duyularım bana nereye gideceğimi söylüyor. Saman ve gübre kokusu beni birkaç blok ötedeki ahıra götürüyor, açık kapıdan içeri dalıp kısık sesle onun adını haykırıyorum.

"Sabine? *Sabine?*"

Tek cevap benim sesimin yankılanması. Korku göğsümde şaklıyor. Koridorda koşarken, her ahır ararken her saniye acıyor. At, su yalağı, saman. Hepsinde aynı şey var. Başka bir şey yok.

Sabine burada değil.

Kalp atışlarım bedensel işlevlerimi kilitliyor, öyle ki zar zor düşünebiliyorum. Myst son kabinde, bir sorun varmış gibi öfkeyle kabininin kapısını tekmeliyor. *Evet, olamaz.* Sabine hangi cehennemde?

"Evet, evet!" Myst'e bağıyorum. "Biliyorum!"

Köşeye yığılmış karanlık bir nesne gözüme çarpıyor. Bu benim sırt çantam.

Siktir, siktir, siktir.

Sabine'in kokusunu içime çekerek aldım. Duman. Menekşeler. Onda kendi kokumdan bile bir parça var, bu da beni özlem ve hayal kırıklığıyla inletiyor. O buradaydı. Tam buradaydı.

Boğazımı tırmalayan paniği bastırmak için durak parmaklıklarından birini kavıyorum. *Kendine gel, Wolf. Sen bir avcısın. Öyleyse avlan.*

Ahırın taş zemininde birkaç ayak izi var. Sabine yalınayaktı ve ayağının topuğu sargılıydı. Hemen Myst'in ahırının yanındaki kan damlasına odaklandım. *Ayağındaki yaradan olsa iyi olur, başka bir şeyden değil.*

Diğer baskılar bir dizi erkek botuna ait. Sadece bir adam ve baskı boyutuna bakılırsa büyük ama benden daha hafif.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes çekiyorum, Sabine'inkinden başka koku var mı diye tarıyorum. *İşte.* Duman kokusunun baskınlığı ve bir ahırın doğal olarak çiftlik hayvanı gibi kokması nedeniyle diğer kokuyu ilk başta fark edemedim.

Ama bu koku atlara ait
değil. "Lanet olası
keçiler!"

Gözlerimi açtım. Bu onun lanet olası keçi çobanı sevgilisi. Adan. Hayvanların ona Günişığı Çocuğu ya da öyle bir şey dediğini söyledi, bu da muhtemelen sarışın olduğu anlamına geliyor. Tıpkı yangını başlatan Volkish casusu gibi.

Tanrılar bana yardım etsin.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederek bir kabinin kapısına yığılıyorum. Noktalar baş döndürücü bir hızla birleşmeye başlıyor ve görmeye hazır olmadığım bir resim oluşturuyor. Şuna benziyor: Sabine'in sevgilisi bunu aylardır planlıyordu. Tek başına değil, Volkish akıncılarından oluşan bir ekiple birlikte Tanrı'nın öptüğü insanları hedef alıyor. Casusun cebinde bulduğum nota bakılırsa, bu iş için görevlendirilmişler.

Sabine gibi kızları bulmak için. Ne amaçla? Kutsal tanrılar, bilmek . Kanunsuzluğundan dolayı kopmuş lanetli bir krallığın güzel, genç, büyülü kadınlar istemesi için pek fazla neden yok.

Bir şekilde, Adan istediği tarife uyan bir kızın manastırda olduğunu öğrendi. İçeri girdi ve onu baştan çıkardı. Rian'ın Sabine'le nişanlandığının duyurulması planlarını bozmuş olmalıydı, bu yüzden ekibi onu kaçırmak için dikkat dağıtıcı bir şey olarak han yangınını sahneledi. Mesele Folke ya da Kızıl Kilise değildi.

Hepsi Sabine'i elde etmek içindi.

"Siktir!" Tekrar bağıryorum. Kaslarım seğiriyor, adrenalinin etkisinden kurtulmak için adımlarımı hızlandırıyorum. Nefesim dalgalar gibi kabarıyor. Bu kadar hızlı ve sert nefes almak iyi değil, eğer bayılırsam Sabine'e ne faydam dokunacak?

Bu benim hatam. Onu korumam gerekiyordu. O benim korumam gereken biriydi. Bir saat önce, onun mükemmel vücudu elimin altındaydı, dudakları benim için inliyordu, kalçaları ihtiyaç içinde kıvranıyordu. Benden nefret ediyor olabilir ama beni istediğini de inkâr edemez. Çarpık bir şekilde bana güvenmeye başladı, en azından sıcak dokunuşlarımla vücuduna tapmama izin verecek kadar.

Ve onu hayal kırıklığına uğrattım.

Myst kişneyerek ahır kapısını tekrar tekmeliyor ve sanki çürük kalbime doğru tekme atıyormuş gibi hissediyorum. Öfke sırtıma pençelerini geçiriyor ve cildimi çığ hissettiriyor. Bundan daha iyi olmam gerekiyordu. Astagnon'daki en iyi avcı benim. Bir tuzağı gördüğümde anlarım - peki bunu nasıl kaçırmış olabilirim?

Hırlayarak, ahır kapısına ahşabı parçalayacak kadar sert bir yumruk indiriyorum. Parmak eklemlerimden kan sızıyor ve metalik bir koku yayılıyor. Ama acı yeterli gelmiyor. Bir yumruk daha atmak için kolumu geri çekiyorum ama Myst yine sertçe kişniyor.

"Biliyorum," diye tükürdüm sıkılmış bir çeneyle atın olduğu yöne doğru. "Biliyorum lan! Bu benim hatam!"

Myst toynaklarını öfkeyle yere vuruyor, dar bir daire çiziyor, sonra ahırın içinde doğruluyor. Burun deliklerinden buhar fişkırıyor. Siyah gözleri bana ikiz bıçaklar gibi saplanıyor, zaten çürümüş olan ruhumun derinliklerine batıyor. Tekrar yere çarpıyor.

Bu deli kısrak bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Tezgâhının parmaklıklarını kavriyor, çatlamış ve kurumuş dudaklarımdaki nemi yalıyorum. "Myst? Nereye gittiğini biliyor musun?"

Myst kişniyor ve kapıyı aceleyle tekmeliyor.

"Onları gördün, değil mi? Onu kaçıran adamı gördün mü?"

Bir atla konuşuyorsun Wolf, diye hatırlatıyor bir ses bana. Sabine'in tanrısal hayvanlarla konuşma yeteneğine sahip değilim ve Myst'in ağızından çıkan seslerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığını hayal edebiliyorum. Ama Myst ve ben bir konuda çok netiz: İkimiz de Sabine'i önemsiyoruz.

Üçümüz haftalardır yolda birlikteyiz, birbirimizin tuhaflıklarına ve alışkanlıklarına sessizce uyum sağlıyoruz. O inatçı bir at, ben de inatçı bir adamım; ama Sabine aramızdaki güneş gibi, ikimizi de yörüngesinde tutuyor, o kadar istikrarlı bir şekilde etrafında dönüyor ki şimdiye kadar birbirimize çok sert vurmadık. Belki de ateşkes ilan edebiliriz.

Myst'in durak kapısını açıyorum ve kalan elimi uzatıyorum. "Tamam. Bak, sen beni her zaman sevmedin, ben de seni her zaman sevmedim. Ama Sabine için farklılıklarımızı bir kenara bırakmalıyız. Anlaştık mı?"

Yine homurdanıyor ama sakinleşiyor. Toynağı saman kaplı zemine sürtünüyor. Ahırına bir adım daha yaklaşıyorum, elimi vahşi bir hayvanı evcilleştirmişim gibi uzatıyorum.

"Sakin ol, Myst. Ben bir arkadaşım."

Siyah gözleri dönüyor ama uzattığım elimi ısırıyor ki bu iyiye işaret. Yavaşça bir elimi yelesine, diğerini de sırtına koyuyorum. "Merak etme deli kısırak," diye mırıldanıyorum, sesimde bir şefkat izi var. "Bu dünyada onu bulmayı ondan daha çok isteyen iki ruh yok.

Bize. Onu geri getireceğiz."

Kendimi onun çıplak sırtına atıyorum, bacaklarımı yanlarına doluyorum ve yelesinden bir avuç tutuyorum. Eysersiz binmek benim gücüm değil ama Myst ve ben artık bir takımız ve o da benim yönlendirmelerime kolayca kulak veriyor.

Ahırdan çıkarken sırt çantasını elime alıyorum ve Sabine'in kokusu hariç diğer tüm uyarıcıların kaybolmasına izin veriyorum. Hâlâ yangını söndürmeye çalışan uzaktaki kalabalığı, duman kokusunu ve kasaba halkının rüzgârdaki bağırıışlarını görmezden gelerek sokakta ona odaklanıyorum.

"Bu taraftan." Myst'i dürtüyorum ve birkaç blok boyunca Sabine'in kokusunu takip ediyoruz, sonunda kokusunun aniden bittiği rıhtıma varıyoruz.

Hay sikeyim. Bu bir gemiye bindiği anlamına gelir ve bu kadar büyük bir su yolunda kokuyu takip etmek neredeyse imkansızdır. Ama ben bir avcıyım. Benim işim bu. Sabine, Adan'ın asıl planının eski bir değirmende buluşmak olduğunu söyledi ve değirmenin çarkını döndürmek için bir nehre ihtiyacı var.

Myst'e akıntıya karşı gitmesi için işaret verdim ve ikimiz dörtnala yola koyulduk -Sabine'in en iyi arkadaşı ve yeri göğü yerinden oynatacak adam

onu geri almak için.

Bölüm 19

Sabine

Uyandığımda ağzım kurumuştı. Uykumdan sarsılmış hissediyorum, zihnimde devam eden kabuslar yanıp sönüyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Saatler belki? Düğümlü bir balık ağı yığınının üzerinde uyuduğum için kaslarım kasılmış, uzuvlarım yelkenlinin dar kamarasında toplanmış. Adan'ın bana verdiği çiftçi elbisesi kaşındırıyor.

Parmaklarımı içgüdüsel olarak saçlarımda gezdiriyorum, her zamanki ağırlığına sahip olmadığında donuyorum. Yıllarca Ölümsüz Iyre Manastırı'nda özgür ve hafif olmanın hayalini kurdum; omuz hizasındaki saçlarım rüzgârda savrulurken Myst'i açık arazilerde son sürat sürüyordum. Şimdi duvarların dışındayım ama bu halimi hiçbir fanteziden hatırlamıyorum. Balık kokan bir delikteki bu korkmuş kızı değil.

Yelkenli tekrar sarsılıyor ve bir yere yanaştığımızı fark ediyorum. Nehirde yüzmenin tekrarlayan sallantısının yerini güvertede tepinip duran ayak sesleri almış. Biri sesleniyor, sonra bir halat fırlatıyor.

Nefesim kesiliyor. Teknenin sarsıntılarına karşı kendimi sabitlemek için kamaranın dar duvarlarını kavriyorum. Kabusların kalıntılarına kovalamak ve kamaranın kapısı açılmadan önce kafamı toparlamak için zar zor zamanım oluyor.

Parlak güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Elimi kalkan gibi kaldırarak ona doğru dönüyorum. Adan'ın silueti açıklığı gölgeliyor.

"İşte geldik." Sesi bir yaz sabahındaki çocuk gibi heyecanla doluydu. Elini bana doğru uzatıyor. Dışarıda, martıların ılık bir esintiyle karışık tembel gaklamaları, gece boyunca kaslarımda oluşan düğümlerin en kötüsünü çözüyor. Gün ışığında korkularım abartılı görünüyor. Adan beni kurtardı. Bir yabancı olabilir ama bu onu kötü biri yapmaz. Beni Salensa'ya götürmek ve benimle evlenmek isteyen büyük, gürültülü bir aileden gelen iyi kalpli bir çocuk olabilir.

Mantıklı aklım bana tüm bunları söylese de, içgüdülerim buna inanmıyor. Dün gece Adan ve kardeşlerinde beni korkutan bir şey gördüm.

Yine de, şimdi buradayım. Ve tanrılar, bu kokuşmuş tekneden inmek istiyorum.

Ben de Adan'ın kalkmama yardım etmesine izin verdim. Güneşin konumuna bakılırsa kuşluk vakti. Güvertede, açık bir nehir vadisini net bir şekilde görebiliyorum. Nehrin bir tarafını aşırı büyümüş bir elma bahçesi sarıyor, diğer tarafı ise ekime hazırlık için düzenli sıralar halinde sürülmüş çıplak tarlalar. Rıhtım, paslanmış bir su çarkına sahip bir değirmene ait; yıllardır çalışmıyor gibi görünüyor.

Nehir kıyısında, pelerinli sarışın bir adam bir atın üzerinde oturuyor ve dört eyerli at daha hazır bekliyor.

Adan'ın iki kardeşine bakıyorum, malzeme torbalarını indirip eyerlere takıyorlar. Dün gece kendilerini tanıtmaya zahmetine girmemişlerdi. Hâlâ da etmiyorlar.

"Nereye gidiyoruz?" Adan'a atlara doğru başımı sallayarak, sesimin kırılmasını ve sinirlerime ihanet etmesini engellemeye çalışarak soruyorum.

"Bir yazlık, birkaç saatlik mesafede. Bir arkadaş'a ait. Salensa'ya gidene kadar orada güvende oluruz."

Atlara biniyoruz ve yavaş yavaş ormana karışan büyümüş meyve bahçesinin içinden geçerek iç kesimlere doğru ilerliyoruz. Nerede olduğumuzdan emin değilim ama Karartılmış Orman Innis Nehri'nin kuzey tarafında bir yerde bulunuyor. Duyduğum kadarıyla oradaki ağaçlar monolit gibi yükseliyor ve yaprak örtüsü ormana adını verecek kadar yoğun. Adan'ın beni *oraya* götürmeyeceğinden eminim - sahilden tam tersi yönde.

Ne kadar uzağa gidersek, cevapları o kadar kısalıyor. Kardeşleri, rota ile ilgili olmadığı sürece hiçbir şey söylemiyor. Bu yoldan geri dönmem gerekirse diye, geçtiğimiz herhangi bir dönüm noktası ağacını ya da kayda değer bir dereyi ezberlemeye çalışıyorum. İşlerin kötü gitmesini beklediğimden değil, ama ani bir kaçışa ihtiyaç duyma ihtimali aklımın bir köşesinde sabit değilse yalan söylemiş olurum.

Sonunda, bir kulübenin aşırı büyümüş bir açıklıkta çömeldiği bir hollar'a iniyoruz. Yerdeki talaş, yakın zamanda bazı onarım çalışmaları yapıldığını gösterse de, büyük ölçüde terk edilmiş görünüyor. Uzun otlar ön verandadan daha yüksekte büyüyor. Pencerele tahtalarla kapatılmış.

Kalbim kuyruk sokumuma kadar batıyor. Bu yazlık da özgürlük gibi hissettirmiyor.

Kulübenin içi dışarıdan görüldüğünden sadece biraz daha iyi durumda. İki oda var: ranzaların olduğu küçük bir yatak odası ve masa ile sandalyelerin, eski bir demir sobanın ve şöminenin yanında iki sallanan sandalyenin bulunduğu bir ana oda. Geniş olmasına rağmen, kalabalık hissi veriyor.

Beş kişiyiz ama önemli değil çünkü Adan'ın kardeşleri kısa süre sonra odun kesmek için dışarı çıkıyor.

Adan da gitmeye başlıyor ve ben sinirle elini tutuyorum, içimden bir ses burada olmamam gerektiğini söylüyor. "Bekle. Beni bırakma."

"Kardeşlerimle konuşmam gerek."

"Salensa'ya giden yol hakkında mı?" Sesimdeki yükselişin bu kadar naif çıkmasından nefret ediyorum ama bu umut ipliğinden başka tutunacak hiçbir şeyim kalmadı.

"Evet," diyor . "Burada kal."

Kulübede tek başıma, ne yapacağımı bilemiyorum. Her şey soğuk ve yabancı geliyor. Sert sandalyelere oturmak istemiyorum. Yatakların hasır şilteleri küflü görünüyor. Mutfak dolabını kontrol ettiğimde, kalaylı tabaklar ve toprak bardaklar var ama bıçak yok. Hepsini götürülmüş.

Alt dudağımı kemirerek ilerliyorum.

Kapı açılana kadar bir saat daha geçer ama gelen Adan değildir. Üst dudağında yara izi olan ağabeyi. Sobanın yanına bir kova su koyuyor ama bir daha gitmiyor. Onda ne olduğunu anlayamadığım tatsız bir şey var; yeterince yakışıklı, ama yaşlı, neredeyse babam olabilecek kadar yaşlı, şimdi onu daha yakından görüyorum. Bu gerçekten Adan'ın kardeşi mi? Pasaklı giyinmiş. Tıraş olmayalı epey . En son ne zaman banyo yaptığını tahmin etmek istemiyorum.

Kulübeye doğru birkaç yavaş, tehditkâr adım atıyor, uzun bir oruçtan sonra tam bir ziyafetmişim gibi beni aşağı yukarı süzüyor. Bir erkek kardeşinin sevgilisine böyle bakmamalı.

Geri çekiliyorum, masayı aramıza koyarken göğsümde bir korku belirliyor. "Adan nerede?"

Gülüşi alaycı bir ifadeye benziyor. "Oh, bir süre meşgul olacak. Neden, bizi böleceğinden mi korkuyorsun?"

Şimdi, kalbim korkuyla patlıyor. Bu adamın korkumdan duyduğu rahat zevk, içimdeki çaresizliğin bir dalga gibi yükselmesine neden oluyor. Mutfakta hiç bıçak yoktu, ama belki bir ateş demiri vardı-

Şömineye yaklaşmaya çalışıyorum ama adam araya girerek beni engelliyor. Mavi gözleri vücudumda geziniyor, sanki gideceği yolun her adımının haritasını çıkarıyor. Boğazımdan küçük, korkulu bir ses kaçıyor.

Sırıttırıyor. "Adan ne derse desin. Sen tadına bakılmayacak kadar tatlısın."

Dehşet içime işliyor. Zihnim ne yapacağını bilen bedenime yol veriyor. Kapıya doğru bir hamle yapıyorum ama o beni belimden yakalıyor ve ben ona karşı mücadele ederken kıkırdayarak gülüyor.

"Sakin ol kızım. Hızlı yapacağım."

Parçalanacağımı düşünene kadar sözleri kemiklerime işliyor ama içimdeki derin bir güç kuyusu savaşımaya devam ediyor. Tekmeliyor ve kıvranıyorum, ama onun sırim gibi bir gücü var. Beni çırpınarak masaya sürüklüyor ve kıcımı masanın üzerine koyabilmek için bir sandalyeyi tekmeleyerek yoldan çekiyor. Bir eliyle kafatasımın arkasını kavrarken, diğer eliyle dizlerimi ayırmaya çalışıyor.

"O uzun saçlara sahip olmaman çok kötü," diyor boğuk bir sesle, sesi tehditle ağırlaşıyor. "Tutunacak bir şey. Bir atın dizginleri gibi. Bir kızı iradene boyun eğdirir, ama zahmet etme, ben yapabilirim."

Elleri kısa saçlarımı acıyla yumrukluyor. Ağlayarak parmaklarını çekmeye çalışıyorum. Dışarıdaki kardeşleri çığlıklarımı duyuyor olmalı, değil mi? Adan nerede?

"Kıpırdamayı kes," diye homurdanıyor, korkunç sırtışı artık yok.

"Bırak beni!" Dişlerimi göstererek bağıyorum. "Adan seni öldürecek!" "Adan mı? Adan yetkili değil."

Beni tekrar masaya doğru itiyor. Dizlerimi birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama vücudunu kalçalarımın arasına sıkıştırmayı başarıyor, sonra da eteğimi avuçlayarak belime kadar itiyor. Eli kabaca yarığımın etrafını yokluyor. Bir parmağını külotumun bandının altına sokuyor, ama külotumu kenara itmeden önce, onu uzaklaştırmak için kalçalarımı oynatıyorum.

"Bekle!" Nefesim kesiliyor, zihnimin dişlileri ciğerlerimin nefes almak için pompaladığı kadar hızlı dönüyor. "Bekle, burada değil. Bu şekilde değil. En azından bir yatakta yap."

"Sana söyledim," diyor sertçe, "kapa çeneni, yakında bitecek."

"Lütfen, bu benim ilk seferim. En azından yatakta yap. Mücadele etmeyeceğim. Acıtmadığın sürece senin için kolaylaştıracığım, söz veriyorum."

İnatçı kararlılığında bir çatlak açılıyor. Homurdanıyor, saçlarımdaki tutuşunu bırakıyor. Başını yatak odasına doğru salladı. Yavaşça doğruldum. Buna inanmıyorum ama Basten haklıydı. Erkekler işin içine sikleri girince neye inanmak isterlerse ona inanıyorlar.

"Hadi o zaman, yatak odasına gir-" diye bağıyor.

Masadan kaymanın verdiği kullanarak hemen kasığına bir diz atıyorum. Ellerini kenetlerken gözleri dönüyor

sikinin ve taşaklarının üzerine. Bir çılgılla, onu yere düşürmek için ağırlığımı ona doğru savuruyorum. Yere düşmüyor ama birkaç adım geriye sendeliyor. Kapıya doğru bir yol açılır açılmaz, ona doğru hamle yapıyorum. *Hadi, hadi, hadi.*

Kapıyı açıyorum-

Ve bir elinde odun, diğer elinde baltayla Adan'ın ürkmüş yüzüne bakıyoruz. Nefes nefese bir an için zaman duruyor, ikimiz de durumu anlamaya çalışıyoruz. Kapıyı kapatıyor, onu geçemiyorum.

Gözleri arkamdaki ağabeyine kayıyor ve bir an gözlerinde bir anlayış beliriyor. Kulübeye hışımla girerken elindeki odunları yere atıyor. Gömleği odun kesmekten ter içinde kalmış, düğmeleri göğsünün yarısına kadar açık. Normalde ehlileştirilmiş olan saçları vahşi bir şekilde sarkıyor.

Ben aceleyle kapıdan çıkamadan, o kapıyı çarparak kapatıyor ve mandalı sıkıyor. "Maks, ne halt ?" diye soruyor, baltası elinde sıkıca Yumruk.

Ağabey kasıklarındaki ağrı yüzünden hâlâ kambur durmaktadır. "O diz çöktürün bana!"

"Evet, taşaklarını beynine kadar sokmalıydı, seni aptal!"

Vücudum hala adrenalin içinde yüzüyor, sağlam zemine geri dönemiyor. Kendimi dik tutmak için bir sandalyenin arkasına tutunarak çalışıyorum. Çok yakındı. Yapacaktı. Ama şimdi her şey yolunda. Adan geri döndü. Ve Adan'ı kardeşinden sadece birkaç saat daha fazla tanımama rağmen, tüm güvenimi ona veriyorum.

Yapmak zorundayım. Şu an sahip olduğum tek şey o.

Adan baltayı sobanın yanına bırakıyor, sonra nefesinin altında küfürler mırıldanarak adımlarını sıklaştırıyor. Her geçen saniye, vücudum tehlikenin sona erdiğini algılamaya çalışırken kalp atışlarım yavaşlıyor. Adrenalinin son boşalımıyla tüm vücudum titriyor ve bacaklarım pes etmeden önce sandalyeye gömülüyorum.

"Kimse bilemezdi," diye savunmaya geçti Maks.

Adan kardeşine bağırırken bir parmağını bana doğru itiyor. "Yapacaklarını biliyorsun! Krala ne söylememi bekliyordun, ha? Kaydığını ve senin sikinin üzerine düştüğünü mü? Ona dokunulmamış olması gerekiyordu!"

"Mahkemesinin iffet umurunda bile değil."

"O *kral*, seni aptal. Kızlara zarar gelmemesini ve dokunulmamasını istediğini söyledi. Bunun neresini anlamıyorsun? Eğer izin verilseydi, onu kendim sikmez miydin sanıyorsun? Bunu hak eden biri varsa, o da benim. Onu en başta ben buldum!"

Korku uyuşmuş kemiklerimde bir çatlak buluyor ve içeri girmeye çalışıyor. Derim onunla birlikte kayana kadar vücudumda geziniyor ve beynimde bir şeylerin kilidi açılıyor. *Bu. Bu. Bu. Bu.* İçgüdülerim başından beri haklıydı. Blackwater ahırında Adan'ın elini asla tutmamalıydım. . .

Dudaklarımdan küçük bir ünlem dökülüyor. Boğazımdan bağırsaklarıma kadar içimin boşaldığını hissediyorum.

Sonra paniğim zirveye ulaştığında gözlerim baltaya takılıyor.

Adan da benimle aynı anda nerede bıraktığını fark etmiş olmalı, çünkü ben sandalyeden fırlayıp onu aramaya koyulduğum anda o da aynısını yapıyor.

"Sabine, dur. Yapma, lanet olsun!"

İkimiz de baltayı kapmaya çalışırken yerde güreşiyoruz. Maks baltayı almak için elini ters yönden sobanın arkasına sokuyor ama kolu yetişmiyor. Parmaklarım pürüzsüz sapının üzerinden kayana kadar körlemesine tekmeliyor ve pençeliyorum. Balta taş zemine takırdayarak düşüyor.

"Hayır!" Ağlıyorum. Gücümü toplayıp tekrar tutamağa hamle yapıyorum-

Ama Maks botunu elime vuruyor. Kemiklerimin çatırdadığını hissedince çığlık attım. Acı kolumdan aşağı şimşekler halinde yayılıyor.

Maks baltayı kaptı. Adan beni belimden yakalıyor ve sobadan uzaklaştırıyor. Elim o kadar acıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim çırpınmak ve tekmelemek, ama ikisi birlikte beni hızlıca kaldırıp mutfak sandalyesine oturtuyorlar ve bileklerimi kalın iplerle bağlıyorlar.

İpe karşı mücadele ederken, elimdeki acıya karşı gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kırık değilse bile burkulmuş. Ama acı yeni bir şey değil. Acıyla başa çıkabilirim. Beni korkutan ipler. Balta. Adan'ın söylediği korkunç şeyler.

Düşün

.

Düşün

.

Eğer bir hayvan yakınsa . . .

Adan güreşirken ayağımla vurduğum yanağını ovuşturuyor. Yeşil gözleri bana kilitlendi. "Lanet olsun, Sabine!"

Ona tükürdüm, "Bana yalan söyledin! Her zaman beni kaçırmayı planladın! Dediniz ki kral ... dediniz. " Sesim kesiliyor, çünkü nasıl

Düşüncemi bitirmek için. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Parçaları bir araya getirip tutarlı bir resim oluşturmıyorum. Adan ve Maks'a göre bunun arkasında Kral Joruun mu var? On yıldır Eski Koros'tan ayrılmamış, çelimsiz, yaşlı bir adam. Kız kaçırmakla değil, vergilendirmeye ilgili monoton konuşmalarıyla tanınıyor.

"Kulübeden çıkamazsın," diyor Adan, yanağında oluşan morluğu ovuşturarak. Gözlerinde buz var. Artık rol yapmayı bıraktı ve bunca zamandır benimle oynadığına hiç şüphe yok. "Kapı ve tüm pencereler dışarıdan kilitleniyor. Adamlarımızın geri kalanı nöbet tutuyor." Dikkatimin bacaya kaydığını fark etmiş olmalı, çünkü neşesiz bir kahkaha atıyor. "Bacayı da kapattık, yani herhangi bir yarattığı çağırıp seni kurtarmasını düşünüyorsan, bu fikri unutabilirsin."

En büyük korkum gerçekleşirken ağzım kuruyor, tamamen yalnızım. Bana yardım edecek kimse yok. Kuş yok. Kemirgenler yok. Yaban kedisi yok. *Myst yok*. Blackwater'da beni Adan'la gitmemem konusunda uyarmaya çalışan cesur kızımı düşündükçe kalbim sıkışıyor. Başından beri ondan hoşlanmamasının bir sebebi vardı. Benim anlayabileceğim şekilde kelimelere dökemese de onun hain niyetini hissedebiliyordu.

Ama bekle.

Adan ve kardeşleri -ki hiç de kardeşleri gibi görünmüyorlar- bir farenin girebileceği büyüklükte herhangi bir girişi tıkamışlar ama burası kaba yontulmuş kütüklerden ve ufalanan harçtan yapılmış eski bir kulübe. Küçük çatlaklar olmalı.

Yakındaki ormana sessiz bir sinyal göndermek için godkiss'ime dokunuyorum. Çok geçmeden, çağrıma doğru yaklaşan birçok cevap veren sesin vızıltısını hissediyorum. Her birinin varlığını, sanki görünmez bir bağla birbirimize bağlıymışız gibi hissedebiliyorum; kulübenin kütüklerinde ancak bir nefes alabilecek kadar büyük çatlaklar arasında sürünüyor, yalpalıyor ve kayıyorlar.

Bir bal arısı duvardaki bir çatlaktan süzülerek yanağıma konuyor. Minik ayakları tenimin üzerinde geziniyor, elmacık kemiğimin tepesine konarken kanatları kirpiklerime çarpıyor. Bir diğeri kulübenin içinden geçip alnıma konuyor. Yüzlercesi yüzümü ve saçlarımı sarana kadar birer birer daha fazla bal arısı onlara katılıyor.

ke help, the bees buzz in one collective voice.

Adan ve Maks, bin arıya acı çektirmekle lanetlenmiş Doğa Tanrıçası Ölümsüz Solene'nin kendisine bakıyormuş gibi geriye doğru sendeliyor

rakibiyle yatarak Ölümsüz Vadi'ye ihanet ettikten sonra soktu. Arıları beni esir alanlara karşı kullanmak faydasız olurdu - bal arıları onları yüz kere soksa da yine de öldüremezdi ama benim başka fikirlerim var.

Adan sertçe bağıyor, "Bertine! Iskander!"

Diğer iki adam hışımla kapıdan içeri giriyor. Az önce Adan'ı duymuşlarsa, Maks bana tecavüz etmeye çalıştığında çığlıklarımı duyacak kadar yakınımda olmaları gerektiği aklımdan çıkmıyor. Öfke boğazımdan aşağı damlıyor, karnımı ateşe veriyor, arılar gibi vızıldayıncaya kadar öfkemi dürtüyor.

Beni kaçıran dört kişi, her tarafları arılarla kaplı bir halde, şaşkın şaşkın bana bakıyorlar.

Ağzımın etrafında gezinen arılara istemedi zarar vermemek için dudaklarımı yavaşça hareket ettirerek ölçülü kelimelerle şöyle diyorum: "Arı zehrine karşı bir tepkim var; bir keresinde tek bir sokma beni neredeyse öldürüyordu. Kral Joruun sana her ne ödüyorsa, bana elini sürersen dakikalar içinde ölürüm ve vaat ettiği son parayı da kaybedersin."

Bölüm 20

Molf

Myst ve ben bir açıklığın kenarında, daha iyi günler görmüş bir kulübeye bakarken alacakaranlık ormanı çiğniyor. Gün ışığından beri Sabine ve onu kaçıranların peşindeyiz. Yarım gün boyunca Blackwater'dan nehri takip ederek bir balıkçı teknesinin demirlediği Old Innis Mill'e ulaştık. Tuzlu pis koku dalgalarının altında menekşelerin narin kokusu vardı. Karartılmış Orman'ın yaklaşık yirmi mil güneyindeki ormanda beş çift at izi takip ettik ve şimdi buradayız.

İçerideler. Sabine ve dört adam. O olduğundan eminim, kalp atışlarının hızlı pırtırtılarını kendiminki kadar iyi tanırım. Son beş dakikadır Myst ve ben konuşmalarının ve hareketlerinin ayrıntılarını dinleyerek bekliyoruz, böylece en iyi nasıl saldıracağımı takip edebilirim.

Ama şimdi garip bir şekilde sessizler. Birbirlerinin isimlerini kullanıyorlar -Adan, Maks, Bertine ve Iskander- ama sadece bir şişeyi elden ele dolaştırmak için. İçki kadehlerini, çizmelerinin sürtünmesini, sallanan bir sandalyenin gıcırtısını duyuyorum ama konuşulan birkaç kelimeden fazlasını duymuyorum, sanki beşi de öylece oturmuş birbirlerine bakıyorlarmış gibi. Myst'in sırtında kayıyorum, parmaklarım yelesini sıkıyor.

"Bu hoşuma gitmiyor. Bir var."

Yakınlardaki bir arı yuvasının vızıltısı daha küçük sesleri yeteneğimi köreltiyor. Attan inmeye, siktir et demeye ve kapıyı tekmelemeye hazırdım ki adamlardan biri konuştu.

"Sonsuza kadar böyle kalamazsın kızım," diye tersliyor hayal kırıklığıyla. "Saatler oldu."

Sabine'in yorgunluktan ağırlaşmış sesi kararlı bir şekilde cevap verir: "*O zaman sana söylediğimi yap. Git buradan. Nehre geri dön. Bir kuş teknenizde olduğunuzu onayladığında, kendi yolumuza gideceğiz.*"

Onu esir alanlarla pazarlık mı yapıyor? Hangi lanet kozla? Bu açmazın kaynağı ne olabilir?

Myst serin gece havasına buhar üflüyor. Sabırsızlanmaya başladı. Ben de öyle. Gece ormanı karartıyor ve büyüyen gölgeler

Her birinin boğazını kesip kendi kanlarında boğulmalarını dinleyeceğim. Bu sestten zevk alacağım.

"Ödülden vazgeçmiyorum!" diye bağıyor başka bir adam.

O kulübedeki senaryodan hâlâ emin olamıyorum, bu da büyük bir dezavantaj. Benden bir tane ve onlardan dört tane var. Ne tür savaşçılar olduklarını bilseydim, bu olasılıkları güvenle kabul ederdim, böylece zayıflıklarına göre oynayabilirdim. Ama asker mi, çiftçi mi, balıkçı mı, casus mu olduklarını bilmiyorum. Blackwater'daki hızlı arkadaşları gibi tanrı öpücüğü almış olabilirler.

Ama bildiğim bir şey var: Sabine şu anda hayatta. Ve bu durumun ne kadar süreceğini söyleyemem.

Myst'in omzunu eski yoldaşlarımız gibi sıvazlıyorum. "Yeterince dinledik mi dostum?"

Kasları altımda kasılıyor, uzun yolculuğumuzdan sonra bile harekete hazır. Dudaklarıma acımasız bir gülümseme getiriyor. Bu çılgın kısrak beni kazanmış olabilir. Ayrıca, dövüşmek için sabırsızlanan tek kişi o değil. Beklentinin tanıdık karıncalanması, dudaklarımı yalayana, baldırlarımı atın etrafında sıkana, ellerimi yumruk haline getirip tekrar düzeltene kadar omurgamdan yukarı fırlıyor. Kafamda kapıyı tekmeleyerek açma, bıçağımı her birine batırma fantezileri canlanıyor. Kulübe yayımı kullanmak için çok dar, yoksa acıyı uzatmak için önce her birini gözünden vururdum.

Onlarla savaşma arzusu içgüdüselidir, tahrik edicidir.

Sabine korkuyor mu? Onun için geleceğime inanıyor mu? Vücudunun ipuçlarını duyabiliyorum ama bu aklını okuyabileceğim anlamına gelmez.

"Hadi biraz eğlenelim," diye mırıldanıyorum karanlık bir zevkle, topuklarımı Myst'in yanlarına saplarken.

At sanki işaretimi sabırsızlıkla bekliyormuş gibi ileri atılıyor. Toynakları sert zemine çarpıyor, heyecan verici bir hızla kulübeye doğru koşuyor ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyor. Verandanın merdivenlerini gürleyerek çıkıyor. Bütün kulübe sarsılıyor.

Sonra dudaklarında kan donduran bir kişnemeyle şaha kalkıyor ve kapıyı kırmak için ön toynaklarını indiriyor.

Kapı, yetersiz sürgüsünün etrafında parçalanıyor. Myst'i doğruca kulübenin içine sürüyorum, kapı çerçevesinden geçmek için eğiliyor, gelişimizin neden olduğu kaosu açgözlülükle içiyorum.

Dört adam ayağa fırlar. Sarışınlar. İri yarı. Volkish akıncıları oldukları kesin. Ama silahsız ve yarı sarhoşturlar; gardları düşmüştür. Atlı bir süvarinin mutfaklarının *içinde* aniden belirmesi

silahlarını arıyorlar. İçlerinden biri bir balta kapıyor. Bir diğeri ağır bir dökme demir tava kapıyor. Bir diğeri Sabine'i engellemek için hamle yapıyor.

Sabine. Bir sandalyede, elleri bağlı. Köylü kıyafeti giymiş. Uzun saçları çenesine kadar kesilmiş. Arılar yüzünün her yerinde geziniyor. Korkunç bir sahne, Ölümsüzler Kitabı'ndan fırlamış gibi.

Başka bir şey daha var. Bazı insanların vücutları, eğer arı zehrine karşı aşırı duyarlıysa, arıların yanındayken bozulmuş meyve kokusu yayar ve Sabine de bu kokuyu alır.

Eğer sokulursa . . .

Bana bağdırmaya başlıyor, ama adam çığlıklarını bastırmak için etli elini ağzına kapatıyor, arılar avucunu sokarken irkiliyor. Kalbim boğazıma fırlıyor, onun da sokulmasından korkuyorum. Ama arıları o kontrol ediyor, öyleyse neden kendini riske atıyor?

Bunu bilerek yapıyor. Onun sigorta poliçesi. Zeki kız.

"Sen de kimsin be?" diye kükrer baltalı adam.

En genci o. Belki yirmi yaşında. Yüz kişilik bir köyde onu bir ödül haline getirecek ve daha büyük bir nüfusa sahip herhangi bir yerde tamamen önemsiz kılacak türden mülayim bir yakışıklılık. On iki yıl boyunca yaşlı kadınlarla kilitli kalmış ürkek, saf bir kızın ilgisini çekecek mükemmel tipte, korkutucu olmayan bir çocuk.

"Adan, anladığım kadarıyla?" Alçak sesle homurdandım. "Evet. Senin lanet olası bir piç kurusuna dönüşeceğini hep biliyordum."

Adan bir çığlık atarak baltayı kalçama savurmak için kolunu geri çekiyor. Myst, ben daha ona işaret bile vermeden kaçmak için yan adım atıyor. Sol bacağımı onun sırtına doğru savuruyorum, böylece kayarak inebiliyorum; bu da beni Adan'a çarparak ikimizi de yere düşürüyor. Düşerken kafası mutfak masasına çarpıyor, bu da baltayı düşürmesine neden oluyor. Bir dizimle kolunu sıkıştırarak çömeliyorum.

Çığlığının verdiği zevkten sinirlerim yanıyor.

Lanet olsun.

Buna bayıldım, kavgaya bayıldım. Berbat bir durum ama bir çocuğu şiddetle besleyip başka bir şeye aç bırakırsanız böyle olur. Jocki'nin dövüş ringindeki tek ödülüm kan akıttığımda geldi. Kan Adan'ın şakağında belirip yere damladığında dudaklarımı yaladım.

Baskıncılardan ikisi Myst'i yatak odasına çekmeye çalışır, ancak Myst dar bir daire çizerek sandalyeleri devirir ve arka ayaklarıyla onlara bir tekme savurur.

Üst dudağında bir yara izi olan dördüncü adamın eli hâlâ Sabine'nin ağzındadır. Onu yatak odasına doğru sürüklemeye çalışıyor ama Sabine ona karşı koyuyor. Bir anda arılar derisini terk ediyor. Hayalet gibi havada asılı kaldıkları bir saniye var ve sonra onu yakalayana odaklanıyorlar.

"Siktir!" diye bağırıyor.

Aferin kızıma.

Yaralı adam -sesinden Maks adında biri olduğu anlaşılıyor- arı sürüsünü uzaklaştırmak için çırpınırken halının üzerinde geriye doğru düşüyor. Köşeye yakın bir dolaba çarpıyor, kıvranıyor.

Sabine ayağa fırlıyor, kalp atışları bir motor gibi gümbür gümbür atıyor ve bana doğru dönüyor. "Basten-"

Benim dikkatim onun üzerindeyken Adan dizimin altından sıyrılıp masanın altından sürünerek diğer tarafa geçiyor. Zafer sarhoşluğuyla baltayı kapıyor.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Bundan çok fazla zevk alıyorum ve bıçağımı bile çıkarmadım.

Peşinden gitmek için doğruluyorum ama o sırada diğer adamlardan biri Sabine'i kolundan tutup yıkılmış kapıya doğru sürüklüyor. Çenem kenetlendi.

Myst için ıslık çalıyorum. At mutfağın büyük bölümünü kaplıyor, tabakları devirerek ve eşyaları çiğneyerek kaos yaratıyor. Adamın kapıya doğru olan yörüngesini yakalıyor ve önce davranıyor. Toynakları parçalanmış ahşabın üzerinde takırdıyor ve geri dönerek açık kapıyı kapatıyor. Adam, atı geçmesinin mümkün olmadığını anlayınca Sabine'i tutarak donakalır.

Evet, çılgın kısrak.

Adan baltayla bana doğru koşmadan bir saniye önce bir hava alma sesi duyuyorum. Bu bana eğilmem, sonra doğrulmam, baltayı gevşemiş yumruğundan çekip çıkarmam ve göğsüne bir tekme atarak onu şömineye çarptırmam için yeterli zamanı veriyor.

Parmaklarım balta sapının üzerinde sıkışıyor, ağırlığının tadını çıkarıyorum. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Her ne kadar baltanın sapını Adan'ın burnuna sokmak için yanıp tutuşsam da, diğer piçin ellerini Sabine'in üzerinde gezdirmeye devam etmesine izin veremem.

Onu tutan adama doğru sertçe dönüyorum ve baltayı kaldırıyorum. Gözleri dönüyor ama onu bırakmıyor. İleri geri dans ediyor.

nereye saldıracığımı tahmin etmek. Ama tek yaptığı gelecekteki hareketlerini ele vermek.

Yatak odasına doğru neredeyse belli belirsiz bir bakış attığını görüyorum ve ona doğru hamle yaptığı anda baltayı aşağı doğru sallıyorum. Bıçağın düz kısmı koluna saplandı. Çığlık atıyor ve Sabine'i kabaca bırakarak sobaya doğru savuruyor.

"İskender!" diye bağırır diğer adamlardan biri.

Sabine'i kollarımda yakalıyorum, yarı sürükleyerek yarı taşıyarak en uzak köşeye, hareketten uzağa götürüyorum. Köşe ile mutfak dolabı arasında yaklaşık iki metre genişliğinde ve iki metre derinliğinde bir boşluk var; onu köşeye itiyorum.

"Burada kal." Yanağını okşamak için bir saniyemi ayırıyorum ve üzerinde iğne izi olmadığından emin oluyorum. "Hareket etme. Seyretme."

Kocaman yuvarlak gözleri beni bütünüyle yutuyor, korkusuyla ısılatıyor, ama aynı zamanda benimki kadar kötücül, haklı, cızırtılı, kana susamış bir heyecanın alçak alevini de.

Sakin bir şekilde "İzlemek istiyorum" diyor.

Lanet olası tanrılar. Bu kadın. Kalp atışlarımı hızlandırıyor ve kanımı zonklatıyor. O benim ölümüm olacak.

Pabuçlardan biri -Bertine olmalı- dökme demir tavayı odanın öbür ucundan bana doğru fırlattığında kendimi ondan ayırmak zorunda kalıyorum. Engellemek için dolabın kapağını açıyorum ve tencere yere düşüyor. Bertine bana doğru koşuyor ama ben onu atlatmak için masanın altına dalıyorum, altından sürünerek geçiyorum ve sonra diğer taraftan yukarı çıkarken bir sandalye kapıyorum. Arkasından sallayarak Bertine'in kafasına indiriyorum. Kafatasına çarpan sandalye onu baygın bir şekilde yere düşürüyor.

Düştüğünü görmek kanımı kaynatıyor.

İskender bir yumruk atıyor ama kolunu yakalıyorum ve momentumunu kullanarak onu sobaya doğru savuruyorum. Kafası sobaya çarptı. Maks yere düşen adamın üzerinden atlayıp korunaklı köşedeki Sabine'ye ulaşmaya çalışıyor ama ben Sabine'nin bileklerini bağladıkları ipten arta kalan bir kangalı kapıp hızlı bir kement haline getiriyorum ve uçuruyorum. Koşarken kaldırdığı sağ ayağına takılıyor. Onu yere düşürecek kadar sert çektim.

Myst'in dikkatini çekmek için ısıklık çalışıyorum. Kapı aralığından başını sallayarak kişniyor. İpin ucunu ona doğru fırlatıyorum. İpi dişleriyle kavıyor, sonra da debelenen Maks'ı yerde sürüklemek için geriye doğru yürüyor. Elleri tutunmak için çırpınıyor. Yardım için çığlık atıyor.

Myst kükrer, sonra toynaklarını kıvranan adamın göğsüne indirir. Kemikleri parçalayan bir çatırtı. Mide bulandırıcı bir gıcırtı. Nefesi .

Arılar acımasızca vızıldıyor, kalan üç akıncının iğneleri altında irkilmesine neden oluyor, ama sürü beni yalnız bırakıyor.

Hızlı bir bakışla Sabine'i kontrol ediyorum, boğazım düğümleniyor.

Elinde hâlâ o lanet baltayla Adan ve kafasındaki yaradan kanlar akan Bertine aynı anda bana saldırıyor. Bıçağımın zamanı geldi. Bıçağımı çekmek için son ana kadar bekliyorum, sonra yumuşak bir hareketle kaydırıyorum ve doğrudan Bertine'in göğsüne saplıyorum. Adam bükülüyor, gözleri şişiyor. Ben alçak sesle kıkırdarken elimi kaplamak için kan akıyor ama Adan'a saptamak için bıçağı çıkarmaya çalıştığımda bir şeyler ters gidiyor.

Lanet bıçak kaburgalarına saplanmış.

Küfrederek tekrar çekiyorum ama kurtulmak istemiyor. Ağzına kan dolunca Bertine gurulduyor. Bıçağı çevirmeyi deniyorum. Faydası yok.

Adan baltayla bana saldırırken, yedek planıma geçiyorum. Adan baltayı indirdiği sırada Bertine'i kalkan olarak döndürüyorum. Bıçak Bertine'in omzuyla boynu arasındaki yarığa saplanıyor ve adamın göğüs kafesine kadar inen bir kesik açıyor.

Dehşete kapılan Adan baltayı bırakıyor ve geriye doğru tökezliyor.

Ben de Bertine'i bırakıyorum ve o da düşüp ölüyor.

Adan'ın yüzüne üşüşen arılar kırmızı yaralar açıyor ama kazara işlediği cinayetin dehşeti yüzüne vurdukça Adan bu yaralara karşı hissizleşiyor.

Güzel suratını yumruklamak için mükemmel bir fırsat. Çenesine bir kroşe indiriyorum, ardından karnına çapraz bir yumruk atıyorum. Adan'ın dikkati dövüşe geri dönüyor, bir sonraki kanca yumruğumdan kaçınmak için eğiliyor ve savruluyor. Ama yüksek görüşüm sayesinde niyetini tahmin ediyorum ve onu kolundan yakalayıp burnuna bir yumruk atarak yere yığılmasını sağlıyorum.

Hızla toparlanır ve baltayı kavrar.

Bileğime doğru bir hamlede savuruyor ama ben geldiğini görüp bıçağın üzerinden atlıyorum. Sonra da düz tarafına basıp silahı yere, Adan'ın elini de onunla birlikte sabitliyorum. Acı içinde inlerken, onu bırakmaktan başka çaresi kalmıyor.

Adan'ın kafasına aşağı doğru bir tekme indiremeden İskender sobanın yanına geliyor. Tüm gücüyle bana odun parçaları fırlatıyor. Her birini engelliyorum ama bu dikkatimi dağıtıyor ve Adan sürünerek kaçmayı başarıyor.

İskender kuytu köşedeki Sabine'e yöneliyor ve ben kırmızı görüyorum. Ama ben ona ulaşmasını engelleyemeden, Adan bileğimi kendi bileğiyle yakalıyor. Bacaklarını bileğime dolayarak beni kısıtıyor. İçimden öfkeli bir hırıltı yükseliyor.

Kan kaybedecek.

İskender ona ulaşmadan Sabine kuytudan çıkıp Bertine'in cesedine atlıyor. Bıçağımı kaburgalarından çıkarır, bıçak kayganlaşmış ve sönmüş göğsü tarafından gevşetilmiştir ve İskender ona ulaştığı anda karnına saplar.

Tam yumuşak organlarından, tam da ona öğrettiğim yerden. Çok gurur duyuyorum.

Adan'ı bir çığlıkla üzerimden atıp Sabine'den bıçağı alıyorum. Hızlı bir hareketle İskender'in boğazını kesip işini bitiriyorum. Bedeni dolabın üzerine yığıldı.

Sabine'in yüzünü ve saçlarını kan kaplıyor. Elleri titriyor - ilk kez bir adamı bıçaklıyor. Boğazından küçük sesler çıkıyor. Gözlerinde tarif edilemez bir inançsızlık deniziyle bana bakıyor ve boğuluyorum, boğuluyorum, boğuluyorum ...

Göz ucuyla Adan'ın kapıya doğru ilerlediğini görüyorum.

Bir hırıltıyla Sabine'den uzaklaşıyorum. Bu pisliği bitirmenin zamanı geldi. Neyse ki Myst de benimle aynı fikirde. O çılgın kısırak ve ben iyi bir takım olduk. Yüksek sesle homurdanıyor, toynaklarını yere vurarak onun gitmesini engelliyor.

Onu istediğim yere geri götürüyorum. Maks'ın cesedine bağlı ip kulübenin zeminini boydan boya kaplıyor. Bir parça kesip Adan'ın arkasından yaklaşıyorum ve boynuna doluyorum. Hava almak için çırpınırken elleri ipe gidiyor ve onu kurtarmaya çalışıyor. Onu Sabine'i hapsettiği sandalyeye sürüklüyorum ve aşağı itiyorum. İpin geri kalanını etrafına dolayarak onu sandalyeye sabitliyorum ve sonunda boynundaki tutuşu serbest bırakıyorum.

Hasarlı nefes borusuyla soluk soluğa kalıyor.

"Çok adam öldürdüm," diye mırıldanıyorum kulağına, ikimizin de gözleri mutfağın karşısındaki Sabine'e sabitlenmişken. "Ama hiçbirini boğazını kesmek kadar hoşuma gitmedi. Şuradaki kız mı? Benden alabileceğini düşündüğün kız mı? Onun ne kadar değerli olduğunu düşündüysen, seni temin ederim, o buna yüz kat daha fazla değer. Onun için yaşayan dünyayı tanrıların yeraltı dünyasına kadar yırtarım ve seni de seve seve doğrarım."

Bıçağı boğazına dayayıp yavaş ve temiz bir şekilde kaydırıyorum. Öürken çıkardığı hırıltılar beni mest ediyor. Göğsünden akan kan beni coşkuyla ıslatıyor. Onun-

"Basten?"

Kana susamışlığımı unutarak köşedeki küçük sesine doğru dönüyorum. Onunla. Önemli olan tek şey bu. Tüm bu kan dökme olayı onun içindi. Sadece onun için. "Sabine."

Birlikte geldik. Kanlı bir kaygan zeminde kayıyor ama tökezlerken onu yakalıyorum. Ellerim bir kilit gibi beline dolanıyor. Her şeyin bittiğine ve onun güvende olduğuna inanmaktan neredeyse korkarak onu göğsüme sarıyorum. Çenem başının tepesinde duruyor. Vücudu benimkinin içine mükemmel bir şekilde giriyor. O ve ben birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirimize uyuyoruz. Ve lanet olsun, eğer kasıklarım bu gerçeği kabul ederek sertleşmezse. Dövüşün yarattığı adrenalin selinde boğulacak gibi oluyorum. Onu istiyorum. Üzerindeki kanı yıkamak istiyorum. Onu bu yabancı elbiseden çıkarmak istiyorum. Onu tam burada, yerde kanlar içinde yatan dört cesetle birlikte almak istiyorum.

Ama bu ihtiyacı bir kenara bırakıyorum; onun bakımı her şeyden önce geliyor. Ellerimi kan sıçramış yüzünde gezdiriyorum. Kesilmiş saçları beklenmedik ama uzunluğu ona yakışıyor. Mükemmel yüzünü herhangi bir yaldızlı kenarlığın yapabileceğinden daha iyi çerçeveleyiyor.

Şefkatle, kanlı parmaklarımı saçlarında gezdirip kısa bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Sokulmadın mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Arılar dikkatliydi. Beni sokmadılar. Ya da seni. Ya da Myst'i."

Benim onu koruduğum gibi küçük menekşem de beni korudu.

Boynumun yan tarafındaki bir çizige nazikçe dokunuyor. "Kanaman var." Kanı silmek için kolunun bir köşesini kullanıyor ve sonra sanki teselliye ihtiyacı olan bir çocukmuşum gibi dudaklarını yaraya bastırıyor.

Başımı arkaya yatırırken inliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Her hareketiyle beni tahmin etmeye iten bu güzel kızın mükemmelliğinden çok etkileniyorum. Bu bir telaş: Onun güvende olduğunu bilmek. Acımasızlığımın onu korkutup kaçırmadığını bilmek. Kendi başına hesaba katılması gereken bir güç olduğunu bilmek. Her gece uykuya daldığımda onun kalp atışlarını duymak istiyorum. Yanımda yatarken kanının titreşimini hissetmek istiyorum. Dünyada ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar kan ve menekşe kokusunda boğulmak istiyorum.

"Yapma," diye mırıldanıyorum ve sonra dudaklarımı yalayıp kendimi düzeltiyorum. "Durma."

Yumuşak dudaklarını küçük öpücüklerle boynumda gezdirmeye devam ediyor, bu da tenimin karıncalanmasına ve vücudumun hareketsiz kalmasına neden oluyor, en ufak bir hareketin onu durduracağından korkuyorum. Sonunda teması kestiğinde alnını omzuma yaslıyor. Onun için kanımı akıtabilirim. Onun için kemiklerimi kırarım. Benden sadece bunu isteseydi kendi kalbimi göğsümden söküp çıkarırdım ve ellerimde hala pompalanan organla, değeri tanrılarla yarışan bu kız için bir adak olarak onun ayaklarının dibinde seve seve ölürdüm.

Bölüm 21

Sabine

Basten'in gömleği hanın dumanı gibi kokuyor ama bana ormandaki kamp ateşı gecelerimizi hatırlatıyor. İkimizin de acı, öfke ve yalnızlığımız içinde o kadar parlak yandığımız o uzun, yıldızlarla dolu geceler ki, ihtiyacımız olan tek şeyin alevlerin hemen karşısında olduğunu göremiyorduk.

Ellerim gömleğinin kumaşında kıvrılıyor, tüm o siyah geceler boyunca giydiğim gömleğın aynısı. Beni saran, beni koruyan gömleği. Basten'in bana gömleğini ödünç verdiği o ilk gecedan beri beni hep nasıl kolladığını neden göremedim?

Ve şimdi benim için dört adam öldürdü. Aklımı başımdan alıyor ve nefesim kesiliyor. Birinin benim için savaşa girdiğini görmenin bu kadar sarhoş edici olabileceğini hiç bilmezdim. Bu adamları katletti. Cesetleri ayaklarımın dibine bıraktı. Bütün bu kan. Bu katliam. Hava bir yıldırım çarpması sonrası gibi yüklü - gidecek yeri olmayan çok fazla enerji.

Yakasını tutarak yüzümü yukarı kaldırıyorum. Fısıltı kadar yakınız. Saç çizgisinden bir damla kan yuvarlanıyor. Bu sefer onu silmiyorum. Mükemmel şakağından aşağıya doğru süzölüşünü izliyorum.

Basten manastırda olsaydı hayatım nasıl olurdu? Tüm hayatım boyunca, benimle ilgilenmesi gereken insanlardan bildiğim tek şey, kendi ellerindeki sapkın istismar oldu. Uzun zamandır güvende olmayı arzuluyordum. Benim için savaşacak ya da daha iyisi, kendimi savunacak gücüm olduğunu gösterecek birini.

Basten ikisini de yaptı.

Peki ya o? Arkadaş olabilecek herkesle savaşmak zorunda kalan yetim bir çocuk. Nazik dokunuşumun altında daha önce hiç şefkatli bir şey yaşamamış gibi titriyor.

İkimizin ne kadar benzediğini daha önce fark etmemiştim. İkimiz de acı verici bir şekilde yalnız büyüdük, sadece zekâlarımıza ve tanrı öpücüklerimize güvendik. Bu yüzden benzer bir ruh bulduğumuzda birbirimizi tanımak yerine duvarlar örmeye çalışmamız şaşırtıcı değil.

Ve şimdi onu kaybetmek üzereyim. Duren'e ulaştığımızda, ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmayacak. Bir daha asla onun kollarının

bedenime mükemmel bir şekilde uyarlanmış bir palto gibi beni çevreliyor. Kırık parçalarının iyileşip iyileşmeyeceğini asla bilemeyeceğim.

Yakasını daha sıkı kavrarken, sanki yüz metreden düşüyormuşum gibi hissediyorum, düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum ve tutunacak tek şey o.

"Geldin," diye fısıldıyorum.

"Küçük menekşe, elbette geldim. Senin için tanrıların on diyarını ellerim ve dizlerim üzerinde geçebilirim."

Kirlenmiş, kan içinde, tıpkı benim gibi. Kendimizi temizlemeliyiz ama bu anın bitmesine dayanamıyorum. Başparmağımla alt dudağındaki bir damla kanı temizliyorum. "Blackwater'da ne oldu?" "Seni bir saniye bile terk etmemeliydim. Bu benim hatam-"

Parmağımı dudaklarının üzerine koyarak onu susturdum. "Bu senin hatan değil."

Başını sallar. "Sabine, senin kaçırıldığını gördüğümde... Kendi kokunun üstüne o piçin pisliğini kokladığımda. . . " Öfke yüzünü patlayacakmış gibi hissettirecek kadar buruşturur. Bir elini yüzünde gezdirerek duygularını kontrol altına almaya çalışıyor.

Myst kapıda kişniyor.

Hepsi öldü mü?

Ona cevap vermeye başlıyorum ama ben cevap veremedim Basten yorgunluktan ağırlaşmış bir sesle, "Evet, çılgın kısrağ. Onu yakaladık. Başardık."

Burnumu kırıstırıyorum, kafam karışıyor. "Bir dakika. Onu *duydun* mu?"

"Hayır. Ama o at ve ben? Birbirimizi yeterince iyi anlıyoruz. kelimeler olmadan."

İkiniz kadar çene çalıyor, Myst bana homurdanıyor. Ona bundan sonra kendi ayakları üzerinde yürümesini söyle.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, ikisinin nasıl olup da beni kurtarmak için bir araya gelecek kadar iyi anlaştıklarını merak ediyorum. Sonra Adan'ın bedenine bakıyorum ve ciddileşiyorum.

"Basten, sana söylemem gereken bir şey var. Beni Eski Koros'a getirmesi için Adan ve adamlarını kiralayan Kral Joruun'du."

Basten anlamadığı bir sorunun cevabını aramak için gözlerimi geri çekiyor. Kaşları çatıldı. "Kral Joruun mu? Emin misiniz?" Tereddüt ediyor. "Tam olarak ne söylediler?"

"Kralın bana *dokunulmasını* istemeyeceğini." Maks'ın ellerinin hayaletini bacaklarımın arasında hissettiğimde sesim son kelimedeki kısılıyor. Boğazım kurudu. Kaslarım geçmişin yankısı yüzünden tutuldu.

Basten yüksek duyularıyla bunu fark etmiş olmalı çünkü baş ve işaret parmaklarıyla çenemi hafifçe kavırıyor.

"Sana dokundular mı?"

Yutkunamadan önce bir inilti kaçıyor. Bedenim titriyor. Basten'in gözleri fırtına bulutları gibi kararıyor ve ben açıklamak için kelimeler ararken o başını sallıyor.

"Hayır, söylemene gerek yok Sabine. Kendim bulabilirim." Kanadı kırık bir kuşu kaldırır gibi dikkatle eğilip boynumu kokluyor, sonra omzumun üzerinden avucuma uzanıyor. Sonra cesetlere dönüyor.

"Şu," diyor Maks'ı göstererek. "Denedi ama fazla uzağa gidemedi."

Hayalet gibi başımı sallıyorum.

Elimi sahiplenici bir şekilde sıkıca kavırıyor. "Ölümsüz Woudix'ten o piçi ölümden geri getirmesini isterdim, sırf onu tekrar öldürebilmek için." Titreyerek nefes alıyor. Bir an geçiyor, sonra sessizce, "Kral Joruun'dan bahsetmiyorlardı." diyor.

Artık Maks hakkında konuşmadığımızı anlamam bir saniye sürüyor. "Ama kim-"

"Kral Rachillon'u kastettiler."

Ona bakıyorum. Bu ismi hiç duymamıştım.

"Onlar Volk akıncılarıydı, Sabine. Onları bir kral kiralamış olabilir ama bizimkiler değil. Volkany Kralı Rachillon'du."

Şaşkınlıkla boş boş bakıyorum, sanki bana uzun zaman önce benden çok daha önemli insanların başına gelmiş bir fae hikayesi anlatıyormuş gibi.

"Kral Rachillon?" Ben de onun gibi telaffuz ediyorum, *Rah-shee-yan*.

Son on iki yıldır o kadar inzivaya çekildim ki Volkish sınırından sızabilecek herhangi bir haber Ölümsüz Iyre Manastırı'na ulaşmadı. Son duyduğumda Volkanya'nın bir kralı bile yoktu. "Anlamıyorum. Volkanya Kralı beni neden istesin ki?"

Bunu söylemek bile gerçek dışı geliyor, sanki bir rüyanın içinde hareket ediyormuşuz gibi. Basten kendi kendine mırıldanıyor,

"Bu çok iyi bir soru."

Manywaters Inn'de Volkany'den bahsetti. Söylediğinden daha fazlasını bilip bilmediğini merak ediyorum - ya da en azından daha fazlasından şüpheleniyor - ama sıkılmış çenesi bana düşüncelerinin şimdilik kendi kafasının içinde kilitli olduğunu söylüyor.

Cesetleri kulübede bırakacağız. Bu ormanda bizim için temizleyecek kadar aç yaratık var. Yorgun ve kirli bir şekilde Myst'e doğru gidiyoruz.

baskıncı grubun daha fazla üyesi olması ihtimaline karşı nehre paralel olarak ormana doğru ilerliyor. Basten sonunda Myst'i durdurduğunda ay yükselmiştir, böylece ağaçların arasından dinleyebilir.

"Yakınlarda bir şelale var," diyor. "Şu tepenin hemen üzerinde. Orada güvende oluruz. Su, kokularımızı ve seslerimizi bastıracaktır. Belki yıkanabiliriz bile."

Son düzlüğe girerken kaslarım iliklerime kadar geriliyor. Çok geçmeden şelalenin sesini duyuyorum ve ardından suyundan yansıyan gümüş ay ışığını görüyorum. Sığ bir mağaranın kenarından yuvarlanan, kıvrımlı bir vadi akıntısına dönüşmeden önce aşağıdaki kayalara çarpan uzun ve dar bir şelale.

Basten Myst'i sığ mağaranın sığınağına götürüyor. Yıkanabilmek için kana bulanmış kıyafetlerimizi çıkarmaya başlıyoruz. Çıplak bedenimiz ay ışığını yakalarken şelalenin gürültüsü sessizliği dolduruyor. Basten beni binlerce kez çıplak gördü ama birden utandım. Kayaların üzerinden geçmeme yardım etmek için elini uzattığında, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Artık saçlarımın arkasına saklanamam," diyorum sessizce, şelaleye rağmen beni duyabildiğini biliyorum.

Basten duraksıyor, gözlerini saygısından yüzüme dikmiş, gece omuz hizasının altındaki her şeyi gizliyormuş gibi yapıyor. "Akıncılar mı kesmiş?"

Başımı salladım. "Beni gizlemek için. Onu özlemiyorum, sadece bana verdiği örtüyü özlüyorum."

Kulağımın arkasına bir tutam daha sıkıştırıyor. "Ben seni böyle seviyorum. Ağırlaşmak için yaratılmamışsın."

Bir ayağımı uzatarak şelaleyi deniyorum, soğuktan çığlık atıyorum ama bu sistemim için hoş bir şok. Elimini akan suya daldırıyorum, sonra başımı, sonra tamamen suyun altında duruyorum ve başımı geriye eğerek beni temizlemesine izin veriyorum.

Basten şelalenin altında bana katılıyor, soğuk suda kafa derisini ovuyor. Yüzünü gökyüzüne çevirip suyun yüzüne çarpmasına izin veriyor. Acıtıyor olmalı, ama ürkmüyor.

Suyun gürültüsünden fazla konuşamıyoruz ama sırtımdaki kanı yıkamaya çalıştığımı görüyor ve yardım etmek için arkamdan geliyor. Elleriyle omuzlarımı kavrayarak beni suyun altında durmam için yönlendiriyor. Elleri kanı temizlemek için çalışıyor, gergin kaslarımı ustaca dokunuşuyla eriyene kadar yoğuruyor.

Banyodan sonra giysilerimizi yıkayıp kurumaları için seriyoruz, sonra ben battaniyeye sarınıyorum, o ise beline bir havlu sarıyor ve mağaranın rüzgarlığında ateş yakıyor. Şelaleden süzülen hafif bir sis, çıtırdayan alevlere rağmen beni ürpertiyor.

"Buraya gel," diye bağıyor, dizine vurarak. "Ateşe daha yakın olman gerek."

Beni kucağına alıyor, battaniyeyi etrafıma sarıyor, böylece bir solucanın geçemeyeceği kadar sıkı sarılmış oluyorum. Hangisinin daha rahatlatıcı olduğunu bilmiyorum, battaniyenin mi yoksa Basten'in kollarının mı? Kendimi onun göğsüne bırakıp ateşi izliyorum, zihnim şelalenin sabit kükremesine uyacak şekilde donuklaşıyor.

Uzun bir süre sessizlik içinde geçer.

İkimizin de bu anı bozmak isteyeceğini sanmıyorum. Güvendeyiz. Temiziz. *Birlikteyiz*. Tek istediğim sonsuza dek onun kollarında olmakken, yanlış bir kelime bu narin kâğıttan evi yıkabilir, bizi rüzgâra savurabilir.

Bir şekilde eli benimkine uzanıyor ve el ele tutuşmak kadar basit bir şeyi yapmak iyi hissettiriyor. Ateş ışığı kırık eklemlerinin üzerinde titriyor. Başparmağımı hafifçe hasarlı derisinin üzerinde gezdiriyorum, dövüş sırasında ne kadar şarjlı olduğunu hatırlıyorum. Onu *izlerken* ne kadar şarj olmuşum. Dövüşü bir oyun gibi zahmetsiz göstermişti. Dört güçlü akıncıyı dakikalar içinde yere sermişti.

Beni döven Sisters'a ne yapacaktı?

Dürtüyle parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum ve sıyrıkları usulca öpüyorum.

Göğsünden bir inilti yükseliyor. "Bunu yapman hoşuma gidiyor." Ağzı, şelalenin gürültüsünden onu duyabileceğim kadar kulağıma yakın.

"Ne yapmak?"

"Bana hayvanlarından biriymişim gibi davran. Çok hassas."

Bir an için onu vücudunun başka yerlerinden öpmeyi düşündüm. Şelalede yıkanmak beni yeniden uyandırdı, kavgada olduğu gibi beni yeniden şarj etti. Nefesim sığlaşıyor. Dişlerim alt dudağımı avlamaya devam ediyor, acının topraklayıcı ısırığını arıyor. Banyo Basten'i de yeniden canlandırdı, bu çok açık. Battaniyenin arasından kıcıma bastıran sert aletin dikkatini algılamak için yüksek duyulara ihtiyacım yok.

Kalçalarım sanki kendi akılları varmış gibi kucağında kayıyor. Nefesi kısa süreliğine kesiliyor. Sonra eli benimkini tuttuğu iffetli pozisyon

Elini, kaymış battaniyenin açıkta bıraktığı çıplak omzuma götürdü ve başparmağıyla uzun vuruşlar yaptı.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Çok sık nefes alıyorum. Kafam, şelalenin arkasındaki bu mağarada neler olabileceğine dair fantezilerle doluyor, burada dünyadaki son iki insan da olabiliriz.

Sinirlerimi yatıştırarak fısıldıyorum, "Şimdi anlıyorum ki bu asla Adan'la ilgili değildi, sadece bana teklif ettiği şeyle ilgiliydi."

Basten "Aşk mı?" diye sormadan önce sessiz kaldı.

"Özgürlük." Boğazıma düğümlenen sinir yumağını yutuyorum. "İstedğim şey bu. Mücevherler değil. Yüce bir lord değil. Bir kale değil. Myst'i dörtlüyle sürerken hissettiğim gibi hissetmek istiyorum. Sanki önümdeki tek yol benim çizdiğim yolmuş gibi." Tereddüt ediyorum. "Kiminle yapacağım."

Kelimelerle cevap vermiyor ama bedeni onun yerine cevap veriyor. Başparmağı boynumda geziniyor, sanki gerçekten çözmesi gereken kendi düğümlenmiş düşünceleriymiş gibi oradaki sıkı kasları uzun süre çalıştırıyor.

"Rian'la evleneceksin," dedi.

Şurada. Artık konuşuldu. En azından dönüp durduğumuz bu şey açıklığa kavuştu. Yaklaşan evliliğim konusu son birkaç gündür yolculuğun başlangıcında olduğu kadar sık gündeme gelmiyor ve Basten'in onunla yakınlaştıkça bu konuyu aklından çıkarmak için mücadele ettiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yüzümü ona dönmek için kucağında dönüyorum, battaniye hâlâ göğsüme sarılı, bacaklarım sağ kalçasının üzerinden sarkıyor.

"Lord Rian'la evlenmek istemiyorum. Myst ile Salensa'ya gidip okyanusu görmek istiyorum." Cesaretimin her zerresiyle bakışlarını tutuyorum. "Bizi oraya götürmeni istiyorum."

Sormaktan korktuğum şeyi sorarken neredeyse sesimi kaybediyordum. Reddedilmenin olası acısından kaçmaya çalışırken kalbim göğsümde çarpıyor. Lord Rian'a sadık olduğunu anlıyorum. Hatta o adama olan sadakatini duymaktan o kadar sıkıldım ki çığlık atabilirim. Ama Basten benim için öldürdü, benim için günah işledi - benim için ihanet etmek çok mu farklı?

Evet. Onun için öyle. Onun için öyle.

Ve bu beni korkutuyor. Myst, Basten'ın sadakatini Rian'dan bana çevirmemi tavsiye etti ama bunu yapabileceğimden emin değilim. Ormanda ona rüşvet teklif ettim, kabul etmedi. Ona hanın yumuşak çarşafı üzerinde parfümlü bedenimi sundum, yine de beni öpmedi.

"Sabine, ne sorduğunu bilmiyorsun" diye cevap verirken sesi ciddiye.

"Tam olarak ne istediğimi biliyorum." Kilitlenmiş bakışlarımı sabit tutuyorum. "Efendine ettiğin yemini bozmanı istiyorum."

Boğazı düğümleniyor. "Bir söz verdim."

"Kalbin de öyle." Sesim kırıldı. "Bana bir söz verdi."

Ne diyeceğini bilemez halde çenesi düştü. Gözlerinde dolaşan azabı görebiliyorum. Bir elini nemli, siyah saçlarında gezdiriyor, yumruğu uzun saç tellerine dolanıyor.

Sonunda beni kucağından indiriyor ve kendini açıyor, ayağa kalkıp ateşin önünde yürüyor, havluyu beline doluyor. Her dönüşünde, sanki onu kalbinden bıçaklayacakmışım gibi bana temkinli bir bakış fırlatıyor. Yanılıyor mu? Yanılacak mıyım?

"Sabine-" diye yalvarıyor.

"Salensa yolunda karı koca gibi davranacağız, böylece özgürce seyahat edebiliriz," diye araya giriyorum aceleyle. "Oraya vardığımızda, bir çiftlikte hayvanlarla ilgilenmek için iş bulabilirim. Sen de avlanırsın."

Bunu düşünecek kadar ciddi olduğuma inanamayarak bön bön bakıyor. Uzak bir sesle tekrarlıyor, "Karı koca gibi poz vermek mi?"

Sorunun bir kısmı sorulmadan orada asılı kalıyor. Kucağımda kenetlediğim ellerime bakıyorum. "Eğer konu seksse ... "

Sert bir kahkaha atıyor. "Seks hakkında. Tanrım, evet, seksle ilgili. Ama bundan çok daha fazlası var Sabine. Öyle olduğunu biliyorsun."

Boğazıma bir şey takılıyor. Sadece bedenim onu baştan çıkarmaya yetmiyor, ama ona daha fazlasını sunmaya cesaret edebilir miyim? Verecek tek şeyim kalbim ve onu da teslim edersem elimde hiçbir şey kalmaz. Adan'a aşık olmak gibi bir hata yaptım ve tekrar aşık olabileceğimi düşünüp yanılmak beni dehşete düşürüyor.

"Rian'a sadakat duyduğunu biliyorum-" diye başladım.

"Evet, evet. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Sadakatimin körü körüne ve karşılıksız olduğunu ama öyle değil. Rian benim için bir kardeş gibidir. Ondan da öte. O olmasaydı şu an bataktaydım. Hatta ölmüş olurdum."

"O bir kardeş değil, senin *efendin*! Sana *para* ödüyor!"

Seslerimiz şelalenin gürültüsü üzerinde bir haykırıya yükselirken o adım atmaya devam ediyor. Myst, bizi karşılıklı atışırken izlerken durmadan ot yiyor. Basten havlusunu yeniden ayarlıyor. Göğsü kabarıyor. Kaslarının her biri

Kenar. Şu anda Volk akıncılarına karşı olduğundan daha korkutucu görünüyor.

Sonunda durur. Ateşin ışığı kaslarının yumuşak iniş ve çıkışlarına gölge düşürerek onu insanlıktan çıkarıyor, sanki fae tanrılarında biri gibi gösteriyor. "Seksten daha fazlasına ihtiyacım var. Seninle birkaç günden fazlasına ihtiyacım var, ya da Salensa'ya varmamız ve senin benden sıkılman ne kadar sürerse sürsün. Hayır. *Her şeye* ihtiyacım var. Şimdi değil, henüz değil. Ama bunun daha fazlası olma ihtimali olduğunu bilmeliyim."

Dudaklarım ayrılıyor. Ültimatoma bana geri çevirdi ve şimdi birlikte kaçmayı ilk teklif ettiğim zamankinden bile daha gerginim. Tam olarak ne soruyor? Ona aşık olup olamayacağımı mı? Bir gün karı koca gibi davranmanın gerçek olup olmayacağını mı? Buna nasıl cevap vermem gerekiyor? Aşkın ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim. Bana koşulsuz sevgi gösteren son kişi on iki yıl önce öldü.

"Geleceği okuyamam," diye fısıldıyorum çaresizce. "Hiçbir söz veremem."

Çenesindeki bir kas sıçradı. "Sen bize bir şans vermezsen ben de Rian'a ihanet edemem."

Ölümsüzler tarafından. Bu adam benden ne istiyor? Haftalar önce ona yalan söylemekten çekinmezdim ama artık bunun çok ötesindeyiz. Ona en azından dürüstlük borçluyum.

Onunla bir gelecek görebilir miyim?

Ateşten gelen sıcaklıktan daha fazla bir sıcaklıkla bana bakıyor.

Kalbim çatlak bir kapı gibi açılıyor ve en zayıf ışık huzmelerini içeri alıyor. "Bunu istiyorum Basten. Seni istiyorum. Şimdi, belki de sonsuza dek. Sana verebileceğim en iyi şey bu." *Belki. Belki. Belki.* O kadar çok belki var ki içinde boğuluyorum. O kadar çok belki var ki korkuyorum.

Kıpırdamıyor. Yüzüne garip bir sakinlik çöküyor, sanki savaştığını bilmediği bir savaşa teslim olmuş gibi. "Tamam."

"Tamam."

Ve bitti. Mühürlendi. Rian Valvere'le evlenme kaderimden kaçmak istediğim onca günden sonra dileğime kavuştuğum gerçeğini aklım almıyor. Sadece bu değil, çok daha fazlası. Özgürlüğü elde ediyorum. *Denize* kavuşuyorum. Ve tanrım, *tanrım*, Basten'a kavuşuyorum ve en kısmı da bu. Geleceğin bizim için neler getireceğini tahmin edemiyorum ama kalbimdeki kapının daha da açılmasına izin vermekten ne kadar korksam da, ışık içeri doğru ilerliyor.

şelale durmadan akıyor, bu yüzden kalp atışlarını duyamıyorum ama benimki kadar sert attığını hayal ediyorum. Sanki bu gerçek değilmiş gibi bana doğru sarsıcı bir adım atıyor. Sanki bir rüyaymış gibi. Yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. Gözleri battaniyenin içinde beni görüyor ve başka bir şey görmüyor.

Vücudum bir yıldız gibi parlıyor, onun için yanıyor. Onu omuzlarından tutuyorum. Boğuk bir sesle fısıldarken sesim titriyor, "Handa bana yapacağını söylediğin tüm o şeyler? Onları bana yapmanı istiyorum. *Şimdi*."

Kaç kez o taklit oyununu hayal ettim? O kaç kere?

Sıcak avucu boynumun dibinde duruyor, demir bir kolye gibi ağır. "İkimiz de biliyoruz ki bu gerçekleşirse her şey değişecek. Eğer başlarsak, durabileceğimi sanmıyorum."

Fısıldıyorum, "Durmanı istemiyorum."

Bir an tereddüt ediyor, sonra ayağa kalkıp "Geri yatın" emrini verirken gözleri parlıyor.

Hâlâ battaniyeye sıkıca sarılmış halde mağaranın zemininde yatarken titriyorum. Basten beni başımdan ayak parmaklarıma kadar, parçalamamak için kendini zor tuttuğu bir hediye gibi inceliyor. Kalçalarımın iki yanında duruyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp üzerime oturuyor.

Nabzım damarlarımda vızıldayan arılar gibi çırpınıyor. Kalçalarımındaki vücut ağırlığı iyi hissettiriyor, ama midem çalkalanıyor, kalçalarım titriyor.

Elini tekrar boynumun dibine koyuyor ve nefesimi yavaşlatıyor. "Vücudunun rahatlamasına izin ver. Yavaş gideceğim. Seninle ilgileneceğim."

Elbette kalbimin ne kadar çılgınca attığını duyabilir. hem nasıl heyecanlandığımı hem de nasıl korktuğumu. Daha düzenli nefes almak için mücadele etmeye başladığımda, başparmağını ağzıma götürüyor, alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve parmak ucunun dişlerimin sert kenarını sıyrmasına izin veriyor.

"Seni nasıl becereceğimi milyonlarca kez düşündüm."

Handa beni hiç öpmedi, sadece öpmek isteyeceği yakıcı yerlerime dokundu. Şimdi, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmak için eğildiğinde nefesim beklentiyle kesiliyor. Sözüne sadık kalarak öpücük yavaşça başlıyor. Acele etmiyor, bunun tadını çıkarıyor. Dudakları benimkileri yönlendirerek aramızdaki bağı derinleştiriyor ve sonra dili dudaklarımdan bastırıyor. Dudakları onun için ayrılıyor ve içgüdüsel olarak eşleştirdiğim uzun vuruşlarla dilini benimkinin üzerinde kaydırıyor.

Geri çekilirken ağzımın içinde inliyor. İşaret parmağı boynumdan aşağı inerek boğazımın dibindeki çukura yerleşiyor.

Dudaklarını boynuma yerleştirmeden önce tenim onun dokunuşunu arzuluyor. Tenime sıcak bir nefes üflüyor, sonra dilinin ucuyla boğazımın dibindeki çukuru yalıyor, sanki bal yalıyormuş gibi.

İnliyorum.

Dudakları göğsümün aşağısında, Godkiss doğum lekemin göğüs kemiğimin üzerinde gezindiğı yere kadar iz bırakıyor. Elleri battaniyenin kenarlarını buluyor ve sıkı sıkıya tutunduğum battaniyeyi bırakmam için beni ikna ediyor.

Kollarım kilitleniyor, battaniyeyi etrafımda tutmak için son bir çaba. Son duvarım. Ama o kollarımı nazikçe göğsümden uzaklaştırarak yanlarımda düz durmaları için yönlendiriyor. Battaniyeyi teker teker açıyor, çıplak, dolgun göğüslerimi yavaşça ortaya çıkarıyor.

Bu manzarayı takdir etmek için bir an durdu. Eliyle sol göğsümü kavırıyor, sıkıyor ve usulca okşuyor. Parmakları meme ucumu bir çakıl taşı gibi sertleşene kadar ustalıkla yuvarlıyor. Başım battaniyenin üzerinde geriye doğru eğiliyor. Dokunuşu sihir gibi geliyor. Her yerimde istiyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan meme ucumu ağzına alıyor. Sırtımı kamburlaştırıp meme ucumu dudaklarının arasına doğru iterken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Onu sahipleniyor, emiyor, sonra yavaşça ısıyor.

Bağırıyorum. "Basten!"

"böyle, küçük menekşe. Bana neyi sevdiğini söyle."

Düşünmek zorlaşıyor. Handa sonra ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Tenime karşı hangi sıcak, iğrenç sözü inledi? Tek konsantre olabildiğim şey alt tarafımda büyüyen kıvılcımın alev alması.

Karnımın kıvrımları boyunca sıcak öpücükler kondurmak için meme ucumu bırakıyor. Kaburgalarımda bir çil. Göbeğime yakın bir tane. Bir diğeri sağ kalçamın kıvrımında. Dudakları aşağı doğru inerken battaniyeyi sıyrıyor, beni şelalenin serin sisine, ateşin sıcak alevine ve kendi imrenen bakışlarına açıyor, ta ki tamamen çıplak kalana kadar.

Handa oynadığımız rol yapma oyunu buraya kadarmış, ama şimdi sadece bir başlangıçmış gibi geliyor. Alt dudağımı hafifçe ısırarak ona bakıyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bu."

Eli bacaklarımdaki ıslak sıcaklığı kavırıyor. Bir iniltiyi yutuyorum, kalçalarım avucunun ağırlığına dayanamıyor. Elinin sert tabanını kasıklarımın tepesindeki sıkı düğüme bastırıyor, sonra bir parmağını yavaşça göbeğime batırıyor. İlk boğumda duruyor, beni sık ve yavaşça okşuyor.

İnliyorum, parmağını daha derine sokmak için kalçalarımı oynatıyorum. "Daha fazla."

Parmağını sıcaklığıma daha da bastırıp daha hızlı okşarken kıkırdıyor. Sonra ikinci bir parmak daha ekliyor. Avucunun sert tabanı beni dışarıdan ovmaya devam ediyor.

Ne yaşadığımı bile bilmeden inliyorum. Böyle hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Basten'in tek bir eliyle beni uçuyormuşum gibi hissettirebileceğini. Parmakları, ritmine uymak için kalçalarımı yukarı yuvarlamama neden olan sabit bir hareketle vuruyor.

"İşte böyle. Elimi sür. Çok iyi gidiyorsun. Kayganlığının kokusunu alabiliyorum. Duyabiliyor musun? Ben duyuyorum. Kayalardan damlayan kar erimesi gibi ses çıkarıyor."

Utanmam gerekirdi ama vaftiz eşinin ona verdiği yanıtı nasıl algıladığını düşünmek beni daha da heyecanlandırıyor. Ondan hiçbir şey saklayamam, aramızda sır yok.

Bacaklarımın arasında adını koyamadığım bir baskı oluşuyor. Bu hissi yaşamaktan ve beni nereye götüreceğini görmekten başka bir şeye odaklanamıyorum. Ama çok geçmeden Basten parmaklarını çekiyor.

Kendimi dirseklerime kadar iterek itiraz ediyorum.

Parlayan sularımı parmaklarından yalarken yine kıkırdıyor. "Tanrım, senin tadın," diye inliyor parmaklarını yalayarak.

Bu hareket, söyleyeceğim her şeyi ağızımdan kaçırdı ve ağızım açık kaldı. "Ne yapıyorsun?" Bunların hepsi yeni. Korkutucu. Heyecan verici. Şelale durmadan gürlüyor, düşüncelerimi köreltiyor.

"Bu sadece başlangıç," diyor. "Seni ne konusunda uyarmıştım."

"Başka ne yapacaksın?"

"Uzan. Bu şekilde." Sırtımı battaniyeye bastırıyor, sonra dizlerimi mağaranın çatısını gösterecek şekilde büküyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak birbirine yapışıyor ama o her iki dizimi de tutup nazikçe birbirinden ayırıyor.

Amım onun için bir ziyafet gibi açıldı. Yanaklarım kızarıyor ama o utanmış görünmüyor. Aksine. Tıka basa yemeye hazır görünüyor. Başparmağını olgun bir şeftaliye bastırır gibi göbeğimin hassas dış kenarlarında gezdiriyor.

"Amcığının ağızımın altında titremesini düşünerek birçok gece uyuyamadım."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bekle, *ağızın* mı?"

Yüzü çoktan bacaklarımın arasına girmiş, kollarıyla bacaklarımı birbirine kenetlenme içgüdülerine karşı ayırıyor. Bacaklarımın dış kenarlarını yalıyor.

göbeğime şimşekler çaktıracak amımı okşuyor. Dili kaygan sıcaklığımın etrafında kayıyor, parmaklarıyla yaptığı gibi okşuyor, ama bu başka bir seviye. Ağzı o kadar sıcak, diliyle yaptığı şeyler o kadar kendinden emin ki. Çok *doyumsuz*. Saniyeler içinde artan basınç patlamak üzereymiş gibi hissettiriyor.

" bu," diye fısıldıyor bedenime doğru. "Çok iyi gidiyorsun. Benim için inle. İyi hissettiğin yerde inle. Orada mı? Hoşuna gitti mi?"

Dudaklarını amımın tepesindeki sıkı tomurcuğun üzerine kapatıyor ve nazikçe emiyor.

Ve içimdeki derin, karanlık bir parça çılgına dönüyor. Tüm vücudum bir yumruk gibi sıkışıyor, titriyor ve zonkluyor ve sonra bir anda tutuş paramparça oluyor. Bacaklarımın arasında şimşekler çakıyor ve kaslarımda karıncalı bir gök gürültüsü yuvarlanıyor. Bu coşku. Bu acı. Cennet gibi. Günahkâr. Korkutucu ve yeni ve bunu tekrar tekrar hissetmem gerekeceğini şimdiden biliyorum.

Bedenim hâlâ artçı sarsıntıların etkisiyle titrerken Basten doğruluyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Onun vaftiz öpücüğünü düşünmemeye çalışıyorum. Kokumu, tadımı ne kadar yoğun algılamış olmalı. Titreyen bedenime bakarken gözleri ağırlaşıyor ve orada karanlığın bir kenarı var. Bildiğim tek şey bu olduğu için arzuladığını bildiğim şiddetin ipucu. Ama ilk seferim için yavaş hareket edeceğine söz vermişti ve bacaklarımı ayırıp amıma bakarken elleri yumuşak.

"Eriyen buz gibi kaygansın. Benim için hazır mısın? Beni istiyor musun? Söyle." Parmakları, daha önce yaptıklarından dolayı hâlâ zonklayan zavallı, aşırı hassas tomurcuğu kızdırıyor.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum.

Belindeki havluyu çıkarıyor. Aleti kalın ve ağır. Muazzam. İçime çektiğim nefesin boğazımda düğümlenmesine neden olan bir hazırlıkla dışarı fırlıyor. *Bunun* içime sığması mı gerekiyordu? Tanrıları sikeyim. O devasa aletle beni parçalara ayıracak.

"Devam et," diye emrediyor. "Dokun ona. Beni eline al."

Tereddüt ediyorum. Titreyen parmaklarım sedefli bir damlanın parladığı pürüzsüz ucu sıyrıyor. Aleti beklediğimden daha pürüzsüz. Zonklayan bir aciliyetle avucumun içine doğru geriliyor.

Kısa süreliğine gözlerini kapatıyor ve dokunuşumun onu ne kadar memnun ettiğini fark ediyorum. Yüzüne o bakışı yerleştirebildiğimi bilmek bana garip bir güç hissi veriyor.

"Öp onu," diye bağıyor.

Ciddi mi bu? Bunlar Ölümsüz Alyssantha'nın bölümlerinde anlatılan şeyler, sefahat düşkünü fae tanrıları dışında kimsenin yaptığından emin olmadığım şeyler. Ama Basten'in kapüşonlu göz kapaklarına bir bakış bunu doğruluyor: Oh, evet. O ölümcül derecede ciddi.

Titreyen dudaklarımla sikiinin ucunu nazikçe öpüyorum. Tadı tuzluydu ama korktuğum kadar kötü değildi.

Beni tekrar battaniyeye doğru iterken inliyor, üzerime eğiliyor, sonra elini sikiinin etrafına sararak giriş yerimle aynı hizaya getiriyor.

"Yavaş gideceğim. Korkma."

Aletin ucunu merkezime bastırırken beni kırılgan bir oyuncak bebek gibi tutuyor. Bir santim içeri giriyor, sert ısrarıyla beni birbirinden ayırıyor. Nasıl bir his olduğunu tarif edemem. Zevk ve acı gibi, diken ve gül gibi, ateş ve buz gibi. Basten bir santim daha içeri itiyor, orada duraklıyor, vücuduma onun devasa boyutuna alışması için zaman veriyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı. "Çok sıkı."

Kasları seğiriyor. Göğsünden aşağı ter damlıyor. İstedğini bildiğim gibi içime sonuna kadar girmemek için kendini zorluyor. Vücudum arzu fişkirtirken, ona yer açmak için gerilirken bir santim daha içeri itiyor. Yarısına kadar girdikten sonra yavaş, sıkı itişlerle hareket etmeye başlıyor. Her itişte biraz daha içeri giriyor ve kalçalarım ona uygun bir ritimle dönmeye başlıyor.

"Kalçalarını böyle oynatmaya devam et. böyle. bu. Çok sıkısın."

Bir iniltiyle içime tamamen gömülüyor. O kadar derin ki öğürüyorum, gözlerim şişiyor, içimde ne kadar uzanabileceğine inanamıyorum. O çekilirken taşakları hafifçe kıcıma çarpıyor, sonra tekrar içeri kayıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor hınzırca. "Hoşuna gitti mi?"

Düşünmek için kendime güvenmediğimden titrek bir şekilde başımı sallıyorum. Kelimeler mi? Nedir onlar? Ben sadece yanmaya hazır kuru bir çıra topuyum. Daha iyi tutmak için kış yanağımı kavlıyor ve daha hızlı itiyor, daha sert sürüyor beni.

"Çok iyi karşılıyorsun, küçük menekşe. Benim için çok ıslaksın."

Sözleri üzerime bal gibi damlıyor. Övgüleri duymak iyi hissettiriyor. Çok uzun süre savaştım. Hayatta kalmak için, çevreme meydan okumak için. Savaşmaktan yoruldu. Sahiplenilmek, kullanılmak, ilgilenilmek, zevkle doldurulmak istiyorum.

Baskı, ben inleyene kadar artıyor ve "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum" diye boğuluyorum.

"Oh, bunu kaldırabilirsin." Vuruşları uzun ve derin, beni mızraklıyor.

Şimşek ve gök gürültüsünün tekrar geldiğini hissediyorum. Yükselen fırtınayla savaşmamaya çalışarak başımı arkaya eğiyorum. Vücudumun binlerce farklı yeri seğiriyor ve sonra hepsi bir anda, tek bir sarsıcı alkışta bir araya geliyor. Haykırıyorum. Zevk beni şelalenin altındaymışım, doğanın tüm gücüyle dövülüyormuşum gibi ıslatıyor. Bu sefer dalga daha güçlü, uçana kadar devam eden sıkı küçük darbelerle bedenimi ele geçiriyor.

Erkeksi bir iniltiyle Basten son bir kez içime giriyor. Şimdiye kadarki en derine, o kadar derine ki sikini göbeğimin yakınında hissediyorum. Şişmiş göbeğimde zonklu ve nabız gibi atıyor. Birkaç nefes boyunca içimde gömülü kalıyor, zevkimizin son lokmalarını çıkarıyor.

Sonunda çekildiğinde, sıcak tohumu iç uyluklarımdan aşağı sızıyor. Yüce Tanrım, bu saf kötülük. Beni kucağına sürüklüyor ve battaniyeyi titreyen bedenimin etrafına sarıyor, beni kollarının kalın duvarlarında tutuyor, kollarımı göğsüne sarıyorum, yüzüm tanrı öpücüğü doğum lekesine bastırılıyor.

Tükendik. İkimiz de.

Kim önce uykuya dalar bilmiyorum ama ikimiz de diğerinin gitmesine izin vermiyoruz.

Bölüm 22

Molf

O kadar güzel ki gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sönmekte olan şömine ışığı ona ışık parmakları çiziyor. O uyanıkken neden uyuyayım ki? Bir daha asla uykuya dalmak istemiyorum.

Bekaretini almak için daracık amına girmenin nasıl bir his olduğunu hatırladıkça sikim sertleşiyor, onu tekrar almak için can atıyorum. Diğer bazı erkeklerin aksine, bu benim için hiçbir zaman önemli bir şey olmadı. El değmemiş bir am fikrinden hoşlanmıyorum ama Sabine'in aldığı ilk ve son şeyin benim sikim olacağı fikri o kadar tatmin edici ki taşaklarım sıkılaşıyor.

Onu uyurken izlerken kendi sikimi yumruklayabilirim. O artık benim, başkasının değil. nasıl istersem, nasıl iyi gelirse öyle dokunabilirim. Boşaldığı zamanki gibi inlemesini tekrar duymak için her türlü savaş alanından sürünerek geçerim.

Sırtı bana dönük, mükemmel küçük kıcını kasıklarına bastırıyor. Kalçalarındaki tohumumun kokusu beni gururdan sarhoş ediyor. Ona bakmak için battaniyeyi kenara . Amcığı sıcacık. Parlıyor. Uykusunda bile ıslak ve muhtaç.

Elimde olmadan uzanıp sıkı meme uçlarından birini parmaklarımın arasına alıyorum ve usulca yuvarlıyorum. Tam umduğum gibi, bu hareket boğazının derinliklerinde küçük bir inilti ortaya çıkarıyor. Bir saniye sonra amı zonkluyor, kayganlıkla kaplanıyor ve tekrar doldurulmak için yalvarıyor.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor, hâlâ yarı uykulu. "Tekrar yap, Basten."

Göğüs ucunu daha sert çimdikliyorum. "Bunu sorarken bana bak."

Emrimde onu zıplatan bir keskinlik var. Yuvarlanıyor, şimdi daha uyanık, o masum, uykulu gözlerini bana kırıştırtıyor. Onu ilk siktiğimde onunla böyle konuşmamıştım. İlk seferinin yumuşak olmasını, kendini güçlü ve tapılır hissetmesini istedim. Ama şimdi ona yapmak istediğim pek çok iğrenç şeyi hayal etmeme neden olan dipsiz şehvet kuyusundan kendimi uzak tutmak zorlaşıyor.

Sessizce ama gözlerindeki cesaretle, "Tekrar yap Basten," diye fısıldar.

Onun itaati beni inletiyor - bu güzel kız ona böyle aşağılık şeyler yapmama izin veriyor. O kadar istekli ki. Çok cesur. Yaptığım onca korkunç, vahşi şey... ve o hala ellerimi üzerine koymama izin veriyor.

Beni anlayan birini mi buldum? Yaptığım boktan şeyleri bile anlamıyorum. Ama bu kız zehirli yılanların ısınmak için yanına sokulmasına izin veriyor. Beni sevebilecek bir kadın varsa, o da Sabine Darrow'dur.

"Lütfen," diye fısıldıyor halsizce, battaniyenin altından bir elini kasıklarına doğru uzatıyor.

"Doyumsuzsun," diye mırıldanıyorum, kendi arzumu zar zor dizginleyebiliyorum. "Az önce sikimi yaladın. Şimdiden tekrar mı istiyorsun? Açgözlü şey. Pekâlâ, o zaman söyle bana. Nasıl ihtiyacın olduğunu söyle."

Kalçaları kıpırdanmaya başladı bile. "Sana içimde ihtiyacım var."

Zalim bir gülümsemeyle, tek parmağımla amının dışını okşuyorum, ona istediği dolgunluğu vermeden onu kızdırıyorum. "Bunun için ne yaptın? Yalvarır mıydın?"

"Seni piç," diye inliyor, amını avucuma doğru daha sert itiyor, parmaklarıma binmeye çalışıyor.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Şimdi neye imza attığını anlamaya başlıyorsun. Arkana yaslan. Bu sefer seni sikerken gözlerini benden ayırma."

Bu sefer, içine girerken kendimi tutmuyorum. Neyi sevdiğini söylemek kolay. Sanki kulağıma talimatlar fısıldıyormuş gibi vücudu bunu açıkça belli ediyor. Ne zaman geri çekileceğimi, ne zaman daha fazlasını kaldıracılabileceğini biliyorum. Ve ona verdiğim her şeyi o kadar iyi karşılıyor ki. Sabine ile seks yapmak ibadet gibi geliyor. Hayatımda hiç kiliseye girmedim, Ölümsüzlerin mabetlerinden birinin önünde eğilmedim ama şimdi ilahi olana duyulan saygıyı anlıyorum.

Tanrıları siktir et, ona dua edeceğim.

"Salensa'da," diyorum içine pompalarken aldığım nefesler arasında, "sana karım diyeceğim. Sen bana ne diyeceksin?"

"Koca," diye nefes alıyor.

"Bu doğru. Taklit olması umurumda değil. Yine de her gece seni becereceğim. Komşularımız çığlıklarını pencereden duyacak."

En lezzetli küçük sesleri çıkarıyor. Tırnakları omuzlarıma yarım ay morlukları bırakacak kadar sert batıyor. Tanrım, onu unutulana kadar sikmek istiyorum. Onu bir hayvan gibi becermek istiyorum. Bütün tanrıların adını unutup sadece beni hatırlayana kadar onu becermek istiyorum.

Taşaklarım gerildi. Kendimi tutuyorum, önce onun gelmesini istiyorum. Ve o çok yakın. Amı titriyor, hazır. Sadece uçurumun kenarına gönderilmesi gerekiyor. Elim bacaklarının arasına götürüyorum ve tırnağımı klitorisine sürüyorum, bir yandan da amının içine uzun ve derin bir şekilde sokuyorum ve hepsi bu kadar.

Haykırır , kendimi son bir kez daha içine gömüyorum. Onu işaretlemek istiyorum. Uyluklarının arasından sızan dölümün kokusunu alabilecek tek kişi ben olsam bile. Sertçe boşalıyorum, sonuna kadar itiyorum, dölümün her damlasının onun derinliklerine ekilmesini istiyorum. Bu vahşi, onu ağzına kadar doldurma içgüdüsü.

Ben çekildikten sonra, tembelce göğsümün üzerine uzanıyor ve mırıldanırken esniyor, "Ölümsüz Iyre bekaret olayıyla ne kaçırdığını bilmiyordu."

Tekrar uykuya daldı, doymuştu, göğsümü yastık olarak kullanıyordu. Zavallı, bitkin şey. Çok şey yaşadı. Uykuya ihtiyacı var, çünkü onun için çok daha fazlasını planladım. Onu gördüğümünden beri, onun hakkında -efendimin gelini hakkında- fanteziler kurmuyormuşum gibi davranmak zorunda kaldım.

Şelalenin spreyinden damlacıklarla buğulanmış kısa saçlarını okşuyorum.

Hiçbir önlem almadan iki kez seviştik. Normalde bu kadar aptal olmazdım ama bunun tahmin etmemiştim. Ve dövüş ringinde milyonlarca kez kasığıma diz yedikten sonra, çocuk sahibi olma olasılığımın çok düşük olduğu söylendi. Yine de, bir dahaki sefere daha dikkatli olmaya çalışacağım, ama ya tohumumu ona iki kez ektiğimde hamile kalırsa? Mağaranın tavanına bakarken, cevap bana akan bir su gibi geliyor.

Kahretsin, dünyada yürüyen en şanslı adam ben olurdum. Önce Sabine'nin tatlı amcığı sikime sarılacak, sonra da karnı çocuğumla şişecekti.

Onu böyle düşünmek seni tekrar sertleştirecek, Wolf.

Ama ciddiym, ya hamile *kalırsa*? Nasıl bir baba olurum? Tanrılar biliyor ki bu iş için örnek alabileceğim biri yok. Beni ringe çıkmaya zorlayan Jocki mi? Kendi karısını öldüren Lord Berolt mu? O piç her kimse, gerçek babam olmadığı kesin.

Bir başparmağımın ucunu ısıyorum, dişlerimi tırnağa sürüyorum. Gelecekteki çocuklarımı tamamen mahvedip mahvetmediğimi, onları bir baba olarak *benimle* lanetleyip lanetlemediğimi anlamaya çalışıyorum. Peki ya koca? Bu rolü nasıl berbat edeceğim? Sadece evli bir çift gibi davranacağımızı söylemiştik ama ona söz verdirttim.

bir gün olabilirdi. Bu benim için zalimlik miydi? Asla karşılık veremeyeceğimi bildiğim halde onun sevgisini istemek? Çünkü her ne kadar aklımın her köşesini tüketiyor olsa da, ben aşık olamam. Çok kırıldım. Bir zamanlar kalp dediğim şey artık yanmış bir kabuk. Onu isteyebilirim. Onu arzulayabilirim. Onu son nefesime kadar koruyabilirim ama aşk benim gibi hasarlı biri için imkânsız.

Hay sikeyim. Neden benim gibi bir piçin ona hak ettiği hayatı verebileceğini düşündüm ki? Param yok. Unvanım yok. Yumruklarım ya da yayım dışında hiçbir yeteneğim yok. O bir tanrıça. Muhtemelen 12 yaşından beri erkekler onun için yarışıyor. O manastırdaki hayatı ne kadar korkunç olsa da -ve o Rahibelerin solmuş boyunlarını sıkmak istesem de- belki de onun için daha iyiydi. Her gece pörsümüş sikini boğazına sokacak buruşuk, yaşlı bir lorda genç bir gelin olarak satılabilirdi. Göt herif babası Rian'ın teklifini bekleyerek ona bir iyilik yapmış olabilirdi.

Rian, onun hak ettiği türden bir koca. Evet, tanımın hiçbir yerinde erdemli değil. Elllerinde kan var. Ama ona hak ettiği hayatı verebilir. Güzel elbiseler, boş günler, ona hizmet edecek hizmetçiler. Ben ne sunabilirim ki? Onu koruyabilirim, ama bunun ötesinde? Tavşan yahnisi ve geyik postu mu?

Göğsünün uykusunda yükselip alçalmasını izlerken çenem sıkılıyor. *Hayır, böyle düşünme.* O beni seçti; benimle yaşamayı kabul etmesi için onu zorlamıyorum. Ne istediğine karar verme hakkına sahip ve eğer bu Malezya havyarı yerine tavşan yahnisi ise, öyle olsun. Ona verebileceğim en iyi hayatı vereceğim. Onu mutlu etmek için deli gibi savaşaacağım.

Çimlerin çitirtısı kulaklarıma ulaşıyor. Myst vadiden onun için topladığım kucak dolusu otu kemiriyor. Gözlerimi Sabine'den ayırıp atın yanına gidiyorum ve mağaranın kayalık duvarına yaslanıyorum.

"Zaten Duren'e gitmek , değil mi çılgın kısrak?"

Ben kahvaltı için sakladığım peynir parçasını çıkarana kadar yemeyi bırakıp ceplerime sokuluyor. Avucumun içinde tutuyorum. "Evet, evet. Al bakalım."

O peynirin tadını çıkarırken ben de onun ipeksi beyaz saçlarını okşuyorum. Ben ayrılmadan önce Rian seyislere Myst'e yer açmak için ödüllü aygırının geniş ahırını boşaltmalarını emretti ve hatta Sabine'e hoş geldin hediyesi olarak en iyi Spezian takımlarını satın aldı. Onun ölçülerinde elbiseler dikmeleri için bir terzi filosuna para ödedi. Metal ustasına Cratian altından bir evlilik yüzüğü yapmasını emretti, üzerine antik bir elmas, Titan'ın Gözyaşı, o kadar ünlü ki

Ölümsüzler Kitabı'nda bile adı geçiyor. Hatta Sabine'nin koruyucu erdem tanrıçasına hürmeten Ölümsüz Iyre'nin bir resmini bile yaptırdı - tabii ki *bu* erken olabilirdi.

Onu uzun zamandır istiyordu. Bunu planlamak için bir yıl harcadı. Aptal babasını hileli bir kart oyunuyla tuzağa düşürüp o kadar borçlandırdı ki, defterleri temizlemek için her şeyi yapardı.

Tırnaklarımı kafa derime sertçe geçiriyorum ama acı yetmiyor. Ben kıpırdanırken Myst kadifemsi siyah gözleriyle beni dikkatle izliyor; bir ayağımı arkamdaki kayalara dayıyor, akan suya doğru volta atıyor, sonra geri dönüyorum.

Sabine ile kaçmayı kabul ettiğimde, bedelini biliyordum. Bana zerre kadar ilgi gösteren tek kişiyi arkadan bıçaklamak. Rian'ın en sevdiği oyun olan, Golath parasıyla yazı tura atmak gibi, basit bir atışa bağlı. Sabine ya da Rian. Rian ya da Sabine. Biri her zaman bıçağımı sırtında hissedecekti.

Ve bu kesinlikle o olmayacaktı.

Gözlerimi kapatıyorum, ringde o kadar çok kırılan burnumun düz olmayan köprüsünü çimdikliyorum ki hissiyatımın çoğunu kaybettim.

"Kurt. Haydi, seni serseri. Kalk ayağa." Rian'ın yıllar önceki sesini şimdi duyabiliyorum. *"İkinci Cadde'deki genelevde iki yeni kız var. İkizler. Onları birlikte becerebiliriz, ha?"*

Altın Nöbetçiler'in eğitim sahasında bir tatbikatı bitiriyordum. Ordu kampı Duren'in duvarlarının hemen kuzeyinde, Karartılmış Orman'ın kenarına doğru uzanıyordu. Rian'ın talim yaparken sözümü kesmesi tuhaftı ve tam ona siktir olup gitmesini söyleyecektim ki Lord Berolt'un arabasının okçuluk sahasının yanına yanaştığını gördüm.

Karnıma bir korku bıçağı saplandı.

Lord Berolt'un tanrı öpücüğü alan insanlara karşı her zaman bir hayranlığı vardı, ama şimdi, karanlık söylentilere göre, güzelliklerini yitirmiş, yaşlanmış tanrı öpücüğü alan fahişeler ya da gereksiz tanrı öpücüğü alan askerler üzerinde deneyler yapmaya başlamıştı.

Becerilerimin gerekli olup olmadığını hemen düşünmek zorunda kaldım.

"Haydi Wolf," diye ısrar etti Rian, sesi hafifti ama babasının arabasına bakarken gözlerinde korku vardı. *"Komutanına söyle, erkenden toparlanmanı emrettim, böylece sikini bir ikizin üzerinde ıslatabilirsin."*

Lord Berolt deney masasına uygun adaylar bulmak için eğitim alanlarını incelemeye başlamadan önce beni oradan çıkardı. Bu Rian'ın beni ilk kurtarışı da değildi. Beni her zaman babasından korurdu.

Dikkat. Vaftiz öpücüğümü küçümsüyor, bana karşı antrenman yapmaya yarayan bir vahşi olduğum konusunda ısrar ediyordu. Her zaman gerçek niyetini bir sırtıma ve bir şaka ile maskeleydi.

Şimdi Myst'in midesi gurulduyor. Daha fazla peynir için ceplerimi kokluyor. Ona sevgiyle başımı sallıyorum, geçmişten uzaklaştığım için mutluyum.

"Kim peynir seven bir at duymuş ki? Senin için iyi olduğunu sanmıyorum çılgın kısrak." Ona başka bir yiyecek bulmak sırt çantamın yanına çömeliyorum ve parmaklarım buruşuk bir kâğıdın üzerinde geziniyor. Lord Charlin Darrow'un mektubunu çıkardım.

Bremcote'tan ayrıldığımızdan beri mektubu pek düşünmedim. Darrow'un balmumu mührü, üzerinde bir koyun başı amblemiyle ateş ışığında parlıyor. Duren'e dönmeyeceğime göre Lord Rian'ın bu mektubu asla almayacağı aklıma geliyor. Onu ateşe atabilirim. Sırt çantamın dibinde unutulup toza dönüşmesine izin verebilirim.

Ya da okuyabilirdim, neden olmasın? Lord Charlin için hangi sır bu kadar anlamlıydı ki Rian'ı etkileyebileceğini düşünüyordu?

Yine de, yılların sadakatiyle bağlı olduğum balmumu mührü kırmadan önce duraksıyorum. Ama sonra Sabine'in battaniyenin altında uyuklayan, yanında benim sıcaklığım olmadan titreyen tatlı haline bakıyorum ve kalbim onun için kendimi yeraltı dünyasına lanetleyeceğimi biliyor.

Bir parmak hareketiyle mührü kırdım ve mektubu açtım. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum. Lord Charlin'in ortaya çıkardığı küçük bir skandal; bir tür rüşvet. Belki de servetini geri kazanmak için bir at yarışına yatırdığı acınası bir bahis.

Ama ilk satırı okur okumaz, o küçümseme duygusu üzerimden uçup gitti. yüz.

Sol elimde bir titreme başladı. Hayır, hayır, bu doğru olamaz. *Bu olamaz. haklı olabilirsin.* İlk birkaç satırı iki kez okumak zorunda kalıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor, okumaya devam etmek için mektubu ateş ışığına tutuyorum. Ve Ölümsüzler tarafından, devam edip gidiyor. Her satır bir öncekinden daha tüyler ürpertici, zehirli bir yemek gibi midemi dolduruyor.

Lord Charlin'in mektupta iddia ettiği şeyler imkansız. O bir yalancı ya da en iyi ihtimalle kafası karışık yaşlı bir adam. Ama akıl almaz iddiasını kanıtlayacağına dair yemin ediyor; Sabine, ben ve Rian için o kadar önemli bir iddia ki her şeyi değiştirecek.

Yaşlı ayyaşın gerçekten de büyük bir sırrı vardı.

Mektubu avucumun içinde buruşturmadan önce kaç kez tekrar okuduğumu bilmiyorum. Kalbim düzensiz atıyor. Kendimle savaş halindeyim. Bu sırrı başka kim biliyor? Mektupta Lord Charlin kimseye söylemediğini iddia ediyor. Yani mektubu ateşe atabilirim. Hiç var olmamış gibi davranabilirim. Eğer Charlin kendisi bu konuyu açmaya kalkarsa, talihsiz bir kaza geçirmesini sağlarım.

Kimse bilmek zorunda değil.

Ama Lord Charlin ve şimdi de ben, bunu bilen tek kişiler *değiliz*. İşte bütün sorun da bu. Çünkü bu mektup Volk akıncılarının Sabine'i neden hedef aldığını açıkça ortaya koyuyor. Onun tarifine uyan, muhtemelen fahişe olarak kullanacakları güzel kızların peşinde olduklarını sanıyordum.

Ama yanılmışım.

Sabine *gibi* kızların peşinde değillerdi, *onun* peşindeydiler.

Ve eğer Lord Charlin'in söyledikleri doğruysa, onun için geri döneceklerdir. Kral Rachillon en iyi casuslarını ve akıncılarını gönderecektir. Koca bir ordu bile gönderebilir.

Bir orduya karşı ne yapabilirim ki? Oh, onun için cehennem gibi savaşacağım. Bir grup akıncıya karşı mı? O da kolay. Bir tabur bile mi? Adil bir atış yapardım. Ama ben bile bir orduya karşı gelemem. Bunu yapabilecek tek bir kişi var, o *da* büyük bir ordusu olan biri.

Nabzım damarlarımda dolaşıyor. Şelalenin sesi çok yüksek, dikkatimi dağıtıyor ve kamp ateşinin kokusu çok güçlü. Duyularım aşırı yüklenmiş durumda. Vaftiz öpücüğüm sapıtıyor.

Tırnaklarımı yüzümde gezdirerek mağaranın arkasına doğru yığılıyorum. "*Siktir!*"

Kendimle savaş halindeyim. Bu bilgiyle, bu tehditle ne yapacağımı bilmiyorum. Yumuşak bir atın ağzı hafifçe bana çarpıyor. Myst bana endişeyle göz kırpmıyor.

Atın yüzünü ellerimin arasına alıp dipsiz gözlerine bakıyorum. "Boku yedim, Myst."

Kalbimin o yanmış kabuğunun son kalıntıları da küle dönüşüyor. Çünkü artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. Salensa mı? Bir fantezi. Neden Sabine'i güvende tutabileceğimi düşündüm ki? Onu mutlu edebileceğimi? O mektubun içeriğini öğrenmeden önce bile onun için yeterince iyi olmadığını biliyordum. Ben sokaklardan gelen bir piçim. Hiçbir şeyim yok. Yayım bile yok, o Rian'ın. Her şey Rian'ın.

Ve şimdi, o da öyle. Olmak zorunda. Çünkü başka seçeneğim yok.

"Benden nefret edecek." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve alnımı Myst'inkine bastırıyorum. Sabine o mektupta ne olduğunu asla bilemez. Hiç kimse bilemez. Bu da bu dünyada mutlak dürüstlüğü paylaşmak istediğim tek kadına yalan söylemek zorunda kalacağım anlamına geliyor. "Benden nefret etmesini sağlamalıyım."

Bölüm 2C

Sabine

Mağaranın zeminine serilmiş battaniyenin üzerinde uzuvlarımı gererek uyandım. Şelalenin durmaksızın akan sesi, hatırlayabildiğimden daha iyi uyumamı sağlayan bir merhemdi. O kadar ata binmekten kalçalarım ağrıyor ve ayağımdaki delik sızlıyor ama yine de kendimi yenilenmiş hissediyorum. Gördüğüm rüya hala zihnimde dolaşıyor. Sahildeyim, Salensa'nın yakındaki şehir merkezinden gelen şenlikli müzik havada süzülürken deniz kabukları topluyorum. Büyük deniz kabukları, küçük olanlar, bütün olanlar, kırık olanlar. Hepsi kendi güzel. Ne zaman bir tane bulsam, Basten'in benim için isteksizce elinde taşıdığı koleksiyona eklemek için geri koşuyorum. Sörfte ilerlerken her zamanki gibi huysuz davranıyor ama gözlerindeki sevecen eğlence neşesine ihanet ediyor.

Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve şelaleyi dinliyorum, bunun Panopis Denizi'nin coşkusu olduğunu hayal ediyorum. Keşke bir günlüğüne de olsa Basten'in duyularına sahip olsaydım. Denize ulaştığımızda, okyanus sörfündeki her baloncuğun patlamasını duymak istiyorum. Ayaklarımı ovuşturan her kum tanesini hissetmek. Sudaki tuz katmanlarını tatmak. Deniz canlılarına ne diyeceğim? Onlar bana ne diyecek? Yunuslar, balıklar ve ahtapotlar. Tabii ahtapotlar gerçekse. Sadece kulak misafiri olduğum konuşmalardan öğrendiklerimi biliyorum.

"Basten?" Sesleniyorum.

Mağarada değil; kahvaltı avlamak için erken kalkmış olmalı. Elimi battaniyenin hala onun sıcaklığının izlerini taşıyan buruşuk yarısının üzerinde gezdiriyorum. Yuvarlanıp bacaklarımın arasında bir sızı hissederken yüzümde gizemli bir gülümseme belirliyor. Bir elimi ağzıma bastırarak mağaranın tavanına doğru kıkırdıyorum.

Tanrılar aşkına, dün gece yaptığımız şeyler . . .

Basten'e söylediklerim doğrudu, böyle bir zevki nasıl günah sayarlar anlamıyorum. On iki yıl boyunca bana iffetin erdemleri öğretildi. Ölümsüz Iyre'nin bölümlerinde, vücudunu arzulayan erkek fae'ler -Vale, Woudix ve Popelin- ve hatta onu bir cariye olarak yetiştirmek isteyen Alyssantha tarafından sürekli rahatsız ediliyor. Iyre onların tekliflerini itaatkâr bir şekilde reddediyor, iğne oyasını tercih ediyor. Bana Iyre'nin

tüm genç soylu kadınlar için bir model. Ne saçmalık. Kim nakışı sekse tercih eder ki?

Çoğunlukla kuru ve kan lekelerinden arınmış iç çamaşırımı çekiştirene kadar Myst'in de gittiğini fark etmedim. Ciğerlerime bir sızı saplanıyor. Bu çok garip. Basten ve Myst gitmiş mi? Onu ormana sürmüş olmalı ama nedenini tahmin edemiyorum. Belki de şelale avın sesini bastırdı ve avlanmak için daha derinlere gitmesi gerekti.

Önemli değil. Midem gurulduyor ama bekleyebilirim. Dün geceki kömürler hâlâ sıcak, bu yüzden ateş yeniden neşeyle kükreyene kadar onlara üflüyorum. Bir elimi yakamda gezdirip dantel yakayla oynuyorum. Artık Ölümsüz Alyssantha'nın bölümlerindeki her günahkâr hareketin insanlar için adil bir oyun olduğunu bildiğimden, Basten ve benim o çizimlerdeki her bükülmüş pozisyonu yeniden yarattığımızı hayal etmeden duramıyorum.

Eğer o kadar geriye doğru eğilebilirim . . .

Yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Boğazımı temizliyorum, ellerime yapacak bir şey vermek için kombinezonun kırıksıklıklarını düzeltiyorum. Kombinezon sert ve ikinci el olabilir ama en azından örtmesi gerekeni örtüyor. Bir daha asla çıplak ata binmek zorunda kalmayacağım aklıma geliyor. Lord Rian'ın zalim oyunu sona erdi. Basten ve ben, oynamamaya karar vererek kazandık.

Myst'in toynak seslerini duyana kadar bir saat daha geçiyor. Mağaraya giriyorlar, Basten'in kemerinden derisi yüzülmüş bir sincap leşi sarkıyor. Basten'i kendi ayakları üzerinde yürütmek için çok fazla sanırım. İkisinin -en sevdiğim iki ruhun- nasıl arkadaş olduklarına bakıp kendi kendime gülümsüyorum.

Basten atından iner ve birkaç parça odun eklemek için ateşin önünde çömelir, siyah saçları yüzünü perdelemektedir, vücudu iri ve kamburdur. Yüzü, eski bir evin çöküşü gibi tanıdık çatık kaşlarına bürünmüş. Sevgiyle gözlerimi deviriyorum. *Kurdum kahvaltısını yapmadan önce çok huysuz oluyor.*

Kollarımı alaycı bir şekilde boynuna doladığımda ve sakallı yanağına bir öpücük kondurduğumda başımın döndüğünü hissediyorum. Sertleşiyor, bu da ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Dün gece vücudumda var olduğunu bile bilmediğim yerlere dokundu. Bu sabah huysuzluğa yer yok. Okyanusa açılmak üzereyiz. Her gece, Ölümsüzler Kitabı'nın sayfalarındaki başka bir günahkâr zevki taklit edeceğiz. Hayatımda ilk kez gerçek mutluluğu avucumun içinde yakaladığımı hissediyorum.

"Günaydın," diye kulağına doğru tatlı tatlı nefes alıyorum.

Kızarmakta olan sincapla ilgilenebilmek için kucığımdan nazıkçe sıyrılıyor. Birkaç dakika boyunca tüm dikkatini kahvaltı hazırlamaya verdi. Sonunda kararsız bir nefes aldı. "Elbisen kuru mu?"

Sesi sert. Sinirli olmaya kararlı, bu da keyfimi biraz kaçırıyor ama kuruması için elbisemin dış katmanını kontrol ediyorum.

"Evet, çoğunlukla. Bekle, etek ucu nemli." "Bu kadar yeter. gerek."

Dün geceyle ilgili değilse Basten'in neden bu kadar mesafeli davrandığını anlayamıyorum. Pişman değil, değil mi? Bu imkansız. Kimse bir araya geldiğimiz için pişman olamaz. Dün gece ve bu sabah yine hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Myste dönerek içimden soruyorum, *siz ikiniz nereye gittiniz?*

Villa4e, diye cevap veriyor otları kemirirken. *Dört tepe ötede. Bir mesaj gönderdi.*

Basten'e dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Bu sabah bir mesaj mı gönderdin? Nereye?"

Myst'e kısa bir süreliğine lanetleyici bir bakış fırlattı ama Myst'le birbirimize her şeyi anlattığımızı bilmesi . Yeni kızarmış bir parça sincap etini mideye indirirken mırıldandı: "Kuzey. Onlara yarın öğleden sonra varacağımızı söylemek için."

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum, kafam karışıyor. "Kuzey mi? Salensa batıdır."

Dün gece sevişirken kafasında bir şey mi gevşedi? O bir avcı. Gökyüzünün yukarıda olduğunu bildiği kadar yönleri de biliyor. Kalbim garip bir şekilde sıkışmaya başlıyor, kapana kısılmış bir tavşan gibi çırpınıyor.

"Kuzeye gidiyoruz," diye .

Başımı ileri geri sallarken çarpık gülümsemem giderek daha belirsiz bir şekilde genişliyor. Neden bahsediyor bu adam? Kuzeyde önemli olan tek kasaba Duren. Bunun dışında sadece Karartılmış Orman ve nihayetinde Volkany ile olan sınır duvarı var. Coğrafya ustası olmayabilirim ama kuzeye gitmenin bizi sahile götürmesinin makul bir yolu yok. Aslında Duren'e yakın bir yere gitmek bizi doğrudan Valveres'in bölgesine, yani düşmanın inine sokar.

Görünmez bir yumruk boğazımı sıkarken, içimde beliren korku sırtıma inen tırnaklar gibi içime işliyor. Kalbim daha sert atmaya başlıyor, avcının yaklaştığını gören kapana kısılmış bir hayvan gibi.

Bana ihanet ediyor.

Bunun kesinliği beni bir bıçak gibi delip geçiyor. *Yüce Tanrım*. Bu doğru olamaz, değil mi? Aşırı tepki veriyorum. Ama yine de içten içe öyle olmadığımı biliyorum. Basten her zaman planladığı gibi beni Duren'e götürüyor. Dün gece olan her şeye, fısıldanan tüm planlarımıza ve vaatlerimize rağmen beni Lord Rian'ın kollarına teslim edecek. Beni adını inletmesine rağmen. Kendi tutkusuna rağmen!

Ona inanamayarak bakıyorum. Bu doğru muydu? Basten bir kıza sikini sokmak için her şeyi söyleyebilecek başka bir adam mı?

İnançsızlık içinde yavaşça boğulurken ona bakıyorum. Ciğerlerim nefes almak için çırpınıyor. Panik iliklerime kadar işliyor. "Yalan mıydı?" diye fısıldarken sesim zar zor duyuluyor. Salensa? Beni hâlâ Rian'a mı götürüyorsun?"

Ayağa kalkıp avuçlarındaki külleri kabaca fırçalarken çenesi kilitleniyor, gözlerime bakmıyor. "Hadi ama Sabine. Sen bile bu kadar saf olamazsın. Yalancıların Efendisi için çalıştığımı biliyorsun. Yalan söylemek hakkında bir iki şey öğrendim."

Tokat yemiş gibi irkildim.

Hâlâ uyuşmuş hissediyorum ama göğsümdeki kapana kısılmış tavşan savaşımadan aşağı inmeyi reddediyor. Öfke göğsümde kıvrılırken hırlıyorum, "Yani sadece beni becermek mi istedin? Benimle oynadın mı?"

Sırt çantasına koymak için battaniyeyi yuvarlamaya başlarken alay ediyor. "Sanırım beni çözdün, küçük menekşe."

Sesinde tamamen yabancı olan bir acımasızlık var. Basten pek çok şeydir -huysuz, soğuk, çabuk sinirlenen ve saldırgan- ama kaba değildir. Haftalardır her günün her saatini birlikte geçiriyoruz ve ben bu tonu hiç duymadım. Oyun da oynamaz. Basten'le ilgili her şey, bu ormanda evlerini yapan, isteseler bile kandıramayacakları hayvanlar kadar gösterişsiz. Beni ona çeken şeylerden biri de bu. Onun oyunlarla alakası yok. Beni gelin olarak satın alan ve bu çarpık yolculuğa zorlayan adamın tam tersi.

Basten hakkında bunu *biliyorum*. Onu tanıyorum, belki kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyorum. Ve dün gece bana söylediği hiçbir şey yalan değildi.

Dudaklarım sıkıca büzüldü. "Hayır. Sana inanmıyorum."

Tekrar sertleşiyor ama battaniyeyi sanki ona hakaret etmiş gibi sırt çantasına tikiştirmeden önce sadece kısa bir süre. "İnan buna, küçük menekşe. Çok uzun zamandır kilit altındasın. Güzelsin ama zeki değilsin. Erkekler yalan söyler, kabul et."

İşte yine o kesici bıçak, o değil.

Kalbim boğazımda düğümlenirken, titreyen elimi Myst'in kemerli boynuna koyuyorum. Benim cesur kızım. Tanrılara şükür ona sahibim. Beni her zaman paniğin eşiğinden döndürdü.

Ona **"Bu sabah nereye gittiğinizi anlatır mısınız?"** diye sordum. ***Uyandığı andan itibaren tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum.***

Ağırlığını avucuma verdi. ***Hiç uyanmadı.***

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. ***Yani hiç uyumadı mı?***

Sen uyudun, o . Kafasında bir yaprak vardı. İzleri onu korkutuyordu. Korku gibi kokuyordu.

Bir hayvanın ne demek istediğini anlamak zor olabiliyor, kelimeleri anlaşılır olsa bile Myst'in bana ne anlatmaya çalıştığına anlam veremiyorum. Bazen kâğıda yaprak diyor, ama bu benim tek ipucum.

Basten'in sırt çantasına doğru ilerliyorum ve içine tıktığı battaniyeyi çıkarmak için güreşmeye başlıyorum, bu gizemli kağıt parçasını arıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Basten tersledi.

"Nerede o? Ne oldu? Myst seni üzen bir şey okuduğunu söylüyor." Sırt çantasının içindekileri hummalı bir yoğunlukla karıştırıyorum, bayat ekmeğin sert taşlarını ve madeni paraların deri keselerini geçiyorum. Parmaklarım katlanmış bir kâğıda değer değmez bileğimi yakalıyor ve elimi şiddetle çantadan uzaklaştırıyor.

"Sabine, dur!"

"Yalan söylüyorsun!" Gözlerimde çaresiz gözyaşlarının acısını hissederek bağıyorum. "Başka bir şey oldu, dün gece söylediklerinde ciddiydin! Ciddi olduğunu biliyorum! Birlikte kaçmaya ve dünyanın geri kalanını lanetlemeye hazırdınız, peki tanrılar aşkına ne okudunuz?"

Yumruğu bileğimin üzerine kapanırken gözleri tehlikeli bir şekilde parıldıyor. Diziyle sırt çantasını öfkeli bir itiyor. "Peki. Haklısın. Dün gece bana o güzel küçük amcığını sunarken ciddiydim. Ama Myst'in beni okurken gördüğü şey neydi? Lord Rian'ın bu yolculuk için koyduğu kuralların listesi idi. Büyük bir gizem değil, seni temin ederim. Bana görevimi hatırlattı, hepsi bu. Her ne kadar buradan sahile her köyde sikimi sana gömmek istesem de, sen birkaç haftadır tanıdığım aptal bir kızsın. Rian her zaman daha önemli olacak." Sabahtan beri ilk kez, son darbeyi indirmeye hazırlanırken doğrudan gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Herhangi bir yerde bulabileceğim bir amcık için onun himayesinden vazgeçmek aptallık olur."

Beni bacaklarımın arasındaki parçalara indirgemenin öyle kaba bir acımasızlığı var ki nutkum tutuluyor. Ona bir yabancıya bakar gibi bakıyorum.

Önümdeki bu adam da kim? Basten değil. Beni kurtarmak için bütün bir akıncı grubunu katleden, sonra da beni şefkatle öpen adam değil.

Öfke beni ele geçirdi. Ne yaptığımı anlayamadan, yanağında birkaç dakika önce onu öptüğüm yere sert bir tokat .

Göğsüm kabarıırken ona acımasızca tükürüyorum, "Bunu nasıl yaparsın?"

Ağrıyan çenesini geriyor. Ölüm sessizliğinde bir sesle, sakince diyor ki, "Kaçmanın bir faydası yok. Lord Rian'a haberciyle yarın geleceğimizi bildirdim, bu da bizi şehrin dışında karşılamaları için Altın Nöbetçiler göndereceği anlamına geliyor. Ya ben sizi yakalayacağım ya da onlar."

Gözlerim yanıyor. Bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz. Dudaklarımda kadar çok söylenmemiş yıkımla ona bakarken ağzım kupkuru, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Basten gözlerimdeki yaşları görür görmez başını çeviriyor. Güneş ışığı mağaranın ötesindeki ağaçlardan süzülüyor, akan suyun üzerinde parılıyor. Mırıldanırken sesi daha yumuşak, "Rian senin için her zaman doğru eş oldu, Sabine. Eğer bir tehlike olursa seni koruyabilecek bir ordusu var."

Şaşkınlıkla burnumu kırıştırıyorum. "Tehlike mi? Ne tehlikesi? Basten, benim bir orduya ihtiyacım yok. Bir dosta ihtiyacım var. Sana ihtiyacım olduğunu sanıyordum."

Sesim kesildiğinde, nefesinin altında bir küfür tıslıyor. Benden yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi ayağa fırlıyor ve şelalenin akıntısına doğru adım atıyor.

Zihnim düşen sisle doluyormuş gibi buğulanıyor. Göğsümdeki o kapana kısılmış hayvan kan kaybediyor, bunun son olmasından korkuyorum. Mağaranın duvarları beni kafese kapatmış gibi hissettiriyor. Birden manastırın duvarlarına geri döndüm. *Kapana kısılmış. Her zaman kapana kısılmış durumdayım.* Ve bu sefer çıkış yolu yok; artık çok geç. Benimle ilgilenmesi gereken herkes bana zarar verdi. Babam. Kız kardeşler. Ve şimdi Basten da.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülerek kucağıma damlıyor. Kendimi ayağa kaldırırken nefretin tenimden aşağı akıyor. Eğer Basten benim dünyamı , ben de onunkini yıkacağım.

Sesimi çelikleştirerek, "Rian'a beni becerdiğini söyleyeceğim" diye tehdit ettim.

Basten sanki bunu bekliyormuş gibi kararlı bir şekilde, "Devam et," diyor. "Sana inanmayacaktır. Kimin bakire olduğuna karar vermek için güvendiği kişi *benim*. Ayrıca kime güvenecek, zorla satın aldığı intikamcı geline mi, yoksa en eski sırdaşına mı?"

Beni bir kez daha tuzağa düşürdüğünü fark ettiğimde saf nefret beni boğuyor. Çünkü o kesinlikle haklı. Ölümsüz Iyre üzerine yemin edebilirim ki Basten

Ama Rian, Basten'a inanacaktır. Erkekler her zaman diğer erkeklere inanır.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki, dikenleri kan tadı alana kadar boğazıma takılıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir hırıltıyla tırnaklarımı yüzüne geçiriyorum. Bileklerimi yakalamadan önce yanağında bir kan çizgisi beliriyor ve ben mücadele ederken onu tekrar çizmemi engelliyor.

Yumuşakça mırıldanıyor, "İşte vahşi kedi. Her rağmen hâlâ hayatta." "Keşke boğazını parçalayacak gerçek pençelerim olsaydı!"

Manastırdaki o uzun gecelerde kendime anlattığım her masalı mahvetti. Bir gün dışarı çıkacak ve güzel kusurlu bir adama aşık olacaktım. Rahibelerin tacizinden kurtulmak için bedenimi sertleştirmek zorunda kaldım ama bu sadece kaslarıma kadar işledi. Hassas bir kalbin üzerindeki zırhtı. Çünkü her gece farelere aşk hakkında hikâyeler fısıldayarak uykuya dalıyordum. Bir gün tüm bu acılara degecek birini bulacağıma dair içimde bir umut koru yanmaya devam etti.

Adan'a aşık olduğum için kendimi affedebilirim. Tehlikeli bir karar hatası. Ama Basten? Basten'e kalbimi verdim. Sert dış görünüşümü kesip açtım ve onun içeri girmesine izin verdim. Hassas bir kıvılcım gibi, onu söndürmek için tek bir nefes yetti.

Peki ya şimdi? Söndüm.

Uyuştum.

Ben enkaz ve külüm.

Kalbimin çorak topraklarında kalan tek şey öfke. Bir kızın hayallerini yıktığı için öfke. Benimle oynadığı için öfke. Onu umursamayan bir lorda sadakati bana tercih ettiği için öfke.

Öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum. Sonra çelik gibi bir sesle yemin ediyorum: "Bana bir daha asla dokunmayacaksın Basten Bowborn. Benimle konuşmayacaksın. Bana bakmayacaksın bile, yoksa gökyüzündeki bütün kuşları seni gagalarıyla parçalamaları ve etinle ziyafet çekmeleri için gönderirim. Beni mahvettin."

Gözlerini şelaleden ayırmıyor. "Rian'a bakire olduğunu söyleyeceğim-" "Bedenim hakkında konuşmuyorum!" Hırlıyorum.

"Beni mahvettin!"

Sesim soluksuz ve kırık. O benim umutlu kızımı, kızı mahvetti. Çünkü artık bir gelecek görmek imkânsız. Kısa, parlak bir an için, sahildeki rüyamda olduğu gibi çok netti. Basten ve ben birlikte. Şimdi, gelecek derin bir havuza bakmak gibi.

Sonu yok. Okyanusu hiç göremedim. Ayaklarımı hiç kuma basamadım. Bunun yerine, bulanık dalgalarda savrulduğumu, hangi yönün yukarı olduğunu bilemediğim fırtınalı sulara daldığımı hissediyorum.

Taze gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken kombinezonumun bağcıklarını yırtıyorum. Çünkü o kazandı, Basten değil, Rian. Çünkü sonuçta her şey Rian'a bağlı. O benim çıplak itaatimi istiyor ve benim de teslim olmaktan başka seçeneğim yok. Ayaklarımın dibinde birikene kadar kumaşı öfkeyle çekiştiriyorum. Şelalenin serin buğusu çıplak tenime değerek beni ürpertiyor. Artık beni koruyacak uzun saçlarım bile yok.

Basten gömleğini başının üzerinden çekip ellerime sıkıştırmaya çalışıyor. Garip bir ses tonuyla, "Al. Bunu giy. Kuralların canı cehenneme. Rian öfkesini benden çıkaracak, senden değil."

Boğazımdan daha çok hıçkırık gibi gelen zalim bir kahkaha yükseliyor. Onun için kuralları çiğnemenin tam zamanı.

"Yardıma ihtiyacım yok." Teklif ettiği gömleği görmezden geliyorum. Onun yerine elimi Myst'in omuzlarına koyuyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, böylece bir bacağını sırtına doğru sallayabiliyorum. Saçlarım olmadan kendimi tamamen açıkta hissediyorum, sanki tüm orman derimin altından parçalanmış kalbimi görebiliyormuş gibi. Ama orman? Ona güvenebilirim. Doğa bana asla bir erkek gibi ihanet etmez.

Myst ayağa kalkıyor ve ben Basten'in üzerinde yükseliyorum.

"Buna pişman olacaksın Basten Bowborn. Seni pişman *edeceğim*."

Mağaranın gölgelerinden beyaz bir güve kanat çırpıyor ve sol göğsümün üzerine, kalbimin hemen üstüne konuyor.

Küçük güve ipeksi kanatlarını tenimin üzerine uzatıyor. Kırık bir beden için ne yazık ki yetersiz bir kalkan. Bu küçük şey beni gelecek olan şeyden koruyamaz. Ama deniyor. Vazgeçmiyor. Ben de vazgeçmeyeceğim. Ve yarım bir nefes için, içinde boğulduğum bulanık sular berraklaşıyor. Bir parıltı için, umut görüyorum. Duren'de beni tam olarak neyin beklediğini bilmiyorum. Geleceği okuyamam. Ama bana verilen dizginleri yönlendirebilirim.

Ve hayatımdaki her dik kafalı adam -babam, Lord Rian ve özellikle Basten- bir kadının meydan okumasının yıldızlardan daha parlak olabileceğini görecekler.

Bölüm 24

Molf

Saatlerce sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Sabine onunla konuşmamamı söyledi ve bu bana uyar. Çünkü nereden başlayacağımı bilemezdim. Şelale mağarasında onun kalbini kırdım; kırmak zorundaydım. Onu, eskiden bana dedikleri gibi bir piç olduğuma inandırmak zorundaydım - Piç Basten - ve birlikte bir gelecek umudunu yitirene kadar nefretini arttırmak zorundaydım. Babasının mektubunun içeriğine bakılırsa, onu güvende tutmanın tek bir yolu var, o da ikimizin deniz kenarındaki hanlarda sarmaş dolaş olması değil. Rian'ın beş bin Altın Nöbetçi'den oluşan özel ordusuyla.

Bir baykuş çam ağacından süzülerek Sabine'in sağ kalçasına konuyor ve ben irkiliyorum. Şelale mağarasından çıkar çıkmaz olmaya başladı: Kanatlı yaratıkların bu sinir bozucu geçit töreni ona akın ediyordu. Önce sol göğüs kemiğine küçük beyaz bir güve kondu. Ona yarım düzine daha güve katıldı, kabuk gibi kahverengi, karnına yerleştiler. Şelale kulağının dibinden uzaklaştığında, bir kuzgun gelip omzuna tünedi. Sonra kar gibi beyaz bir kaz, Myst'in omuzlarına, Sabine'in bacaklarının arasına kondu ve kanatlarını bir peştamal gibi açtı.

Her birkaç dakikada bir, sürüye yeni bir kanatlı hayvan katılıyor.

Dizinde bir sıvacı kuşu. Göğüs kemiğinde yaka gibi narin dantel güveler. Kalçalarının kıvrımında rengarenk kelebekler.

Bunu o mu yapıyor? Hayvanları mı çağırıyor? Eğer öyleyse, mesajı gayet açık: Eğer hayatındaki herkes ona kıyafet onurunu bile çok görüyorsa, o zaman kendini ormandaki yaratıklarla giydirecektir.

Ama içimden bir ses onları çağırmadığını söylüyor, en azından kelimelerle. Böcekler ve kuşlar kendi kendilerine geliyorlar, pervanelerin aleve çekilmesi gibi onun acısına çekiliyorlar.

Etrafını saran bu kanatlı yaratıkların sürekli genişleyen örtüsü sinir bozucu. Karşı omzuna bir kuzgun daha tünemiş, kanatları orman örtüsünün arasından süzülen güneş ışığına doğru gerilmiş ve ona tekinsiz bir melek görüntüsü veriyor. Ama bulutların nazik bakiresi değil, hayır. Ormanın renklerine uygun kuşlar ve güveler giymiş olan Sabine, Kutsal Kitap'ın sayfalarından fırlamış gibi görünüyor.

Ölümsüzler. Ölümsüz Thracia'nın bölümünde, diğer fae'ler tarafından dikilen büyümlü fenerlerle yıldızların karartıldığı ve böylece eğlencelerinin karanlık gecede devam edebildiği bir hikaye vardır. Gece Tanrıçası olarak bu durum onu rahatsız etmiş. Öfkesinden kendini, güçlü kanat çırpışlarıyla fenerleri söndüren dev bir balıkçıl kuşuna dönüştürmüştü.

Kadim Fae'lerin kendilerini canavara dönüştürebilme yetenekleri var mıydı bilmiyorum - bu onların sihirlerinin bile ötesinde görünüyor. Ama Sabine'in kırık kalbini kanatlardan oluşan bir zırhla korumasını izlerken, ilahi olana inanıyorum.

Kendi zırhım, Valvere armalı deri göğüs zırhım, ezilmiş kalbimin kalıntılarını korumak için hiçbir işe yaramıyor. Sadece kendimi suçluyorum. Acınası hayatımdaki tek iyi şeyi yok ettim. Mutluluk için sahip olduğum tek şans. Suçluluk duygusu, sırt çantam kayalarla doluymuş gibi ağırlaştırıyor beni. Benden nefret ediyor, ama ona yaptıklarım için kendimden ne kadar nefret ettiğimin yanında bu hiçbir şey.

Yine de seçimimden pişman değilim. Sabine'in tek şans Rian'ın korumasıydı. Ama onu yatağa attığım ve onunla kaçacağıma söz verdiğim için çok pişmanım. O an, onun için Panopis Denizi'ni yüzerek geçmeye hazırdım. Babasının mektubunu daha önce okumuş olsaydım, bu kadar ileri gitmesine asla izin vermezdim.

Ve şimdi onu sonsuza dek kaybettim. En başta onunla bir şansım olduğunu düşünmekle aptallık etmişim; bu asla işe yaramazdı. İşlediğim günahlardan sonra güzel şeyler elde edemiyorum.

İlk kez bir adam öldürdüğümde, bunu Rian'ın yapmasını engellemek için yapmıştım. On sekiz yaşındaydık, Sorsha Salonu'nun avlusunda dövüşüyorduk, Lord Berolt genelevlerinden birinde bir fahişeyi döverek öldüren bir pisliği getirdiğinde. Rian'a adamın ölüm cezasını yerine getirmesini emretti. Rian bir caninin, hatta bir caninin canını alma fikri karşısında tereddüt etti, ben de yumruklarımınla görevi yerine getirmek için devreye girdim. Yarı yolda Rian da katıldı. Bu ilk cinayet bizi birbirimize bağladı; ikimizin de ellerinde kan vardı.

İlkinden sonra cinayetler çok daha kolaylaştı. Kötü adamları öldürmek umurunda değildi ve ilk başlarda hepsi buydu - Valveres'in iş imparatorluğuna bir şekilde bulaşmış terapistler ve istismarcılar. Onların ölümlerini kolayca haklı çıkarabilirdim. Kendi yöntemimle Duren'i daha güvenli hale getiriyordum, sadece Valveres için değil, benim çocukluğumdaki ve fahişe annemin olduğu gibi ayaktakımı için de. Ve bu işte iyiydim. O kadar iyiydim ki Rian

babasının yerine geçtiğinde, bir işi olduğunda çağıracağı ilk kişi bendim. Boğaz kesmek, kaşıntıyı kaşımak kadar doğal bir şey haline gelmişti.

Karnım, yediğim bir şey doğru oturmuyormuş gibi, geçmiş geri dönmeye çalışıyormuş gibi sıkışıyor. Rian'ın bana verdiği tüm işler ilkleri kadar haklı değildi.

Bir sürü günah.

Öldürdüğüm bir sürü masum insan. Yaraladığım kadınlar. Şantaj ve tehditlerle yok ettiğim aileler.

Ama çıktım. Çok zordu ama çıktım. Kendime bir daha asla bu işe dönmeyeceğimi söyledim. Öldürdüklerim artık yemek masasında servis ediliyor, fakirlerin toplu mezarına atılmıyor. Ama Sabine'in sırlarını kendisinden bile korumak için yapmam gerekenlerden korkuyorum.

O gece -Düren'e varmadan önceki son gece- Sabine'in el ve ayak bileklerini tekrar bağıyorum. Her ne kadar tehlikeye karşı uyanık kalmak istesem de uykuya ihtiyacım var. Kaçacak kadar aptal olduğunu sanmıyorum ama çaresiz insanlar çaresiz şeyler yaparlar. Uykumda beni boğmaya çalışma ihtimali hiç de az değil.

Hak ettiğimden daha nazik bir ölüm olurdu.

Battaniye etrafını sarmışken, kuşlar ve böcekler tepedeki ağaç dallarına tünemiş, sabah tekrar ihtiyaç duyulana kadar bekliyorlar. Sanki yukarıda, kendi ölüm fermanımı yazmaya hazır, bana bakan siyah gözlü şeytanlardan oluşan lanet bir jüri var.

Sabine uyuduktan sonra babasının buruşuk mektubunu çıkardım ama açmadım. Tek bildiğim, o lanet kaz kafasının okuyabildiği ve ona ne yazdığını söyleyeceği. Zaten mektubu okumama da gerek yok. Her kelimesi damgalanmış bir kâbus gibi beynime kazınmış.

Karar vermeye çalıştığım şey, bunu Rian'a vermeli miyim? Elbette, mühür kırıldığı için, özel yazışmalarını açıp okuduğumu hemen anlayacak; bu da zindanla cezalandırılacak bir günah. Ama beni zindandan çok Rian'ın mektuptaki bilgilerle ne yapacağı ilgilendiriyor.

Bunu bir tehdit olarak görme ve Sorsha Hall'u nöbetçileriyle kuşatma ihtimali var, bu Eski Koros'tan ve kraliyete kiraladığı güney sınırından tüm taburları geri çağırarak anlamına gelse bile. Ben olsam böyle yapardım. Her şefkatli koca bunu yapardı.

Ama Valveres'ler farklı bir tür. Rian'ın bunu fırsat olarak görme ihtimali var. Kral Joruun'un kötüleşen sağlığı ve

Crown'un Astagnon'daki geleceği , Folke'nin onun hırsları hakkında söyledikleri doğruysa, bu taht için koşmak için ihtiyaç duyduğu yakıt olabilir.

Gözü kara, hatta aptalca olurdu. Neredeyse bir ölüm cezası. Ama Valveres riski şarap gibi içer.

Rian'a göstermenin çok riskli olduğuna karar vererek mektubu sırt çantasına geri koyuyorum. Bunun yerine, ona sadece casusun cebindeki Volk akıncılarının Sabine gibi kızları hedef aldığını gösteren nottan bahsedeyeğim. Ona starleon'dan ve sınır duvarında nasıl bir gedik olması gerektiğinden de bahsedeyeğim. Gerçek nedeni açıklamadan Sabine'in ekstra korumaya ihtiyaı olduğuna onu ikna edebilirim.

Ben de orada olacağım. Koruması olarak. Onu gölgeleyerek. Hayalet gibi. O uyurken kapısını koruyacağım. Bundan nefret edecek, ama kabul etmekten başka çaresi yok.

Volkish sınırından sızan kadim tehlikeleri düşünerek uykuya dalarken, yaklaşık bir yıl önce Karartılmış Orman'ın Astagnonian tarafından bir münzevinin Sorsha Salonu'nun maskeli balolarından birine tesadüfen girdiği bir olayı hatırlıyorum. Sayıklıyor ve susuzluktan ölmek üzereyken bir monocerosun, yani önüne çıkan her şeyi yakıp yıkabilen, keskin boynuzlu, siyah pullu, vahşi bir atın elinden ölümden nasıl kıl payı kurtulduğunu anlatıyordu. Monoceros'un hepsi bin yıl önce, Fae'lerin diğer efsanevi canavarlarıyla birlikte uykuya daldı. Ölümsüz ağ'da bile, var olduğu bilinen sadece bir ya da iki tane vardı.

Münzevi şatodan gülünerek kovuldu. Anlattığı hikâye doğrudan Ölümsüzler Kitabı'ndan alınmıştı; Ölümsüz Artain'in kalın bir çamur çukuruna sıkışmış kırık bacaklı bir monoceros bulduğu bir sahne. Doğal olarak herkes münzevinin deli olduğunu düşündü. Ve belki *de*, şimdi düşünüyorum da, kafası karışmıştı, Ölümsüz Artain'in hikayesiyle kendi hikayesini birleştirmişti, ama bu *gerçekten* bir monoceros görmediği anlamına gelmez.

Eğer altın pençelerin, starleonların ve monocerosların uyandığı doğruysa, sırada ne var? Fae'lerin kendileri mi?

Sikeyim.

Bütün gece rüyalar beni rahatsız etti. Sınır duvarı dev bir depremle yıkılıyor, onu oluşturan kayalar dağlarımızdan aşağı yuvarlanarak Karartılmış Orman'ı dümdüz ediyor, Volkany'nin toprağında gömülü olan tüm kadim, karanlık büyü'nün yeniden yükselmesi için bir yol açıyor, krallığımıza zehirli sarmaşık gibi yayılıyor, ta ki her şey güneşten boğulana kadar.

Sabahları ilk gördüğüm şey, sarı gözleriyle bana bakan lanet olası bir baykuş oluyor. Üzerime sıçmasa iyi olur.

Sabine'i uyandırıyorum, uykulu bir an için bana gülümsüyor, nefretini unutuyor, ta ki bir kova buzlu su gibi geri gelene kadar.

Ve bana bakmayı reddederek sertçe arkasını dönüyor.

Göğsüm çöküyor.

Nefretini kaldırabilirim. Ama yok olmadan önce kısa *bir* süre gördüğüm o sevgi parıltısı beni öldürecek.

Bölüm 25

Sabine

Myst'in sırtına yerleşir yerleşmez, baykuş, yusufçuk ve kargadan oluşan rengarenk bir koleksiyon üzerime konuyor. Hayvanlar ilk kez yardımına gelmiyorlar. Tıpkı benim onlarda hissettiğim gibi onlar da bende bir ihtiyaç hissediyorlar. Aç ya da üşümüşlerse, onlara elimden geleni sunuyorum. Ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Çıplaklığımı örten yaratıkların kendi akılları var, sanki hepimizden daha büyük bir şey onları çağırmış gibi. Belki de ilk defa eski hikayelere inanmamı sağlıyor. Bu sihir her şeyin içinden geçiyor, sadece birkaç tanrısal öpücüğün değil, fae uyuyor olsun ya da olmasın. Bu sihir hepimizi birbirine bağlıyor.

Altın Nöbetçiler Duren'in iki mil dışında bizi bekliyorlar. O kadar iyi eğitilmişler ki soyunuk halime bir şey demiyorlar, ancak kuşlardan uzak duruyorlar ve hayvan yoldaşlarıma endişeli bakışlar fırlatıyorlar. *Güzel*. Korkmalarını istiyorum.

Rian'ın askerleri bize köylerin ve çiftliklerin yanından geçerken eşlik ediyor, çocuklar hurda kumaşlardan yapılmış pankartları sallayıp bizim için tezahürat yapıyor. *Benim* için. Burada ne dik dik bakanlar, ne bağırıp çağıranlar, ne de gıdıklanan bir merak var.

Çocuklar el sallarken "Hanımefendi!" diye sesleniyorlar. "Sorsha Hall'un yeni Leydisi! Kuşlara bakın! Merhaba leydim!"

Sıcak karşılamaları beni şaşırtıyor. Utanç mı? Bunu bekliyordum. Buna hazırlıklıydım. Son üç haftadır katlandığım gibi, insanların iftiralarına karşı başımı dik ve çenemi eğik tutmak için. Ama bu farklı. Bu insanlara ne söylendi? Beni karşılamalarını mı? Bana saygı göstermeleri mi? Belki de müstakbel kocamın oyununa attığı başka bir çomaktır.

"Az ileride leydim," diyor atlı bir nöbetçi, yoldaki bir dönemeci işaret ederek. "Duren'in kapıları."

Duren, arenada köpek dövüşlerine bahis oynanabilen ya da her ten renginden kadının sikine binebildiği "Günahkârlar Cenneti" olarak biliniyor olabilir, ancak dışarıdan bakıldığında şehir beklenmedik derecede ciddi görünüyor. Şehrin yüksek taş duvarları, yarık pencereler ve nöbetçi kuleleri dışında sade. Tek süsleme, kapının her iki yanında rüzgârda dalgalanan kırmızı bir anahtar resmiyle süslenmiş iki beyaz sancaktır.

Oh, harika.

Midem bulanıyor. Beyaz üzerine kırmızı, Ölümsüz Iyre'nin rengi ve amblemi; Lord Rian manastırda geçirdiğim zaman yüzünden onun benim koruyucu tanrıçam olduğunu düşünüyor olmalı. Ölümsüzler adına, istismarım ile ilgili herhangi bir şeye neden tapayım ki?

Bir adım önümde yürüyen Basten bana dönüp bakıyor. Ancak o zaman boğazımda o kadar sessiz hırladığımı fark ediyorum ki ondan başka kimse duyamıyor.

Ancak kapılardan geçtikten sonra her şey değişiyor. Şehrin kasvetli dış duvarları yerini gerçek bir renk ve hareket senfonisine bırakıyor. Evlerin çatılarından ve sokak lambalarından Ölümsüz Iyre'nin hayatından renkli sahnelerin resmedildiği kağıt fenerler sarkıyor. Hava, bira, kızarmış et, tuzlanmış tütsülenmiş balık, börek ve puding kokusuyla ağırlaşıyor. İnsanlar dar sokaklarda üç sıra halinde dizilmiş. Çocuklar şenliklerin verdiği enerjiyle koşup çığlık atıyor. Brencote gibi bir taşra kasabasına kıyasla burada çok daha şık olan halkın modası beni hemen etkiliyor. Kadınlar Ölümsüzler Kitabı'ndaki fae elbiselerini taklit etmek için asimetrik etek uçları giyiyor ve saçları ölümsüz örgüler halinde bükülüyor. Birkaçı, kadim fae'leri daha da taklit etmek için kulaklarının tepesine narin bir zincirle sabitlenmiş sivri altın başlıklar takıyor. Bazıları kollarına ve boyunlarına açık mavi fey çizgileri çizmiştir. Kadın olsun erkek olsun hemen herkes gözlerini kanatlı göstermek için üst göz kapaklarını koyu renklerle kaplar.

Sokaklar alkışlarla doluyor. Küçük çocuklar yanıma koşuşturuyor, ellerinde Myst'in ayaklarının dibine attıkları kesme çiçek sepetleriyle yapraklardan bir halıya basıyorlar. Her şey o kadar bunaltıcı ve açıkçası beklenmedik ki kaşlarım sıkıca çatılıyor.

Bundan onur duymam mı gerekiyor?

Çok fazla gürültü, diyor Myst kasları kalçalarımın altında gerilirken.

Bir elimi onun uzun, kavisli boynunda gezdiriyorum. **Biliyorum, 4irl. Biliyorum. İkimiz de cesur olmalıyız.**

Altın Nöbetçiler geçit törenimize öncülük ederken, kalabalığın şaşkınlık dolu haykırışlarını yakalıyorum. İnsanlar vücudumu tüyden bir elbise gibi saran kanatlı yaratıklardan büyülenmiş durumda. Önümüzdeki kalabalıkta mırıltılar dolaşıyor ama Basten'in keskin işitme duyusuna sahip olmadığım için sadece kırık parçalara kulak misafiri olabiliyorum.

"... melek gibi kanatlar ..."

"Uzun saçlarının örtmesi gerekiyordu, değil mi?"

"... Tanrı'nın planları mı?"

"... hayır, 'nın işi değil. Onun işi. Bir meydan okuma eylemi!"

Omurgamı dikleştiriyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum, orada tünemiş ikiz kuzgunlar kanatlarını uzatıyor. Lord Rian beni, iffetli gelinini karşılamak için şehrini beyaza bürümüştü ve ben koyu orman renkleri içinde geldim. Bu ihlalin onun öfkesini nasıl körükleyeceğini düşünmek bana acımasız bir tatmin duygusu veriyor.

Bedenim bana *ait*, yaşayan kanatlardan oluşan elbisem kalabalığa duyuruyor. *Kimse bana emir veremez.*

Benim bir adım önümde Basten başını öne eğmiş, şenlikleri görmezden geliyor. Ona bakmak bile acı veriyor. Kendimi manastırın şapelinde asılı vitray pencerelerden biri gibi hissediyorum. Böyle bir pencere kırık cam olarak başlar, ancak demirle lehimlendiğinde eskisinden daha güçlü çıkar. Basten kalbimi parçalamış olabilir ama ben parçaları toplayacağım. Kendimi yeniden güçlü bir şeye dönüştüreğim.

Ana cadde sapıyor ve ileride, Duren'in ünlü arenasının tuğla duvarları yükseliyor, oturma yerlerini gölgelemek için büyük branda örtüleri yükseklerle asılmış. Şimdi ortalık sessiz, oyunlar benim karşılama törenim için durduruldu. Giysi parçaları, dev peynir tekerlekleri ve fiçılardan kavrulmuş fındık satan güler yüzlü satıcıların olduğu bir pazardan geçiyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, Duren şaşırtıcı derecede güzel bir kasaba. Geniş ve kaotik, ilgi çekici görüntü ve seslerden oluşan bir büfe. Oluklarda çöp ya da boşaltılmış lazımlık izi yok. Büyük şehirlerde fazla tecrübem olmayabilir ama bir şeyler ters geliyor. Fazla temizlenmiş ve arındırılmış. Sadece Rian'ın benim gelişim için sokakları temizlettiğini değil, tüm bu alayın bana Duren'in sadece bir kısmını göstermek için dikkatlice planlandığını kastediyorum. Ne de olsa bu kasabanın adı Günahkârlar Cenneti. Fahişeler, dilenciler, horoz dövüşleri olmalı. Basten gibi sokaklarda para için birbirini yumruklayan yetim ve kavgacı çocuklar nerede?

Bir ara sokağın yanından geçerken, boynumu eğip aşağıya bakıyorum. Gölgeler içindekileri maskeliyor, ama afyon ve korkunç parfüm kokusu bana yeterince şey anlatıyor.

Evet. *Gerçek* Duren'i görmüyorum.

Hepsi başka bir numara.

Askerler bizi bir tepeye, şehrin zirvesindeki yüksek yapıya, Sorsha Salonu'na götürürken kanatlı dostlarım sadakatle benimle kalıyorlar.

Yüce Lord'un kalesi, eski fae mimarisine etkileyici bir saygı duruşudur. Gri taş duvarları, güneş ışığında parlayan cilalı bakır kulelerin tepesindeki kulelerde yükseliyor. Sol tarafta, duvarlarla çevrili bir bahçenin içinde on Ölümsüz'ün mermer heykelleriyle birlikte bir çit labirentinin bir kısmı görülebiliyor. Üst balkonlar, esintiyle dalgalanan lüks kadife perdelerle örtülüdür. Ayrıntılı cumbalar yaldızlı kemerlerle çerçevelenmiş ve kumarbazların ve eğlence düşkünlerinin koruyucu tanrısı Ölümsüz Popelin'in hayatından sahnelerin tasvir edildiği vitray pencerelerle süslenmiştir. İçeriden gelen fenerler pencerelere ruhani bir parlaklık vererek kalenin büyüğü görünmesini sağlıyor. Ana kapılar, buranın hangi ailenin evi olduğunu karıştırma ihtimaline karşı, hem zenginliğin *hem* de oyunların sembolü olan altın para şeklinde metal süslenmiştir.

İç içe geçmiş canlı çiçeklerden örülmüş mis kokulu bir çiçek örtüsü, ön merdivenlerde bizi bekleyen küçük bir karşılama partisini gölgeliyor. Erkekler ve kadınlar Valvere ailesinin üyeleri - benzer özelliklerine bakılırsa öyle olmalılar. Erkeklerin düğmeleri ve kapamaları merkezden uzak, kadınlarınkı ise ölümsüz örgüler ve sivri altın küpeler içeren görkemli, açıkta bırakan fae kıyafetleri giyiyorlar. Makyajları o kadar abartılıdır ki neredeyse ucube gibi görünürler; maviler ve siyahlar içinde sertçe kanatlanmış göz kapakları, pudralanmış beyaz yüzler, uzuvları boyunca izlenen kalın fey çizgileri. Çatık kaşlarıyla kendi aralarında fısıldaşıyorlar, benim asi kanatlı yaratıklar koleksiyonuma dikkatle bakıyorlar.

Ve bir de o var, Lord Rian.

Bir yıl öncesine göre daha farklı görünüyor. Normalde genç olan yüzünde daha fazla çizgi, daha önce olmayan koyu bir sakal gölgesi var. Ortadaki merdivende duruyor, kollarını rahat bir sabırla kavuşturmuş. Giysilerinin özel kesimi kıvrak ve iyi bilenmiş kaslara işaret ediyor. Sakalları çene çizgisinin etrafına düzgün bir bant şeklinde dizilmiş ve saçları, sanki sıkı bir kesimin ona verdiği kontrole değer veriyormuş gibi, mevcut modadan daha kısa. İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklı olsa da yüz hatları Valveres'n geri kalanı kadar zarif değil. Yüz hatları daha kaba, daha ağır. Belki de kısmen, sade kıyafetleri nedeniyle ailesinden ayrılıyor. Aynı renkte bir gömleğin üzerine siyah bir çiftetelli, fae tarzına selam veren tek şey bir omzuna takılı dekoratif bir zırhlı plaka. Göz kapakları tek bir mavi çizgi ile ince bir şekilde kanatlandırılmış.

Kime sorsanız, onun tarafından seçildiğim için inanılmaz bir şansa sahip olduğumu söyleyecektir. Yakışıklı, güçlü, zengin. Sadece nasıl olduğunu hayal edebilirim

Birçok kadın Valvere gelini olma hayaliyle meşhur Sorsha Hall balolarında onun dikkatini çekmeye çalışmıştır.

Onu alabilirler. *Lütfen*, çığlık atmak istiyorum. Her şeye sahip olabilirler.

Myst ön avluda durur. Basten mesafesini koruyarak kenara çekilir. Burası onun evi ama yine de burada rahatsız görünüyor. Yay ve avcı çizmeleriyle şehrin sokaklarının değil, ormanın sakinlerinden biri gibi. Yine de nöbet tutan birkaç nöbetçiye mırıldanarak selam veriyor - arkadaşları ya da en azından ortakları.

Rian merdivenlerden inmeden önce fazladan bir vuruş daha bekler. Hesaplanmış hissediyor. Her zaman hesaplanmış. O gün ışığına adımını attığında, beni korkutmaya yönelik her türlü girişime meydan okumaya hazır bir şekilde Myst'in tepesinde kendimi tam boyuma çekiyorum.

Gözleri omzumdaki kuzgundan ayak parmağıma tünemiş güveye doğru kayıyor ve ben bu yüzleşmeye hazır bir şekilde nefesimi tutuyorum-

Ama beni görmezden gelerek Basten'e döndü. "Wolf. Seni gördüğüme çok sevindim." Bir kolunu Basten'in omzuna doladı, selamlamak için sırtına vurdu ve sonra "*Tamarac*" diye mırıldandı.

Basten başını eğerek "*Tamarac*," diye tekrarlar.

Kadim Dil kelimesinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki aralarında derin bir anlam taşıyor. Dudaklarımı yalıyorum, birden her şeyi yanlış anladığım için gerildim. Basten'in sadakatinin aptalca bir iş olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir efendinin sıradan bir hizmetkâra saygı duyacağını sanmazdım.

Huh.

İkisi arasında gördüğüm bağ düşündüğümünden daha derin. Koyu renk saçları ve açık gözleriyle Rian ve Basten birbirlerinden hiç de farklı görünmüyorlar. Yüz hatları birbirini tutmuyor -Rian fazla kıvrak, Basten ise aynı kanı paylaşamayacak kadar iri yapılı- ama tam olarak adını koyamadığım bir benzerlikleri var. Sonra kafama dank ediyor: Aynı taş ocağından çıkarılmış değerli taşlar gibiler, ama Basten vahşi saçları ve kirden lekelenmiş yüzüyle kaba kesilmiş bir taş, ham, kusurlu ve rafine edilmemiş. Rian ise ailesinin mücevherlerinde parlayan taşlar gibi kesilmiş ve parlatılmış.

Rian nihayet bana hitap ettiğinde, kafam o kadar karışıyor ki başım dönüyor.

"Leydi Sabine. Duren'e hoş geldiniz. Size ve arkadaşlarınıza..." Kuşları ve böcekleri alaycı olduğundan emin olmadığım şakacı bir ses tonuyla selamlıyor. "Görüyorum ki vaftiz öpücüğünüzle ilgili söylentiler abartılı değilmiş."

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için çabalarken, nabzım çarpmasına rağmen başımı dik tutuyorum. "Değillerdi Lord Rian. Ve sanırım vaftiz öpücüğünüzün olmadığına dair söylentilerin de abartılı olmadığını keşfedeceğim?"

Bunu bir hakaret olarak algıladığım halde, bir kahkaha atıyor ve sanki onu memnun etmişim gibi ellerini çırpıyor.

"İnmenize yardım edebilir miyim?"

Uzattığı eli görünce tereddüt ettim. Bu doğru gelmiyor. Basten her zaman attan inmeme yardım eden kişi olmuştur. Beni zahmetsizce yere indirirken bedenim onun sert ve sabit tutuşuna teslim olmaya alışkın. Bir an için kalbim yeniden parçalanıyor, taze yaradan fışkırıyor ve fışkırıyor.

Gözlerimi kısa süreliğine sıkıp kapatıyorum. Beni ağlarken görmelerine izin vermeyeceğim. Gözyaşlarımı hak etmiyorlar.

Gülümsemeye zorluyorum ve yüksek sesle, "Son birkaç haftadan sonra bir beyefendi tarafından idare edilmek benim için bir zevk olur" diyorum.

Lord Rian omzunun üzerinden Basten'e bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Duydun mu, seni canavar? Elbette duydun. Yolculukta hiç hayran kazanmadın, değil mi?"

Basten sadece kaşlarını çatarak gökyüzüne bakar ve duymamış gibi yapar.

Elimi Lord Rian'ın eline koymadan önce bir nefes alıyorum. Avuç içi Basten'inki gibi kirle kaplı değil ama nasırlı. Myst'in omuzlarına yuva yapmış olan kaz uçuyor, tıpkı uyluğum boyunca uzanan ve attan indiğimde ezilecek olan güveler gibi, ama hayvanların geri kalanı kalıyor. Rian'ın güçlü parmakları benimkilerin üzerine kapanıyor ve kontrollü bir zarafetle beni -hâlâ tüyler ve güve kanatları içinde- attan aşağı indiriyor.

Merdivenlerin dibinde elinde katlanmış kadife bir örtü tutan hizmetçiye işaret eder. Alaycı bir gülümsemeyle, "Gösterişli bir kahraman gibi içeri dalıp vücudunuzu örtecek bir pelerin teklif edecektim ama görüyorum ki bunu kendiniz halletmişsiniz." diyor. Kanatlı arkadaşlarımla her birini değerlendirirken kara gözleri parlıyor. "Duren'de hiçbir şeyin dedikodudan daha hızlı yayılmadığını yakında öğreneceksiniz. İnsanlar şimdiden sana Kanatlı Leydi diyor ve vaftiz öpücüğünü benim sürüş kurallarımla alay etmek için nasıl kullandığını konuşuyor."

Açık sözlülüğü sinir bozucu ve açıkçası şüphe uyandırıcı.

"Bu tür kurallar alay edilmek içindir" diye meydan okurken ona dik dik bakıyorum.

Dudaklarında gizemli bir gülümseme beliriyor. "Benden nefret ediyorsun, doğal olarak. Daha azını beklemiyordum. Ama bilmelisin ki bu yolculuk seni küçük düşürmek için değildi,

Leydim. Ölümsüz Solene, doğal hallerimizin erdemini ortaya koydu. Kendi ünlü yolculuğu, bir evliliğe kostümlerin ardına saklanmadan, olduğumuz gibi gelmenin kutsallığını göstermeyi amaçlıyordu. Benim dileğim senin ve benim en temel seviyemizde buluşmamızdı. Sadece bir erkek ve bir kadın."

Tanrım, bu adam çok güzel konuşuyor. Neredeyse beni kendi saçmalıklarına inandıracaktı.

"Hmm," diye . "Peki o zaman neden çıplak *değilsin*?"

Gülümsemesi daha da genişliyor ve onun tuzaklarından birine düştüğümü fark ediyorum. "Çok mu heveslisin? Çok yakında leydim. Ben de senin iffetli olduğunu sanıyordum."

Gözleri alaycı bir şekilde parlıyor.

"Hayır. Ben öyle demek istemedim. "

diye . O sadece daha da sırtıyor.

Kendime rağmen -bu adamın bana yaşattığı cehenneme rağmen- onun mizahını neredeyse takdir ediyorum. Çünkü şu anda ihtiyacım olan tek şey, içinde bulunduğum durumun anlamsızlığına gülecek başka biri.

Rian'ın işaretiyle öne çıkan hizmetkâra dönerek, "O pelerini şimdi alacağım," diyorum sert bir sesle.

Önce yolculuğumda bana yardımcı olmak için ormandan ayrılan düzinelerce kuş ve böceğin her birine nazıkçe dokunmak için bir an ayırıyorum.

gidin, dostlarım. Size . Teşekkür . Teşekkür . Hayvanlar neredeyse hep

birlikte kanat çırpıyor. Kanat çırpın bulut, Sorsha Hall'un kulelerinin üzerinden bir baca dumanı gibi gökyüzüne yükseliyor. Rian sağa doğru ince bir adım atıyor, bu da benim kısa süreli görüşümü engelliyor.

Çıplaklığı kalabalığın gözünden saklamak
için.

Ne kadar da düşüncelisin.

Hizmetçi pelerini omuzlarıma örtüyor ve ben daha pelerini tam olarak giymeden Rian bir elini sırtıma bastırıp merdivenleri işaret ediyor. "Şimdi leydim, ailemle tanışmak gibi şüpheli bir onura sahipsiniz. Benim Babam sizi karşılamak için burada ama onunla daha sonra tanışacaksınız."

Beni benim yaşlarımda, açık teninde karmaşık bir şekilde boyanmış fey çizgileri olan ve kuzguni siyah saçları kalın bir ölümsüz tacına sarılmış bir kadınla tanıştırıyor. "Bu Leydi Runa Valvere, kuzenim." Boyalı kadın bana sıcak görünen ama zalimce hissettiren bir gülümseme veriyor. Ardından, egzotik parfümlere bulanmış orta yaşlı bir çifte geçiyoruz. "Bu Lord Gideon, amcam ve karısı Leydi Solvig. Ve bu yüce kadın da büyükannem, Leydi Eleonora Valvere."

Yaşlı kadın, abartılı asimetrik bir etek ucuna sahip, incecik bir toil elbise giymiş. Büyükannesi yılan gibi elini uzatıyor ve benimkini tutuyor. Bu ölümcül tutuşun bir el sıkışma olması mı gerekiyor? Gözleri kataraktan buğulu. Kulaklarının yıllarca bağlanarak bir fae noktasına getirildiğini görünce şok oluyorum, ancak bu çaba onları yaralı bırakmış ve bir insanın moda adına böyle acı çekmesi midemi bulandırıyor.

"Hayvanları kontrol edebiliyor mu? Tüm türleri?" Leydi Eleonora tersler. "Eh, kızım, bu doğru mu?"

Rian'ın yüzünde hoş olmayan bir şey dalgalanırken, "Evet büyükanne, sanırım az önce bir hayvan maiyetiyle gelerek beni küçük düşürdüğünde gücünün etkileyici kaçırdın."

Yaşlı kadın homurdanıyor, kendi kendine başını sallıyor. Bekliyorum ama başka bir şey yok. Sanırım karşılama olarak alacağım tek şey bu.

Rian daha sonra beni Sorsha Hall'un baş hizmetkârlarıyla tanıştırıyor, isimleri o kadar hızlı aklıma geliyor ki başım dönüyor. Bacaklarım gevşedi. Boğazım kuruyor. Bitkin ve bunalmış bir şekilde yere yığılmak yerine dik durmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Hoş geldin şenliklerine devam etmek için bu gece bir nişan balosu düzenlemeyi planlamıştık," diyor Rian, elini kasabanın süslemelerine doğru uzatarak. "Ama saldırı haberini aldığımda ertelemenin en iyisi olacağını düşündüm. Wolf iyileşmek için birkaç güne ihtiyacın olduğunu söyledi."

Merdivenleri yarılamış, görevli bir Altın Nöbetçi ile konuşmakta olan Basten'e işaret ediyor. Basten takma adından bahsedilince duruyor ve bize bakıyor. Kısa bir an için gözlerimiz buluşuyor. Kalbim isteğim dışında sıkışıyor. Nefes almak bile acıtıyor.

Basten sonunda gözlerini benden ayırıp konuşmasına geri dönüyor, ancak elleri artık iki yanında sıkıca yumruk olmuş durumda.

"Serenith size odanızı gösterecek," diyor Lord Rian, gri kurdelelerle örülmüş kalın ve kusursuz bir ölümsüz örgüsü olan elli yaşlarında bir kadın olan baş hizmetçiyi işaret ederek. "Sizi kendim götürmediğim için beni bağışlayın ama acil bir işim var ve ilgilenmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa ya da istediğiniz bir şeyin değiştirilmesini isterseniz Serenith'e söyleyin."

Göz kırpıyorum. Sinirden göğsüm sıkışıyor. Rian tüm bu abartılı tantanayı sadece benimle beş dakika konuşmak için mi ayarlamıştı?

Ne istiyorsun, seni aptal? Ne kadar az zaman o kadar iyi.

"Elbette," diyorum sıkıca. Kalçalarım yorgunluktan titriyor. Tek düşünebildiğim oturacak bir sandalye bulmak. Sadece birkaç dakika daha soğukkanlılığımı korumam gerekiyor . . .

Ama ana kapıya doğru bir basamak çıkar çıkmaz kaslarım gevşiyor. Ayak parmağım merdivenin kenarına takılıyor ve tökezliyorum. Ben kendimi tutamadan mermer merdivenler beni karşılamak için yukarı fırlıyor-

Ta ki iki güçlü el üzerime kapanana kadar.

Basten. Tabii ki Basten. Aramızdaki mesafenin daha fazla olamayacağı şu anda bile benim için orada, nöbet tutuyor. Acılı bir yutkunmayla boğazım düğümleniyor.

Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni ayağa kaldırıyor ve bırakmıyor, sanki yüksek duyuları kaslarımın titrediğini ve desteğe ihtiyacım olduğunu algılamış gibi. Ellerimden biri içgüdüsel olarak omzuna kenetleniyor.

Gözlerimiz buluştu.

Kırık kalbimde bir şeyler yeniden canlanıyor. Haftalardır bu adama güvenliğini emanet ettim. Onu görmekten nefret ederken, aslında onu görmeyi çok ama çok sevdiğimi fark ettim. İstedğim son şey gardiyanıma aşık olmaktı, doğal olarak kaderin bir cilvesi olarak tam da bu oldu. Dün sabah, onunla gelecek hayal ediyordum. Ve beynim şimdi bana onun yalancı bir piç olduğunu haykırsa da, kalbimin en uzak köşesi henüz mesajı almadı.

Bir parçam hâlâ onu istiyor; zamanda geriye, şelale mağarasına gitmek istiyor.

Basten'le hayvanlarla konuştuğum gibi telepatik olarak konuşamıyor olabilirim ama aynı derin seviyede onun da bunu hissettiğinden eminim. Yolun izleriyle birbirimize bağlıyız. Vahşi kedi. Kızıl Kilise'nin Charmont'taki yüzleşmesi. Adan ve Volkish akıncıları, kan banyosu. Tüm bunlardan sonra kendimi ondan nasıl ayırabilirim? Kaderlerimiz defalarca birbirine dokundu, ta ki benimkinin nerede bitip onunkinin nerede başladığından emin olamayana kadar.

Bir esinti başlıyor. Kokulu yapraklar, ayçiçeği sarıları ve gül kırmızılarından oluşan bir yağmur gibi etrafımızda dans etmek için dokuma çiçek örtüsünden aşağıya doğru uçuşuyor. Basten kısa süreliğine gözlerini kapatıyor. Parmak uçları belime dolanıyor.

Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle mırıldanıyor: "Küçük menekşe ... "

Ve beni uyandırmak için gereken tek şey bu: dudaklarında bana taktığı lakap. Bir anda, sikini içime sokarken bu kelimeleri nasıl inlettığını hatırlıyorum, elleri kıvrımlarıma tapıyor, dudakları beni kendisininmişim gibi işaretliyor.

Öfke damarlarımdaki kanı pıhtılaştırıyor.

Hayır. Aramızda nefretten başka bir şey kalmamış gibi davranamaz.

Ondan uzaklaşıp Rian'ın pelerinine bir zırh gibi sarılıyorum. Bakışlarımı Basten'ınkilere kilitlerken kelimelerimi demire dönüştürüyorum ve küçümseyerek, "Seni bir daha görmediğim için minnettar , Kurt Bowborn." diyorum.

Bölüm 26

Molf

Sabine, Serenith'in rehberliğinde, arkasında yürüyen bir çift nöbetçiyle birlikte Sorsha Salonu'nda kaybolduğu anda Rian bana sertçe dönüyor. İyi prova edilmiş gülümsemesi kayboluyor. Onu böyle daha çok seviyorum - sadece kendisi olduğunda, rol yapmadığında. Bugünlerde bunu görmek giderek zorlaşıyor.

Sesini alçak tutarak, "Yolda gerçekten ne oldu?" diye tıslıyor.

Dün gönderdiğim mesajda Sabine'in kaçırılmasından ve olaya karışan herkesi öldürdüğümünden kısaca bahsetmiştim.

"Size anlatacak çok şey var," diyorum, bakışlarım Valverlere doğru kayıyor. Şu engerekler. Özellikle de bunamış gibi davranan yaşlı Eleonora'ya. Kulaklarını diktiklerini biliyorum. Yarısı casus olan hizmetkârların da öyle. "Lord Berolt nerede?"

Lord Berolt'un Sabine'i selamlamak için burada olmaması garip. Gerçi bu bir selamlamadan çok bir değerlendirme olurdu. Rian bir yıl önce Bremcote'tan dönüp vaftiz edilmiş bir kızla evlenmek istediğini söylediği anda Berolt'un tepesi atmıştı. Her zaman tanrı öpücüğü almış bir evlat istemişti, sanırım şu anda umabileceği en iyi şey tanrı öpücüğü almış bir torun. Ürkütücü deneylerini hâlâ tanrısal öpücükçüler üzerinde yapıyor mu bilmiyorum ama en azından Sabine'nin çocuk doğurma yeteneği onu Berolt'un ilgisinden kurtaracak.

"Titan Taverna'da bir ağız dalaşı," diyor Rian. "Sadece bir hıçkırık, ama ona ihtiyaç vardı."

Onu şatoya kadar takip etmem için başını sallıyor. Ölümsüz Popelin'in koyu kahverengi sırtan yüzünün resmedildiği vitraylı pencerenin bulunduğu kemerli fuayeden geçip sarmal merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve uzun bir koridordan geçerek yatak odasına ulaşıyoruz. Devasa bir oda, yatak sadece küçük bir bölümünü kaplıyor. İkinci katta başka bir yerde resmi bir ofisi var, ama işlerinin çoğunu burada yürütüyor; tepesine Astagnon haritası oyulmuş devasa bir masa, kitaplarla dolu bir masa, birçok içkiyi paylaştığımız bir çift deri koltuk ve hizmetçilerin lekeleri nasıl çıkardığını anlayamadığım kadar çok kan görmüş bir halı.

"Bana ne olduğunu anlat," der ve hemen içkilerini sakladığı büfeye gider. "Hayır, önce bana ondan bahset. Benden görüldüğü kadar nefret ediyor mu?"

"Öyle," diye homurdandım.

"Güzel. Demek ki o güzel kafasında biraz mantık var. Yakında onun duygularını değiştireceğim, sözümü unutma." İki kristal bardağa kehribar rengi sıvı dolduruyor ve birini bana uzatıyor. "Nasıl biri?"

"Öfkeli. Dik başlı. Oh, ve Ölümsüz Iyre'den nefret ediyor. Onun amblemi olan her şeyi yok etmelisin. Arenaların altındaki hücrelerde hâlâ kaplan besliyor musunuz? Eğer öyleyse, onlara yaklaşmasına izin vermeyin."

Rian kıkırdıyor, yeni gelininin dövüşlerde kullandığı egzotik canavarların her birini boğazını parçalamak için gönderebileceği gerçeğinden hiç korkmuyor. "Yanağındaki çizik bu yüzden mi oldu? Peşinden vahşi bir hayvan mı gönderdi?"

Sabine bana bahsettiği çizici verdi, ama gerçeğe o kadar yakın ki sadece başımı salladım.

"Başka ne var?"

Tereddüt ediyorum. Sabine ile nereden başlayayım? O bir çelişkiler bilmecesi. İyiliğinin sonu yok ama benim gibi bir caniyi pençelemekten de çekinmiyor. Volkish akıncılarını öldürmemi karanlık bir zevkle izledi. Sonra kumsalda oynadığımızı hayal etti.

Alyansında onu bekleyen o iri elmastan çok daha fazla yönlüdür.

"Ölümsüz Iyre Manastırı'nda dövüldü ve ihmal edildi. Orada kaldığı on iki yıl boyunca. Onu kilit altında tuttular. Tanrı öpücüğünü kullanamam diye hayvanları ondan uzak tutmaya çalıştılar. Yerinde olsam ona verebileceğin her türlü özgürlüğü verirdim. Onu sıkıştırmaya çalışmak sadece uzaklaştıracaktır. Godkiss'ini de teşvik edin. Kaledeki her dört ayaklı şeyle konuşmasına izin verin. Odası için tünekler, yer için köpek yatakları verin."

Rian dikkatle dinliyor, sonra kapıya gidiyor, kâhyaya el sallıyor ve ona önerdiğim şeyi yapmasını emrediyor. Döndüğünde içkisinden uzun, düşünceli bir yudum alır.

"Çok güzel, değil mi?"

Sesindeki o test tonunu biliyorum. milyonlarca kez duydum ve nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Omuz silkerek, alaycı bir şekilde, "Sadece mükemmel bir

mükemmel bir yüz, mükemmel bir vücut ve mükemmel saçlar." İçkimin kalanını olabildiğince rahat bir şekilde geri atıyorum.

Rian gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Gördün mü Wolf? İşte bu yüzden seni ona eşlik etmen için gönderdim. Diğer herkes bana yalan söylüyor. Ama sen güzel bir kız görüyorsun ve ona güzel bir kız diyorsun. Saçına oldu bu arada?"

Boş bardağıma bakıyorum. "Onu kaçıranlar kesmiş."

Yüzü kararıyor. "Hmm. Şey, önemli değil. Ferra döndüğünde eski haline getirebilir. Devam et. Bana her şeyi anlat."

Harita masasına yaslanarak yolculuğun önemli anlarını anlatıyorum - Sabine'e görevime ihanet edeceğime dair söz verip sonra da adımı inletene kadar onu nasıl becerdiğim gibi bazı kilit noktaları atlayarak. Kızıl Kilise'nin Claremont'a müdahalesini ve bunun sonucunda rotamızı nasıl değiştirdiğimizi, ardından Blackwater'daki yangını, Sabine'in kaçırılmasını ve kurtarılmayı anlatmaya çalıştıkça boynumdaki kırmızı tüyler ürperiyor. Ben iyi bir yalancı değilim. Elbette, Valveres'den hileler öğrendim ama bu bana asla doğal gelmiyor. Neyse ki Rian bugün birkaç kadeh içmiş, nefesine bakılırsa pek de keskin değil.

Hikâyeyi bitirdiğimde gözlerim odanın diğer ucundaki sayvanlı yatağına takılıyor. Boğazım düğümleniyor. Onları durduramadan, görüntüler kafamın içine doluyor. Rian, Sabine'i o yatakta mı becerecek? Ne zaman? *Bu gece* mi?

Düşüncelerimi ustamın ve arzuladığım kızın birbirlerini becerdikleri zihinsel resimden koparmayı başarıyorum ve raporumun en önemli kısmına odaklanıyorum.

"Manywaters Hanı'ndaki yangını çıkaran casus baskıncılardan biriydi." Gerisini söylemeden önce tereddüt ediyorum, ne kadar önemli olduğunu biliyorum. "Kral Rachillon tarafından gönderilmişlerdi."

Gözlerinden biri seğiriyor; onun dışında yüzünden hiçbir duygu okunmuyor. Uzun yıllar kumar imparatorluğu yönettikten sonra, gerçek düşüncelerini nasıl maskeleyeceğini biliyor. Astagnon'a yapılan Volk akınlarından haberi var mı? Kral Rachillon'un iktidara yükselişini?

Söyleyemem.

Elini cebine atıp Golath on sentini alıyor ve parmaklarının arasında dalgınca oynatıyor. "Emin misin?"

"Sabine'e de söylediler. Ve Volk gibi görünüyorlardı. Starleon'dan bahsetmiyorum bile - sınırın ötesinden değilse başka nereden gelebilirdi ki?" Kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. "Duvardaki gedikten haberin var mıydı?"

Belirsiz bir omuz silkme hareketiyle omzunu dekoratif kayışla birlikte kaldırıyor.

Ekliyorum, "Yolda birkaç vaftiz kaçırma olayı daha duyduk. Bir de sana bahsettiğim sınırın yakınındaki olay var. Altınpençe'nin vaftiz edilmiş bir kızı öldürmüş olma ihtimali var ama ben şimdi kızın öldürülmediğini, kaçırıldığını düşünüyorum. Ve altın pençe tarafından değil, onunla gelen akıncılar tarafından. İzninizle bölgeyi daha derinlemesine araştırmak istiyorum."

O zamanlar Rian, altın pençenin ortaya çıkışıyla ilgili önerimi, geçen yıl bir monoceros gördüğünü iddia eden münzevi gibi kolayca reddetmişti. Şimdi, acaba Karartılmış Orman'da bir altın pençeyi ilk kez benim raporumla mı duydu diye merak ediyorum. Belki de yıllardır kadim büyü'nün sınırı geçtiğini biliyordu.

"Merak etme Wolf," diyor parmaklarını sallayarak. "Böyle şeyler olsaydı eminim haberim olurdu."

Sesinde bu konuyu biliyormuş gibi bir tını *var* -muhtemelen benden çok daha fazla.

"Rian-"

"Yeter." Sert bir elini omzuma vurarak itirazımı susturuyor. Gözleri sertleşmeye başlıyor ama çok geçmeden yumuşuyor ve içtenlikle, "Sabine'i bana sen getirdin. Sana minnettarım. Bunu yapabilecek başka kimse olmadığını biliyordum." Gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. "Sanırım Alyssantha'nın odasında bir gece geçirmeyi hak ettin. Akıncılardan kalan saldırganlığın birazını atarsın, ha? Madama söyle, sikini yıpratabilecek kadar çok fahişeye sahip olabileceğini söyledim."

Göz kırıyor.

Suçluluk duygusu boğazımı düğüm düğüm ediyor. Sabine'e sokulduğum, onun için dünyada değer verdiğim her şeye ihanet etmeye hazır olduğum anının hatırasından kurtulmak için kendi derimi kazımak istiyorum. Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Rian istediğim kızı baştan çıkarırken bir fahişeyi becerip onun olmasını mı dileyeyim? Sabine'in tüm gizli umutlarını ve korkularını ona anlatarak onu kazanmasına yardım mı edeyim? Düğünlerine mi katılayım?

Sinirlerim araba çanları gibi titriyor.

Sesimi sert tutarak, Duren'in en iyi genelevinde gece boyunca fahişelik yapma teklifini geçiştiriyorum ve şöyle diyorum: "Leydi Sabine'in güvenliği konusunda, Volk akıncılarının onu bir kez hedef aldığını göz önünde bulundurursak, sanırım en iyisi

onun üzerinde. Bunu yapacak başka kimseye güvenmediğini kendin söyledin. Beni onun koruması olarak görevlendir."

Rian elini omzumdan çekip deri koltuklardan birine yaslanırken Golath'ın on sentiyile oynamaya devam ediyor. Gözlerinde tuhaf bir parıltı var. "Şaşırdım, Wolf. Şımarık bir soylu kadına bakıcılık yapmak yerine ormanın yalnızlığına dönmekten heyecan duyacağını sanıyordum." Başını eğdi. "Onun büyüüne mi kapıldın?"

Masanın arkasında, onun göremeyeceği bir yerde yumruğumu sıkıyorum. Alay ederek, "Tabii ki hayır." diye bağıyorum.

Beni yakından değerlendiriyor, gerçeği arıyor. Gerginliğin geçmesi biraz zaman alıyor ve sıkı bir gülümsemeyle, "Sadece takılıyordum. Wolf Bowborn'un kalbi taştan yapılmış, değil mi?"

Başımı sallayarak hafifçe gülüyorum.

Rian harita masasının yanında adımlıyor, kollarını kavuşturmuş, derin düşüncelere dalmış. Sonunda başını sallar. "Ancak bu görevi sana vermeyeceğim. Tavuğuna geri dönebilirsin."

Şaşkınlık içime işliyor, omurgamı dikleştirmeye zorluyor. Olması gerekenden daha sert bir şekilde, "Neden olmasın?" diye soruyorum.

Rian'ın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Çünkü benim kişisel hizmetim ya da orman arasında seçim yapma şansın vardı ve sen ormanı seçtin. Gitmek istedin, Wolf. Bu ailenin işinden. Bu hayattan. Çıkmana *izin verdim*. Geri dönmek istediğine karar vermek için artık çok geç."

Ciğerlerimdeki hava keskin kenarlı. Nabzım damarlarımda sertçe atıyor. Cinayet, gasp ve kundakçılık işinden çekilmeyi istemenin Rian'ın üzerinde bu kadar ağır bir yük oluşturduğunu bilmiyordum. Yaralanmış. Yaralandı. Soyadımı Bowborn olarak değiştirdiğimden ve bir okçu olduğumdan beri daha mesafeliydi ama ben bunu haftalarca ava gitmeme bağlıyordum, oysa bir zamanlar her gün birlikte olurduk. Ama şimdi anlaşılıyor ki son birkaç yıldır bilerek uzaklaşmış. Ben o zor hayatı bıraktım ama o asla bırakamaz.

Derin bir nefes alarak, "Lordum, gerçekten Leydi Sabine'in
_"

Bir elini daha omzuma vuruyor. Bu sefer kızgın değildi ama kesin. "Git keklik vur Kurt" diye emrederken sesinde pişmanlık izleri var.

Bölüm 27

Sabine

Sorsha Konağı kadar görkemli bir yapıya hiç adım atmamıştım. Babamın malikânesini, aslanın önündeki bir kedi yavrusu gibi cüceleştiriyor. Ölümsüz Iyre Manastırı'ndaki şapel bile, değerli hazinelerden oluşan sunağıyla -altın bir kadeh, kristal bir sürahi- sadece şatonun girişindeki zenginliklerle karşılaştırıldığında gülünç derecede sade kalıyor.

Her yüzeyden damlayan baş döndürücü zenginlik karşısında başım dönüyor. Vitray pencereler dekoru sessiz gökkuşağı renkleriyle yıkıyor: kristal avizeler, süslü şamdanlar, kadife döşemeli banklar, yüksek kemerli tavanlar. Her pencerenin dibine yerleştirilmiş ormolu tütsülüklerden aloes ağacının narin, baharatlı dumanı yükseliyor. Bu kadar ihtişamın saldırısından bunalmış durumdayım. Renkli ışık kaşınan gözlerimi yakıyor. Tütsü, kızarmış et ve küflü perdelerin kokuları çok zengin, çok tiksindirici. En iyi zamanlarımda olsaydım belki farklı hissederdim; ama yirmi bir günlük zorlu bir yolculuktan çıktım. Kalçalarım yara bere içinde. Her gece ağaç köklerinin üzerinde uyumaktan kemiklerim ağrıyor. Kaçırıldım, neredeyse tecavüze uğruyordum.

Tarrian rahipleri tarafından dokunmuş olsa bile, Tanrı'nın lanetlediği bir duvar halısı umurumda değil.

Serenith zarif parmağıyla pencere çerçeveleri boyunca uzanan yontma taşları işaret ederek, "Buradaki mimari pervazların aşağıda gördüklerimizden farklı olduğunu fark edeceksiniz," diyor. "Bunlar Ölümsüz Vadi'nin şerefine Fae baltası desenleri. Valvere ailesi Popelin'e tapıyor olsa da, yine de Fae Kralı'na bir övgü olsun istemişler."

Peşinden topallayarak gidiyorum, her adımda topuğumdaki yaradan dolayı acı çekiyorum. O kadar çok merdiven ve koridor geçtik ki kendimi Ölümsüz Meriç'in sonsuz labirentlerinden birinde kapana kısılmış gibi hissediyorum. Şato sıcak gelse de pelerinin altında titriyorum. Tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymak.

"Lord Rian doğu kulesindeki yatak odasında kalmaktan hoşlanacağınızı düşündü. Darmarnach Dağları manzarasıyla sabahları mükemmel ışık alır. Bu oda eskiden Rian'ın merhum annesi Leydi Madelyna'ya aitti. Odada

O zamandan beri boş kaldı ve sadece ara sıra gelen misafirler için kullanıldı. Ne yazık ki bu, ailenin geri kalan konutlarından uzaklaştırılacağınız anlamına geliyor. Lord Rian üçüncü kattaki kalede ikamet ediyor ve Lord Berolt ile Leydi Eleonora'nın kuzey kulesinde sütleri var."

Bu, bütün gün duyduğum tek iyi haber - kocamdan ve onun engerek gibi büyükannesinden uzakta olacağım.

Doğu kulesinin merdivenlerine ulaştığımızda görüşüm bulanıklaşıp noktalara dönüşüyor ve kendimi taş duvara yaslamak zorunda kalıyorum. Serenith endişeyle bana bakıyor ama beni önemseydiği konusunda kendime bir an bile yalan söylemiyorum. Sadece Rian'ın onu benim iyiliğimden sorumlu tutacağı kadar.

"Leydim? Yardıma ihtiyacınız var mı?" Bir elini arkamdaki iki Altın Nöbetçiye doğru kaldırarak onlara bir işaret vermeye hazırlanıyor.

Yavaş yavaş görüşüm netleşirken omzum duvara çarpıyor. O askerlerin ellerini yakınımda istemiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve "Başarabilirim" diye mırıldanıyorum.

Yavaşça, özenle, spiral merdivenlerden yatak odama çıkıyorum. Serenith kapıyı açtığında yorgunluğumu geçici olarak unutuyorum. Eşikte duruyorum, içeri adım atmaya korkuyorum, sanki rüya alemine açılan bir kapıdan geçiyormuşum gibi.

Serenith buraya yatak odası diyor ama ben saray diyorum. Kadifeyle örtülü, yorganlar ve kürk örtülerle yığılmış, saçaklı bir yatak var. Mermer bir lavabo ve ona uygun mermer küvet, çiçek yapraklarıyla demlenmiş, buğulu ve hoş kokulu suyla çoktan doldurulmuş. Yatağın karşısında, üzerinde Ölümsüz Solene'in hayatından alegorik orman sahnelerinin oyulduğu devasa ceviz bir gardırop duruyor. Ve tavan! *Boyalı*. Tavanda bir sanat eseri mi? Hiç böyle bir şey duymamıştım. Bu, on Ölümsüz'ün de içinde bulunduğu tam bir Fae sarayının portresi; bir Fae tepesinde oturmuşlar, etrafları şakacı bulut tilkileri ve kıvrımlı, büyülü sarmaşıklarla çevrili.

Bu sanatsal başarıya hayret etmek için başımı o kadar geriye eğiyorum ki, bir baş dönmesi dalgası beni vurana kadar vücudumun ne kadar bitkin düştüğünü fark edemiyorum. Tökezliyorum.

Muhafızlardan biri ileri doğru hamle yapıyor ama kendimi bir yatak direğine tutup onu elimle uzaklaştırıyorum.

Ben nefesimi toparlarken, kapıda daha fazla dekorasyon ve mobilyayla yüklü bir sıra hizmetli beliriyor. Serenith hemen onları yönlendirmeye başladı.

"Evet, siz ikiniz. Ölümsüz Iyre'nin resmini kaldırın. Ve sen. Şu tüneği soldaki pencerenin yanına yerleştirin. Sen de kafesleri oraya yerleştir."

Hizmetkârların, Iyre'nin kar gibi açık tenli ve yumuşak fey çizgileriyle işaretlenmiş etkileyici bir portresini kaldırıp yerine kovalayan iki oyuncu bulut çiçeğinin resmini koymalarını şaşkınlıkla izliyorum. Süslemelerin geri daha da kafa karıştırıcı. Battaniyelerle kaplı boş hasır sepetler, ahşap tünekler, dokuma hintkamışından kafesler.

"Bütün bunlar da ne?" Şaşkınlıkla soruyorum.

Serenith, "Lord Rian hayvanları barındıracak yerler getirmemizi emretti," diye bilgilendiriyor beni. "Doğal olarak, vaftiz öpücüğünle, bunun senin için önemli olacağını varsaydı."

"Ama o rattan kafesi bir fare iki dakika içinde kemirir." "Belki de bir yanlış anlaşılma olmuştur," diyor dudaklarını büzerek. "O Hayvanların kafese kapatılmamasını, sadece uyuyacak yer verilmesini tercih ettiğinizi belirttiniz."

Ona inanamayarak bakarken aklım başımdan gidiyor. Rian kafese konulan her şeye karşı ne kadar hassas olduğumu nereden bilebilirdi ki? "Bunu Lord Rian mı söyledi?"

"Çok açık konuştu. Bu yanlış mıydı?"

"Hayır, hayır, yanlış değil."

Verdiği emirlerin önemini anlamış gibi görünmüyor. Annem öldüğünden beri insanlar beni hayvanlardan uzak tutmaya çalıştı. Manastırda bu beni kontrol etmenin bir yoluydu. Sahip olduğum tek güç tanrıçamdı, bu yüzden bana ahırdan ve çiftlikten uzak bir oda verdiler. Geceleri gizlice Myst'i ziyaret etmek zorundaydım. Tek arkadaşlarım odamın çatlak duvarlarından geçebilen birkaç fare ve sıvacı kuşuydu ve onlarla birlikte görülürsem dayak yedim. Aynı şekilde, Adan beni kaçırdığında yaptığı ilk şey, hayvanlardan yardım istememi engellemek için kulübeyi mühürlemek oldu. Dünya beni bu şekilde güçsüz bırakıyor.

Ve şimdi benim hakkımda hiçbir şey bilmeyen, beni güçsüz bırakmak için her türlü nedeni olan Rian, vaftiz öpücüğümü *teşvik mi ediyor*?

Onu yanlış mı değerlendirdim?

Bu düşünce bacaklarımda kalan son gücü de yok ediyor ve yatağın kenarına çöküyorum.

Serenith bana gerçek bir endişeyle bakıyor. Genç bir hizmetçiyi tersleyerek yanına çağırıyor. "Leydi Sabine, bu Brigit. Eğer uygun bulursanız, leydinizin hizmetçisi olacak."

"Ha?" Boş boş bakıyorum, sonra dudaklarımı ıslatmaya çalışıyorum. "Evet, tabii."

Serenith Brigit'e alçak sesle emirler mırıldanıyor: "Yıkanmasına yardım et. Bir hizmetçi yukarıya yemek getiriyor. Sonra dinlenmeye ihtiyacı var."

"Bir şifacı çağırayım mı?" Brigit fısıldıyor, gözlerini şişmiş ayağına dikmiş.

Serenith sessizce cevap veriyor, "Bronwyn o uyurken üzerinde çalışabilir."

Sözleri kulaklarımdan kayıp gidiyor, sanki beynimde bir şeyler tam olarak çalışmıyor. Bir anda, yorgunluk beni vuruyor. Buraya kadar ayakta kalabilmek için ne kadar çok mücadele ettiğimi şimdiye kadar fark etmemiştim. Zihnim hala dolu, bir sonraki mücadeleye hazır. Ama bedenim daha fazla dayanamıyor.

Yorganın üzerine düşüyorum, yorgunluk iliklerime kadar işliyor ve daha ne olduğunu anlamadan düşüncelerim unutulup gidiyor. Bulanık gölgeler anılarımı köreltiliyor, ta ki ben bilinçsiz uçuşuma düşene, düşene, düşene kadar.

Rüyalarım tam olarak rüya sayılmaz. Fanteziyle karışık anılar. Bir şelalenin altında acı verici güzellikte bir tanrı. Uzuvarlarımdan tüyler fışkırıyor. Derinlerden bir yerden, çingiraklı bir ses duyuyorum, ancak kafamda yankılandıkça daha çok bir kabusu dönüşüyor.

Dışarı, diyor ses. Çık dışarı. Şimdi.

Kıkırdama sesleriyle uyandım.

Yeni hapishanemde duyulması o kadar imkânsız bir ses ki hâlâ uyuduğumu sanıyorum. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve sonra rüya gördüğüme *emin* oluyorum çünkü bronz elini bir altın pençenin tüylü sırtına dayamış Ölümsüz Thracia'ya bakıyorum.

Yatak odasının tavan resmi.

Açılmış bir baraj gibi her şey bana geri dönüyor. Yüzümü buruşturarak kendimi oturur pozisyona itiyorum. Ağrıyan kaslarımdan her biri protesto ediyor. Boş midem şikayet ediyor.

"Oh! Uyanmışsın!" Yatağımın başucundaki taburede oturan Brigit şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. Elleri küçük gri bir farenin etrafındaydı. Onu hızla yerdeki dokuma bir sepete aktarıyor, sonra ayağa fırlıyor ve doğrulmama yardım ediyor.

"Buyurun leydim. Arkanıza yaslanın." Beni yatar pozisyona getirmeden önce yastıkları kabartıyor. Yastıklar tereyağı yumuşaklığında, beni bulutlar gibi destekliyor.

Kısık bir sesle, "Ne kadar uyudum?" diye soruyorum.

Masanın üzerindeki porselen saate bakıyor. "Neredeyse üç gün oldu leydim."

Üç gün mü? Hiç şaşırmadım. Bir düzine daha uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. İnleyen midem kesinlikle zaman çizelgesini doğruluyor.

"Neden bir faren var?" Ona sordum.

"Aslında bu senin için. Sen uyurken o avcı getirdi. Sırt çantasına verdiği zarar hakkında tekrarlanamayacak şeyler söyledi."

Yerdeki fareye bakıyorum ve Basten'in çantasında saklanan ormandaki farenin aynısı olduğunu keşfedince çok seviniyorum. Dün gece kafamın içindeki garip ses miydi? Yoksa bu bir rüya mıydı?

Merhaba, dostum. Merhaba. Seni görmek ne güzel! Merhaba! Neşeyle diyor.

Basten'in yolculuğumuz sırasında ona çok sorun çıkarmasına rağmen küçük fareyi bana getirmiş olması göğsümü sıkıyor. Neredeyse keşke geldiğinde uyanık olsaydım da onu görebilseydim diyeceğim.

Kes şunu.

Brigit gözlerinde parıldayan ışıklarla öne doğru eğiliyor. "Bence vaftiz öpücüğünüz *inanılmaz* leydim. Tüm o kuşlarla kaplı bir şekilde gelerek Lord Rian'ın emrine nasıl karşı geldiğiniz hakkında insanların neler söylediğini duymalısınız. Görülmeye değer bir manzaraydı!"

Duren halkı baş lordlarını sevmiyor mu? Yoksa herhangi bir dedikodudan mutlu mu oluyorlar?

"Umarım seni yıkayıp giydirmeme aldırılmazsın," diye devam ediyor ve ilk kez yakasında saten kurdeleler olan yumuşak pamuklu bir kombinezon giydiğimi fark ediyorum. "Şifacı da ayağındaki yara ve kollarındaki çiziklerle ilgilendi. Tanrı onu korusun."

Delinmiş yarayı incelemek için ayağımı ipek çarşaflardan kurtarıyorum. Tamamen iyileşmiş, iz bile kalmamış. "Ağrıyan kaslarım için bir şey yapamadı mı?"

Brigit'in yüzü hafifçe düşer. "Şu anda askeri kışlada, ama artık uyandığına göre, ağrıların için şifalı bitkilerle taze bir banyo isteyeceğim."

Kapının yanındaki kalın bir ipi çekerek alt kattaki hizmetçilere işaret veriyor. Sonra koşarak gardırobun yanına gider ve gururla kapaklarını açar. "Banyonuzdan sonra dilediğiniz elbiseyi seçebilirsiniz. Sadece sizin için yapıldılar."

Bir bakışta kıyafetlerin de Sorsha Hall'daki diğer her şey gibi zengin ve pahalı olduğunu anlıyorum. Clarana ipeği, narin desenli danteller, metalik iplikli damask, brokarlı saten. Renkler gök mavisinden gece yarısı siyahına ve aradaki her şeye değişiyor. Brigit daha küçük çekmeceleri açıyor ve içindeki parıldayan mücevherleri göstermek için eğiyor.

Bu zenginlikleri göstermekten o kadar gurur duyuyor ki gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Çok güzel, hepsi çok güzel. Yine de biraz yemek istiyorum."

"Oh! Elbette. Ne istersiniz?"

Dudaklarımı ayırıyorum, emin değilim. Ne *isterdim*? Babamın malikanesinde bile bana bu soru sorulmamıştı. Zihnim karmakarışık; sersemlemiş halimle tek düşünebildiğim on iki yıldır yediğim yulaf lapası.

Tuhaf sessizliğim karşısında Brigit, "Ben sadece bir çeşit getirmelerini söyleyeceğim" diyor. Çekme ipine geri dönüyor ve bu kez iki kez çekiyor, sonra kapıya gidiyor, kırıyor ve nöbetçi gardiyanlara bir şeyler fısıldıyor.

Az sonra hizmetkârlar mermer küveti doldurmak için kaynar su getiriyorlar ve Brigit küvete girmeme yardım ediyor. Havaya okalıptüs ve lavanta kokuları serpiştiriliyor ve Brigit iri tuzları lezzetli bir şekilde acıyan cildime sürüyor. Saç derim karıncalanana kadar saçlarımı biberiye yağıyla ovuyor. Elbiselere boş boş bakıyorum, bu yüzden Brigit benim için yaprak desenli, adaçayı renginde ipek bir elbise seçiyor. Etek ucu bir taraftan yukarı doğru kalkıyor ve bacağımın büyük bir kısmını gösteriyor ama Duren sokaklarında gördüklerimin çoğu kadar açık değil.

Nemli saçlarımı tararken biri kapıyı çalıyor ve Brigit aceleyle kapıyı açıyor. Kısa bir konuşma duyuyorum ve ardından kızarmış et ve taze ekmeğin ağız sulandıran en lezzetli kokularını alıyorum.

"Tanrılara şükürler olsun. *Açlıktan* ölüyorum." Tuvalet masasından kalkıp dönüyorum, ağızma alabileceğim her şeye saldırmaya hazırım-

Ve dondur.

Lord Rian elinde tepsiyle kapıda. Koridorda gözden kaybolurken Brigit'in arka tarafını bir anlığına görüyorum.

Boğazımdaki düğümü yutarak tekrar tabureye çöküyorum. Onun varlığı ne kadar gözümü korkutsa da, tepside gelen kokular ağızımı sulandırıyor. Taze meyveler, kızarmış av kuşu kalçaları, ağızımı sulandıran peynir parçaları gözümün önüne geliyor.

"Lord Rian. Yemeğimi kendiniz mi getirdiniz?" "Bir hizmetçiyi mi tercih ederdiniz?"

"Şey, evet." Zekice bir karşılık bulamayacak kadar açım.

Göğsünden içten bir kahkaha yükseliyor. Tepsiyi bırakıyor ve iki tabure çekiyor. Beni masaya çağırmasına gerek kalmıyor; ayaklarım beni çoktan oraya götürmüş, gözlerim açgözlülükle yemeğe dikilmiş durumda. Tabureye çöktüğümde, ilk önce neyi parçalayacağıma zor karar veriyorum. Baharatlı fındık kasesi mi? Bir çeşit etli börek mi? Kremalı dulavratotu çorbası mı? Brigit bir çeşit istediğini söylediğinde, bir *ziyafetten* bahsettiğini düşünmemiştim.

Altın rengi bir sosa bulanmış av kuşu dolmasına benzeyen bir şey var ve Rian'ın terbiyesiz olduğumu düşünmesini umursamadan çıplak ellerimle parçalıyorum. Ne olmuş yani? Son yirmi bir gün boyunca bana kamp ateşinde yemek yedirdi. Gelininin bir vahşi gibi davrandığını görmeye dayanabilir.

Şansım varsa, onu öğrendiririm.

Ama ekmek üzerine dilimlenmiş ringa balığını, armutlu tartları ve erik soslu peyniri mideye indirişimi izlerken tiksiniş gibi görünmüyor. İkimize de konyak doldururken büyülenmiş gibi genişçe gülümsüyor.

"Seninle evlenmek istemeyeyim kendini şişmanlatmaya mı kararlısın?

Eğer öyleyse, korkarım ki şansınız yok. Ben her boyda kadından hoşlanırım."

Gözlerimi devirmek için çiğnemeye kısa bir süre ara veriyorum. Ona daha sert sözler söyledim ama odaklanmam gereken bir yemek varken sabrım daha iyi. "Dur tahmin edeyim, bunu sen planladın. Açlıktan öldüğümü , bu yüzden kendi ellerinle bir kral ziyafeti sunuyorsun. Beni yemekle kontrol etmek istiyorsun."

Gülerken başı tavana doğru eğilir. "Leydim, oldukça canlı bir hayal gücünüz var. Bu sadece *bıldırcın*. Sizi manipüle etmek isteseydim, kuğu servis ederdim."

Ona göre bu ziyafet dilenci yemeği. Ama benim için zenginlik para demek değildir. Dolu bir karın demek. Ve yarın ve ondan sonraki gün yine karnımın tok olacağını bilmek. Bu tepsinin içindekiler benim için Sorsha Hall'un duvarlarında asılı olan paha biçilmez sanat eserlerinden daha değerli.

Dışarı.

Duraklıyorum, dolgun bir ahududu dudaklarımın önünde duruyor. İşte yine -O ses. Bu sefer kesinlikle bir rüyada değil. Zihnimin hayvanların iletişimiyle aynı kısmını gıdıklıyor, ama tanıdığım hiçbir hayvana benzemeyen yabancı bir his var. Ses de öfke ile çınlıyor. Odanın içinde rüzgar esiyormuş gibi hissediyorum.

"Leydi Sabine? İyi misiniz? Hazımsızlık mı?" Alay ediyor.

Ahududuyu bırakırken ona sert bir bakış attım. "Basten senin komik olduğunu söylemedi."

Başını eğerken gözleri garip bir şekilde parlıyor. "Sana gerçek adını mı söyledi?" demeden önce uzun bir süre geçti. *Basten* başka ne söyledi?"

Sesinde garip bir nota var. Yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi fark ettim. Rian'ın ikimizin arasında bir şey olduğundan şüphelenmesini istemiyorum. Basten'ı ne kadar incitmek istesem de, kendimi de ayağımdan bıçaklamış olacağımı şimdi fark ediyorum. İyi ya da kötü, Rian'ın benden hoşlanmasına ihtiyacım var. Bir plan bulana kadar onun oyunlarını oynamalı, yiyeceğimi ve güvenliğimi sağlamalıyım.

Neyse ki, kapıda talepkar bir rap ile kurtuldum. Şarap kadehlerimizde sallanıyor. Ben sıçradım.

Rian'ın kaşları düşer, hoşnutsuzdur. Yüksek sesle "Ne ?" diye bağırır. Ama yaşlı bir adam içeri girince tavrı değişir.

Babamın yaşlarında, saçları aynı şekilde ağarmış ve yüzünde aynı çizgiler var, ama karşılaştırma burada bitiyor. Yıllar babamı küçültmüş. Bu adam ise taşlaşmış bir tahta gibi yaşlandıkça daha da güçlenmiş görünüyor. Boyu, deri ve çok ince zincir zırhtan yapılmış zırhı gibi heybetli. Çoğu insan için dekoratif zırh sadece parlak bir vurgudur, onun içinse bir tehdit.

"Leydi Sabine," diyor Rian acı bir şey tatmış gibi. "Bu benim babam, Lord Berolt."

Adam beni açık artırmadaki bir kısrak gibi kasıtlı bir şekilde süzerken korku bir kucak dolusu kaya gibi üzerime çöküyor. Bu unvanı Rian'a devrettikten sonra artık ismen Duren'in Yüce Lordu olmayabilir, ama bu adamın hâlâ muazzam bir güce sahip olduğu acı verici bir şekilde açık.

Bana söylediği ilk söz bir emirdi. "Bana vaftiz öpücüğünü göster, kızım."

İlk içgüdüm yardım için Rian'a bakmak; müttefik olarak düşüneceğim son kişi olan Rian'a. Ama babasının katıksız tehdidi beni her türlü saman çöpünü aramaya itiyor.

"Benim vaftizim mi?"

"Evet. Bir gösteri. Gücünü kendi gözlerimle görmek istiyorum." "Baba," diyor Rian alçak ve gergin bir sesle. "Leydi Sabine az önce bir Belki de onu hemen sahneye çıkarmamalıyız?" "Saçmalık. Göster bana, kızım."

Titrek parmaklarımla yavaşça bir parça tart kabuğu alırken göğsüm kurşunla doluyor.

Buraya gel, küçük fare. Yemeğimi seninle paylaşacağım.

Fare yerde temkinli adımlarla koşturuyor, havayı koklamak için duraklıyor. Berolt'un ayaklarının etrafında geniş bir yay çizerek ödölün avucumda durduğu yere geliyor.

"İşte," diyor Rian sertçe. "Neye ihtiyacınız olduğunu gördünüz mü?"

Berolt memnuniyetsiz bir şekilde homurdanıyor. "Onu daha büyük bir şeye komuta ederken görmek istiyorum. Ordunun tazılarından birine. Ya da daha iyisi, kaplanlardan birine. Ve ona yemek teklif etmek yok - bir fareyi armutlu tartla bile cezbedebilirim."

Sinirlerim geçmiyor ama hızla öfkenin gölgesinde kalıyorlar. Bu adam kim olduğunu sanıyor da bana bir kukla gibi hükmediyor? Ben onun gelini olacağım, hizmetçisi değil.

Zindanı riske atıp fareye bu adamın ayakkabısına işemesini söylemek üzereydim ki Rian bir elini dizime koyup sıkıyor. Duraklıyorum. Bu dokunuş bir işaret: *Yapma*.

"Bir şeyler ayarlayacağım," diyor Rian kasıtlı bir belirsizlikle. "şimdi planlamamız gereken bir nişan partisi var, eğer gelinime sıcak bir hoş geldin demeyi bitirdiysen-"

"Ben değilim." Lord Berolt parmaklarını şıklattı. "Ayağa kalk kızım. Oğlumun parasının ona tam olarak ne kazandırdığını görmek istiyorum."

İtiraz edemeden -eğer buna cesaret edebilirim- Lord Berolt kolumdan tutup beni ayağa sürüklüyor. Buruşuk elleri kalçalarımın ve karnımın kıvrımlarını hissediyor, beni çiftlik hayvanları gibi hırpalıyor. Düşüncelerim durma noktasına geliyor. Dilimde safra yükseliyor, kaç kez yutmaya çalışsam da kötü tat devam ediyor.

"Olgunlaşmış," diyor Berolt. "Bana Tanrı'nın öptüğu bir torun verebilir. Buna yakında başlamalısın, Rian."

Ağzım şaşkın bir "o "ya dönüşüyor, bu adamın aptallığı karşısında o kadar dehşete düşüyorum ki nutkum tutuluyor.

Bu tür davranışlara alışık olduğu belli olan Rian ağzına baharatlı bir ceviz atıyor ve mırıldanıyor: "Önce gelinimi tanımak isterim."

Berolt alaycı bir homurtu çıkardı. "Acele et, yoksa onun gibi güzel bir şeyle bu işi kendim yapmayı düşünüyorum."

Aslında öğürüyorum, ama son anda sesi öksürük olarak maskeleyebiliyorum. *Lanet olası tanrılar!* Ben de endişelenmesi gerekenin Rian olduğunu sanıyordum. şimdi görüyorum ki hastalık en çok aile ağacının dibinde yaygın. Basten'in söylediği bir şey aklıma geldi. Lord Berolt'un Rian'ın annesini öldürdüğuine dair korkunç bir söylenti, Rian'ın tanrı öpücüğu olmadan doğması, falcıların tahminleriyle çelişiyor.

Önizleme'de beni görmezden gelmesine rağmen Rian'ın neden beni gelin olarak seçtiğinin büyük gizemi *bu* mu? Tanrı öpücüğü aldığım için onlara tanrı öpücüğü almış Valvere çocukları verebileceğimi mi düşünüyorlar? Çok sayıda tanrı öpücüğü almış kadın var ama Astagnon'un soyluları arasında pek yok. Eğer Rian soylu bir gelin istiyorsa, sadece birkaç seçenek vardı.

Babasının eli karnımdan göğsüme doğru ilerlerken Rian'ın çenesi geriliyor. Rian ayağa fırlıyor ve masadaki gümüş çatalı deviriyor. Boyu da oldukça uzun.

"Titan's Taverna'daki olayla ilgili olarak," diyor Rian, vücudu babasını benden uzaklaştırıp kapıya doğru götürürken ses tonu sorunsuz bir şekilde işe dönüyor. "Theo Laganon'un şişeye geri döndüğünü duydum. Bir dahaki sefere bara birkaç gizli nöbetçi gönderebileceğimizi düşündüm. " Berolt bir cevap mırıldanıyor ve kapıda alçak sesle konuştuktan sonra Rian onu odadan çıkarmayı başarıyor. Bana doğru dönüyor, yavaşça elini yüzüne götürüyor ve sonra mizahtan yoksun bir sırıtış atıyor. "Şimdi sen nasıl böyle bir imparatorluk kurduğunu anlayamıyorum. Ne isterse alıyor."

Ses tonu karanlık bir şekilde şaka yapıyor olabilir ama o da olaydan dolayı sarsılmış görünüyor. Saldırı sona erdiğine, tehlike geçtiğine göre dudaklarım titriyor - en azından şimdilik. Rian yüzüme bir kez bakıyor ve başını sallıyor.

"Hayır, hayır, ondan korkma, Sabine. Babamla başa çıkabilirim. O sana dokunmaz."

"Az önce yaptı!"

Rian başını eğerek konuyu kabul eder. "Sana söz veriyorum, tehdidini yerine getirmeyecek, buna ne dersin? Ve bu konuda ben de yapmayacağım. Sen ve ben bunu henüz konuşmadık ama doğru düzgün evlenmeden önce seni yatağıma girmeye zorlamak gibi bir niyetim yok. Ölümsüz Iyre'ye tapıyor olman açıkçası umurumda değil. Ama bakire olduğunu biliyorum ve buna saygı duyacağım."

Zalim bir kahkaha boğazımın dibinde duruyor. Bakire mi? Bu kaleyi gerçekten nasıl yerle bir edebilirdim. Keşke bana inanacak kadar zeki olsaydı.

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" Acıyla soruyorum. "Beni güvende tutacağına inanmamı mı? Beni Astagnon'un yarısında çıplak gezmeye zorladın! Sen bir *canisin*! Eğer Wolf orada olmasaydı-"

Sözlerimi ısırarak çenemi kapatıyorum. Hiçbir işe yaramayacak. Rian sonunda derin bir iç çekip beni yalnız bırakana kadar öfkeyle ona bakıyorum.

Sanki iki ayağı üzerinde duran yaratıklara asla güvenilemeyeceğini bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Bölüm 28

Molf

Boktan evime döner dönmez kendimi sınır duvarında neler olup bittiğini araştırmaya verdim. Tamam, yani tamamen bir bok çukuru değil. Birkaç hafta öncesine kadar, Altın Nöbetçi kışlası ile Karartılmış Orman'ın başlangıcı arasındaki şehir surlarının hemen dışında bulunan av bekçisinin evi bana gayet uygundu. Kulübeler kadar basit; büyük şömineli tek bir oda, bir yatak odası ve oklarımı ve yaylarımı sakladığım bir sundurma. Sessiz bir yer. Huzurlu.

Şimdi, bu sessizlik beni öldürüyor.

Hep yalnızlık istediğimi düşünürdüm. Evimde bir şişe birayı paylaşmak için birkaç kez asker ağırlamıştım ve bu hoş bir şeydi ama her seferinde gitmeleri için sabırsızlanıyordum. Şimdi, boş ikinci koltuğa, sadece sol tarafta kullanılan yatağa bakmaktan kendimi alamıyorum.

Avlanmak da daha iyi değil. Avlanmanın aklımı bukleli saçlı bir kızdan uzaklaştıracağını düşünmüştüm ama ormanda tek görebildiğim bana onu hatırlatan hayvanlar: baykuşlar, kazlar, fareler. Öldürücü oku atmak için kendimi zorlamak zorundayım, artık onun arkadaşları olabileceklerini bildiğim için isteksizim.

Günler geçtikçe, avlanmadığım her saniyeyi sessiz araştırmalarım ile dolduruyorum. Rian sınır duvarındaki gediği resmen incelememi yasakladı ama bilmediği şey ona zarar vermez. Benden bir şeyler sakladığını açıkça belirtti, ben de bu iyiliğinin karşılığını veriyorum.

Haritaları inceleyerek, duvarın en batıdaki kontrol noktasına ulaşmak için Darmarnach Dağları'na tırmanacağım rotayı işaretliyorum. Şu anda kontrol noktalarının hiçbirinde asker yok; sadece büyük savaştan sonraki ilk yüz yıl boyunca vardılar, o da insanların Volklu tanrı öpücüğü almış askerlerin işlediği korkunç suçların sadece hayalet hikayelerinde olmadığını unutmaya başladıkları zaman. Ancak bir zamanlar muhafızların durduğu yerde hala kalıntılar var ve burası bir gedik için olası bir yer. Zorlu arazide tüm sınır duvarını geçmek bir ay sürer, bu yüzden Duren'e en yakın bölümde kalmayı planlıyorum. İlk kontrol noktasından, duvarı Tulle kolunun doğusunda takip edeceğim ve Havre Zirvesi'ne ulaşana kadar Karartılmış Orman'dan geçeceğim.

Bu kısa bölüm bile dört ya da beş gün gerektirecektir. Şüphe uyandırmadan bu kadar uzun süre ortalıkta olmamak için bir fırsat bulmak zor olacaktır.

Bu arada, eski tanıdıklar arasında sessizce soruşturuyordum. Günah Sokakları'nın derinliklerinde, doğru fiyat karşılığında her şeyi öğrenebilecek bilgi simsarları var. Kral Rachillon ve Volkany'den bahsettiğimde kaşlarını kaldıranlar oluyor ama sonunda bir casus bana orta seviye bir genelev olan Velvet Vixen'de çocukken gizemli bir şekilde Astagnon'a gelen Volkish bir fahişe olduğunu söyledi. Elimdeki en iyi ipucu bu.

Ancak onunla konuşmak için kasabaya gittiğim akşam, kendimi tam da ihtiyacım olan son şeyle karşılaşırken buluyorum: Bir tahıl deposunun yan tarafına Sabine'in devasa bir duvar resmi çizilmiş. Onu kuşlara, yusufçuklara ve güvelere bürünmüş, kollarını meydan okurcasına açmış bir şekilde tasvir ediyor. Çizimler amatörce, yani bunu Rian'ın yaptırdığını sanmıyorum. Bu da Duren halkının onu ölümsüzleştirecek kadar sevdiği anlamına geliyor. Tabii ki sevmişlerdir. Kim sevmez ki? O bir tanrıça.

Her nasılsa, o duvar resmini gördükten sonra kendimi Velvet Vixen yerine Cloudfox Tavern'de buluyorum. Sayamayacağım kadar çok içki içtikten sonra tökezleyerek dışarı çıkıyorum, duvar resmine uzun uzun bakıyorum ve sonra Valvere ahırlarına gidiyorum.

Karşı uçta bok küreyen birkaç seysis dışında boştu. Myst'i ilk ahırda buluyorum, o kadar lüks ki benim kulübemden daha güzel. Yelesi ve kuyruğu mükemmel bir şekilde bakımlı. Beyaz saçları yeni yıkanmış gibi parlıyor. Mutlu bir şekilde ballı yulaf çiğniyor.

"Hey. Çılgın kısrak. Uzun suratını çok özledim." Ahır kapısına yaslanıp alnımı ahşap alt kısmın üstündeki demir parmaklıklara bastırıyorum.

Yanıma gelip alnıma sokuluyor ve her tarafıma at salyası bulaştırıyor. Alay ediyorum ve siliyorum.

Yumuşak bir kişneme sesi çıkarıyor.

"Nasıl olduğumu mu soruyorsun? Oh, sadece harikayım. Ben her zaman harikayım. Yalnız bir kurt, bilmiyor musun?"

Homurdanıyor.

Kulaklarının arkasını kaşımak için parmaklıkların arasına uzanıyorum. "Tamam, beni yakaladın. Onu ben de özledim. Sanırım ikinizin beni yavaşlatmasına alıştım. Onun kokusuna. Menekşe gibi - onda ilk fark ettiğim şey buydu."

Bir seviyede, sarhoş olduğumun ve bir atla konuştuğumun farkındayım. Tamamen saçma. Ama Myst'in yanında olmak göğsümde büyüyen kara çukuru sakinleştiriyor. Gözlerimi kapatıp alnımı Myst'inkine bastırıyorum ve at kılı kokusunun beni Bremcote'tan dönüş yolculuğuna götürmesine izin veriyorum. Sabine'le geçirdiğim o kara gecelere.

Tanrım, çok acıyor.

Havada menekşelerin kokusunu alabiliyorum; Sabine yakın zamanda buraya gelmiş, Myst'i ziyaret etmiş olmalı. O narin kokuyu içime çekerken kalbim çarpmaya başlıyor ve kasıklarım seğiriyor. Neredeyse çok güçlü. Beni boğacak kadar güçlendiğine yemin edebilirim.

Kahretsin, çok fazla bira içtim. . .

Arkamda biri boğazını temizliyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gözlerimi açtım. Sabine duruyor, ellerini kalçalarına koymuş, güzel yüzünde kaşlarını çatmış. Menekşelerle aynı renkte lavanta rengi bir elbise giyiyor. *Mükemmel*. Omzu açık bir yaka, çıplak omuzlarını ve godkiss doğum lekesinin üstünü açığa çıkarıyor. Hava ciğerlerimde durdu.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. "Leydi Sabine." Hızla ayıldım, elimin tersiyle yüzümü sildim.

Ağz. "Nesin sen- Rian nerede?"

Nefret dolu gözleri, beni yeraltı dünyasına sürgün edecek kadar sıcak bir şekilde içimi yakıyor. Ahırın girişine doğru bir el kaldırdı. "Hemen dışarıda. Konuşmak istediği birini görmüş. Birazdan gelir."

Ses tonunu okuyamıyorum. Alkol yüksek duyularımı köreltiyor, beni de herkes gibi kalın kafalı yapıyor. Boğazımı temizliyorum. "Düğün tarihini belirlediniz mi?"

Gözleri daha da parlıyor. "Hayır."

Gözlerimin, önü bir örgüyle yumuşatılmış kısa saçlarından ince deri binici çizmelerine kaymasına engel olamıyorum. Sertçe yutkunuyorum. "İyi görünüyorsun. Rian ellerini kendine mi saklıyordu?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim. *Aptalca, Wolf. Aptalca*. Bu kızın benden nefret etmesi için elimden geleni yaptım, ihtiyacım olan son şey onun ne kadar kıskanç olduğumu bilmesi.

Bu cesur soru karşısında kaşları kalkıyor. "Anlayamıyor musun?" Sesi bir bıçak gibi keskin. "Üzerimde onun kokusunu alamıyor musun? Taze seks gibi kokuyor muyum?"

Kıskançlığım tenimi ateşe verirken aynı anda kasıklarım geriliyor. Beni iğneliyor. Öyle olduğunu biliyorum. Koku alma duyum o kadar körelmedi ki, sevişmiş olsalardı o kokuyu *kaçırırdım*. Ama bunu bildiğim halde dişlerimi sıkıyor, içimi saran imrenme dalgasını yatıştırmak için savaşıyorum.

"Seni alsaydı hiç şaşırmazdım," diye cevap veriyorum. "Seni yeterince uzun zamandır istediği kesin."

Öfke maskesi, şaşkınlığını gösterecek kadar uzun süre kayıyor. "Ne demek istiyorsun? İlk tanıştığımızda beni görmezden geldi. Benimle evlenmek istemesinin tek nedeni, ona Tanrı'nın öptüğü bir çocuk verme olasılığının daha yüksek olması."

İçimden acı bir kahkaha kopuyor. "Sen ciddi misin? Buna inanıyor musun? Geçen yıl Bremcote'tan gözlerinde ateşle döndü. Seni gördüğü anda seninle evlenmek istediğini biliyordu. Bunun senin vaftiz öpücüğünle bir ilgisi yoktu. Babanı borç batağına sürüklemek için aylarca plan yaptı, böylece seni ona vermekten başka çaresi kalmayacaktı."

Gözleri açılıyor - babasının sadece aptallığı yüzünden borç batağına düşmediğini bilmiyordu. Ama sonra güzel kaşları çatıldı. "Ama Rian hiç-"

"O bir kumar imparatorluğu yönetiyor, Sabine. Kartlarını nasıl sıkı tutacağını biliyor."

Sessizleşiyor. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, sadece ahırın uzak ucundan gelen kürek sesleri ve ahırlarındaki atların tepinmeleriyle bozuluyor. Onun muhteşem varlığının tadını çıkarırken içimdeki tüm mücadele bitiyor. Nefreti yerine sevgisiyle bir gün daha geçirmek için neler vermezdim. Yıldızları yakalayıp onun yemek tabağına koymanın bir yolunu bulurdum.

Arkamdan bir şey beni itiyor ve bir lanetle öne doğru tökezliyorum. Ne olduğunu anlamadan Sabine'le çarpıştık, vücutlarımız birbirine yapıştı. Ellerim ikimizi de ayakta tutmak için içgüdüsel olarak onun belini kavıyor. Yumuşak kıvrımları benim sert sürtünüyor. Kokusu egzotik yağlar gibi beni yıkıyor. Nabzının atışını hissediyorum, bir zamanlar bana o kadar tanıdık geliyor ki yumuşak paternleriyle uykuya dalıyorum.

Myst'in kafasını parmaklıkların arasında bulmak için etrafıma bakındım. O deli kısrak beni itti!

Yemin ederim o lanet at gülümsüyor.

"Sabine . . . Leydim . . . Beni affedin." Dudaklarımda özürle, kendimi Sabine'den kurtarıyorum. Onu bırakmak çok zor. Kollarıma ne kadar mükemmel oturduğunu unutmuşum, sanki o benim dünyam ve ben de onun yerçekimiyim.

"Hayır, hayır, sorun değil." Elbisesindeki kırıksıklıkları beni azarlayamayacak kadar telaşlıydı.

Rian'ın ahıra girdiği o garip anda.

Nefesim ciğerlerimden dağılıyor. Ona sıkı bir baş selamı verirken bir anda kontrol timsali kesiliyorum -hiç de aşk sarhoşu değilim, hayır-.

"Kurt." Sesi şaşkınlıkla yükseliyor. "Ormanda olduğunu sanıyordum."

"Bu öğleden sonra bir geyik getirdim. Bir geyik getirdim. mutfak."

"Hmm." Sabine'in sırtına kısa bir süre dokunuyor ve ben irkiliyorum. Neredeyse bir dokunuş, ama beni bembeyaz bir kıskançlıkla vuruyor. Rian'a olan nefretine ne oldu? Meydan okumasına? Gerçekten onun kendisine böyle dokunmasına izin veriyor mu?

Benim karanlık memnuniyetim için onun dokunuşundan kurnazca uzaklaşıyor.

Rian yumuşak bir sesle, "Leydi Sabine'e iyileşir iyileşmez onu Myst'te Duren'i gezdireceğime söz verdim. Sanırım bu gece arenada bir at yarışı var."

Evet, bu tesadüf değil. Sabine'e köpek dövüşlerini ya da içlerinden biri gözünü kaybedene kadar güreşen savaşçıları göstermezdi. Arenadaki eğlencelerden en az saldırgan olanını seçti.

Sert bir şekilde başımı salladım. "Turun tadını çıkarın, Leydi Sabine."

Oradan yeterince hızlı çıkamıyorum ama daha girişe varmadan Rian sesleniyor, "Kurt. Bekle."

Sabine, Myst'in uzun boynunu ahırın parmaklıkları arasından okşarken o da koşarak yanıma geliyor. Kulak mesafesinden uzaklaştığımızda sesini alçaltıyor.

"Bahsettiğin iş. Onun koruması olmak. Fikrimi değiştirdim, senin yapmanı istiyorum. Yarın gece başlayabilirsin."

Ne yapacağımı bilemez bir halde kalp atışlarım yeniden hızlandı. "Ne değişti?"

Çenesinde bir kas sıçradı. "Babam. Bir süredir babamla ilgileniyor. onu."

Tiksinti midemi bulandırıyor ama şaşırdığımı söyleyemem. Lord Berolt müstakbel gelinine göz dikmekten çok daha büyük günahlar işledi. Ancak bu benim işime geliyor; onu aynı anda hem yaşlı piçten hem de Volk akıncılarından koruyabilirim.

Sert bir şekilde başımı sallarken rahatlamamın büyüklüğünü saklamaya çalışıyorum. "Neye ihtiyacınız varsa lordum."

Ahırdan çıktıktan sonra doğruca Velvet Vixen'e gidiyorum. Sabine'i koruyacaksam, kaçıp sınırı araştırmak için daha da az zamanım olacak, bu yüzden bu gece cevapları alacağım gece olmalı, onu tekrar gördükten sonra hala sarhoş olsam ve adrenaline diken diken olsam bile.

Yumruğumu, üzerinde çiftleşen bir çiftin çok da gizli olmayan bir tasvirinin bulunduğu meşe kapıya vuruyorum. Bir saniye sonra Madam Anfrei kapıyı açıyor.

Yüzüme çarpan parfüm dalgası karşısında öksürüyorum. Diğer müşterilerinden gelen kokuları maskeliyor olabilir ama vücut kokusu ve afyon kokusunu kolayca alabiliyorum.

"Wolf Bowborn," diyor kollarını kavuşturup kapı aralığına doğru eğilirken. "Yakışıklı yüzünü bir süredir görmemiştin."

Madam Anfrei evlilik yoluyla Valvere ailesinin uzak bir üyesidir. Yirmi yıl önce Lord Berolt'un ikinci dereceden kuzenlerinden birinden boşanmış ve geldiği saçma sapan köye geri gönderilmek yerine Vixen'in yönetimini üstlenmiştir.

Kapı aralığına doğru eğildim, yüzümü taş gibi tuttum. "Buraya iş için geldim, Anfrei. Sana politika hakkında bazı sorular sormam gerekiyor."

Boyali kaşları dramatik bir şekilde kavisleniyor. "Öyle mi? Hmm."

Kancalı parmağıyla onu takip etmemi işaret ediyor. Kapıdan geçip ipek koltuklar ve ucuz renkli kumaşlarla örtülü fenerlerden oluşan karanlık bir odaya girdiğimde çenem sıkılıyor. Burası kabul odası - arka odadaki özel odalar aksiyonun yaşandığı yerler. Kızlar koltuklara ve yer uzanmış, benim canlanıyorlar. Müşterilerinin çoğundan çok daha genç ve daha az göbekliyim.

"Eğer konuşabileceğimiz özel bir yer varsa-" diye başlıyorum.

Bir kız perdeyi kenara iterek arka taraftan içeri girdiğinde düşüncelerim uçurumdan aşağı düşüyor. Güzel ve minyon bir kız. Bal rengi saçları omuz hizasında görünecek şekilde tutturulmuş. Yüzü fae makyajından arındırılmış. Sırtında lanet olası kanatlar ve çürük elbisesine tutturulmuş kağıttan güveler var.

Tanrılar aşkına, bu da ne?

Madam Anfrei dikkatimi fark ediyor ve sırtıyor. "Duren'deki her erkek Rian'ın Kanatlı Leydisi'ni becermek istiyor. Birkaç kadın da öyle. Mathilde burada onların fantezilerini gerçekleştiriyor." Soğuk gözleri tehlikeli bir şekilde sezgiselleşiyor. "Neden, Kurt Bowborn? Efendinin güzel yeni geliniyle birlikte olduğun, ona bakabildiğin ama dokunamadığın onca zaman boyunca onunla sevişmek mi istedin?"

Hedefe çok yakın nişan alıyor ve ben de kaşlarımı çatarak Sabine kılığındaki kıza sırtımı dönüyorum.

Sabrım tükenince Madam Anfrei'yi tutup, ofisi olarak kullanılan yatak odasındaki küçük dolaba sürüklüyorum. "Bana Kral Rachillon hakkında duyduğun her şeyi anlat. Sana ödeme yapacağım."

"Kral Rachillon! Bu politika değil, Wolf, bu delilik." Ben daha fazlasını söyleyemeden, beni susturmak için elini kaldırdı. "Hayır. Artık o iş kolunda değilsin. Bir zamanlar sırların için senin paranı almıştım ama Rian senin bu işte olmadığını açıkça belirtti."

İnledim. Taşlanmaktan gerçekten yorulmaya başladım. "Bu Valvere işiyle ilgili değil. Bu-"

"Her zaman Valvere işiyle ilgilidir. Her şey Valvere işidir. Şimdi, bir fahişe seç ya da git. Rian istediğinle birlikte olabileceğini söyledi. Leydi Sabine kılığındaki o güzel şeye ne dersin? Sakın bana her gece onu çıplak uyurken izlerken ereksiyon olmadığını söyleme."

Çenem öyle bir sıkılıyor ki kemiklerim kırılacak sanıyorum. Cevaplara bu kadar ihtiyacım varken öfkemi yutmak giderek zorlaşıyor.

"Tamam." Omuzlarımı gevşemeye zorluyorum. "Tamam. Bir fahişe alacağım o zaman."

Haklısınız. Güzel ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu." Gülümsemesi hem muzaffer hem de iğrenç.

Resepsiyon odasına dönüyorum ve Volkish kızını arıyorum. Işıklar kasıtlı olarak kısık ama yüksek görüşüm sıcak tenli ve açık sarı saçlı olanı kolayca seçiyor.

"O."

Madam Anfrei tersler. "Charlotte. Bir beyefendiniz var. Sadece ondan gerçekten görgülü olmasını beklemeyin - hepimiz Wolf Bowborn'un sikiştiğini duyduk ve bunun nazik bir yanı yok."

Diğer kızlar titriyor. Şehvetli bir esmer surat asıyor. Onu.

Volkish kızı Charlotte, cazip bir gülümsemeyle elimi tuttu ve beni arka odalardan birine götürüyor. Uzun koridorda yürürken, kapalı kapıların arkasından gelen homurtular ve inlemeler tarafından saldırıya uğruyoruz. Beni son odaya götürüyor, sonra elbisesinin askısını bir omzundan sıyırmaya başlıyor.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Bunun için burada değilim."

Şaka yapmışım gibi gülüyor. "Sorun değil. Seninle takla atmayı umursamıyorum. Oradaki her kız senin onu seçmeni umuyordu. Şu haline bak."

Ellerimi kaldırdım ve tekrar başladım. "Seninle konuşmak istiyorum. Hepsi bu kadar. Sana aynı ücreti ödeyeceğim ama amcığın için değil, sağduyun için."

Ciddi olduğumu yavaşça anlıyor. Bir eli endişeyle diğer kolunda geziniyor. Kaşları çatılıyor, kararsızca "Neden benimle konuşmak istiyorsun?" diyor.

Kısık bir sesle, "Volkany'de mi doğdunuz?" diye sordum.

Gözleri korku ile halkalanarak genişliyor. "Bunu nereden duydun? Madam Anfrei bile bunu bilmiyor!"

"Bak, bunu sana karşı kullanmıyorum. Nereli olduğun umurumda değil ve sessizliğime güvenebilirsin. Ben sadece Volkany hakkında orada bulunmuş birinden bilgi almaya çalışıyorum."

"Ama ben oraya gitmedim," diye ısrar ediyor fısıltıyla, gözleri kocaman ve yuvarlak. "En azından hatırladığım kadarıyla. Astagnon'a üç yaşındayken getirildim. Bir pazarcı beni sokaklarda dolaşırken bulmuş. Sadece Volkça konuşuyordum. Sonunda Ortak Dil'i öğrendiğimde, anlaşılan ona sınır duvarının ötesinden, Kittengen adlı bir Volk kasabasından geldiğimi söylemiştim. Yine de o zamandan hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Duvarı nasıl aştın?"

"Hatırlamıyorum. Yemin ederim. Hatırlasaydım sana söylerdim." Dürüstlüğü çınlıyor ve göğsüm yorgun bir nefesle yükselip alçalıyor. *Başka bir çıkmaz sokak.* Ama sonra canlanıyor. "Bir ayrıntı yok aslında. Sadece hatırladığım bir şarkı var. Sanırım annem bana söylemiş olabilir."

Başımı eğiyorum. "Söyle."

"Bilinmeyen diyarların derinliklerindeki uykudan ... uykudaki güçler üremeye başlar ... önce kral, sonra da canavarlar ..." derken sesi titrer. *Uyuyan tanrılarla ne yaparsınız? Uyanmamaları için dua et."*

Utangaç bir şekilde bana bakıyor. "Kafiyeli değil, biliyorum. Muhtemelen aslı Volkça'ydı ama ben şarkının sadece Ortak Dil'deki genel anlamını hatırlıyorum."

Uyuyan tanrılar uyanıyor mu?

Uyuyan güçler üremeye mi başladı?

Bu bir bilmece ve işaret cevaptan hoşlanmıyorum.

Kıza ödeme yapıyorum ve ücretli zamanım boyunca bir Hazard oyunu oynuyoruz, böylece sevişmemiz inandırıcı görünüyor. Biri bilgi almak için burada olduğumdan şüphelenirse başı belaya girebilir.

Kızın hatırladığı şarkının olası anlamını düşünerek oradan ayrılırken Madam Anfrei beni durduruyor. Valvere mührünü taşıyan, kendisine hitaben yazılmış katlanmış bir mektup tutuyor.

"Bakın az önce kuryeyle ne geldi. Lord Rian ve Leydi Sabine'in nişan partisi için bir davetiye. Bu cuma yapılacak. Kanatlı temalı bir maskeli balo. Rian'ın gelininin isyan gösterisini benimsemesi ne kadar da şeytani. Her şeye rağmen birbirlerine çok uygun olabilirler." Bunun duymak istediğim son şey olduğunu biliyormuş gibi bilmiş bilmiş sırtıyor. "Orada görüşürüz, yakışıklı."

Bölüm 29

Sabine

Dışarı.

ÇIK DIŞARI.

Bir sıçrayışla uyanıyorum, şakaklarım terden kayganlaşıyor. İşte yine oldu. Bu ses. Saymak istediğimden çok daha fazla kez duydum ve kaynağı hala gizemini koruyor. Kaledeki hayvan dostlarım onu duymadıklarını söylüyorlar. Ölümsüz Woudix'in Ölümsüzler Kitabı'ndaki hikâyesinde hayalet ruhları yeraltı dünyasına taşıdığı anlatılsa da hayaletlere hiç inanmadım. Sonuçta onlar gerçek mi? Sesin kaynağı her neyse, kızgın hissettiriyor.

Bana kızgın mı? Bana dışarı çıkmamı mı emrediyor?

Burada güvende olmadığımı dair karşılaştığım ilk işaret bu değil. Sorsha Salonu gölgelerle dolu. Rian sadece görmemi istediği şeyleri izin veriyor, tıpkı özenle hazırladığı Duren turu gibi. Burada bulunduğum bir hafta boyunca onu neredeyse hiç görmedim. Sık sık "iş" için gelmiyor ve bunun sadece kasabanın yasal ahlaksızlıklarını denetlemek olduğunu sanmıyorum. İki gece önce kapımdaki muhafızların Rian'ın sınır duvarına gönderdiği Altın Nöbetçilerden oluşan bir ekip hakkında konuştuklarını duydum; bir daha geri dönmediler.

Tamam.

Ellerimi kulaklarıma götürüyorum ama ses kafamın içinde çınladığı için işe yaramıyor. Beni deli ediyor. Saat kaç? Ay ışığına bakılırsa gece yarısından sonra. İpek bir bornoz giyerek kapımı açıyorum, dışarıdaki muhafızlarla kalede gerçekten neler olup bittiği konusunda yüzleşmeye hazırım. Bir şeyler biliyor *olmalılar*.

Ama Basten'i diğer tarafta bulduğumda taş gibi hareketsiz kalıyorum.

Avcı kıyafetini kale muhafızlarının giydiği hafif nöbetçi zırhıyla değiştirmiş: pirinç omuz plakaları ve ön kol korumaları, Valvere armalı deri göğüs zırhı, boynunda yaka benzeri bir parça ve kılıcını tutmak için bir baldric kemeri. Pirinç zırhı mükemmel bir şekilde parlatılmış olsa da, hâlâ ormana aitmiş gibi görünüyor. Saçları uzun ve gevşek. Yanakları güneşten bronzlaşmış.

"Burada ne halt ediyorsun?" Şak diye söyledim.

"Leydi Sabine." Gürleyen taş sesi aramızdaki eşikten yuvarlanarak geçiyor. "Bugünden itibaren, korumanız olarak hizmet etme şerefine nail olacağım."

Resmi ton ona zırhtan daha fazla yakışmıyor. Yine de itiraf etmeliyim ki onu metal ve deri içinde görmek bana bir şeyler hissettiriyor. Zırhlı plakalar zaten devasa olan gövdesini daha da etkileyici hale getiriyor. Bir zamanlar onun bir tanrıya benzediğini düşünürdüm; şimdi ise tanrıların kralı Ölümsüz Vale kadar heybetli görünüyor.

Ve lanet olsun ki onu gördüğümde karnım gerilmiyor. Doğal olarak, o an üzerimde açık bir kombinezon ve bornozdan başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor, bornozu göğsümün üzerine daha sıkı sarıyorum.

Alay ederek, ağzımdan kaçırdım. "Bana eziyet etmeye mi *çalışıyorsun*?"

Kaşları masumca kalktı. "Ben sadece Lord Rian'ın emirlerine itaat ediyorum." "Oh, tabii ki, asla emirlerine karşı gelecek bir *şey* yapmazsın. Usta." Eğilip koklarken gözlerimden ateş kıvılcımları saçılıyor. "Ucuz parfüm gibi kokuyorsun."

Dudakları hızlı bir karşılık vermek için aralanıyor ama sonra duruyor ve onun yerine yüzüne soğuk bir gülümseme yayılıyor. "Evet. Evet. Muhtemelen bu göreve başlamadan önce dün gece ziyaret ettiğim genelevden."

Yanaklarım öfkeyle alevlenirken çenem gevşiyor. Şömineden daha fazla ısı olmalıyım. Bir fahişe mi? Duren'e geleli daha bir hafta bile olmadı ve şimdiden başkasıyla mı yattı? Kelimeler bulmaya çalışıyorum, sonra da ağzımı kapatıyorum. Hayır. Basten Bowborn öfkemi hak etmiyor. Düşüncelerimin bir saniyesini bile hak etmiyor.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?" diye soruyor sinir bozucu bir sakinlikle, sadece korumamış gibi davranarak. "Odanızdan çıkmak için endişeli görünüyordunuz."

Sesi midemde huzursuz bir çekişle hatırlıyorum. Basten'a hayaletleri duyduğumu söyleyecek değilim; Rian'a söyler ve beni tımarhaneye . Bu yüzden umursamaz bir omuz kaldırıyorum. "Biraz temiz hava almak istedim."

Bir elini kapının pervazına dayamış, zırhıyla üzerimde yükseliyor ve beni korkutmaya çalışıyor. "Size bahçelerde eşlik etmekten mutluluk duyarım leydim, ancak önce kıyafetinizi değiştirmenizi öneririm. Anladığım Lord Rian serbestçe dolaşmanızı istemiyor. Elbette güvenlik kaygılarından dolayı." Sesi bir oktav düşüyor. "Ha, bir de odanızdaki hizmetli girişini gizlice çıkmak için kullanmak gibi bir fikriniz varsa, bilmelisiniz ki

her zaman kilitli tutulur. Ayrıca, bu şekilde çıkmaya çalışırsanız duyarım."

Ateşli bakışlarım bembeyaz bir nefret yayıyor. O kadar çok nefret ki ciğerlerimdeki nefesi durduruyor. Bu benim zırhım, hala yaralı olan kalbimi koruyor.

"Yani," diyor hafif bir tonda. "Bahçede bir yürüyüş o zaman?"

Ellerim öfkeyle titrerken kapıyı sertçe kavıyorum. "Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim. Nişan partim birkaç gün sonra ve müstakbel kocama güzel görünmek istiyorum, bu yüzden dinlensem iyi olur. Hatta parti gecesi onu yatak odama davet edebilirim. Umarım kapıdan *inlemelerimizi* dinlerken nöbet tutmanın bir sakıncası yoktur."

Ciddi değildim tabii ki. Rian'ın bana dokunmasına asla izin vermezdim. Yine de Basten'in gözleri kıskançlıktan bıçak gibi keskinleşiyor ve o bir şey söyleyemeden kapıyı suratına çarpıyorum.

Sorsha Hall'un partileri tüm Astagnon'da efsanedir. Çocukken bile, Bremcote'taki ailemi ziyaret eden soyluların fısıldadığı söylentileri duymuştum. İnsanların fae kültürüne olan saplantısı, hiçbir yerde eski çökmekte olan fae saraylarını yeniden yaratmaya çalışan Valvere balolarından daha güçlü değildir. Egzotik av ziyafetleri, hayali göz maskeleri, güç gösterileri, vizyonları ortaya çıkarmak için pelin otu bağlanmış şarap. Ve tabii ki çok da özel olmayan koridorlarda çiftler, hatta üçlüler arasında yaşanan ağza alınmayacak sefahatler.

Yine de, bütün bir gün boyunca yıkanıp bakım gördükten, saçlarımı kesip düzelttikten ve her iki yanında üst baldırlarıma kadar uzanan yırtmaçları olan skandal derecede dekolte mavi bir elbise diktikten sonra, şatonun balo salonuna adım attığımda karşılaştığım hayranlık uyandırıcı manzaraya hazırlıksızdım.

İçinde adak mumları bulunan yüzlerce kâğıt fener tavandan sarkıyor. Fenerlerin ışığı yüksek cam pencerelerden yansıyarak sanki yıldızlar yeryüzüne inmiş gibi parıldıyor. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü güzel ve tuhaf fae melodileri çalıyor. Notaların uyumsuz kombinasyonları birlikte çalışmamalı ama çalışıyor. Hava, katılımcıların güzel kokulu parfümleri ve çökmekte olan yiyeceklerle dolup taşan masalardan gelen görkemli kokularla zengin.

Partiye katılanlar doğrudan Ölümsüzler Kitabı'ndaki çizimlerden kopyalanmış hayali giysiler giymişler; yırtmaçlı kapaklar ve dengesiz etek uçları, tıpkı dengesiz müzik gibi, kendimi eğik bir dünyaya adım atmış gibi hissetmeme neden oluyor. Çoğunluk gözlerine saten maskeler takıyor.

ya da sopalar üzerinde maskeler taşırlar. Neredeyse her insanın kıyafetinde, maskesinde ya da saçında tüyler ya da kanatlar bulunmaktadır.

Balo salonunun hemen dışındaki koridorda dururken Brigit arkamdan yaklaşıyor ve sırtıma bağlı gümüşü kaz tüyü kanatların konumunu değiştiriyor. Ne de olsa ben Duren'in Kanatlı Leydisi'yim, tüm bu kutlama tüylerinin sebebi benim: Kimse benden en görkemli kostümü giymemden daha azını bekleyemezdi.

Lord Rian beni görür görmez tüylü pelerinli bir adamla konuşmayı bırakıp benimle konuşmaya başladı. Maske takmıyor. Tek süsü demir perçinlerle süslü deri bir koşum takımı ve her zamanki gibi mavi göz kalemi. Sade kıyafetinin mesajı açık: O modanın üstünde. Ve bu doğru - her nasılsa, buradaki herkes arasında en çarpıcı görünen o.

"Leydi Sabine." Elimi öpmek için eğiliyor, gözleri beyaz tüylü göz maskemin altından benimkilere kilitleniyor. "Duren'in güzel ötücü kuşu, doğanın dilini sadece bizlerin hayal edebileceği gibi söylüyor."

Partinin ihtişamı karşısında hâlâ şaşkın olmasaydım gözlerimi devirirdim.

Birkaç adım arkamda, nöbetçi zırhını giymiş ve üzerinde tek bir tüy bile olmayan Basten, boğazını temizliyor gibi görünen bir homurtu çıkarıyor.

Rian gülümseyerek doğrulur. "Gel, . Herkes Sorsha Hall'un müstakbel Leydisini onurlandırmak için bekliyor."

Basten'in gözlerinin üzerimizde olduğunun farkında olarak gülümsemeye zorluyorum kendimi. Omzumun üzerinden ona ters ters bakmamak için elimden geleni yapıyorum. En azından öfkem gerginliğimi bastırıyor. Kendimi yüksek sesle, başımı Basten'e doğru hafifçe eğerek, "Benim için bir zevk olur," derken buluyorum.

Rian beni bu tuhaf kavgaya sürüklüyor. Basten balo salonunun kenarlarında pusuya yatmış, kimseyle konuşmuyor, şarap içmiyor, gözlerini bana dikmiş, tamamen görevine odaklanmış durumda. Eğlenmeyi becerememesi pek de şaşırtıcı değil. En azından uzaktan beni gölgelediği için onu neredeyse unutabiliyorum.

"Leydi Sabine." Lord Berolt, sade siyah göz maskesiyle, yanağıma ağır bir öpücük kondurarak ve belime sıcak bir el koyarak beni selamlamak için yüksek lordun masasından kalkıyor. Tiksintimi yutkunarak bastırıyorum. "Kötü şöhretli Kanatlı Leydi. Bu gecenin temasını sizin meşhur isyan eyleminiz etrafında belirlememiz hoşunuza gitti mi? Gördüğünüz gibi, isyankârlığınızı

şimdi, düğünden önce. Bir Valvere olduğunuzda, tüm Valvere eşleriyle aynı itaati bekleyeceğiz."

Dilimi nahoş bir tat kaplıyor. Asla bir Valvere karısı olmayacağıma yemin ederek tükürmek istiyorum ama kendimi yutkunmaya zorluyorum.

"Bence isyan *mükemmel* bir tema," diyorum dişlerimi sıkarak.

Leydi Eleonora, yüzünde yamuk duran tüylü tavus kuşu maskesiyle bana zar zor bakıyor, daha çok solmuş dudaklarını lekeleyen pelin otlı şarapla ilgileniyor. Yüce Lord'un masasındaki diğer Valveres ve soylular kadehlerini kaldırarak kadeh kaldırıyorlar.

Baş lord olarak Rian masanın başındaki ağır meşe sandalyeye oturur, sonra yanındaki altın kurdelelerle süslü sandalyeyi işaret eder.

"Oturun leydim," diye emrediyor. Bir sinir yumağı gibi sımsıkı sarılmış bir halde sandalyeme gömülüyorum, sandalyenin arkılığına yaslanmış kostümlü kanatlarla rahat etmeye çalışıyorum. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. Benim sandalyem ve Rian'ınki neredeyse birer taht. Kral Jorun'dan başka birinin böyle bir gösteriş yapması ihanet sayılmalı. Ama kral yaşlı ve sağlık durumu kötü, peki Valverleri kim durduracak?

Sırtım koltuğa değer değmez, bir grup maskeli hizmetçi önüme gümüş tepsiler koyuyor ve kristal kadehimi dolduruyor.

"Şarap konusunda dikkatli ol," diye alaycı bir şekilde uyarıyor Rian. "Birkaç kadeh içersen gecenin sonunda Ölümsüz Meriç gibi kehanetler saçmaya başlarsın."

Gülünç maskesinin içindeki çakırkeyif Leydi Eleonora'ya tekrar bakıyorum - şu anda sarhoş bir şekilde tanrıların uyanışı hakkında kehanette bulunmaya hazır görünüyor ve balo daha yeni başladı.

Yemekler lezzetli olsa da sinirlerim her şeyin tadını kül gibi yapıyor. Gece kalbim ısrarla, olmam gereken yerin burası olmadığını hatırlatıyor.

Rian ayağa kalkar ve kadehini gümüş bir kaşıkla tokuşturur.

"Astagnon'un lordları ve leydileri, lütfen güzel gelinime kadeh kaldırın. Leydi Sabine, Ölümsüz Solene'i onurlandırmak için çıktığı yolculukta azmini kanıtladı ve şehre vardığında vaftiz öpücüğünü çarpıcı bir şekilde sergileyerek bizi büyüledi. Hepimiz bu ünlü güzelliğe şehrimizde sahip olduğumuz için şanslıyız ama hiçbirimiz benim kadar şanslı değiliz." Kalabalığa doğru abartılı, şakacı bir göz kırpmıyor. "Çekin ellerinizi, sizi serseriler. Hanımefendi benim."

Kalabalıktan kibar kahkahalar yükseliyor. Tabağıma bakıyorum, kolçakları öyle sıkı kavıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, hiçbir şey gerçek değilmiş gibi hissediyorum.

"Ve şimdi," diyor Rian kadehini kaldırarak. "Gelinimle Midtane arifesinde, ailemin kadim merkezi olan Sorsha Salonu'nda evleneceğimi duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Ve hepiniz davetlisiniz, sizi gezginler!"

"İşte, işte!" Katılımcılar alkışlar arasında kadehlerini bize doğru kaldırıyor. Yüzümdeki kan çekiliyor. Düğün tarihimizi o mu belirledi? Midtane'ye bir aydan az bir süre kaldı. Doğal olarak kimse beni bu karara, Rian'la nişanlanmamda olduğu gibi dahil etmedi. Onunla sadece nişanlıyken bile yeterince korkutucuydu; bu tarihin belirlenmiş olması başımın üzerinde sallanan bir cellat bıçağı gibi hissettiriyor.

Rian elini uzatarak bana döndü. "Beni bir dansla onurlandırır mısınız leydim?"

Kanatlı maskelerin arkasından bakan yüzlerce çift gözün altında terlerken, hayır diyemiyorum. Kalabalığın bize yer açtığı dans pistinde titreyen ayaklarım Rian'ı takip ederken kalbim küt küt atıyor. Nasıl dans edileceğini bilmiyorum. Ne zaman öğrenecektim ki, yerleri silerken mi? Ama Rian beni kurtarıyor. Kendinden emin elleri beni yönlendiriyor, böylece tek yapmam gereken onun rehberliğini takip etmek oluyor.

Dönüp dururken aklım başımdan gidiyor. Belki şaraptan, belki yaşadığım travmadan, belki de Rian'ın düğün tarihi duyurusunun şokundan. Katılımcıların maskeli yüzleri bir kâbus gibi etrafımda dönüyor.

Ne yapacağım ben? Rian düşündüğüm gibi bir şeytan olmayabilir ama ben aptal değilim. *Gerçek* yüzüyle henüz tanışmadığımı biliyorum. Gerçek doğasını gizleme konusunda bir uzman ve şimdiye kadar sadece özenle işlenmiş bir cephe sundu. Yine de bunu babası gibi dobra bir kötü adama her zaman tercih ederim.

En azından Rian saygılı davrandı. Bana isteyebileceğim her şeyi hediye etti; ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Yakışıklı ama hayal ettiğim yüzü değil. Zengin ama parası umurumda değil.

Kalbim onun için daha önce olduğu gibi baş döndürücü, dehşet verici, kemiklerimi eritecek şekilde çarpmıyor. Dansın yarısında, gözlerim kalabalığın kenarındaki Basten'i . Yüzü stoik, hiçbir duyguya ihanet etmiyor, mükemmel duygusuz asker. Ama bir şeyler hissetmesi gerektiğini biliyorum. Şelale mağarasında bana söz vermişti. Dünyadaki tek kadınmışım gibi benimle sevişti. Duygularının neden değiştiğini bilmiyorum ama şimdi de gerçek hislerini maskeliyor. Bunu biliyorum. O maskeyi yırtıp atmak, doğrudan ruhuna bakmak ve beni neden kırdığını bilmek istiyorum.

Danstan sonra Yüce Lord'un masasına dönüyoruz ama müzik başka bir şarkı için yeniden başlamıyor. Rian şeytani bir sırıtışla, "Bu geceki kutlama için özel bir eğlence hazırladım. Duren'in en ünlü iki dövüşçüsü Magnus Lancaster ve Gölge Roland arasında bir güç savaşı!"

Ellerini çırparak bir işaret veriyor ve kalabalık geriye doğru kayarak balo salonunun ortasında geniş bir daire oluşturuyor. İlk kez, cilalı zemindeki işlemeli ahşabın sadece dekoratif bir desen olmadığını fark ediyorum; akıllıca bir oyun sınırı oluşturuyor. Diğer işaretlerin yanı sıra, bir çiftin dövüşeceği yeri belirleyen bir daire var.

İki iri yarı adam arka kapıdan içeri giriyor. Kaslarını göstermek için sadece deri pantolon giymişler. Yüzleri denizin dövdüğü kayalar gibi sertleşmiş, birinin kısa sakalı, diğerinin çenesinde derin bir yara izi var. Birinin göğsünde kırmızı bir "M" harfi, diğerininkinde ise mavi bir "R" harfi var.

"Ekstra bir ikram için," diyor Rian, elini omzuma koyarak. "Müstakbel eşime bir bahis teklif etmek istiyorum. Bir dövüşçü seçin, Leydi Sabine. Sizinki kazanırsa, ödülünüzün adını siz koyabilirsiniz. Ancak benimki galip gelirse, bir öpücüğünüzü kaybedeceksiniz."

Kalabalık, Valvere bahislerine göre nispeten zararsız olsa da, müstehcen bahisten zevk alarak skandal bir şekilde yuh alıyor.

Midem bulanıyor ve gözlerim kaslarını esneterek beğenimi kazanmaya çalışan iki dövüşçünün üzerinde geziniyor. Nişan partimde şiddet vaadi, oyun olarak bile olsa, tatsız bir seçim gibi görünüyor. Gözlerim birkaç adım gerisinde duran Basten'e takılıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Ama sonra bu sabah bir fahişenin parfümü gibi koktuğunu düşünüyorum ve ellerim öfkeyle kolçaklarda sıkılıyor.

"Bahis kabul edildi," diye anons ediyorum kalabalığın sevinciyle. "Kırmızılı olanı alıyorum."

İki dövüşçü işaretli ringe adım atıyor, birbirlerinin etrafında korkutucu homurtularla dans ediyor. Belli ki şiddeti bir eğlenceye dönüştürmekte ustalaşmışlar. Gözlerimin asılı fenerlere kaymasına izin veriyorum. Yetişkin erkeklerin spor olsun diye birbirlerini yumruklamaları barbarca geliyor; o halde, kadim fae'lere, orijinal barbarlara daha iyi bir övgü olabilir mi?

Dövüşçüler arasında kalabalığı coşturan performatif bir şakalaşmanın ardından, sakallı dövüşçü Roland güçlü bir düz yumruk atıyor,

Kırmızı dövüşçüm yan adımlarla kaçıyor. Magnus yıldırım hızında bir yumrukla karşılık veriyor ve ardından Roland'ın orta kısmına bir tekme atıyor. Roland bir dizi kanca ve aparkatla karşılık veriyor ve kalabalığın zevkle çığlık atmasına neden olan teatral bir akrobasi dokunuşu ekliyor.

Dikkatim dövüş ve Basten arasında gidip geliyor. Bu yapımları binlerce kez görmüş gibi ilgiyle izliyor. İzledi *de*. Yıllarca dövüşçülerden biriydi. Tekrar görmek onu tetikliyor mu? Zorlu geçmişini geri mi çağırıyor?

Varsa bile göstermiyor.

Roland iyi zamanlanmış bir iç bacak tekmesiyle Marcus'u şaşırtarak dengesini bozuyor. Ama benim dövüşçüm uçan bir dizle ileri atılarak Roland'ın göğsüne vuruyor. Kalabalık çığlık atıyor -sonuç üzerine bahse girenlerin sadece Rian ve ben olduğunu sanmıyorum. Marcus açıkça daha üstün bir dövüşçü ve Rian'dan nasıl bir ödül isteyeceğimi düşünürken gülümsüyorum - gerçekten verebileceği bir ödül.

Şehir surlarının ötesindeki Myst'te uzun bir yolculuk mu?

Yakın zamanda bir nöbetçi tazıdan doğan ve müttefik olarak yetiştirebileceğim yeni yavrulardan biri mi?

Ya da belki de Günah Sokakları da dahil olmak üzere gerçek Duren'i ve benden sakladığı her şeyi gezmek?

Ama sonra Roland, yıpranmış ve yenilmek üzereyken Marcus'un çenesine patlayıcı bir yumruk atarak onu şaşırttı. Marcus'un başı geriye savrulur ve yere doğru geriye doğru bir kuğu dalışı yapar. Sırtı cilalı tahtaya değer değmez Roland zaferle yumruğunu kaldırdı.

Kalabalıktaki bahisler sonuçlanırken heyecan patlıyor ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda gözlerim büyüyor. Olasılıksız bir şekilde, Rian'ın dövüşçüsü kazandı. Şansı yaver gitti mi? Evet, pek olası değil. Rian'ın dövüşü benim seçtiğim dövüşçüye yaptırmış olma ihtimali çok daha yüksek.

Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kayarken elbisem çok dar geliyor ve oyuna getirildiğimi fark ediyorum. Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. Sırtımdaki kostüm kanatları omurgama batıyor.

Rian'a ters ters bakıyorum. O da kurt gibi gülümsüyor.

Valveres'e lanet olsun.

Rian kazananı kutladıktan ve Roland'ı yüce lordun masasına -daha az elverişli soyluların yanındaki en uç masaya- oturmaya davet ettikten sonra kalabalığın enerjisi değişti. Şarapla doyan maskeli katılımcılar artık kana susamış değildir. Artık sadece *şehvet* arzulamaktadırlar.

"Bir öpücük!" Birisi bağırıyor. "Kanatlı Leydi efendimize bir öpücük versin!"

"Evet, sözünüzü tutun, güzel bayan!"

Yumruklarım kucağında toplanıyor. Maskemin ardında, gözlerim yükselen bir panikle kalabalığı tarıyor. Bundan nasıl kurtulabilirim? İçgüdüsel olarak, Basten'den bilinçsizce yardım isteme alışkanlığıma geri dönüyorum.

Balo salonunun arka girişinde duruyor. Kolları göğüs zırhının üzerinde sıkıca kıvrılmış. Fener ışığı pirinç omuz plakalarında parıldıyor. Rian sandalyesine yerleşirken gözlerini Rian'a diyor. Evet, Rian'ın oyuna hile karıştırdığını anlayan tek kişi ben değilim.

"Ne diyorsunuz leydim?" Rian kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle sorar. "Elbette, benim gibi bir haydudun böyle bir tanrıçadan cinsel bir öpücük hak ettiğini düşünmek bana çok uzak; tatlı dudaklarınızdan üflen bir öpücükle yetineceğim."

Rian'ın bana gerçek bir öpücük yerine böyle bir teklifte bulunması şaşırtıcı derecede cömertçe ve art niyetli olduğundan emin olsam da, gergin kaslarımı rahatlatıyor.

Kostümlü katılımcıların tepelerinden bakarken Basten'in gözlerini yakaladım.

Bir fahişeyle mi yattı? Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Adil olan adildir lordum," diye yüksek sesle ilan ediyorum, ayağa kalkıyorum ve kıcımlı Rian'ın kucağına bırakmadan önce koşumlanmış kanatlarımı gösterişli bir şekilde çırpıyorum, tüylü maskem sınırlarımı gizlediği için memnunuzum.

Kalabalık benim küstah hamlem karşısında ooh diyor ve titriyor. Rian'ın elleri kalçalarımı kavıyor, yüzünde hem şüphe hem de entrika dokunuşuyla beni kucağında ayarlıyor.

Başımın arkasına uzanarak maskemi tutan saten kurdeleyi çözüyorum. Şimdi yüzüm çıplak, kalabalığa hitap ediyorum - Basten'a hitap ediyorum - ölçülü kelimelerle. "Bahislerime saygı duyuyorum lordum. Öpücüğünüzü alacaksınız."

ÇIKIŞ. ÇIKIŞ NOK.

O ses. Geri geldi. *Buraya* geldi. Dikkatim odanın içinde dolaşp kaynağını arıyor. Ani dikkat dağınıklığı fark eden Rian, kalabalığın dikkatini tekrar bize çekmek için elini kalçama koyuyor.

İşe yarıyor.

Nasırlı eli, elbisenin yüksek yırtmacından görünen çıplak kalçamda geziniyor, ta ki daha acil meseleler sesle ilgili endişemi gölgede bırakana kadar.

Kalçalarını öyle bir oynatıyor ki, kucagında tehlikeli bir şekilde sallanıyorum. Kalbim *küt küt atıyor*. Eli, acele etmeden, yavaşça kalçamı okşuyor. Tahta benzeyen sandalyede arkasına yaslanmış, yarı açık göz kapaklarıyla bana bakıyor.

Beni manipüle ediyor. *Onu* öpmemi istiyor, tersini değil. Beni başlatıcı rolüne zorluyor, böylece kalabalığa bunun için çaresizmişim gibi görünecek.

Tamamen istekli bir gelin.

Dövüşçülerin teatrallliğini kanalize ediyorum ve kendime bunun sadece bir rol olduğunu söylüyorum. *Basten izliyor*. Önemseydiğim tek şey onun gözleri. İstekli olduğumu düşünmesini istiyorum. Rian'ı diğerlerinden üstün tutan tek kişinin o olmadığını.

Onun beni yaraladığı kadar ben de onu yaralamak istiyorum.

Bir aktris, sadece bir aktris. Bir cesaret patlamasıyla kollarımı Rian'ın boynuna doluyor ve dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Kalabalığın alkışları ve yuhalamaları kâğıt fenerleri titretiyor. Neredeyse açıkta olan göğüslerimi Rian'ın göğsüne bastırıyorum, kanatlarımı tutan kayışla daha da sıkıyorum ve tüm gücümü öpücüğe veriyorum.

Rian'ın avuç içi çıplak kalçamdan kıcıma doğru kayıyor. O da benim gibi katılımcılara bir gösteri sunuyor. Dudakları kontrolü ele alıyor, öpüşmenin tonunu belirliyor, şimdi kontrolü ustalıklıca ele alıyor. Dili benimkine değişiyor, sessizce ne kadar ileri gitmek istediğimi soruyor. Elbisem her zamankinden daha dar geliyor. Ne kadar ileri gitmek istiyorum? Basten izliyor mu? Elleri yanında mı?

Öpücük korktuğum kadar kötü değildi, hatta biraz nefesim kesildi. Rian'ın sarsılmaz özgüveni onu olağanüstü bir öpücü yapıyor ve şimdi neden bu kadar çok kadının ona aç olduğunu anlıyorum. Dişleri alt dudağımı yakalayıp hafifçe ısıyor. Heyecanlandığımı söylemezsem yalan söylemiş olurum ama bu sadece ilgi odağı olarak bana odaklanmış kalabalığın enerjisinden kaynaklanıyor da olabilir.

ÇIK DIŞARI.

Keskin bir nefes alışla öpüşmeyi kesiyorum. Ses yine, bu sefer daha yüksek. Öpücüğün sadece bir rol olduğunu hatırlamam için gereken mantık sarsıntısını sağlıyor. Ama nefessizliğim çok gerçek. Rian'ın başparmağı uyluğumda tembel daireler çizerken tüylerim diken diken oluyor.

Göz ucuyla Basten'in büfe masasındaki kristal bardakları bir öfke patlamasıyla yere fırlatıp kırdığını görüyorum. Yakınılardaki birkaç kişi sarhoşmuş gibi gülüyor, başka kimse umursamıyor. Sadece ben

Elini büktüğünü gören biri - parmak eklemlerinde bir kan parlaması var - ve sonra balo salonundan fırlıyor.

Acımasız bir memnuniyetle gülümsüyorum. Başardım, ona ulaştım. Beni *gerçekten* nemsiyor olsaydı ancak böyle tepki verirdi.

"Bu ... beklenmedikti," diye mırıldanıyor Rian kulağıma ve baştan çıkarıcı tonunun altında ağır bir şüphe notası var.

O aptal değıl. Kendi isteğı dışında aldığı ve krallığın yarısının önünde küçük düşürdüğü bir gelinin kendisinden nefret etmesi gerektiğini biliyor. Basten bir keresinde bana, erkeklerin istedikleri bir şey söz konusu olduğunda kendilerine yalan söyleme konusunda şaşırtıcı bir kapasiteye sahip olduklarını söylemişti.

Rian'a gergin bir glmsemi veriyorum, öpücüğün etkisiyle beklediğimden daha fazla sarsılmış bir halde kucağından kayıyorum. Gözlerim kısa bir süreliğine arka girişe kayıyor.

Basten gitti.

Bunu planlamamıştım ama kaçmak ve gizemli sesi araştırmak için iyi bir zaman varsa, o da şimdi. İlk defa izlenmiyorum.

"İzninizle lordum," diye kekeliyorum, bir elimi göğsüme koyarak. "Nefesim daralıyor. Balkonda biraz dinleneceğim."

Rian başını sallıyor, yarım yamalak gözleri sanki yalanlarımı okuyabiliyormuş ama bana sylemeyecekmiş gibi beni süzüyor.

"Elbette, bülbül." diye mırıldanıyor.

Bir elimi boğazıma koyarak, dans etmeye, içmeye ve gözleriyle birbirlerini becermeye geri dönen gürültülü katılımcıların arasından sıyrılıyorum. Kanatların hantal ağırlığı altında debelenerek balkona doğru yöneliyorum - ve sonra iki kat geri dönerek arka girişe ulaşıyorum ve kimse bakmazken sıvışıyorum.

Bölüm CO

Molf

Koridora fırlarken elimdeki yaradan kan damlıyor. O lanet partiden yeterince hızlı uzaklaşamıyorum. Bir sürü kokuşmuş ceset. O sarsıcı Fae müziği. Rian elini Sabine'in kışına attığında kulakları sağır eden tezahüratlar.

Sikeyim.

İşte yine başladım, elimi öyle sert yumrukluyorum ki daha fazla kanıyor. Lanet olası bez nerede?

Güney koridoru karanlıktır, şamdanları gizemli bir hava yaratmak için kasıtlı olarak yarı aydınlatılmıştır. Çiftler çoktan karanlığın örtüsünden faydalanmaya başlamış. Yanından geçip gittiğim neredeyse her oyukta, kanatlı maskeler takmış gölgeli suretler bir araya gelmiş, fae taklidi yapıyorlar. Aptallar. Sorsha Hall'un partilerinden nefret ediyorum. İnsanların Fae'lere olan hayranlığını hiç anlayamadım, bizim için ne yaptılar ki?

Bir kadının tiz zevk iniltisi beni yolumda durduruyor ve gözlerimi kısa süreliğine kapatmama neden oluyor. Bir an için Sabine'in sesine benzettim. Göz kapaklarımın ardında tek gördüğüm, eli çıplak kalçasında, adamın kucağında tünemiş olan kadın. Onu öptüğünde, onu kucağından sürüklememek, yere yatırmamak ve kime ait olduğuna dair en ufak bir şüphe kalmayana kadar tüm salonun önünde sıklıkla sıklıkla için tüm gücümü harcadım.

Lanet olsun Rian. Tüm bu kaleye lanet olsun.

Birinin tabağından düşen buruşuk bir peçeteyi alıp parmak eklemlerimdeki kanayan yaranın etrafına sarıyorum. Sıkıca düğümledikten sonra, kimsenin beni görmeyeceği, depo dolaplarıyla kaplı, nadiren kullanılan bir koridora sıkışmış bir duvara yaslanıp başımı serin taşa yaslıyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Kendimi toparlamam lazım. Sabine'i aklımdan çıkarmalıyım. Astagnon'da kötü bir şeyler oluyor ve suda lanet bir kan var. Takip edilecek çok fazla iz, çok fazla olası ipucu var. Hepsi nerede bir araya geliyor? Kral Rachillon bizim ne biliyor? Kral Rachillon

Tanrılar gerçekten uyanıyor mu? Tüm hazırlıkları -sınır duvarını aşmak, tanrının öptüğü insanları kaçırmak- onların dönüşüne hazırlanmak için mi?

Tüm bu sorular, menekşelerin kokusunu aldığım anda çığlık atarak durur.

Hava.

Bir yırtıcı gibi, gözlerim açıldı.

Yirmi adım ötede, Sabine sessizce balo salonundan çıkar ve karşımdaki koridorda parmak uçlarında ilerliyor. Cesaretine inanamayarak omurgam dikleşti. Kendi nişan partisinden gizlice kaçmak mı? Bu küçük kanatlı vahşi kedi ne yaptığını sanıyor?

Gölgeleri kucaklayarak koridorda kararlılıkla ilerler. Daha önce olduğu gibi aynı kadın oyuktan inliyor ve Sabine donup kalıyor, bir elini göğsüne bastırıyor, sonra devam ediyor. Onu arkasından takip ediyorum, neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Sorsha Hall'dan kaçış olmadığını biliyor, peki amacı ne?

Koridorun sonunda duraklıyor. Dinliyormuş gibi birkaç saniye hareketsiz duruyor. Neredeyse duyulmayacak şekilde, bir düşünceyi dile getirir gibi nefesinin altından fısıldıyor. "Kimsin sen? Ne istiyorsun?" O kadar sessiz ki sadece benim gibi duyabilen biri bunu anlayabilir.

Bir saniye sonra, yine bir amaçla alt kat merdivenlerine doğru döner.

Evet, bundan hoşlanmadım.

Alt katta bulunan tek şey patates deposu ve zindandır, ki Sabine'in bunların etrafında dolaşmaya hiç hakkı yoktur. Küçük macerasını kısa kesmenin vakti geldi.

Hızlı ve sessiz adımlarla arkasına geçip elimi arkadan ağzına doluyorum. Diğer elim beline kilitleniyor. Lanet kostümünün kanatları aramıza giriyor, tüyler ağzımı tıkıyor, ağır omuz plakalarım da yoluma çıkıyor.

Elime doğru çığlık atıyor ve sırtını duvara yaslamak için onu döndürdüğümde kıpırdanıyor. Beni hemen tanıyamayacak kadar karanlıktı. Gözleri dönmüş bir halde dizini kasıklarına vurmaya çalışıyor -hey, en azından ona öğrettiklerimi hatırlamış- ama ben darbeyi kolayca tahmin edip onu engelliyorum.

"Sessiz ol," diye tıslıyorum. "Sadece benim."

Çığlıkları kurur ama nabızı hâlâ bağırmaktadır. Göğüsleri kremi yastıklar gibi yükselip alçalıyor, yukarı itiliyor ve elbisesinden sergileniyor.

Kanatların kayışı onları birbirine sıkıştırıyor. Çırpınmayı bırakıyor ama gözleri hâlâ savaşıma hazır.

Onu tekrar geriye doğru ittiğimde kanatları duvara çarpıyor. "Şimdi elimi çekeceğim ve sen de bana nereye gittiğini söyleyeceksin."

Yavaşça, avucumu nemli ağzından çekiyorum, onun yerine boynunu yakalamak için aşağı kaydırıyorum.

Dişlerini göstererek hırlıyor, "Burada ne arıyorsun?"

"Benim işim seni korumak. Gözümün önünden ayrılmana izin vereceğimi mi sandın?" Mükemmel göğüsleri, koşum takımını zorlayarak kabarmaya devam ediyor. "Şimdi bana nereye gittiğini söyle."

"Sadece bir saniye sessizliğe ihtiyacım vardı!"

"Yalan söylüyorsun," diyorum tembelce, başparmağımı şahdamarına bastırarak, nabzının aldatmacasını ortaya çıkardığı yere.

"Rian'ın sırları var, kiminle evlenmem gerektiğine dair gerçeği öğrenmek istediğim için beni affedin."

"Patates mahzeninde saklı sırlar mı?"

"Ne? Bilmiyorum. Sadece bir önseziyi takip ediyorum. Sırlar her zaman karanlık ve derin bir yerde saklanır, değil mi?"

Gerçeğin tamamını söylemiyor ama söylediklerinin çoğu yalan değil. Boğazını daha hafif kavramasını sağlıyor. Yutkunurken oradaki kaslar sallanıyor ve kendime engel olamıyorum. Bu bir şey ama tek düşünebildiğim, o inleyene kadar sikimi boğazına sokmak.

"Kıçın onun elindeyken kocanın sırlarından bu kadar rahatsız görünmüyordun," diyorum.

"Ne yapmam gerekiyordu? İddiayı kaybettim."

Hırlıyorum, "Bunu bilerek yaptın. Bana zarar vermek istedin."

Hemen bir yumruk atmaya hazır. "Oh, sanki bana zarar verdin? Ben senin değilim, Wolf Bowborn. Şu anda beni bir sahil kulübesinde beceriyor olabilirdin ama yapmamayı seçtin. Sen *bunu* seçtin."

Suçlama karşısında kıpkırmızı kesildim. Vücudum sertleşiyor, adrenalini onu yaklaşan bir kavgaya ya da sevişmeye hazırlıyor. Ama kızdığım o değil. Kendime. Sözleri cezalandırıcı gerçeğe çok sert çarpıyor.

"*Bunu* ben seçmedim," diye tıslıyorum. Akli başında kim bu enfes işkenceyi seçer ki? İstedğim kızın dudaklarını başka bir erkeğin üzerinde görmek?

Bana ne kadar yanıldığımı söyleyen sert bir bakış fırlatıyor. " et," diyorum kenetlenmiş dişlerimin arasından. "Sen de düşünüyordun dilini onun boğazına soktuğunda."

"Sana ne?" diye karşılık veriyor. "Üç gün önce bir fahişeyi sikine mi bindirdin? Beni kullandın ve bir kenara attın!"

Yalanımı sürdürmek ve bana yönelttiği nefreti yutmak için tüm gücümü harcıyorum. "Seni asla bir kenara atmam, Sabine. Tanrıların uyuduğu binlerce yıl boyunca."

"O zaman neden bu kadar acımasızsın?" Gözlerinde öfkeli yaşlar parlıyor ve bu beni biraz kırıyor.

Sesim boğazımda düğümleniyor. "Bilmediğin çok şey var."

"O zaman söyle bana! Fikrini ne değiştirmiş olabilir? Rian'a gerçekten bu kadar sadık mısın?"

Tereddüt ediyorum. "Sadakatle ilgili ama bu sadece bir kısmı."

"Başka? O kadar kırıldın mı? Benimle sadece oynadın mı? Eğlenceli miydi?"

Zevk için ona zarar verebileceğim fikri azı dişlerimi sıkıyor. "Sadistsin," diye tıslıyor, yanakları kıpkırmızı yanıyor. "Sen hiç Berolt ve onun gezgin ellerinden daha iyi-"

Vücudum içgüdüsel olarak suçlamaya karşı hareket ediyor, kalçalarım onu duvara doğru daha sert itiyor. Aptal kanatları titriyor. Gözlerim vahşi bir hayvanınki gibi parlıyor. "Ben Berolt gibi değilim."

Tüm gücüyle beni iterek karşılık veriyor, ben de bir adım geri çekilip kafesteki bir hayvan gibi volta atarak ona biraz alan tanıyorum. Beni iki eliyle göğsümden tekrar itiyor ve sonra sırtım koridorun karşı duvarına çarpana kadar tekrar itiyor.

Beni iğnelemesine izin verdim, bu işin sonunu görmek istiyordum. Nefretle bile olsa ellerinin üzerimde olması iyi hissettirmiyorsa lanet olsun. "Bana neden bu kadar zalim olduğunu söyle Basten. Gerçeği öğrenmek istiyorum."

Bu sarhoş edici, öfkesinin güzel kızarması. Bütün gece onun nefretiyle yıkanabilirim.

"Sana söyledim-"

Yüzüme bir tokat attı. Acının sızısı bana bir şeyler yapıyor. Elindeki şiddet doğrudan kasıklarına vuruyor. Damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle harekete geçme dürtüsüyle savaşıyor gözlerimi kapatıyorum.

"Tekrar yap." diye mırıldandım.

Durakladı, ama sadece bir saniyeliğine. Beni tekrar tokatlıyor, bu sefer daha da sert. Çılgınca bir zevkle inliyorum ve dudaklarımdaki nemi yalıyorum. "Bu iyiydi. Tekrar."

Ama yapmıyor. Elinde kıvılcımlanan öfkeyi hissedebiliyorum, tekrar saldırmak istiyor ama hoşuma gitmiyor. Sonra, onun enerjisinde bir şeyler değişiyor. Ya da belki benimkinde. Kolu bana tekrar tokat atmak için geri çekiliyor, ama bu sefer onu yakalıyorum, bileğinden yakalıyorum ve kollarımın kafesine sürüklüyorum.

Dudaklarımız savaşıran ordular gibi bir araya geliyor, tutkularımız şiddetle çarpışıyor, nefret ve aşk birbirine karışıyor ve bu yıldızların çarpışması gibi, güzel bir yıkım gibi hissettiriyor. Bu bir enkaz, ama ben burada mutlu bir şekilde öleceğim. Ellerim onun dar beline kilitlenirken, dudaklarım onu yeterince hızlı içime çekemiyor. Onu tüketmek, ondan her şeyi almak istiyorum. Elleri pirinç omuz plakalarına dayanıyor, beni daha yakına çekmeye çalışıyor. Benim küçük menekşem bana kıyasla çok küçük. Parmak uçlarında bile onu öpmek için eğilmem gerekiyor.

Ve bu yeterli değil.

Bu asla yeterli olmayacak.

Kıcını kavradım ve kollarıma aldım. Güzel bacakları kalçalarımın dolanıyor, elbisesinin şuh yırtmaçları bu harekete kolayca izin veriyor. Parmaklarım yumuşak etini aylarca yolda kaldıktan sonra kuştüyü bir yatağa batar gibi avuç avuç sıkıyor. Kasıklarım zonkluyor. Vücudum artık dövüşmek ve sevişmek arasında kararını verdiğinden, her damla kan sikime hücum ediyor.

"Basten." Nefesli sesinde adım kulağa çok hoş geliyor. "Senden *nefret* ediyorum."

Kalçaları benimkilere doğru yuvarlanıyor, farklı bir hikaye anlatıyor. Dudakları benimkilerin üzerinde olduğu sürece kendine ne anlatması gerekiyorsa benim için sorun değil.

"Biliyorum, küçük menekşe. Biliyorum."

Bir elimle onu desteklerken, diğer elimle başını geriye yatırıp dilimi ayırık çenesinin arasından geçiriyorum. Onun tadına bakıyorum, onu yutuyorum. Dili benimkine karşılık verdiğinde, öleceğimi sanıyorum. Onun her yerine dokunma dürtüsü içimi delip geçiyor.

Onun lanet kanatları

. . . Benim lanet

zırhım . . .

Onu çıkarmalıyım. Deri kayışları gevşetmek için metal tasmamı kabaca çekiştiriyorum ama sonra köşeden gelen ayak sesleri ve şarap mırıltıları duyunca donup kalıyorum.

"*Bunu duydunuz mu?*" diyor birisi.

"*Neyi duydum? Çok fazla pelin otu içmişsin,*" diye verir diğeri.

"Şşşt," diye tısladım Sabine'in kulağına. "İnsanlar geliyor."

Elimi ağzına vurarak inlemelerini susturuyorum. Sıcak nefesi avucumu ıslatıyor. Küçük, sıkı vücudu kollarımda asi bir kedi gibi, hareketsiz ve sessiz kalmayı reddediyor. Lanet olsun, bizi yakalatacak.

Onu kollarımın arasında kaydırıyorum, onu daha yakın hissedebilmek için zırhımı yırtmak istiyorum.

Alnımı onunkine yaslıyorum, elim hâlâ dudaklarında.

Demircinin kalbine vurduğu çekiç yankılanıyor. Biz kıpırdamadan dururken, duvara yaslanmış, sessiz olmaya çalışırken zaman acı verici bir şekilde uzuyor. Burası karanlık ama herkes Kanatlı Leydi'nin kostümünü ve bir nöbetçinin zırhını tanıyabilir.

Yaklaşan insanlar her kimse, kuzey koridorunda ters yöne dönüyorlar ve içimden bir oh çekiyorum.

Sabine elime karşı bir şeyler mırıldanıyor ama ben başımı yavaşça sallıyorum.

"Şşş, küçük menekşe. Yakalanamayız."

Israrla kalçalarını oynatıyor ve yemin ederim ki lanet olası vahşi kedi yakalanma ihtimalinden korktuğu kadar tahrik de oluyor.

Kasıklarım tekrar geriliyor, onu anlamsızca becermek için özel bir yer bulmamı ya da yanma riskini almamı istiyor.

"Sakın ses çıkarma," diye uyarıyorum. "Benimle geliyorsun."

Bölüm C1

Sabine

Bir eli hâlâ ağzımda olan Wolf, gölgeler arasında fark etmediğim mütevazı bir kapıya küçük bir anahtar sokuyor. Yatak odamdaki gibi bir hizmetçi kapısı ama bu kapı taş duvarlarla uyum sağlayamadığı için sade meşeden yapılmış. Beni hafifçe aydınlatılmış bir geçide çekti ve kapıyı hafifçe kapattı, tam o sırada bulunduğumuz yerden birkaç adım öteden başka seslerin geçtiğini duyduk.

Sesler azalıp sessizlik etrafımızı sardığında, nihayet elini çekti.

"Rian gittiğimi fark edecek," diyorum fısıltıyla, kalbim çarparak. "Partide beni arıyor olacak. Eğer bizi birlikte yakalarsa ... "

"Onu bana bırak, küçük menekşe. Biri gelirse duyarım." Geniş avucu yanağımı altın bir kadeh gibi kavrarken dudaklarıma bir öpücük konduracak kadar yakınıma eğiliyor. "Sadece seni becerirken adımı çok yüksek sesle haykırmamaya çalış."

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetlemeden önce dudakları açgözlülükle benimkini öpüyor ve beni koridora doğru götürüyor.

Sevgili tanrılar. Kalbim tuzağa çekilmiş bir kuş gibi çırpınıyor, tehlikeyi seziyor ama yine de içeri giriyor. Ne yapıyorum ben? Aklımı mı kaçırdım? Basten bana ihanet etti. Bir fahişeyle yattı. Burada onunla olmamalıydım! Ama ona baktığımda, kararlılığım hiçliğe doğru uçup gidiyor. Özlem ve ihtiyaç boşluğu doldurmak için hücum ediyor.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Ayrıca onu o kadar acı verici bir şekilde istiyorum ki parçalara ayrılmak üzereyim.

Hizmetkârların geçidi dar, her yirmi adımda bir pirinç lambalarla aydınlatılıyor, bu da sürekli gölgelerin içine girip çıktığımız anlamına geliyor. Duvarlar sade ahşap panellerden oluşuyor ve ayaklarımızın altında hizmetkârların ayak seslerini susturmak için sessiz yeşil bir halı var.

"Ya bir hizmetçi gelirse?" Nefes nefese söylüyorum.

"Yalnızız. Yakınımda olsalardı kokusunu alırdım. Herkes partinize yardım etmek için balo salonunda."

Kendi nişan partimi kaçırıyorum. Nişanlım, baş lordun masasındaki boş sandalyemin yanında bekliyor. Ne olmuş yani? Bunların hiçbirini ben istemedim. Rian, Astagnon'un yarısında iplerimi çekiyordu ve onları koparmam adil olur.

Basten bu pasajları ezbere biliyor, bu da beni bunları ne sıklıkla kullandığını merak ettiriyor. O bir hizmetçi *mi*? Valileri rahatsız etmemek için boğuk ayak sesleriyle gözden uzak durması mı bekleniyor? Yoksa Rian'ın arkadaşı olarak ana koridorlarda serbestçe mi dolaşıyor? Hizmetçilerle ailenin kendisi arasında nereye düştüğünü anlayamıyorum ve onun da bildiğinden emin değilim.

Beni dar bir geçide götürdü. Sonra iki kat dik merdivenden yukarı. O kadar çok dönüş var ki başım dönüyor. Başka bir kapının kilidini açmak için durduğunda yön duygumu tamamen kaybettim. Kapıyı hafifçe açtığında, botanik parfüm kokusu beni karşılıyor.

Yatak odamdayız.

"Şu anahtar," diyorum onu tekrar cebine sokarken. "Tüm kapıların kilidini açıyor mu?"

"Hizmetkârların erişebildikleri. Ama aklına bir şey gelmesin." Gözlerinde bir uyarı parlıyor. Kaçmanın her zaman aklımın bir köşesinde olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyor. Elimde değil. O kadar uzun süredir hapsedildim ki zihnim sadece tek bir yöne akmayı bilen derin bir düşünce nehri oydu.

Ay ışığı uzun pencerelerden süzülüyor. Tuvalet masamın üzerindeki fener titriyor; onun dışında her yer karanlık. Basten ana kapıya doğru ilerliyor ve mandalla kilitliyor. Sonra bir avcının sinsi tehdidiyle bana dönüyor. Bir eli boynundaki pirinç tasmayı çözmeye gidiyor. Deri bağcıkları çekiştirerek çözüyor ve boğuk bir gümbürtüyle halıya düşüyor.

Gözlerindeki şehvet dolu bakışı yanlış yorumlamak mümkün değil.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp alt yarımam hücum eden kanı durduruyorum. Başım dönüyor. Soluk ışıktaki Basten her zamankinden daha fazla karanlık bir tanrıya benziyor. Ve tanrılar, onun beni bir tanrıymışım gibi ele geçirmesini istiyorum.

Bu yanlış, biliyorum. Başka bir adamla nişanlıyım. Ölümsüz Iyre'nin iffet öğretileri üzerine yıllarca çalışmam bana bunu yapmamam gerektiğini söylüyor. Ama Rian'a ne kadar sadakat borçluyum?

Bir damla bile.

Basten omuz plakalarının kemerlerini çözüyor ve metalin yüksek sesle takırdamaması için yavaşça hareket ederek teker teker çıkarıyor. Ön kolunu çözüyor

Kelepçeler. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yılanın bakışlarıyla büyülenmiş bir tavşan gibi kapana kısılmış hissediyorum. Yavaşça bana doğru yürüyor, sonra Valvere armalı deri göğüs plakasını çözüyor. Yatağın ayak ucuna koydu.

Zırhını atmış, sadece pantolonuyla duruyor, kılıcı kalçasında asılı ve benim defalarca ödünç aldığımdan farklı bir gömlek, ikinci bir deri gibi hissettiriyor. Avuçlarım kumaşı yumruklarımda bükme arzusuyla nemleniyor. Vücudundan sıcaklık yayılacak kadar yaklaşıyor. Ağır bir elini boğazımın dibine yerleştiriyor.

"O öpücükte hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Hangi öpücükten bahsettiğini biliyorum. Rian'ın kucağında oturmak, kollarımı boynuna dolamak, dillerimizin birbirine kayması. Ama ona gerçeğin tatminini vermek istemiyorum.

"Peki ya fahişe?" Meydan okuyorum. "Onunla hiçbir şey hissetmedin mi?"

Zorlukla kontrol altına alınmış bir sabırsızlıkla eğilirken avuç içi boğazımın sütununu çevrelemek için yukarı kayıyor. "Ben hiçbir fahişeyi becermedim. Senden beri sikimi hiçbir kadına sokmadım ve sokmaya da niyetim yok. Küçük menekşe, senden başka bir kadını asla istemeyeceğimi bilmiyor musun?"

Dudaklarım aralanarak yumuşak bir ünlem çıkarıyorum. Bu adam bana işkence ediyor. Beni yok edecek. Ve ben kendi isteğimle bataklığa düşüyorum, beni tamamen gömmesini istiyorum.

"Basten," diye inliyorum usulca.

Göz kapakları yarıya kadar düşer. "Tekrar söyle. Gerçek adımı söyle."

Boğazımda, elinin hâlâ nazıkçe kavramasından kaynaklanan bir düğümün etrafında yutkunuyorum. "Basten."

Ben daha ne olduğunu anlamadan, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırıyor. Elbisemin yan yırtmaçları sayesinde rahatça hareket edebilen bacaklarım içgüdüsel olarak onun kalçalarını kavıyor. Bedenlerimiz aynı hizaya gelir gelmez, derin, boğuk bir nefesle ürperiyor.

Beni döndürüyor ve sırtımı duvara bastırıyor. Kaba taş sırtımı tırnak gibi çiziyor. Güzel kaz tüyü kanatlar takılıyor ve parçalanıyor. Tüyler yere yağıyor. Bir yılda kazandığından daha pahalıya mal olması gereken bir kostümü parçalıyor olmamız umurunda değil gibi görünüyor.

Dudaklarımız iradelerin savaşı olan bir öpücükle birbirine çarpıyor. Ağzı çok sıcak. Dili sanki her damlamı tatmak istercesine benimkini yalıyor ve okşuyor. Dişlerinin sert kenarı alt dudağıma sürtünüyor. Dudağıma ağzına alıyor, şimşek çaktıracak kadar sert ısıyor.

ayak parmaklarıma kadar vuruyor. Elimi saçlarının arkasına atıp başını kendime doğru çekiyorum. Bu bir oyun gibi geliyor ve ikimiz de kazanmaya kararlıyız.

Kıçımdaki elleri sanki yağmalayacağı bir ödölmüşüm gibi özgürce geziniyor. Elbisenin yırtmaçları, sadece saten külotum tarafından korunan en mahrem yerlerime dokunmasına izin veriyor.

"Bunların çıkarılmasını istiyorum," diye sertçe emrediyor.

Kalçalarımı oynatıyorum ve o da beni yere bırakıyor. Önce kırık kanatlara saldırıyor, göğsümün etrafındaki deri kayışı çözüyor ve omuzlarımın üzerinden aşağı kaydırıyor. Sonunda özgür kaldığım için ciğerlerimi sonuna kadar . Ama külotumu çıkarmadan önce, tanrılara tapınmak üzereymiş gibi önümde diz çöküyor. Elbisenin yırtmaçlı kumaşını kabaca kenara iterek ellerini külotumun ön dikişi boyunca gezdiriyor. Sıcak nefesi zaten nemli olan kumaşı serinletiyor. Yarığıma o kadar yakın ki kokumda boğuluyor olmalı. Ne kadar ıslak olduğumu anlayabildiğini bildiğim için yanaklarım yanıyor, vücudum hazırlık için kanalıma dolduracak kadar onu arzuluyor.

Parmaklarını külotumun kenarlarına geçiriyor ve yavaşça bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyor, ayaklarıma ulaşana kadar avuçlarını uyluklarımdan ve baldırlarımdan pürüzsüz derisi boyunca boyuyor. Sonra alnını alt yarımaya yaslıyor ve inliyor.

"Kokun. Ona susamıştım. Başka bir şey yapamam."

Ayağı kalkıp pantolonunu indiriyor, sonra beni yine kıçımdan yakalıyor, elbisenin eteğini kenara iterek bacaklarımı kalçalarına doluyor.

Başım duvara yaslanıyor. Neyim var benim böyle? Bu adamdan nefret ediyorum ama vücudumun umurunda değil. Aslında, nefret beni daha da ıslatıyor. Bu berbat bir şey, ama nefret güçlü bir bağlantı biçimidir. Uzun bir süre boyunca, bildiğim tek dil buydu. Basten da aynı şekilde. Şiddetle büyüdük, bu yüzden onu arzulamamıza şaşmamalı.

İkimiz de çok çarpık durumdayız. Çok kırık. En azından birlikte kırıldık.

Pantolonundan kurtulup sikini girişime bastırırken göz kapakları aşağıya iniyor. Göğsü kabarırken ucunu parlayan yarığımdan aşağı yukarı kaydırıyor.

"Tanrım, çok ıslaksın."

Kalçalarım kıpırdıyor, sabit duramıyorum. Dilim nefes almaktan kurumuş dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Ama ben ne kadar kıpırdarsam kıpırdayayım, o sığ bir alaydan daha derine dalmıyor.

"Onu öperken beni nasıl düşündüğünü söyle." diyor.

Beyaz bir öfke parıltısı içimi kaplarken dişlerimi gösteriyorum. "Değildim. Senden nefret ediyorum, seni hiç düşünmüyorum."

"Yalan söylediğinde çok güzel oluyorsun," diye mırıldanıyor ve sonunda sert bir vuruşla beni içine alıyor.

Aleti beni tamamen doldururken boğazımdan bir nefes kopuyor. *Tanrılar adına.* Dünyada Basten'in içimde olması gibi bir his yok. Sularım birleşmemizi kayganlaştırıyor, ama o kadar büyük ki beni hem zevk hem de acı verecek şekilde geriyor. Yüzünü boynumun kıvrımına gömmek için bir an alıyor, siki kabzasına kadar kılıflı. Sonra çekip tekrar sokuyor.

Baskının etkisiyle haykırıyorum ve o da bir eliyle ağzımı kapatırken diğer eliyle beni destekliyor.

"Sessiz ol," diye nefes alıyor. "Rian'ın gelinini becerdiğim gerçeğini tüm şatoya duyurmak istemezsin."

Ama beni güçlü itişlerle duvara yasladığında, inlemelerimi yeterince hızlı yutamıyorum. İnlemelerimi bastırmak için elini ağzıma dayıyor.

"İşte bu," diyor alçak sesle. "Bana ne kadar hoşlandığını göster. Elinde olmadan nasıl sevdiğini."

Titreyen kalçalarımı ona daha sıkı sarıyorum, kayganlığımız tutunmamızı zorlaştırıyor. Elbisenin yırtmaçları yırtılıyor. Elbise çoktan mahvolmuştu - kaba taş duvar tarafından parçalanmış, arzumla ıslanmıştı.

Sert ve ateşli bir şekilde iterken parmakları kıcıma giriyor. Tenlerimiz boğuk inlemelerimden bile daha yüksek sesle birbirine çarpıyor. Her santiminin içime girip çıktığını hissedebiliyorum. İçimde beynimi kapatan ve beni bir hayvana dönüştüren bir çılgınlığı tetikliyor. Omuzlarını kavrayarak kalçalarımı onun itişlerine uyacak şekilde kaldırıyorum.

"Başını salla," diye emrediyor. "Beğendiğini göster."

Başım avucuna doğru sallanıyor. Ödül olarak duruşunu ayarlıyor ve içime daha da derinlemesine giriyor. Kendimi şişmiş, muhtaç hissediyorum. Alt yarım da durduramadığım bir fırtına büyüyor. Kalçalarımı daha hızlı sallarken kalçalarım geriliyor, fırtınayı çağırıyorum. Onu istiyorum. Sıcaklık o kadar artıyor ki, doruğa ulaştığını hissedebiliyorum ve amım onun sikinin etrafında sıkılaşıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Henüz değil."

İçimden sonuna kadar kayarak çıktı. Öfkeli bir itirazda bulunmam için tam zamanında elini ağzımdan çekiyor.

"Basten, lütfen!" Nefes nefese kaldım, beni yalvarttığı için ona kızgındım.

"Henüz değil dedim." Beni yatağa taşıyor ve kıcımı kürklü örtünün üzerine bırakıyor. Üzerimde durup yırtık, harap elbisenin içinde yayılmış bedenime bakıyor ve sonra dizlerimi ayırarak göbeğimi tamamen ortaya çıkarıyor.

Yatağın ayak ucunda dizlerinin üzerine çöküyor, dudakları aralanıyor ve aklındakini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Hayır," dedim. "*O* değil. Bu çok fazla. Bunu kaldıramam!"

En son anımı yaladığında milyonlarca parçaya ayrılmıştım. Korkarım bu sefer kendimi tekrar bir araya getiremeyeceğim.

Ağzını göbeğime doğru indirirken bana acımasız bir bakış atıyor. "Seni becerirken daha az konuş."

Şişmiş göbeğimi yalayıp emerken acımasız davranıyor. Dili dış kıvrımlarımda geziniyor, kıvrımları okşuyor. Dilini düzleştirip beni aşağıdan yukarıya doğru yalıyor, sonra klitorisimi dudaklarının arasına alıp emiyor.

Haykırıyorum, sonra sessiz kalmak için elimi ağzıma kapatıyorum. Kalbim çılginca çarpıyor. Her an Rian beni aramak için kapıya gelebilir. Ya da Brigit odayı gece için hazırlamak üzere hizmetçinin kapısından girebilir. Yakalanamayız. Rian'ın bizi hangi iğrenç oyunla cezalandıracağını bilemeyiz.

Ama baskı çok hızlı artıyor. Fırtına birleşiyor, patlamak için can atıyor. Basten bir parmağını içime sokuyor, içimi derinden okşarken aynı anda hassas tomurcuğumu emiyor.

Hepsi bu kadar. Fırtına patlıyor. Bir zevk dalgası beni suyun altına sürüklenmişim gibi ıslatıyor. Fırtınanın esiri olurken beynim uyuşuyor. Yıldızlara doğru ilerleyen kamp ateşi korları gibi ağırlıksızım.

Başım yorgana yaslanıyor, boğazım açılarak içimden hırıltılı nefesler çıkmasına izin veriyor. Dizlerim yana düşerken, bedenim tamamen tükenmişken, Basten elinin tersiyle ağzını siliyor ve sonra belindeki kılıcını tutan kemeri, zırhının son parçasını çözüyor. Kılıcın yere düşmesine izin veriyor.

Nedenini, benimle işinin henüz bitmediğini söyleyen bir bakışla üstüme çıktığında anlıyorum.

Aklındakini gerçekleştirmek için bir hareket. Nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Bir daha gelemem," diye nefes nefese kaldım. "Henüz değil." "Yapabilirsin, tatlım. Geleceksin."

Beni deli gibi öpmeye başladı. Sırtımı eğerek, kaslarının sert düzlemlerine bir kedi gibi yaslanıyorum. Bir elini eğilmiş sırtıma doluyor, sonra hiç uyardıktan beni yüzüstü çeviriyor.

"Basten! Sen ne-" Yırtık eteği itip çıplak kıkırmı odanın serin havasına maruz bırakırken kelimelerim ölüyor. Kalçalarımı tutup yukarı kaldırıyor, böylece dirseklerim yatakta dizlerimin üzerinde duruyorum.

Elleri kıkırmın yanaklarını yoğuruyor, kalçalarımı demir bir tutuşla esir alıyor. Beni bu şekilde becermek istediğini, bir hayvan gibi arkadan kızıştırdığını fark ediyorum.

"Bu amcık bana ait" diye homurdanıyor. "Anlıyor musun? Başka hiçbir erkek dokunamaz. Rian değil. Hiç kimse."

Bir öfke patlaması bir yanıma onun tutuşuna karşı mücadele etmeye iterken, aynı zamanda başka bir yanıma da sikini almak için yaklaşmak istiyor. "Bedenim bana ait, seni piç kurusu. Onunla ne istersem yaparım."

"Bu değil. O benim."

Sikinin ucuyla girişimi ovuyor ve tanrılar adına, bu aç yepyeni bir his dalgası ortaya çıkarıyor. Hain bedenim onun için yeniden fişkırıyor.

Aletin ucunu şişmiş sıcaklığımın biraz daha derinine bastırarak benimle alay ediyor. "Beni istediğini söyle, Sabine."

"Beni becermeni istiyorum," diye ısııyorum öfkeyle, ona ters ters bakabilmek için başımı çeviriyorum. "Hepsi bu kadar olacak."

Bir santim daha itiyor, o kadar sık ki işkence gibi. Ne yaptığını çok iyi biliyor. "Bana beni sevdiğini söyle" derken sesinde karanlık, aç bir derinlik var.

Kalbim kızgın toynakların ahır kapısına çarpması gibi çarpıyor. Aleti içimdeyken böyle zalimce bir şeyi söylemeye nasıl cüret eder?

Yaşadığım şok karşısında öğürerek, "Ben öyle bir şey demedim!" diye tükürdüm.

Bir elini koyuyor ve açıkça istediği gibi içime girmekten kendini alıkoyuyor. "Aşkın neye benzediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Hadi, küçük menekşe. Seni bir kitap gibi okuyabilirim. Beni seviyorsun. Bir süredir seviyorsun. İtiraf et, ben de sana yıldızları göstereyim."

Sert sesi daha yumuşak, ikna edici. Benimle kaçacağına söz verdiğinde kullandığı o lanet ses tonu. Ve bunun için Basten'dan her şeyden çok nefret ediyorum. Bana cimrice sunduğu bu kısacık kırılğanlık anları için. Benden başka herkesten sakladığı gerçek yüzünü görebildiğim anlar.

"Söyle, Sabine. Beni sevdiğini söyle. Tek yapman gereken bu."

Sesi çok yumuşak ama bir o kadar da emredici. Ses tonu ona inanmak istememe neden oluyor, ama daha önce de buna kanmıştım. Bana onun bu yanından kesitler gösterecek, orada gömülü olduğunu bildiğim gerçek kişiliğiyle beni baştan çıkaracak, ama sonra duvarlarımı indirdiğim anda kendi duvarlarını geri atacak.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes alıyorum, gözlerim çenem gibi sıkıca kapalı. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki canım yanıyor. En çok nefret ettiğim şey ise Sana aşık olmam."

Nefesini kesik kesik veriyor. Vücudu arkamda kayıyor, elleri kıvrımlarımın üzerinde sıkılaşıyor. Aleti giriş yerimde geriliyor.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor.

Bana bütün sikini veriyor, sonuna kadar sokuyor. Nefesim kesiliyor, görüşüm bulanıklaşırken dirseklerimin üzerinde öne doğru eğiliyorum. Kalçalarını geri çekiyor ve tekrar içime giriyor. Ve tekrar. Vuruşları artık hızlı ve taparcasına; ona istediğini vermenin bir ödülü. Her ne kadar öfkeden boğuluyor olsam da bacaklarımın arasındaki his galip geliyor. Kalçalarını onun itişlerine karşı geri itiyorum, böylece horozu kanalımın içindeki karıncalanan yere çarpıyor. Göğüslerimi okşamak için uzanıyor, meme uçlarını okşuyor.

"İşte bu," diye ısrar ediyor. "Ne istiyorsan al. İhtiyacını al."

Vücudumu bir ok ve yay gibi ustalıkla nasıl kullanacağını biliyor. Doğru yerlere dokunuyor, hassas bölgeleri hissediyor, ne zaman hafif ne zaman sert davranacağını biliyor. Amımın tekrar titremeye başlaması uzun sürmüyor, yeni bir boşalmaya yakın. Her itişinde uğultu daha da artıyor. Onun horozuna çılgınca sürtünüyorum, arzuladığım serbest bırakılmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor ve bu baskıyı kırıyor. Kırılan buz gibi üzerimde parçalanıyor, beni yok ediyor. Beni boğuyor. Beni titreyen sıvı bir zevk kütlesinden başka bir şeye indirgemiyor.

Kalçalarım pes etmekle tehdit ediyor, bu yüzden Basten daha hızlı pompalarken beni tutmak için kalçalarını kavırıyor.

"Evet. *Siktir*. Sen benimsin, küçük menekşe. Benimsin."

Kınıma tamamen gömülmüş halde son bir derin hamleyle içime boşalıyor. Sikiinin kaygan iç duvarlarıma doğru titreştiğini, içimi dolduran sıcak meni püskürtülerini hissedebiliyorum. Çok iyi hissettiriyor. Onun sıcak boşalması. Zonklayan siki. Ve bu çok yanlışı, kesinlikle iğrenç, kendimi asla affetmeyeceğim bir günah ama nefes almak kadar gerekli.

Basten lavaboya gidip bir bez getirirken ben hâlâ yırtık pırtık maskeli balo elbisemle yatağa yığılıyorum. Geri dönüyor ve kalp tellerimi geren bir şefkatle beni temizliyor. Yaklaşan gözyaşlarının korkunç acısını hissediyorum.

Yaptığı zalimce şey arasında onu sevdiğimi itiraf ettirmek en kötüsüydu. Bunu kendime bile söylemek istemedim. Adan'ı sevdiğimi sanıyordum, oysa tek sevdiğim manastırdan kurtulup yeni bir hayata başlama fikriydi. Basten'le de aynı şey olduğunu söyledim kendime. Ona karşı hislerim karışık. Aşk olamazdı, çünkü aşkın ne olduğunu bilmiyordum.

Kalbimde gömülü olan sırrı okuyabileceğini bilmeliydim. Kimsenin istemediğim utancımı. Ona kalbimi tamamen ve hiç tereddütsüz verdim ve ihanetinden sonra bile ona hâlâ o kadar aşığım ki doğru düşünemiyorum.

Görmesini istemediğim için bir damla gözyaşımı sildim. Söylediklerimde ciddiye dim: Onu seviyorum ama ondan nefret de ediyorum. Birbirimizden uzak kalamıyoruz. Belki de bu yer yüzündendir. Duren. Sorsha Hall. Günahkâr doğasıyla, burası şimdiye kadar bulunduğum her yerden daha tehlikeli. Basten'in efendisine olan sadakatine ve benim onun ihanetine olan öfkeme rağmen, dönüp duran gezegenler gibi birbirimize çekilip duruyoruz. Yıkım için bir çarpışma rotası bu, biliyorum ama durdurmak için ben de çaresizim.

Basten'in ağırlığı yanımdaki yatağa çöküyor. Yanağımdan aşağı yuvarlanan gözyaşımı siliyor, peşinden iki tane daha geliyor.

"Seninle ilgileneneğim," diye fısıldıyor içimi burkan bir ses tonuyla.

Beni öpmeye çalışıyor ama gözyaşlarımı acı bir şekilde silerek onu itiyorum. "Benimle ilgilenemezsin."

"Sabine. Yapabilirim. Yaparım."

"Yapamazsın!" Onu daha sert itiyorum, neredeyse yatağın kenarına düşüreceğim. Yırtık pırtık önlüğümün içinde ayağa kalkarak ayaklarına doğru tekmeliyorum. "Çık dışarı!"

"Lütfen." Çenesi gerilir. Duvarları biraz daha kayarken boğazı bir yutkunmayla sarsılıyor. "Buna dayanamam eğer sen-"

"Basten," diye tısladım. "Lanet olası zırhını al ve git!"

Bölüm C2

Molf

Beni bir Valvere askeri olarak işaretleyen zırhımı takıp Sabine'in odasından çıkıyorum ve ne kadar berbat durumda olduğumu düşünürken başımı kapısına yaslıyorum.

Evet, Sabine'e onu korumak için yalan söyledim. Haklıydım. Başka seçeneğim yoktu. Ama iyi bir adam onun kalbini kırdıktan sonra ondan uzak dururdu. Nişan elbisesi içinde ağlayana kadar onu duvara yaslayıp sikmezdi.

Yardım edemiyorum ama ona doğru ilerlemeye devam ediyorum. Hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim. Sadece seks değil - gerçi seks akıllara durgunluk veriyor - ama onun sevgisine sahip olmak. Uyandığında ilk iş, uykuya daldığında son iş beni düşündüğünü bilmek. Gülümsemelerine, nazik dokunuşlarına sahip olmak. Parmağında *benim* yüzüğümün olması.

Kes şunu Wolf.

İstediğim şey imkânsız. Onu güvende tutabilecek Rian'la nişanlı. Bu yüzden vahşi sahiplenme duygularımı bir kenara bırakıp, istediğime asla sahip olamayacağımı bilerek onların birlikte olmasını izlemek zorundayım.

"Wolf?" diyor erkeksi bir ses, beni düşüncelerimden kopararak. "Az önce Leydi Sabine'in odasından mı çıkıyordun?"

Sarsılarak ayağa kalktım. Rian ve iki Altın Nöbetçi koridorun sonunda durmuş, bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Duygularımın içinde o kadar debeleniyordum ki ayak seslerinin yaklaştığını duymadım. Bu ben değilim. Hiç iyi değil. Gücümü kaybediyorum.

Doğruluyorum, bir elim de düzgünce bağlandığından emin olmak için baldric kemerime gidiyor. "Hanımefendi kendini iyi hissetmiyordu. Onu kontrol ediyordum."

Rian yavaş adımlarla yaklaşıyor. "Balkonda biraz hava alacağını söyledi ama sonra kimse onu bulamadı."

Boğazımı temizliyorum, zıplayan nabzımı gizlemeye çalışıyorum. "Koruması olarak gözüm hep onun üzerindeydi. Sanırım çok fazla şarap içti. Brigit'i çağırmak üzereydim, gelip ona baksın, kostümünü çıkarmasına yardım etsin diye."

Rian usulca askerlerden birine döner. "Brigit'i çağır. Ve seni." Diğerine işaret eder. "Gecenin geri kalanında Leydi Sabine'in kapısında nöbet tut."

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Kayıtsızca, "Sizi temin ederim lordum, yapabilecek durumdayım-" diyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diye sözümü kesiyor Rian, dikkati dağılmış bir şekilde ellerini ovuşturarak. "Maximan şimdilik senin yerini doldurabilir."

Maximan'a bakarken dudağım kıvrılıyor. Onu eğitim günlerimden tanıyorum. Huysuz bir ihtiyardır ama çok yetenekli bir muhafızdır. Sabine'ye göz kulak olması için başka birini seçmek zorunda kalsaydım, seçimim o olurdu - ve sadece bir çakal kadar çirkin olduğu için değil. Yine de tereddüt ediyorum.

Birkaç dakika önce Rian beni gelinini sikerken yakalayacaktı. Bir şeyden şüphelenme ihtimali var mı?

"Nasıl isterseniz lordum," diyorum hoyratça, ama ayaklarımı Sabine'in kapısından uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. Umarım hizmetçisi gelmeden önce buluşmamızın kanıtlarını temizler.

Uzun koridorda onu takip ederken Rian hiçbir şey söylemiyor. Yüzümü taş gibi tutuyor, karmakarışık sınırlarımı belli etmemeye çalışıyorum. Sabine'le aramdakileri biliyorsa zindanı hak etmiş olurum ama bu oraya gitmek *istediğim* anlamına gelmiyor. Sikerler beni. İnsanların Sorsha Hall'un zindanında kaybolmak ve bir daha çıkmamak gibi bir alışkanlıkları var, biliyorum çünkü yarısını oraya ben koydum.

Rian beni alt kata inen merdivenlere götürürken korkularım daha da artıyor. İnerken ayaklarımız ağır ağır takırdıyor. Kahretsin, beni gerçekten bir hücreye kilitleyecek. Sabine'e de söylediğim gibi, alt katlarda gıda maddeleri için soğuk hava depoları ve zindan dışında kayda değer bir şey yok. Burası her zaman tüylerimi diken diken etmiştir. Çok karanlık, sadece birkaç örümcek ağıyla kaplı fenerle aydınlanıyor. Ve ciğerlerimde küf oluşturacak kadar nemli.

Ayrıca burada Sorsha Salonu'nu Duren'in diğer bölgelerine bağlayan eski tüneller de var. Yıllardır kullanılmamışlar ama belki de Rian beni gizlice şehrin içinde bir yere götürmeyi planlıyordur. Şehir duvarlarının ötesine geçen ana tünel dışında, diğerlerini hiç keşfetmedim. Çoğu yıkılmış. Kalenin orijinal ahırı burada, yeraltında bulunuyordu ama onlarca yıldır harabe halindeydi.

Merdivenlerin dibinde Rian keskin bir sola sapıyor ve ben içimden lanet okuyorum.

Lanet zindan, biliyordum!

Sinirlerim titreyerek, "Lordum-" diye başladım.

Beni susturmak için elini kaldırdı. "Nişan partimin bölünmesinden hoşlanmıyorum, Wolf. Ama bunun için iyi bir neden varsa, o da budur. Şimdi, bir şeylerin ters gittiğini anlamadan önce konuklarımın yanına dönmeliyim, o yüzden bununla ilgilenmeyi sana bırakıyorum."

Köşeyi dönüp Folke Bladeborn ve yere yığılmış başka bir adamın titrek bir duvar lambasının ışığında belirlediği yere gelene kadar kafam karışıyor.

Rian'ın şüphesi ve zindandaki geleceğim hakkında korktuğum her şey yok oldu.

"Folke?" Şaşırarak sordum.

Onu son gördüğümde, Blackwater halkı yangını söndürmeye çalışırken Manywaters Hanı'nın dışında baygın yatıyordu. Şimdi yeni bir bastona dayanıyor. İyi görünmüyor - yüzü kül rengi ve derin çizgilerle kaplı - ama kemiklerini çökertmek için yangından çok daha fazlası gerekir.

"Bir saat önce geldi," diyor Rian sakın bir sesle. "Eski tünellerden."

Eski bir Altın Nöbetçi olarak Folke, Sorsha Hall'un sırlarına aşınadır. Bastonunu yere yığılmış adama doğru uzatır. "Sana bir hediye getirdim Kurt. Postumu kurtardığın için." Suratsız ses tonu hiç de şenlikli değil ve midemde bir şeyler düğümleniyor.

Rian'a bakıyorum ama yüzü hiçbir şey söylemiyor. Çömelerek adamın yüzündeki kapüşonu çekiyorum. Kana bulanmış sarı saçları ve onca yara bere içinde seçilmesi zor olsa da bana öfke saplayacak kadar tanıdık gelen bir yüz ortaya çıkıyor.

Adam hırıltılı bir sesle bir şeyler mırıldanırken gözleri dalgalanıyor

Acı.

Ayağa fırladım. "Lanet olası akıncılardan biri mi?"

Bu kırık ve kanlı adam *bana* tanıdık geliyor çünkü

Onu kıran ve kanını akıtan. Sabine'e tecavüz etmeye çalışan akıncı. Maks. Diğerleri ona öyle diyordu. Myst onu çiğnedi ve onun toynaklarının altında parçalanan kemiklerden kimsenin sağ çıkabileceğini düşünemiyorum ama görünüşe göre cesetleri daha iyi kontrol etmeliydim. Sabine'i oradan güvenli bir şekilde çıkarmak için o kadar acele ediyordum ki.

Folke bastonunun ucunu adamın yan tarafında sızan bir yaraya batırır ve acı dolu bir inilti çıkarır. Folke karanlık bir zevkle gülümsüyor. "Blackwater'da uyandığımda izini takip ettim. Seni beyaz bir ata binerken gören yeterince insan vardı.

Bana nehrin yönünü gösterecek bir at. Ve Eski Innis Değirmeni yağmacılar için bilinen bir sığınaktır. Sonunda kulübeyi buldum. İşaretiniz katliamın her yerindeydi. Bu hala zar zor yaşıyordu."

Bu pisliğin hâlâ yaşıyor olması kaslarımı öfkeyle titretiyor.

"Folke onu sorgulamakla ilgilenebileceğimizi düşündü," diye açıklıyor Rian, gerçi Folke'un onu buraya getirdiği için yüklü bir ödül topladığından da eminim. "Akıncının bize Sabine'i neden hedef aldıklarını söyleme ihtimali var. Kral Rachillon'un onunla ve kaçırdığı diğer tanrıçalarla ne işi olduğunu."

Boynumda bir damar tıkanıyor. Tek yapmak istediğim Folke'un bastonunu ödünç alıp Maks'ın çılgılık atana kadar sızlayan yaralarının her birine saplamakken öfkemi dizginlemek zor ama akıllı olmam gerekiyor. Maks'in Kral Rachillon'un Sabine'i neden istediğini açıklamasına ihtiyacım yok. Neden istediğini *biliyorum*. Ve eğer Maks Sabine'in sırrını biliyorsa, o zaman ihtiyacım olan onun cevapları değil, sessizliği.

Yine de şimdilik uyumlu davranmak zorundayım. Sert bir şekilde başımı sallıyorum.
"Güzel."

Rian beni birkaç adım kenara çekiyor. Gözlerinde bir şeyler planladığında ortaya çıkan o karanlık parıltı var. "İşe geri dönmek mi istiyordun, Wolf? İşte sana fırsat. Eskiden olduğu gibi yumruklarını kullan."

Ona işkence et, Rian demek istiyor. Onu sorgula. Cevapları Onu.

İrkildim, sonra bir elimi yüzümde gezdirerek tepkimi maskeleyemeye çalıştım. Çene. "*Dışarı çıkmamanın dışarı çıkmak* anlamına geldiğini açıkça belirtmiştin."

"İşler değişiyor," diye mırıldanıyor Rian, zindanın ötesinde uzanan terk edilmiş tünellere dikkati dağılmış bir şekilde bakarak. Alçak bir sesle, "En iyi gözcülerimizden bir düzinesini gedik aramaları için sınır duvarına gönderdim. Dört gün oldu. Hiçbiri geri dönmedi."

Terk edilmiş tünellerin yönünden gelen soğuk havada karanlık alametler sürükleniyor. Altın Nöbetçiler tüm komşu krallıkların en yetenekli paralı asker ordusudur. En iyilerinden bir düzine bile dönmediyse, başımız büyük belada demektir.

"Yani, cevaplara ihtiyacımız var," diye bastırıyor Rian, gözleri Maks'a doğru kayıyor. "Kral Rachillon bir sonraki hamlesini yapmadan önce."

Ellerim yumruk oldu. Ne gerektiğini biliyorum ama yapmak istemiyorum. Bu çizgiden çıkmak için dağları yerinden oynatmam gerekti.

Valvere işine ve saygın bir şeye. Valvere açgözlülüğü uğruna bir daha adam öldürmeyeceğime dair kendime yemin ettim.

Ama birinin Maks'ı sessiz tutması lazım.

Folke konuşmamıza kulak misafiri olurken bilmiş, acıyan bakışlarla beni izliyor. Rian'ın şu anda benden yapmamı istediği şeyden kurtulmak için ne kadar çok mücadele ettiğimi herkesten çok o biliyor.

Sessizce fısıldarken kendimi cehenneme mahkum ediyormuşum gibi hissediyorum, "Sana cevaplar vereceğim ama ben de kendiminkileri istiyorum. Bana karşı dürüst ol. Kral Rachillon hakkında ne bilmem gerekiyor? Bana anlattığından daha fazlasını bildiğini biliyorum."

Folke'un duyamayacağı şekilde beni koridorda ilerletirken Rian'ın çenesinde bir kas titriyor. Hızlı bir fısıltıyla bana şu bilgiyi veriyor: "Volkany'nin tamamı kapalı, kuzey ve doğudaki komşularıyla bile. Sadece batı kıyısının bazı kısımları açık. Kardeşim Lore tarafsız sularda bir Volk yelkenlisiyle karşılaştı. Esir aldı. Kral Rachillon'un otuz yıl önce bir anda nasıl güçlendiğini anlattılar. Bazıları onun dev bir göldeki ıssız bir adada yaşayan bir keşiş olduğunu iddia etmiş. Uyuyan tanrıları uyandırma gücüne sahip tanrı öpücüğü olduğunu iddia ettiğinde takipçiler kazandı. Başta kimse inanmadı ama sonra Fae'lerin efsanevi yaratıklarını uyandırdı.

."

"Sana bahsettiğim altın pençe," diye sertçe araya giriyorum. "Seni lanet olası gerçek olduğunu *biliyor muydun?*"

Küçümseyerek homurdanıyor. "Sen bu işin dışındaydın, Kurt. Sen sadece avlanmak istiyordun. O bilgi yakın çevren içindi."

Yumruklarım daha da sıkılıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Koridora geri dönüp baktığımda, Folke'un Maks'ı hâlâ hayatta olduğunu göstermek için öksürene kadar birkaç kez tekmelediğini görüyorum. Bunu bana söylemediği için Rian'ın kendini beğenmiş suratına bir yumruk atmak istesem de, sadece kendimi suçluyorum.

Gitmek istedim, kabul etti.

"Yani Rachillon tanrıları uyandırmayı mı planlıyor? Lanet olsun." Tanrıların geri döneceği kehanetinde bulunan tüm o aptal sokak vaizleri haklı olduklarını anladıklarında altlarına sıçacaklar. Tanrıların kaprisli hükümdarlığı altında başlarına gerçekten neler geleceğini öğrendiklerinde bağırsaklarından çok daha fazlasını kaybedecekler.

Hepimiz öyleyiz. Astagnon'daki herkes.

"Rachillon'un Ölümsüz Vale'ninkinden başlayarak on dinlenme yerini bulması gerekiyor," diye uyarıyor Rian. "Onu durduran tek şey bu. Bu yüzden akıncılar gönderdi

Astagnon ve komşu krallıklara girip davasına uygun yetenekleri olan tanrıçaları kaçırıyor. Ama bu bize neden Sabine'i hedef aldığını söylemiyor. Onun vaftiz öpücüğünün iz sürmeyle bir ilgisi yok."

Rian bir konuda haklı: Bu onun vaftiz öpücüğüyle ilgili değil.

Bu bilginin beynimde tohumlanmasına izin vermek için derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Fae tanrıları bin yıldır uykudaydı. Kızıl Kilise'nin bunun insanlık için bir sınav olması gerektiği yönündeki vaazlarına rağmen, tanrıların *neden* uykuya daldığını belirten hiçbir kayıt yok. Bin yıllık bir test mi? Evet, siktir et. Tanrılar köleler dışında insanlığı hiç umursamadı. İnsanlar tanrıların güzelliğine ve dramatikliğine odaklanıp, döktükleri kanı görmezden geldiler. Şimdi, yüzyıllar sonra, eski mücadelelerimizi unuttuk ve aptallar gibi bize boyun eğdirenlerin geri dönmesi için dua ediyoruz.

Eğer Rachillon tanrıları uyandırırsa, tamamen yeni bir sayfa açılacak. Ve biz Astagnon'da sadece *onların* zalim amaçlarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağız; tanrıların uyanışı insan dünyasını da kaosa sürükleyecek ve Volkany'nin Ölümsüzlerle tekrar iş birliği yaptıktan sonraki ilk işi bize saldırmak olacak. Tahtta zayıf Kral Joruun varken, iskambilden bir ev gibi yıkılacağız.

Volkish fahişesinin çocukluk şarkısı bana geri döndü. Neydi o şarkı?

Uyuyan tanrılarla ne yaparsınız? Uyanmamaları için dua et.

Şarkının Rachillon'un büyük planıyla ilgili olduğunu fark ettim - bu da onun onlarca yıldır bunun üzerinde çalıştığı anlamına geliyor.

Boynumu kırmak için başımı iki yana hareket ettiriyorum, vücudumdaki sert bükülmeleri çalıştırıyorum. İyi durumdayım ama gücümü hayvanlar dışında bir av üzerinde kullanmayalı uzun zaman oldu. İnsan kemikleri herkesin bildiği gibi serttir; onları kırmak için biraz kas gerekir.

"Tutuklunun iyileşmesi gerekiyor," diyorum Maks'ı işaret ederek. Yapmak istediğim son şey o tecavüzcü piç kurusuna yardım etmek, ama bu da bir amaç. "Onu bir hücreye kilitleyin. Biri onu temizlesin ve en kötü yaralarını sarsın. Ona birkaç gün yiyecek ve su verin. Sorgulamaya dayanacak kadar güçlü olması lazım."

Rian başını sallarken kısa sakalını sıvazlıyor. Gözlerindeki ışıltı keskin, neredeyse parıldıyor. Kahretsin, ama sanırım kan işine geri döndüğüm için çok *mutlu*. Ve anlıyorum. O ve ben çocukluğumuzdan beri hırsızlar gibiydik, günahlarımızda suç ortağıydık, ta ki ben saygın biri olup onu geride bırakana kadar.

Bir elini omzuma koydu. "Partiye dönmeliyim. Hazırlanmak için biraz izin al Wolf. Maximan birkaç gün Sabine'i koruyabilir. Cevapları aldığı anda -" Başını mahkûma doğru salladı, "- tekrar konuşuruz."

Maximan'ın Sabine'in nöbetini üstlenmesi fikrinden hoşlanmıyorum ama şu anda bu onun güvenliği için kapısının önünde durmaktan çok daha önemli.

"Doğru."

"*Tamarac*" demeden önce tereddüt ediyor.

Ölümsüz Dilde "su gibi berrak" anlamına gelir. Gençlik yıllarımızda, birbirimize karşı her zaman şeffaf olacağımızın, kardeşmişiz gibi yakın olacağımızın işaretiydi. Bir suçluluk duygusu gölgelerin arasından çıkıp böğrümeye bir bıçak saplıyor. Ona yalan söyledim. Ona ihanet ettim. Gelinine göz diktim. Ve şimdi, bana sarsılmaz güven için eski sözümüzü veriyor.

"*Tamarac*" diye mırıldanırken suçluluk duygusu boğazımı yakıyor.

Rian ayrıldıktan sonra Folke'un durduğu yere dönüyorum ve kollarımı kavuşturarak Maks'a hançer gibi bakıyorum. Onu eninde sonunda öldüreceğim ve bunu yavaş ve acı verici bir şekilde yapacağım, böylece yaptıklarının cezasını çekecek.

Folke sessiz bir sesle, "Rian biliyor mu?" diye sorar. "Neyi biliyor mu?"

"Ne sanıyorsun lan sen? Üst katta nişan partisi verdiği kıza aşık olduğunu."

Yine irkildim. İçimden böyle haince bir suçlamayı susturmak için bir yumruk atmak geliyor ama Folke iyi niyetli, bu yüzden öfkemi dizginliyorum. Yanağımın içini çiğneyerek sonunda tükürüyorum, "Sana söyledim, ben aşık olamam."

Alaycı bir kahkaha atıyor. "Evet, evet. Ben de zıplayan bir bulut çiçeğiyim." Sözleri acı veriyor çünkü gerçeğe çok yakınlar. Sabine'i gerçekten önemsiyorum, hem de düşündüğümde daha fazla. Ama benim gibi kırık dökük birinin hiçbir şeyi sevmeyeceğini iliklerime kadar biliyorum. Bana nasıl sevileceği hiç öğretilmedi. Neye benzediğini hiç görmedim. Sabine'i sevebilseydim bile, diğer her şey gibi bu aşkı da mahvetmenin bir yolunu bulurdum. Yani, hayır, Sabine Darrow'u sevmiyorum. *Sevemem*. Ama onu hayal edebilirim. Gülümsemesini ve küçük tatlı hayvanlarıyla yaptığı küçük tatlı sohbetleri hayal edebilirim. Onun şefkatini arzulayabilirim. Onu takıntı haline getirebilir, ona sahip olabilir, onu barındırmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim. "Şehirde birkaç gün kalacak mısınız?" Folke'ye soruyorum, düşüncelerimden sıyrılıp

Sabine zorlukla.

"Ne, *buna* yardım etmek için mi?" Maks'ı tekmeler. "Hayır, dostum. Hepsi bu kadar, paramı aldım ve Volkany'yle daha fazla bir şey yapmak istemiyorum. Ama bir içki için buralarda olacağım."

Ağzımın kenarı, bu şartlar altında gülümseme olarak algılanabilecek bir şekilde kasılıyor.

Av bekçisinin kulübesine döndüğümde vücudum yorgunluktan ağrıyordu. Güneş doğu ufkundaki Darmarnach Dağları'nın üzerinden yeni doğuyor. Duvarı ve orada kaybolan nöbetçileri düşünüyorum. Altın pençeleri ve starleonları.

Uykuda kalması gereken tanrılar hakkında.

Tek yapmak istediğim yatağa girip günlerce uyumak olsa da, dün sönen közleri yeniden yakıp küçük bir ateş yakıyorum. Sonra ocağın zeminindeki gevşek tuğlayı kımıldatarak çıkarıp bir kenara koyuyorum.

Lord Charlin'in buruşuk mektubu onun altında saklı duruyor. Önseziyle dolu uzun bir nefesin ardından, mektubu sonsuza dek yeraltı dünyasına sürgün etmeden önce son bir kez açıp tekrar okuyorum.

Yeterince açık bir şekilde başlıyor.

Sabine Darrow benim kızım değil; doğumundan öncesinden beri biliyorum. Karım Isabeau, Bremcote'a zaten hamile olarak, bilinmeyen bir tecavüzün kurbanı olarak geldi. Sırları ancak ölümünden sonra ortaya çıktı. Isabeau'nun vaftiz edildiği ve bunu on yıl boyunca sakladığı ortaya çıktı.

Mektup, Isabeau'nun gizemli tacizcisinden kaçmak için çaresizlik içinde Lord Charlin'le evlenmeyi nasıl kabul ettiğini anlatmaya devam ediyor. Isabeau harika bir güzeldi, onun gibiler için fazla iyiydi ama Lord Charlin gayrimeşru çocuğu kendi çocuğu olarak kabul etmeyi ve Isabeau ile çocuğu unvanının gücüyle korumayı kabul etti. Kuzeydeki küçük bir köyden olduğunu söylemek dışında geçmişi hakkında konuşmayı reddetti. Sahip olduğu tek şey Ölümsüzler Kitabı'nın yırtık pırtık bir kopyası, Charlin'in annesine ait olduğunu düşündüğü basit bir kalaylı tılsım ve Myst'ti.

Charlin'e sadık kalmıştı ama karılık görevlerini sadece isteksizce yerine getiriyordu. Onun yerine tüm sevgisini ve enerjisini Sabine'e vermişti. Isabeau bir at gezintisinde beklenmedik bir şekilde düşüp başını bir kayaya çarpana ve trajik bir şekilde ölene kadar Sabine onun gözbebeği idi.

Sonra, kimsenin beklemediği bir şey oldu: Isabeau'nun mütevazı bir sandıkta sakladığı kitap ve tılsım dönüştü. *Vücudu da öyle*. Bal rengi saçları neredeyse beyaz sarıya dönüştü, burnu düzleşti, gözlerinin şekli değişti.

Isabeau'nun, kendisi de dahil olmak üzere nesnelerin görünümlerini gizleme yeteneğine sahip bir tanrı tarafından öpüldüğü ortaya çıktı. Kitap Ölümsüzler Kitabı'nın bir kopyası değil, Volkça yazılmış kişisel günlüğüydü. Kalaylı tılsım aslında paha biçilmez parıltılı değerli taşlarla işlenmiş som altından bir sikkeydi; Volk tahtının nadir bir çağrı sikkesi.

Lord Charlin, Volkça günlüğü tercüme etmesi için bir kâhine para vermiş, ardından da sırların gizli kalması için adamı öldürtmüştür. Kayıtlar, Isabeau'yu taciz edenin aslında iktidara yeni yükselmiş olan Kral Rachillon'dan başkası olmadığını ortaya çıkardı. Isabeau'yu bir cariye olarak köleleştirmişti, ancak onun ilk çocuğuna hamile olduğunu öğrendiklerinde - tanrısal öpüşlü bir kahin onun dişi ve tanrısal öpüşlü olacağını önceden söylemişti - sahile doğru yol alarak ve bir Astagnonian limanına giden bir gemiye rüşvet vererek kaçtı, sonra kendini gizledi.

Lord Charlin mektubu beceriksiz bir şantaj girişimiyle bitirir:

Bu oyun daha yeni başladı Lord Rian. Bir Volk prensesiyle evlendiğiniz ortaya çıkarsa halk size düşman olur. Elimde kanıt var. Isabeau'nun günlüğü ve Kral Rachillon'un çağrı parası. Sabine'in sırrını saklamak istiyorsan, bunu pahalıya ödersin.

Lord Charlin Darrow

Kral Rachillon, fae'lerin on dinlenme yerini bulmasına yardımcı olabilecek Astagnonyalı tanrıçaları kaçırıyor olabilir ama Sabine'i aramasının nedeni bu değil.

Çünkü onun kızı.

Isabeau yirmi iki yıl önce kaçtığından beri onu arıyor muydu? Şimdi ne değişti; hangi yeni bilgileri keşfetti? Blackwater'daki akıncı, Sabine'in yaşlarında ve temel görünümünde bir vaftiz kızının sadece kaba bir tarifine sahip olduğundan, akıncıların - hatta Kral Rachillon'un - onun gerçek adını veya yerini bildiğini sanmıyorum. Sadece doğru kız olup olmadığını görmek için Volkany'ye geri götürmek üzere bu parametrelere sahip herhangi bir vaftiz kızı arıyorlar.

Bu şekilde kalmasını sağlayacağım.

Lord Charlin'in mektubunu toparlayıp ateşe atıyorum ve alevlerin Sabine'in ebeveynliği iddiasını yok etmesini dikkatle izliyorum.

Sonra, Maks'ın ne kadar şey bildiğini öğrenmem ve bir şey söylemeden önce onu öldürmem gerekecek, ancak ölümünü çok hızlı yapamam, yoksa şüpheli görünebilir.

O zaman Lord Charlin'i susturmam gerekecek. Ölümcül bir kaza geçirebilir. Ya da en azından dilini keserim. Kesin olan bir şey var ki, hiç kimse, en azından Sabine, onun soyunun Astagnon'un en büyük düşmanının kızı olarak lanetlendiğini öğrenemez.

Bölüm CC

Sabine

Düğün tarihim olan Midtane yaklaştıkça kendimi sık sık annem ve babamı düşünürken buluyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı; tüm Bremcote bu tuhaf çiftin dedikodusunu yapıyordu. Annem Charlin Darrow'da ne buluyordu? Parası ve unvanıyla mı ilgiliydi? Bana hiç sosyal bir tip gibi gelmemişti. Bir köylü olarak doğmuş olmasına rağmen, doğal bir aristokrat tavrı vardı, oysa babam, gerçek bir soylu olmasına rağmen, alçakça tavırlara ve daha da alçakça iştahlara sahipti.

Benimle evlilikleri hakkında hiç konuşmadılar. Aslında annem geçmiş hakkında hiçbir şey konuşmayı reddetti. Annemin düğün yemeği menüsünü seçip seçmediğini, gelinliği gülümseyip gülümsemediğini ya da kilise nefini süsleyecek çiçekleri seçip seçmediğini bilmiyorum. Belki o da benim gibi zorla gelin edilmişti.

Evliliklerinin ardındaki gerçeği muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceğim, ama kesin olan bir şey var: Hayatımın geri kalanında onun gibi altın bir yüzükle bir kötü adama zincirlenmeye niyetim yok.

Çık dışarı. Şimdi çık.

Gizemli, öfkeli ses beni rahatsız etmeye devam ediyor. Banyodan çıkmak, bahçede gül kesmek ya da Myst'i ziyaret etmek gibi en beklenmedik zamanlarda duyuyorum. Bazen uykuya dalarken duyuyorum ve sanki kendi sesimmiş gibi, bir başka parçalanmış eş olmadan önce beni Sorsha Hall'dan kaçmaya çağırıyormuş gibi hissediyorum. Wolf korumam olduğu için sesi araştırma şansım hiç olmadı ama son birkaç gündür kapımda farklı bir görev yapıyor.

Tamam.

Ses acımasız.

Gece çöktüğünde gözümü anahtar deliğine dayayıp yeni gardiyanımı gözetliyorum. Ellili yaşlarının sonlarında olmalı ama yaş keskin gözlerini köreltmemiş. Sanki Sorsha Hall'un müstakbel Leydisi değil de bir köpekmişim gibi bana emirler yağdırmayı seven tatsız, yaşlı bir kaba. Ama her ne kadar keskin olsa da Basten gibi yüksek duyulara sahip değil. Ve bunu kullanabilirim.

Küçük dostum? İçimden sesleniyorum.

Orman faresi yatağın altından dışarı fırlıyor. Arka ayakları üzerinde yükseliyor, küçük bıyıkları seğiriyor.

İşte!

Konuştüğümüz şeyi yapmaya hazır mısın? Soruyorum.

Hevesle odanın öbür ucuna, hizmetçinin kapısına doğru atılıyor, çatlaktan içeri girebilecek kadar küçük. Alt dudağını dişlerinin arasına alıyorum, dakikalar geçtikçe endişeyle ısııyorum.

On dakika sonra fare, çenesinin arasına pirinç bir anahtar sıkıştırarak geri döndü. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp onu zaferle kucağıma alıyorum. Küçük kalbi efordan hızlı hızlı atıyor.

! Sen bir kahramansın!

Gururla kuyruğunu tımar ediyor. Onu omzuma yatırıp başını okşayarak ödüllendiriyorum, sonra da Brigit'ten çaldığı anahtarı alıyorum.

Hizmetçilerin kapısını açarken bir şeyler ters gidiyor. Bir yanım hâlâ Basten'in farenin kokusunu almasını ya da anahtarın döndüğünü duymasını ve gece yarısı parlayan gözleriyle içeri bekliyor. Kahretsin, bir yanım bunu bile *istiyor*. Son birkaç gündür nerede olduğunu sormaya cesaret edemedim, çünkü kimsenin onu önemsediyimi düşünmesini istemiyorum. Rian o kadar kurnaz ki şimdiden bir şeylerden şüphelenmesinden korkuyorum.

Basten nerede? Onunla en son, seviştikten sonra odamdan çıkması için bağırdığımda gözlerim yaşararak konuşmuştum. O geceyi o zamandan beri milyonlarca kez düşündüm. Onu hala sevdiğim için nefret ettim. Seksin bir hata olduğunu bilmek ama pişman olmamak. İyi olduğunu bilmek için onu görmek istedim.

Önemli değil. Basten hayatta kalmayı başaran biri. Her neredeyse, şüphesiz iyidir ve muhtemelen benim için hiç de üzülüyordur. Bu, sesin kaynağını araştırmak için bir şans ve pislik bir avcıyla ilgili düşüncelere daldığım için bunu kaçırırsam lanetleneceğim.

Fare omzumda, dar geçitten aşağıya doğru ilerliyorum, bu saatte hiçbir hizmetlinin çalışmaması için dua ediyorum.

ÇIK DIŞARI.

İşte yine orada. Konsantre olarak duruyorum. Sorarken düşüncelerimi sayısız kale seviyesine yaymaya çalışıyorum: ***kho sen misin?***

Aldığım tek cevap üzerime çöken bir öfke duvarı oluyor. Nefesimi kesecek kadar güçlü ve kendimi sabitlemek için ahşap panelleri kavriyorum. Alnımdan terler boşanıyor.

Hayvanların duygularını hissetmek nadirdir. Genellikle onlarla sadece kelimeler aracılığıyla iletişim kurabiliyorum, ancak Myst bir şey hakkında güçlü hissettiğinde, bazı duyguları kafamın içine yayılıyor.

Bir hayvanla değil de *başka* bir şeyle karşı karşıya olduğuma dair titrek bir korku duyuyorum. Beni burada gerçekten istemeyen bir şeyle.

ÇIKIŞ. ÇIKIŞ NOK.

Ses o kadar çılgın bir öfkeyle dolu ki kendi iç sesimi bastırıyor. Hayalet her kimse, öfkesinden kadar sağır olmuş ki beni duyabildiğini sanmıyorum.

Küçük dostum, fareye soruyorum: ***An4ry'nin sesini duyuyor musun?***

Burnu seğiriyor. ***Hayır, hayır, hayır.***

Hayvanlar sadece kendi türleriyle iletişim kurabildiğinden, bu bana onun başka bir fare olmadığını söylüyor. Fare vücudumdan yere inene kadar ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Kait, beni takip et! An4ry'i tanıyorum!

Fare beni kıvrımlı geçiriyor ve iki kat merdivenden aşağı indiriyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarak peşinden gidiyorum, gizlice dolaşırken yakalanmaktan korkuyorum ama umursamayacak kadar da heyecanlıyım. Bu arzuladığım nihai özgürlük olmayabilir ama yine de keşfetmek heyecan verici geliyor. Fare beni başka türlü fark edemeyeceğim daha mütevazı kapılara yönlendiriyor. Neyse ki Brigit'in anahtarı kilitli olanlarda işe yarıyor.

Yerin çok altında olduğumuzdan emin olana kadar alçalıyoruz. Hava gittikçe soğuyor. Fare beni inen bir merdivene götürüyor, bu merdiven karanlığa dalan kaba yontulmuş taş duvarlardan . Parmaklıkları demir bir kapı yolu kapatıyor. Fare parmaklıkların arasından koşarak geçiyor ama ben duruyorum.

Anahtar çalışmıyor, diyorum, kapıyı tıkırdatırken sinirli bir şekilde.

Fare kapının karşı tarafına tırmanıyor ve küçük pençelerinin altında bir mandalın açıldığını duyuyorum. Kapı sallanarak açılıyor.

Fare hevesle karanlığa doğru ilerliyor ama ben onun üstün görme yeteneğine sahip değilim. Fenerim olmadığı için her adımda biraz daha karanlığa . Burada ayağımın altında boğucu bir halı yok ve ayakkabılarım taşta yüksek sesle takırdıyor, bu yüzden çıkarıp taşıyorum. Tökezlemeden yolumu bulmama yardımcı olması için diğer elimi taşlara bastırıyorum.

Hava küflü ve nemli kokuyor, metalik bir nota midemi bulandırıyor. Farenin beni nereye götürdüğünden emin olamadan aşağıya doğru ilerledikçe artan bir endişe omurgamı tırmalıyor.

ÇIK DIŞARI!

Sesin şiddetinden irkilerek dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor. Kafamın içinde o kadar yüksek ki sanki bir santim ötemden geliyormuş gibi hissediyorum. İleride bir yerde, keskin bir gümbürtü sesi var. Havanın demir gibi tuhaf bir tadı var.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

? Fareye soruyorum. Karanlıkta onu göremiyorum.

Gel, gel, neredeyse geldik!

Çıplak ayaklarım nihayet toprak zemine değiyor. Merdivenleri geride bıraktığım için mutluyum ama nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Karanlık bir göz bağı kadar eksiksiz. Gece ve Gündüz Hapishanesi'ndeki Ölümsüz Samaur gibi elimi duvar boyunca sürükleyerek farenin çağrısını takip ediyorum.

Sonunda, ileride bir ışık parlıyor. Titrek bir fener değil, bir meşale. Temkinli adımlarla yaklaşırken hem korku hem de heyecan boğazımı sıkıyor.

ÇIKTI. ÇIKTI. ÇIKTI.

Köşeyi dönüyoruz ve ışık bir yeraltı tüneline olduğumu görebileceğim kadar parlıyor. Kaya duvarlar çok eski, orijinal saman bağının yıllar içinde parçalandığı çinkolar arasında ufalanan harçlar var. Toprak zeminde yeni bir ayak izi daha var; bir adamın ağır botları.

Basten burada sadece bir zindan ve patates deposu olduğunu söyledi. Ama hiç mahkûm çığlığı duymuyorum ve hiç sebze olmadığı da kesin.

Belki Basten bilmiyordur.

Fare onu hala takip ettiğimden emin olmak için duraklıyor. Sonra köşeye dalıyor.

Bir şey çarpıyor ve donup kalıyorum. Garip bir tepinme sesi ve ardından neredeyse devasa bir şeyin nefes almasına benzeyen bir tıslama duyuyorum. Bir an için cesaretim sarsıldı. Burada canlı bir şey var. Büyük bir şey. Kızgın bir şey, gitmemi istiyor.

Korkumu yutkunarak bastırıyorum ve ayaklarımı ileri atıyorum. Daha fazla gümbürtü geliyor, sonra neredeyse bir atın öfkeli homurtusuna benzeyen bir şey.

Köşeyi döner dönmez merakım korkuma galip geliyor. Eski, yeraltı bir ahırdayım. Çoğu çökmüş düzinelerce terk edilmiş taş ahır var. Neredeyse her şey harabeye dönmüş olsa da köşede taze yulaf dolu bir fiçi duruyor. Demir kokusu burada daha güçlü.

Daha fazla vuruş geliyor. Bir şey durak kapısını sertçe tekmeliyor. Bir homurtu daha.

Geniş gözlerle eski ahıra doğru ilerlediğimde bir ahırın yeni onarılmış olduğunu görüyorum. Kapısı demir panellerle güçlendirilmiş, ancak ezilmişler. Kapının menteşeleri ekstra destek için duvara zincirlenmiş.

Kutsal tanrılar.

Ahır kapısının üst yarısı parmaklıklı ve arkasında bir at var - ama bu bir at değil.

Ölümsüzler Kitabı'ndaki resimler bu yaratığın hakkını veremiyor. Yirmi el boyunda olmalı, Rian'ın yarış ahırlarındaki ödüllü aygırlarının en uzunlarından bile uzun. Güçlü bir yapıya sahip, tıpkı bir yarış atı gibi; uzun, kavisli boynu ve geniş, dengeli orantıları ona hem güç hem de hız kazandırıyor. ve kuyruğu ışığı yutacak kadar siyahtır ve toynaklarının üzerinde de siyah tüyler vardır. Vücudu pırıl pırıl parlayan siyah pullarla kaplıdır. Burnunda ve gözlerinin etrafındaki pullar en küçük tırnağım kadar narindir, ancak omuzlarında ve yanlarında yayvan elim büyüklüğünde zırh benzeri pullara yol açarlar.

Bir monoceros.

Tanrılar gibi uykuda olması gereken bir fae .

Ön kolum kadar uzun ve kalın bir boynuz alnından gururla fırlıyor. Efsaneye göre, altından bin kat daha değerli bir madde olan solaryumdan yapılmış. Boynuz ışığı yakaladığında, derinliklerinde bir prizma gibi sonsuz renk parlıyor. Yaratık güzel olduğu kadar ölümcüldür de. Bir monoceros sadece iç mekanlarda ya da ay ışığı altında güvenlidir. Eğer bir monoceros'un boynuzu güneş ışığını yansıtırsa, solaryum ışınları yoğunlaştırır ve yoluna çıkan her şeyi yakıp kül eden güçlü bir fey ateşi patlamasına dönüştürür. Sadece yaratığa bağlanmış yüksek eğitimli bir binici ateş patlamasını yönetebilir.

Monoceros bir toynağını kapısına çarpıyor ve metalin sarsılmasıyla elimi göğsüme götürerek geriye doğru sıçıyorum. Neye baktığıma inanamıyorum. Yaratığın güzelliği büyük ve korkunç, sadece öfkesiyle eşleşiyor. Gözleri çılgınca dönüyor. Ağzının köşelerinde beyaz köpükler pıhtılaşıyor.

Kornasını kapıya çarparak demiri tekrar göçertiyor.

GET. ÇIK.

Bunun beni Sorsha Hall'dan korkutup kaçırmaya çalışan bir hayalet olmadığını fark ettiğimde elim boğazımın dibine gitti. Ses *benimle* konuşmuyordu bile. Bu zavallı canavar bir süredir

Kim bilir ne kadar zamandır burada. Dışarı çıkmayı o kadar çok istiyor ki kendini delirtiyor.

Ağzım açık, ahırında günlerdir biriken gübre yığınlarına bakıyorum. Su kovası devrilmiş. Tüyleri keçeleşmiş ve kirlenmiş. Bu atı aylardır kimse tımar etmemiş, kimsenin bunu deneyecek kadar cesur olduğunu sanmıyorum.

Beni tehdit etmiyordu; *yardım için yalvarıyordu*.

Bu canavarın acısının yükü omuzlarıma çökerken nefesim kesiliyor. Kalbim ona sempati duymak için sıkışıyor, ardından damarlarımda bir öfke dalgası dolaşıyor. Kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Özgür kalmayı her şeyden çok istemek.

Monoceros, devasa toynağını ahır kapısına vururken tanıdık, hipnotik nakaratını söylüyor. Toynağı aylarca demiri tekmelemekten yontulmuş.

Sakin ol, sakin ol, diyorum ve dikkatlice kabine yaklaşırken nazik bir el uzatıyorum. ***Kendini incitiyorsun***.

Monoceros ilk kez beni fark eder gibi oldu. Vahşi gözleri bir zekâ parıltısıyla keskinleşiyor. Kafasının içindeki dişlilerin çalıştığını, sesimi neden anlayabildiğini anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Keskin bir uyarı homurdanıyor, bana güvenmiyor.

Fae mi? Soruyor.

Başımı sallıyorum. ***Ben Fae değilim. Uzun zamandır uyuyorsun, dostum. Dünya değişti. Sana anlatabilirim. Sana her şeyi anlatabilirim.***

biri boğazını temizleyince mesajım kesiliyor. Oh, *lanet olsun*.

Aniden dönüyorum, adrenalin şakaklarımdan aşağı ter akmasına neden oluyor. Dudaklarım aralandı.

"Rian?" Soluk soluğa söylüyorum.

Rian, farenin beni geçirdiği tünelin eşiğinde elinde bir fenerle duruyor. Bir süredir beni izliyormuş gibi duvara yaslanmış. Beni takip etmiş olmalı. Yakalandığım için endişelenmem gerektiğini bilmeme rağmen göğsümde bir sıkıntı şaklaması kopuyor.

"Bunu henüz görmemen gerekiyordu," diyor alaycı bir tavırla, sanki açılmamış bir hediyeye rastlamışım gibi.

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

"Nişan partimizde ortadan kaybolduğunda bir şeyler bulmaya çalıştığını biliyordum. Odanızdan kaçmanıza izin vermesi için Wolf'u görevlendirecektim, böylece sizi takip edip amaçlarınızı keşfedebilecekti, ama son zamanlarda başka işlerle meşguldü. Benim de zamanım vardı."

Yoksa dolu mu? Bu ne anlama geliyor?

Kalbim küt küt atarken, kafesteki monoceros'a parmağımı sokuyorum. "Bu da ne böyle?"

"Bir monoceros," diye açıkça cevap veriyor.

"Ne olduğunu biliyorum! Neden burada? Nasıl burada *olabilir* ki?" Sesim eski ahırlarda yankılanırken göğsüm kabarıyor.

Rian ahıra doğru yavaş ve telaşsız birkaç adım atar. Monoceros sertçe homurdanıyor ve Rian da ona küçümseyerek karşılık veriyor. Bu ikisinin birbirine alışkın olduğunu fark ediyorum. Ve aralarında paylaşılan bir sevgi yok.

"Geçen yıl ormanda bir münzevi onunla karşılaştı," diye açıklıyor Rian. "Bir grup nöbetçiye onu yakalatıp buraya getirmelerini söyledim ama biri hariç hepsini öldürdü, tıpkı ona bakmaya çalışan seyislerin çoğunu öldürdüğü gibi. Herkesten nefret ediyor. Benden *nefret ediyor*. Artık babamın ya da büyükannemin buraya inmesine izin vermiyor, öyle ki tüm kaleyi yıkmakla tehdit ediyor. Onu evcilleştirmenin, hatta onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulamadık." Canavar ata hem nefret dolu hem de biraz etkilenmiş bir bakış atıyor. "En azından şimdiye kadar."

Gözümün yanında bir kas seğiriyor. "Beni yüzden istedin, değil mi?" Buna inanamıyorum; bütün bunlar evlilikle değil, vaftiz öpücüğümle ilgiliydi. "Canavarını evcilleştirmek için."

Entrikalarının ne kadar derine ulaştığını fark ettiğimde kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Haftalardır, Lord Rian Valvere'in beni değerli saçlarım ve güzel yüzüm için satın aldığı gibi yanlış bir izlenime kapılmıştım. Her şeyi yanlış anlamışım. Beni asla vücudum için istemedi, büyüm için istedi.

Bastırırken sesim kısılıyor, "Çıplak gezinti, gösteri, tüm nişan . . . sadece şov için miydi?"

Kurnaz gözleri fener ışığında karanlık yıldızlar gibi parlıyor. "Düşmanlarımızın seni gerçekten neden istediğimizden şüphelenmemeleri için bir dikkat dağıtma. Böylece gücüne değil güzelliğine odaklanacaklardı. Önümüzde karanlık zamanlar var, bülbül. Fae tanrılarının uyanışı yakın. Astagnon'un güçlü bir hanedana ihtiyacı var, kullanabileceğimiz her silah dahil. Monoceroslar tüm köyleri bir edecek güce sahip." Sesi titriyor. "Astagnon'a

Bremcote'a geçen yıl bir savaşçıyı değerlendirmek için gitmiştim; ben de seni değerlendirmeye gittim. Casuslarımız yeteneğiniz hakkında rapor verdi ve babam bunun doğru olup olmadığını görmemi istedi. Yani, evet, ailem seni yeteneğin için istiyordu. Ama ben sadece *seni* istedim. Bu sahte değil, en azından benim açımdan. Seni bir köy kilisesinde bir sandalyenin üzerinde meydan okurcasına dururken gördüğümünden beri yanımda istedim."

Ona at kulağı büyütmüş gibi bakıyorum. Başımı sallayarak, "Ama-ama sen bana bakmadın bile." diyorum.

Boğazında karanlık bir kıkırdama gümbürdüyor. Golath on sentini çıkarıp parmak eklemlerinin üzerinde dans ettiriyor. "Preview'daki diğer adamların senin hakkında ne dediğini bilmek ister misin? Hayır, istediğini sanmıyorum ama yine de söyleyeceğim. Bir kocaya itaat etmek için yaratılmış tatlı yüzün ve daha tatlı vücudundan bahsettiler. Vaftiz öpücüğünüzü uysallığınızın kanıtı olarak gösterdiler - hayvanlarla konuşmak, bundan daha saf ne olabilir? Duyduklarıma inanamıyordum. Hepsi aptaldı. Gördüklerime karşı kördüler."

"Ne gördün?"

"Gözlerini oymak isteyen güzel bir kız. Çok tatlı bir görünüşün var. O adamların düşündüğü kadar temiz kalpli bir parçanız olduğundan hiç şüphem yok, ama güneş ışığı gibi parlayan başka bir parçanız daha var. Öfken. Cesaretin. Hırsın."

Bir yıl önce Lord Rian'ın ruhuma bakmak şöyle dursun, benimle ilgilendiği bile aklımın ucundan geçmezdi. Çekirdeğime kadar sarsıldım. Rian'ın beni ne kadar derinden okuduğunu görmesine izin vermemek için çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Tüm bunları yarım saniyelik bir bakışta mı gördün?" diye alay ettim.

Sırıttırıyor. "Songbird, ben hayatımı kart masalarında çalışarak kazanıyorum. Bir insanı yarım saniyelik bir bakışta okuyamasaydım, bu şehrin sahibi olmazdım."

Monoceros homurdanarak boynuzunu kapıya vuruyor. Vuruş göğsümde yankılanıyor.

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Beni sadece bir kez gördükten sonra aşık olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Aşk mı? Oh, bülbül. Kim aşktan bahsetti ki? Bir bakıştan sonra seni *istedim*. Güzel dudakların. Kıvrımlarını. O meydan okuyan kızı istedim, beni utandırmak için kanatlı bir elbise giyip gelen kızı. Sende çok şey görüyorum, Sabine. Gücünü teşvik etmek istiyorum. Onu büyütmene yardım etmek istiyorum." Golath'ın on senti parmak eklemlerinin üzerinde daha hızlı dans ediyor.

Çenem sertleşiyor. "Yani bu canavarı bir silaha dönüştüreceğim." "Peki." Parayı çeviriyor, sonra yakalıyor. "O da var."

Bu adamın entrikalarının derinliği karşısında başım bir ileri bir geri gidiyor. "Siktir git."

Sert sözlerim nehir taşlarındaki su gibi akıp gidiyor. silkerek şöyle diyor: "Fae alemi çoktan uyanıyor. Burada, monoceros'un yanında kendin de görebilirsin. Tanrıların kendilerinin yükselmesi sadece bir zaman meselesi. Volkany tüm kaynaklarını yeni çağa hazırlanmak için kullanıyor. Peki yaklaşan fırtınada Astagnon'a kim çobanlık edecek? Varisi olmayan, ölüm döşeginde bir çuval kemik yığını olan Yaşlı Kral Joruun mu? Hayır. Astagnon'un yeni bir liderliğe ihtiyacı var. Ölümcül bir oyun başlamak üzere ve oyuncular çoktan tahtadaki yerlerini aldılar."

"Kral olmak istiyorsun." Kelimeler ağzımdan şok içinde döküldü. Rian'ın hırslı olduğunu biliyordum ama gözünü *taca* diktiğinden haberim yoktu.

Sesi yumuşar. "Songbird, senin bir kraliçe olman gerekiyordu. Meydan okuyarak atını sürdüğünde tüm kasaba bunu gördü. Sen bir taşra lordunun kızından çok fazlasısın. Evliliğimiz kapılar ardında istediğın kadar gerçek ya da sahte olabilir ama toplum içinde birlik içinde görünmeliyiz." İfadesinde bir şey parlarken duraksıyor. "Kalbin başka bir yere ait değilse tabii?"

Sesinde iliklerimi donduran bir keskinlik var. Sivri kelimelerindeki alt metni okumaya çalışırken parmaklarım geriliyor ve toplanıyor. Basten'la olan ilişkimden mi şüpheleniyor? Biri bizi gördü mü?

Hâlâ alışık olmadığım kısacık saçlarımda parmaklarımı gezdiriyorum ve zaman kazanmak için monoceros'un tezgahına dönüyorum. Rian'ın sorusu görüldüğü basit değil. Basten'a onu sevdiğimi söyledim ve bunun tam tersi olmasını binlerce kez dilemiş olmama rağmen, bu hâlâ doğru. Kalbimin bir köşesi sadece onun için atıyor. Bir binanın temelindeki ağaç kökleri gibi içime işledi, o kadar iç içe geçmişlerdi ki onları sökmek tüm yapıyı yıkmak anlamına gelirdi.

Ama Basten'in şansı vardı.

Duvarları yıkmak anlamına gelse bile onu kalbimden söküp atmalıyım.

Yine de bu, Rian'ın köklerini kazması için yeni sürülmüş bir zemin olacağı anlamına gelmiyor. Hiç de değil. Çünkü ben düşmanımın gözünün içine baktığımda onu tanırım.

Rian benim arkadaşım değil.

Olabileceğı en fazla şey bir amaç için bir araçtır.

Ona doğru dönüyorum ve parmaklarının arasında çevirdiği Golath on sentini kapmak için elimi uzatıyorum. Çalıntı parayı yumruğumun kafesinde sıkıca kavrarken, Rian'a küstah bir bakış fırlatıyorum.

Benimle evlenmek ve sihrimi emrine amade kılmak istiyor. Ama benim kendi arzularım var. Tutsaklığın acısını tattım. Baskının ağırlığını. Artık kendi gücünün farkında olmayan hapsedilmiş bir kız değilim. Geçmişimden güç alan, kalbime kazınmış yaraların rehberlik ettiği bir gücüm.

Özgürlüğümü istiyorum ve arkada kafeslenmiş zavallı canavar için de özgürlük. Ben.

Parayla birlikte yumruğumu kaldırıyorum.

"Riskler ikimiz için de çok yüksek," diyorum eşit bir şekilde, inatçı bir tavırla Onu cezbettiği kadar zorlayan bir bakış. "Bu yüzden yeni bir oyun önermek istiyorum. Kazanan hepsini alır."

Gözlerinde karanlık bir merak dans ederken entrikacı bir gülümseme yavaşça yüzüne yayılıyor ve bir an için kendimi neyin içine sokmuş olabileceğim konusunda endişeleniyorum. Ama sonra kararlılığım sertleşiyor. Endişeli olan *o* olmalıydı. Eli en iyi olan oyuncu, kaybedecek en az şeyi olandır.

Ve kaybedecek *bir şeyim* yok.

"Tamam, bülbül," diyor. "Ben çalacağım."

Oyunlar daha yeni başlıyor! [Silver kin4s Altın Oyunlar](#)'da Sabine ve Molf için kartların nasıl açıldığını keşfedin.

Molf'un POV'undan "handa bir yatak" bölümünün buharlı bonus sahnesi için yazar [posta listeme katılın!](#)

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
r Epigraflar	
Kadim Ölümsüzler Sarayı	
1. Sabine	
2. Kurt	
3. Sabine	
4. Kurt	
5. Sabine	
6. Kurt	
7. Sabine	
8. Kurt	
9. Sabine	
10. Kurt	
11. Sabine	
12. Kurt	
13. Sabine	
14. Kurt	
15. Sabine	
16. Kurt	
17. Sabine	
18. Kurt	
19. Sabine	
20. Kurt	
21. Sabine	
22. Kurt	
23. Sabine	
24. Kurt	
25. Sabine	
26. Kurt	
27. Sabine	
28. Kurt	
29. Sabine	

[30. Kurt](#)

[31. Sabine](#)

[32. Kurt](#)

[33. Sabine](#)

[Evie'den Bir Not](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.